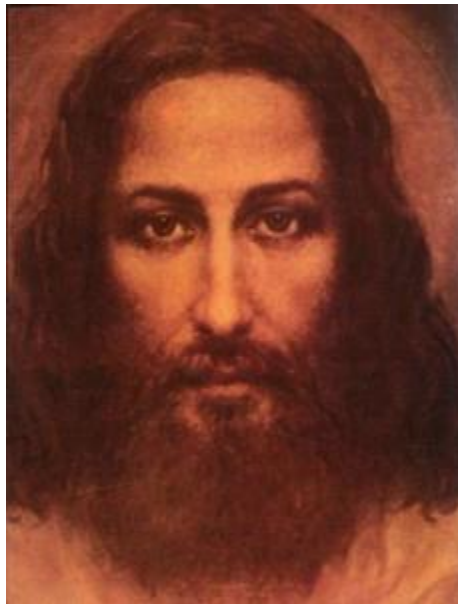

JÉZUS KIRÁLY

A PÁRTUS HERCEG

BADINY JÓS FERENC

Prof. Badiny Jós Ferenc 1909. június 3-án született Gácson, Nógrád megyében. Mint a balassagyarmati gimnázium egykori diákja, a Ludovika Akadémia tüzér-, majd repülőképzését elvégző tényleges tisztként kezdi pályafutását, azonban a m. kir. hadseregből 1940-ben kiválik és a Budapesti Műegyetemen folytatja tanulmányait. Sumerológiaiával Argentínában kezd foglalkozni, ahová 1946-ban érkezik. Az első irányítást a római Institutum Pontificum Biblicum-tól kapja és mint P. Demnel iskolájának a követője tanul. Ugyanezen Intézettől nyeri képesítését, mely jóváhagyja tanterveit és kidolgozott tananyagát a Buenos Aires-i Jezsuita Egyetemen felállítandó Sumerológiai tanszék létesítéséhez, mely tanszéknek a vezetésével az egyetem rektora 1966-ban megbízza. Azóta ugyanennek az egyetemnek ny. r. tanára. Munkásságának óriási eredménye az, hogy az 1971. tanévre hirdetett előadásaira 21 argentin rendes hallgató iratkozott be.

Tantárgyai	a	következők:
1. a sumír nyelv és	írás,	
2. a mezopotámiai kultúrák	története,	
3. a mezopotámiai vallások.		

A sumír-magyar nyelvazonosság hirdetője és bizonyítója. A Nemzetközi Orientalista Kongresszus tagja, ahol 1967-ben Ann Arborban - (Michigan, USA) - az esztergomi királyi kápolna oroszlanos díszítésének sumír és babiloni eredetét igazolta. Bizonyítását „Altaic Peoples's Teocracy” címen fogadta el a Kongresszus. 1971-ben a canberrai (Ausztrália) kongresszuson - Argentína képviseletében - vesz részt, ahol a Pártus Birodalom sumír tradícióin át, a pártus nép magyar vonatkozásait mutatja ki „The Ethnic and Linguistic Problem of the Parthians” c. előadásában.

*A külső borítón és a belső címlapon levő Jézus-kép
a Turini Lepel negatívja alapján készült 1935-ben.
Alkotója Aggémian örmény festőművész.*

ISBN 963 03 5418 7

A szövegben lévő ősi nevek közlése (Inana, Zarathustra, Scythopolis stb.) nem egyöntetű. A különbség onnan van, hogy a felhasznált forrásmunkák is különbözőképpen írják. - A lényeket és az értelmet ez nem zavarja!

BUDAPEST

Ősi Örökségünk Alapítvány, 1998

Tartalomjegyzék

KEGYELEM NÉKTEK ÉS BÉKESSÉG!	7
BEVEZETŐ ELMÉLKEDÉSEK	13
Jézus születési helye	16
Hová lettek Jézus tanítványai?	19
Hová lettek az apostolok írásai?	22
Különbségek Jézus Isten-ember mivoltában	23
Nag-Hammadiban talált gnosztikus evangéliumok	27
I. DÁVID FIA	35
A Szövetség	42
II. A MI ÓSZÖVETSÉGÜNK SZENT HAGYOMÁNYAI	46
Én vagyok az Életnek kenyere"	47
III. A LÉLEKTANI TÖRTÉNELEM	58
IV. A BETLEHEMI CSILLAG	67
V. MÁRIA- ÉS ÉVEZREDES KARIZMÁJA	72
Boldogasszony Anyánk	76
Az Égkirálynő - avagy a Szűz, aki szül!	77
Az „Ég Királynője" a sumíroknál	79
VI. MÁRIA SZÁRMAZÁSA	85
Hol és milyen templomban nevelkedett?	94
Hogyan lett Adiabene József Pandarból zsidó József, az „ács"?	100
VII. GÁBRIEL	102
A merénylet	103
Az „arám" nyelvről	112
VIII. A PÁRTUS HERCEG BETLEHEMBEN	117
Hol született Jézus?	117
Az esszeusok	122
A sippári Ige	123
A „kiátkozott" Anyának Fiát megölni!	124
A nagy merénylet	124
IX. NIKODÉMUS EVANGÉLIUMA	129
X. JÉZUS URUNK SZÜLETÉSNAPJA	143
Történelmi visszapillantás	144

Mikor született Jézus?	148
XI. A MAGYARSÁG JÉZUSA	150
Jézus csak a magyarság Jézusa!	151
Az „Oroszlán pár”	154

Rozetta az oroszlánokon	154
Miért van hét oroszlánpár?	158
XII. JÉZUS URUNK 2005 SZÜLETÉSNAPJA	168
XIII. „ÉS MEGJELENT ÚJRA, NEKÜNK IS!”	178
Vég le engem a keresztről!	179
A keresztre feszített hagyatéka	183
A Turini Lepel vallomása	188
Az Ovideói Szent Lepel	196
XIV. JÉZUS ÉLETKÖRÜLMÉNYEINEK TÖRTÉNELMI HÁTTERE	199
Földrajzi és származástani vonatkozása	201
A törvényhozás és a joggyakorlat Jézus idejében	203
XV. KÉT PÁRTUS HERCEG JÚDEÁBAN	206
XVI. A JÉZUSI IGAZSÁG ÉS TANÍTÁS	216
A Holt-tengeri tekercsek, Qumran és a Jézus születése előtti időszak	217
Jézus tanítási és működési időszaka	226
Az Édesanya és Szent Fia	232
Jézus feltámadása utáni időszak	234
Tiberius császár levele Pilátushoz	236
XVII. „KAPTOK MAJD JELEKET TŐLEM”	239
A Jóisten malmai lassan őrölnek	241
Jézus Urunk Evangéliuma	243
XVIII. SAUL RABBI	247
Jézus Igéje és Saul ideológiája	253
Irgalmasságot akarok és nem áldozatot!”	254
Miért van szükség áldozatra?	257
XIX. „INRI” ÉS A SÓLYMA	259
Elvégeztetett!”	263
Jézus Urunk hagyatéka a Pártus Birodalomban	269
XX. HARC A JÉZUSI ÖRÖKSÉGÉRT	277
A „Szent Grál”	278
A két Mária	285
Az „Ember-fia”	287
A „Fény-Szüze”	293
XXI. AZ ADIABENE KIRÁLYSÁG	301
Két zsidó király Adiabenében?	314
Az Adiabene királyság uralkodói	319
XXII. A SZENTHÁROMSÁGUNK SZENTKORONÁJA	328
ZÁRSZÓ - A FÉNYBENÁLLÓK HÚSVÉTJA	342
FORRÁSMUNKÁK	346

Kegyelem Néktek és Békesség!

JÉZUSI szózáttal indítom útjára e könyvet, mely által szeretném Őt olyannak bemutatni, amilyen a valóságban volt. Évezredek óta várt Istenfiúnak, a Földre szállt Szeretetnek és **embernek is.**

Tudom, hogy nehéz dologra vállalkozom, de a hosszú éveket betöltő „anyag-gyűjtés” után érzem, hogy buzdít, serkent és megtanít mindarra, mely eddig - az Őt kisajátító egyházi teológiákban - a titkok-titka volt, vagy a tudatos félrevezetések útvesztőiben veszett el.

Annak ellenére, hogy a Földre-szállása óta eltelt 2000 évnek történelmében a legtöbbször említett és kimondott szó ez volt: **„Jézus”** - a mai „kereszténység” hitvilági tartalmát és felfogását irányító vallástudomány - közös elhatározással és „ökumenikusán” mégis csak a **zsidó-Jézus** alakját mutatja be, tanítja és küldetését a zsidóság érdekéhez és zavaros történetéhez ragasztja, úgy, amint az evangéliumok - a sok-sok ószövetségi „beékeléssel” és számtalanszor átalakítva, átírva - Róla elmondanak. De „kanonizálva” vannak és így „Isten szavaként” kell elfogadni az egyházfinak mindazt, amit papjaik ebből kimagyaráznak.

Hogy az evangéliumok eredeti szövegeit az ókori és zsidó származású egyházatyák „összehangolták”, a legrégebbit - Márk írását - alapul véve, az a következő azonossági adatokkal bizonyítható:

Máté evangéliumának 1068 verséből 600 azonos Márkéval. - Lukácsnak 1149 verséből pedig 350 hasonló Márkéhoz. Máténak és Lukácsnak 235 verse közös. - Bizonyított tény az, hogy a görög szövegek között **Márk írása az első, vagyis a legrégebb.** *Ireneusz*, lyoni püspök szerint: Márk Péter tanítványa és ő közli velünk mindazt, amit Péter prédikált. Megállapítható, hogy ez az evangélium **nem zsidók számára íródott.** Kevés földrajzi adat közlése mellett azt hangsúlyozza írásában, hogy: Jézus megjelenésével **nem az ószövetségi zsidó próféciák teljesedtek be, hanem Jézus Urunk küldetése = Istentől rendelt feladatának a teljesítésével.** - Érdekes megállapításra jutunk akkor, ha Márk evangéliumából kihagyjuk a szöveg folyamatosságát zavaró „ószövetségi beékeléseket” és összehasonlítjuk a Nag-Hammadiban talált ún. „gnosztikus-evangéliumoknak” Jézusra vonatkozó adataival. Meglepetve kell észlelnünk az **egyeztést a „nemzsidó” Jézusi alak bemutatásánál és felfedezni - még nagyobb megdöbbenéssel - a mai júdai-kereszténységünkben ma már csaknem „Jehovának” nevezett Isten-alak és Jézus Urunk által prédikált „Szerető Mennyei Atya” közötti óriási különbséget.** Nagyon fontos ennek a megállapítása, mert itt - az „Isten-

alak”, az „Isten-fogalom” bemutatásánál kell kezdeni a felvilágosítást is és a tanítást is.

Ugyanis: **Jézus Urunk Szerető Mennyei Atyjának semmi köze nincs ahhoz az „Isten-alakhoz”, amelyet a mai júdai-kereszténységünk híveinek bemutat.** - Mondhatjuk úgy is,

hogy ahhoz a „bosszúálló” és „áldozatokat követelő” Istenhez, akinek olyan „kiválasztott népe” van, mely az ő engedélyével....sőt rendeletével **halomra gyilkolja a nem a „népéhez” tartozókat**, vagyis a nemzsidó népeket.

Kérem e könyv olvasóit, hogy tekintsék meg az „őszövétségi szentírásban” az egyetlen példát, amit említék (a sok közül) és nézzék meg, mi van megírva **Józsué könyvének 8. rész 1-2 és 21-30. verseiben.** - De hallgassuk meg korunk egyik legismertebb biblia-tudósának a véleményét is erre vonatkozóan, idézet: *Duquesne Jackes: „A Názáreti Jézus”* című könyvének **150.** oldaláról (Magyar Könyvklub kiadása. 1977, Budapest). íme az idézet:

Ennek az Istennek semmi köze ahhoz, akit a kereszténység bizonyos irányzatai bemutatnak. Ezt a hamis képet röviden így írhatjuk le: kezdetben Isten bízott az emberekben, de az első emberpár visszaélt ezzel a bizalommal. Ez lett az eredendő bűn. Isten erre feldühödött és szigorú büntetést szabott ki, nemcsak rájuk, hanem valamennyi utódjukra is. Ahhoz, hogy megbékéljen az emberiséggel, áldozatra van szükség. Es mivel ez az Isten olyan nagyon jóságos, elhatározza, hogy saját fiát fogja feláldozni, azaz második énjét. Jézus tehát azért jött el a Földre, hogy „eltörölje az eredendő bűnt”, és önmaga feláldozásával lecsillapítsa Atyja haragját. Legalábbis ez az, amit azóta is annyi különböző formában és oly sokszor elismételnek a hittankönyvekben és a prédikációkban.

Jézus tanítása mindezzel gyökeresen ellentétes. Ő sohasem beszél az eredendő bűnről. Minden, amit Jézus mond, ellenkezik a nemzedékről nemzedékre halmozódó kollektív felelősség elméletével.

Soha nem állította, hogy az új társadalomba, Isten Országába csak az juthat be, aki levezekelte bűneit. Éppen ellenkezőleg: az ember azáltal tisztul meg bűneitől, hogy belép az új társadalomba. Ez persze nem azt jelenti, hogy Jézus számára közömbösek lennének a bűnök: mint láttuk, az új társadalom törvényei nagyon is sokat követelnek.

*Jézus soha nem úgy mutatja be Istent, mint valami könyvelőt, aki egy óriási füzetbe (vagy egy szuper számítógép memóriájába) beírja minden egyes ember valamennyi vétkét, mint megannyi, neki megfizetendő adósságot. Isten szemében csak az számít - és minden példabeszéd erről szól -, hogy minden ember **az**, amit saját magából csinál.*

Jézus soha nem állítja: azért kell meghalnia, hogy „elvegye” az emberek bűneit. Ez ugyanis azt jelentené, hogy az az Isten, aki a Fián keresztül azt kéri az embertől, hogy bocsásson meg „hetvenhétyszer” is, azaz, végleg mindenkinek, maga ez az Isten nem képes megtenni ugyanezt.”

Még ne egyeztessük ezt a szintézist a „Szent-Pállá” lett Saul-rabbinak ideológiájával, mely szerint az „**egy (Éva)** által elkövetett „eredendő bűnt” a másik „**EGY**”-nek - **Jézusnak** - feláldozása „megváltja” ennél a bibliai

Istennél, hanem térjünk vissza Márkhoz, akinek írását a biblia-kutatók - „**Q**” jelzővel ellátva - csak „forrásnak” neveznek. („**Q**” = a német „quelle”.) Térjünk vissza hozzá és kérdezzük meg őt, azt az „evangélistát”, aki Jézust sohasem nevezi zsidónak és tudatosan, szisztematikusan

elkerüli a lehetőségét annak, hogy tudósításából csak egyetlen szó, valamilyen „zsidó-Jézusra” vonatkoztatható legyen!

Kérdezzük meg őt, hogy miért nem írta le azt, hogy ki volt Jézus? Miért nem írta le, hogy milyen nemzetségből, fajtából származott Jézus Urunk és Édesanyja, Mária? Mert sohasem közli lakóhelyüket. Csak egyetlen egyszer használja Jézusra vonatkozóan azt a kifejezést: „...és **méné az ő hazájába**” (6., 1.), de nem nevezi meg ezt a „hazát”! A „fordítók” és „átírok” a címszövegben azt tüntetik fel: „Jézus Názáretben”, annak ellenére, hogy **Márk Názáretet soha meg nem említi!** (Talán ez is jó bizonyítéka annak, hogy „Názáret” nevű település Jézus idejében **nem létezett**, miképpen majd a következő oldalakon ezt olvashatjuk.)

De mit is értünk „haza” név alatt. Feltétlen valamilyen „országot”. „Hol az én Hazám?”...kérdézheti a történelmi vihar által a nagyvilágba szétszórt valamilyen „külhonos” magyar-emigráns. **Hol volt Jézusnak a „hazája”...az országa, ahol otthon volt valóban?** - A többi evangéliumból megtudjuk, **hogy „galileai”** volt, de az Ő idejében ez nem „földrajzi elnevezést” jelentett, hanem - majd mint a szövegből megtudjuk - a héber „**galil hag gojüm**” (jelentése: „A gojok/idegenek/ földje) szóból keletkezett a nép ajkán és vált „nép-névvé”. Ha Márk még ezt sem említi meg, akkor - a logika szerint - Jézus Urunk „hazájának” nevét csak azért nem hangsúlyozza, mert az ő idejében (Kr. u. 50 körül) mindenki tudta - főként a zsidók legjobban -, hogy **Jézus Édesanyja Adiabene Mária pártus királyi hercegnő volt**, tehát ezt nem kellett a korabelieknek külön bejelenteni és Márknak „ide”. Jézus nemzetségéhez való tartozásának megvallása ez. Ugyanis ezzel a valósággal nem kellett „kérkedni”, mert ebben az időben a jézusi nemzetséghez tartozóknak eszébe sem jutott az a - ma Saul-rabbi ötletének betudható - huncutság, hogy Jézus Urunkat - a Pártus Herceget - a zsidóság Messiásaként fogják kisajátítani. Ha Márk gondolta volna azt, hogy a **MATÉ**-nak nevezett „kicsoda?” és a zsidó **LUKÁCS**, az „Apostolok Cselekedeteinek” is írója és Saul-rabbi titkára, majd a - Márk által ismeretlen - „József-ácsnak” egy „Dávidi-nemzetségbeli” geneológiájával kezdik azt a tudósításukat, amelyeket ma „evangéliumi szentírásnak” nevez az utókor....és, ha még tudta volna azt is, hogy ezt a zsidó József-ácsot fogja a mai zsidó-kereszténységünk Jézus Urunk nevelő-apjaként tisztelni, akkor Márk biztosan részletesen leírta volna Jézus Urunk emberi származását is.

És milyen kár, hogy nem írta le! - Most nem kellene e sorok írójának nyomozni az Igazságot a még megmaradt és el nem pusztított, régi írásokban.

De most az olvasó is felteheti azt a kérdést, hogy: **miért fontos a mi Jézus Urunk emberi származásának a megismerése...?**

A választ megadja a mai zsidó-kereszténységünk „szentírása” és annak magyarázata, mely szerint: a zsidó-Jézust keresztre feszítik a gonoszok,

de mint „Isten Báránya”, önmaga feláldozásával elviszi, eltörli az emberiség összes bűneit. Azokét is, akik felfeszítették. Meghal - de harmadnapon feltámad és kozmikus sugárral beégetett arcképét itt hagyja halotti szemfedőjén és ezen a „szent lepelen” látható alak **nem zsidó-Jézust mutat. Embertani adatai azonosak a pártus-hun királyokéval. Vércsoportja is: „AB”.**

A HUN-GAR-nak nevezett MAH-GAR-ok mondhatják tehát, hogy Jézus Urunk emberi adottságának **azonosságát** viselik magukon, így **Jézus nemzetségének utódai**. Ne értelmezze senki félre ezt a megállapítást, mert e sorok írója **sohasem állítja azt, hogy „Jézus magyar volt”,** hanem éppen fordított sorrendben kell ezt értelmezni, vagyis: a magyarok Jézus Urunk vértestvérei. Most e szavakat azokhoz az olvasókhoz intézem, akik lélekben magyarnak érzik és vallják magukat: **„a Szent-Lepelen lévő Jézus-arc néz szembe Veled e könyv címlapján! - Nem bálvány ez - hanem emlékeztető! - Nézz hát szembe Jézus Urunkkal és majd megérzed, hogy mit kell tenned!”**

Az Isten és közéd betelepült „egyházad” azonban nem ismeri el csodának a Szent-lepelen lévő Jézus-alakot azért, mert - mint mondják - „a lepelen látható emberalak odakerülése nem minősíthető csodának, mert az a „csoda” nem a tudományos feltételezések szerint történhetett.”

De ugyanakkor a zsidóság összes „legendája” (a Vörös-tenger szétválása, Mózes és kőtáblái, tűz csap le az égből, a Jerikói falomlás stb.) mind-mind „szentírási” isteni csodáknak vannak elismerve és tanítva. Jézus Urunk csodatetteit felsorolják ugyan, de többnyire gonosz szellemek és ördögök elűzésének varázslatával kapcsolják össze azokat a zsidó értelmezés szerint. Pedig Jézus Urunk valóban olyan „csodákat” tett, melyeket csak az „isteni” erő tud létrehozni. tehát - a mai értelmezéssel mindegyik „paranormális” történés, mert a „vakok látnak, a sánták járnak” és a mai biblikus „tudósok” hiába igyekeznek valamilyen „más” magyarázatot adni Jézus Urunk ily tevékenységére, az „emberfeletti”, a „küldetés” Isteni-ereje van jelen minden tettében és ezeket leértékelni, bagatellizálni nem lehet. Ha visszatekintünk az ún. „kereszténységi történelembe” láthatjuk, hogy a valóságos „Jézus-hitűeknek”, az ún. **„CHRESTOS-követőknek” semmi közük nincs azokhoz, akik Jézusban Messiást láttak.** Ezeket ma „gnosztikusoknak” nevezik és „ortodoxia” név alatt azt a szervezetet értjük, mely a zsidó-Jézust egyszerű „rabbiként” sorolja be a zsidó vallási eszmevilág szolgálatába. A „gnosztikusok” valóban „hittek” a csodákban, mert ők a természet-felett uralkodó ISTENT hitték és aki Benne „hisz”, az nem tudja elképzelni, hogy Ő, a jóságos Mennyei Erő és Akarat sehol, egy pillanatra se avatkozzon be - közvetlenül, vagy a Földre szállt Szeretet, Jézus Urunk, vagy valamelyik **„fénythozó” ember által - a világ sorsába és az emberek dolgaiba.**

A „gnosztikusokat” legyőzte az ortodoxia és megalakult a zsidó-keresztény egyház a maga hierarchiájával, feljebb- és alábbvalóival. Az „egyház”, melyet Jézus Urunk sohasem akart megszervezni, mert az Ő jelenléte már „Isten Országának” létezését jelentette a Földön. De ez az „egyház” - a mai zsidókeresztény egyházainknak sokasága, - azt ordítja állandóan a hívők fülébe:

10

„bűnösök vagytok!...bűnösök vagytok! Tartsatok bűnbánatot és akkor „MI”, az „anyaszentegyházatok” - feloldozunk titeket bűneitek alól!”

De álljunk meg ennél a kifejezésnél: **„tartsatok bűnbánatot”.** (Márk 1.15.) Minden nyelvben másképpen fordítják ezt a görög szöveget. Károli Gáspár úgy írja: **„térjete meg”.** De a prédikátorok egész nemzedékei használták ugyanezeket a szavakat, hogy büntudatot keltsenek a híveikben.

*"Nem tudták, hogy az evangélium görög kifejezésének nem **tartsatok bűnbánatot** a hiteles fordítása, nem az, hogy **hintetek hamut a fejetekre**, hanem ez: **változtassátok meg a lelketeket, a gondolkodásmódokat, hogy új életet tudjatok kezdeni.** (Idézet: Duquesne: említett munkájának 143. oldaláról.)*

A normálisan gondolkodó és az égre néző embernek **nincs büntudata, mert nem érzi magát bűnösnek, mert nem születünk bűnben.** Ellenben van mindenkiben egy hatalmas reménység az Isteni **Gondviselés hitében.** Valami csodálatos reménykedés ez a **Jóistenben.** Abban, hogy jószándékunkban és a **jóra való menekedésben Ő mindig velünk van az áldásával.**

Olyan „csodavárási” állapot ez, annak ellenére, hogy az emberi erőszak, a másokon... és főleg a lelkeken való uralkodási szándék mindig megakadályozta Jézus Urunk tervének megvalósítását - **Isten Országának Földünkön való létrehozását, vagyis a Békesség és Szeretet uralmát.**

Olyan uralkodási szándéokra gondolok, mint amit Józsué könyvében olvastunk és mellyel azonosak a világháborúk, az utánuk bekövetkezett terroruralmak a milliányi emberirtással. Kétségtelen, hogy **megrendült a HIT, a Gondviselésben való reménység sugára csaknem kialudt és ez a megrendülés az égre kiáltotta a „HOL VAGY ISTEN”-t...?**

De Jézus Urunk így üzent nekünk: **„Veletek maradok a világ végezetéig!”** és a világnak még nincs vége. Így a megmaradottakban lassan, nagyon lassan megindult a **„fény” felé fordulás.** Nem a megalkuvó „egyházakhoz” szaladtak a szomjúhozók, hanem - úgy mondják - a „ kozmikus gondolkodás” ösztönözte őket és ebben újraéled az Isten Kegyelmétől való **„csodavárás”.** Más szóval kifejezve, ezek a „ kozmikus gondolkodók” a saját **lelkükben találták meg az Istent éppen MA,** amikor előttünk zajlik le a „nagy színjáték” utolsó felvonása. **Az emberi világuralomra való törekvés igaztalansága áll szemben a Feltámadott és a komputer csodájával közöttünk megjelent Jézus Urunkkal, az Ő szándékával... Isten Országának a Földön való kiterjedésével... vagyis a nemzetcsaládoknak békében, szeretetben és egyenlően elosztott javakkal „jólétben” való élésével.** - Mert senki sem tehet arról, hogy valamelyik „nemzetcsaládba” született. A magyarok sem, mert magyaroknak születtek.

Menjen hát minden Nemzetség a maga útján! Dolgozzon a saját Hazájáért, saját népéért, de ne úgy, hogy a másik népet leigázza, vagy kenyerét is elvegye! Azok, akik a „fényben állnak, nem is gondolnak erre, hiszen életet adó Napunk minden emberre egyformán ragyog és az **Isten Napját senki sem tudja magának kisajátítani. De itt van köztünk Jézus Urunk - a mi Fényes Napunk, aki Isten Országának a Szeretetét hozta el hozzánk a Földre.**

11

Szembe kell állnunk tehát az emberi gonosszággal és hinni az Igazság győzelmében, mert ez a győzelem nem csoda, hanem az Isten Fiának ajándéka. A magyaroknak pedig még segít a Pártus Herceg nemzettestvéri szeretete is.

Köszönjük meg az összefogással és a Fény felé fordulással, mert így mindig elérjük Öt. Ezt kéri az olvasótól:

„JÖJJEK ÉNHOZZÁM, KIK ELFÁRADTATOK
ÉS ÉN ÚJ ERŐT ADOK NEKTEK!"

12

Bevezető elmélkedések

„Kirje!... Kirje!... Kisdedcske, Betlehemi hercegecske!"

Ez a néphagyományokban fennmaradt, régi karácsonyi ének indított arra, hogy Jézus emberi alakjával foglalkozzam. Már régóta rágódom ezen a témán, de mindig ellenérvként vetődött elém a kereszténységnek az a közismert legendája, hogy „Jézus istállóban született”; ahogy az ének is mondja: „jászolban fekszik, barmok közt nyugszik Szent Fia”.

Hát miként írok „betlehemi hercegről” - gondoltam -, hiszen egy herceg nem születik istállóban. Így hát egyre múltak az évek anélkül, hogy ezt a témát tüzetes és alapos vizsgálat alá vettem volna.

Most azonban, hogy otthoni testvéreink felszabadultak a marxista terror alól, az oroszok kimentek az országból, egyre több levelet kapok az otthoni fiataloktól, melyben a kérdések tetézik egymást, és a tudás szomjúsága ostromolja ezt az öreg embert, aki e sorok írója. Ez az egyik okom tehát, mely e tanulmány írására serkentett.

De van egy másik ok is az igazság felderítésére és leírására, és ez talán nyomósabb, fontosabb és az általános közvélemény irányításában a nemzetközi sajtónak, mint kultúrhatalmi tényezőnek, beavatkozását is mutatja. Aki nyitott szemmel jár, az észreveheti, hogy egyre kevesebbet lehet olvasni, hallani Jézusról. Mintha a feledés homályába taszítanák korunk magasztos alakját. Az USA-ban például egyre jobban hiányzik a karácsonyi üdvözlőlapokon a

„Merry Christmas” felirat. Behelyettesítik legtöbbször a „holyday” szóval. A karácsonyi fényt szeretnék talán kioltani a hívők szívében? Eleinte azt hittem, hogy aggodalmam csak egy Jézus-hívő képzelete, de amikor kezembe került a kétmillió példányban kiadott „Az én könyvem bibliai történetekről” című képeskönyv (Watch Tower Society, NY 25 Columbia Heights NY 11201, Brooklyn) és abban láttam, hogy Jézus Urunk keresztre feszítését is törölni akarják a köztudatból, és „oszlopra szegezett”-ként tanítják a gyermekeknek szánt bibliai képeskönyvben; egy nagyon szomorú meditatálásom arról győzött meg, hogy bizony igazuk van azoknak a fiataloknak, gyermekeknek, akik ismerni akarják Jézust, az embert. Így határoztam el magam arra, hogy megkeresem az elködösített múltban a betlehemi herceget.

A könyvet szerkesztő „International Bible Students Association” úgy szövegezi Jézus megölését, hogy a gyilkos a „vallásvezérekbe bújt ördög”. De talán forgassuk vissza ezt - az emberiség leggaládabb gaztettét - abba az idő-

13

be, amikor azt elkövezték. Kik a „vallásvezérek”? A jeruzsáلمي zsidó templom főpapjai lehetek csak, mert csak a zsidó vallás gyakorlata volt megengedve és az volt a hivatalos államvallás. Minden más hit, ideológia, Isten lényének más elképzelése eretnekségnek, pogányságnak volt törvényileg elrendelve és azok hirdetőire, mint hamis prófétákra, a templomi törvény halálbüntetést írt elő. Jézust is ilyen „hamis prófétának” tartották a zsidó „vallásvezérek”, mert nem e kegyetlen, mindenkin uralkodni akaró, zsidó valláspolitikai által eszményesített Jehovát istenítette, hanem a mindenkit egyformán szerető Mennyei Atya gondviselő jóságát dicsérte és Igazságát tanította. Ezért akarták őt a zsidók megölni, ahogyan az evangéliumokban olvashatjuk.

Íme a „szentírás” szava:

.....Meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok.” „Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam, ti is azt cselekszitek azért, amit a ti atyátoknál láttatok.” (János 8:37-38.)

Az evangéliumi szövegben - amit a keresztyénység „Isten szavának” tanít - igen feltűnő és meglepő az, hogy Jézus két Atyáról beszél. Különbséget tesz az Ő mennyei Atyja és a zsidók atyja - Jehova - között, akit nem ismert el Istennek az evangéliumi tudósítás szerint, mert így nyilatkozik róla: „....Ha Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem.....”

„Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjáról szól, mert hazug és a hazugság atyja.” (János 8:42-44.)

Aki aztán tovább olvassa ezt az evangéliumi történetet, az látni fogja, hogy a zsidók végül is azt mondják Jézusnak:

„.....Te szamaritánus vagy és ördög van benned.” János 8:48.)

Ezt a részt azért említettem így külön, mert a következőkben alapul fog szolgálni Jézus igaz alakjának a keresésében.

Szeretném befejezni most az itt bemutatott „oszlopra szegezésnek” érthetetlen esetét. Ugyanis csaknem kétezer éve tudja a világ, hogy Jézust keresztre feszítették és nagyon sok helyen, a keresztény passió-ünnepeken, beveszik a vallási ceremóniába a keresztre feszítés lejátsszását. Ennek a minősíthetetlen bünténynek jelképe a „kereszt” maradt és az a kis arany keresztcske, amit a szülők gyermekeik születésekor a kisded nyakába akasztanak, bizony nem más, mint a Jézusra való emlékezés, a Benne való hit majdnem kétezer éves emléke. Joggal felmerül tehát most az a kérdés, hogy ez a könnyörtelenül kegyetlen és hazug kép, amit az említett könyv a gyermekek részére szerkesztett „biblikus olvasókönyvben” bemutat, nem egy jól megszervezett *agymosás* bevezető ábrája?..... Mindenesetre összhangban van a világszerte megindult Jézus-ellenes és a jézusi „Istenfiúság” hitének megszüntetésére irányuló törekvésekkel. Védekeznünk kell tehát. Még nagyobb eréllyel és határozottsággal kell Jézus mellé állnunk és ünnepelnünk kell fényesen és boldogan Öt karácsonykor (Gurusúnykor) az újra éledő fényben. Csak egy kis gyertyát

14

gyűjts meg újra lelkedben is e napon Jézus emlékére és hirdesd, hogy ez a szeretet ünnepe, amikor a Fény Fia születik minden évben újra és újra, hogy az újra éledő Szeretet egyre nagyobb és nagyobb erőt adjon a gyermeknek, a szülőknek, a boldog családnak. Az itt egyáltalán nem fontos, hogy Jézus Urunk karácsonyi születésnapját milyen vallásos szokás szerint ünnepeld. Nem fontos az sem, hogy milyen vallási előírás szerint imádkozol. A Hozzá való fohászkodás, Igéjének követése és szeretetének továbbadása kötelességünk. Mindnyájunknak, akik Jézus-követők, Jézus-hívők vagyunk. S amikor az Új Fény lelkedben feltámad, Jézusunk kegyelme ott marad tenálad!

Jézus követésének útja azonban nem könnyű, mert tanításának csak igen kis részét foglalják magukba a kereszténység evangéliumai, melyeknek alapvető szelleme az, hogy „Jézus áldozati bárány, akinek vére elveszi az emberiség bűneit.” Ez a hittétel teljesen a zsidó vallásban gyökerezik és bizonyítéka annak, hogy nem Jézus Urunk alapítója a mai keresztény vallásoknak, hanem legnagyobb ellensége - Saul rabbi - a kereszténység Szent Pálja, aki sohasem hallotta Jézus szavait, fogalma sem volt arról, hogy mit tanított, hanem a zsidóság új szektáját alapította meg tanaival, melyeknek alaptétele az, hogy „vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.” (Zsidókhöz írt levele 9:22.)

Ezért lett a kereszténység hivatalos neve: „zsidó-kereszténység” Ezért nem találjuk meg az evangéliumok között Jézus tanítványainak írásait. Ugyanis a jézusi tanítás, az Istenfiúság tudatának lelkünkbe való közvetlen beültetése, Istenhez való közvetlen tartozásunk, Isten és lelkünk homogenitása mind mind hiányoznak azokból az írásokból, amelyet a kanonizált, zsidó szellemű evangéliumok tartalmaznak.

Van sok bennük azonban Jézus szavaiból, amelyek jól felhasználhatók az Istenfiúság tudatosításához. Tehát, aki Jézust keresi, használja fel innen mindazt, ami józan ésszel elfogadható. Tegye ezt abban a tudatban, hogy az elmúlt évszázadokban ezeket az írásokat nagyon sokszor megváltoztatta a zsidó-kereszténység valláspolitikája. Tehát ne Jézust hagyja el, hanem segítsen *igazságát* felderíteni és hirdetni.

Egy ősvallást kereső, Budapesten kiadott „Nem vagyok keresztény” című folyóiratban két kitélt találtam, melyben elmékedő szellemiség mutatkozik, amit további ébredésre kell serkenteni. Íme:

„.....nem születhettünk bűnösnek; ez ellenkezik az isteni törvényekkel és a józan ésszel. Így nincs szükség bizonytalan megváltásra sem.”

„A Kozmosz (Isten) törvényeinek jobb, helyesebb engedelmeskedni, mint az evangéliumoknak, hiszen mi a kozmosz részei vagyunk.”

Jézus sohasem mondta azt, hogy „bűnben születtünk”. Azt sem, hogy Ő a „megváltó”. Ez a zsidó-keresztény vallástaniítás, az ún. „paulinista” teológia szerint. Jézus felvilágosító szavait megtaláljuk János evangélistánál, amint mondja: „En világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon sötétségben, aki engem hisz.” (János 12:46.)

A cikkíró is Jézusi Fényt kapott, amikor elmékedésében rájött arra, hogy igazságban és nem bűnben születtünk, de életünk cselekedeteiért saját magunknak kell számot adni, mert Jézus nem váltja meg a mi bűneinket. De maga a

15

zsidó-keresztény-római egyház már kitaszította Jézust e megváltásból. Ugyanis a II. Vatikáni Zsinat kimondja, hogy

„.....az Egyház megváltása rejtélyesen megjelent a kiválasztott népnek a rabszolgaság földjéről való kivonulásában.”

A cikkíró a „kozmosz” törvényeinek akar engedelmeskedni, de Jézust nem ismeri el. Tudom, hogy sokan vannak olvasóink között olyanok, akik nem hajlandók a zsidó-keresztény egyházak tanításait követni, de érzik, hogy valami „más” vallása lehetett őseinknek. Érzésük az egyetlen, amire támaszkodni tudnak és - Jézus igazságait, tanítását, valóságos alakját nem ismervén - a Kozmoszra hivatkoznak. A Nap elé állnak, de nincs még bennük annak az Igazságnak a Fénye, amit a Világ Világossága adhat csak. Ezeknek azt mondom, hogy ellenőrizték le nagy tagadásukban a „Turini Lepel”-en látható emberalakot, mely pontosan mutatja a felfeszített Jézus minden sebét. Vizsgálják meg a NASA tudományos szakvéleményét, mely szerint: „a leplen levő alak nem festés, nem izzadmány maradéka, hanem nagy frekvenciájú, de igen rövid tartamú kozmikus sugár által történt beégetés, mely onnan semmiféle vegyszerrel el nem távolítható.” Íme a „Kozmosz”, a Fény Fia. Fényből jött és Fénnyé lett. Az „anyag” energiává lett.

Mindezeket el kellett mondanom annak indoklására, hogy az Evangéliumok által tanított „zsidó-Jézus” helyett miért keresem az igazi „Betlehemi Herceget”. E kutatásban fel kell használni mindazokat az evangéliumi adatokat, melyeket a zsidósító valláspolitikai nem tudott. Ezek közt legfontosabb:

Jézus születési helye

Ismét János evangéliumát veszem elő és abból közlök két idézetet:

.....lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta." (7:52.)

...csak nem Galileából jön el a Krisztus?.....

Nem az írás mondta-e. hogy: „Dávid magvából és Betlehemből, ama városbóljön el a Krisztus, ahol Dávid vala?" (7:41-42.)

Nyomozásunkban így három adatunk van: Galilea, Betlehem és Dávid városa. (Bizonyítékaim adatait és azokat is, melyeket a következőkben (*) alatt jelölök, átveszem a „The Interpreter's Dictionary of the Bible" /Abingdon Press, 1962/ című munkából, e három adatra vonatkozóan.)

Galilea: - Ez az elnevezés e tartomány héber nevéből ered. Ugyanis a zsidók „galil hag goiim"-nak nevezték ezt a területet. Angol fordításban így olvashatjuk: „galil of the gentiles", vagyis a „nem zsidók országa". Ugyanis a héber „goiim" kifejezés alatt azok a nem zsidó népek értendők, akik Judeától északra laktak, beleértve a hettitákat is, de a héber biblikus felfogás ezek közé sorolja a mezopotámiai és nagyon régi „guti" népet is. Galileában tehát nem laktak zsidók! Lakosai nem héberül, hanem a régi „arám" nyelven beszéltek, ami ragozó nyelv és a ma „sumernek" nevezett nyelvvel mutat igen közeli rokonságot. - Tudjuk, hogy a mai evangéliumi szövegeket az „egyházatyák" kényük-kedvük szerint javítva hagyták az utókorra és a mai fordítások egyáltalában nem tükrözik a Jézus-korabeli állapotokat, mert minden írásnak, szövegnek szolgálnia kell azt a „paulinista teológiai szándékot", mely szerint

16

Jézus zsidó lenne és Dávid magvából származna. A hívő olvasó így azt hiszi, hogy Galileában zsinagógák is voltak és zsidók is laktak. - A (*) forrásomban azonban minden kétséget kizáróan az a megállapítás olvasható (G.347. old.), hogy „Nagyszámú régi zsinagóga maradványt fedeztek fel Galilea városaiban, melyeket Kr. u. 200-600 között építettek. Köztük a leglátványosabb a fehér kövekből rakott kapernaumi, a tó partján, mely a Kr. u. 3. századból származik."

Tudni kell még azt is, hogy Galilea és Samária nagyon sokáig volt a Pártos Birodalom fennhatósága alatt és Bazapran nevű pártos király el is látogatott oda Pacor kormányzósága idejében.

Mondtuk, hogy a galileai nép nem volt zsidó, hanem „máshitú". A magaslatokon épített templomaikat a „korrupció helyének" nevezték el a zsidók, mert itt tisztelték a galileusok az Istenanyát, akit a biblikus írások „Astarte vagy Asthoret" néven említenek. Miután a Jehova-tisztelet nem ismeri el az Istenben lévő „női" teremtmény erőit, így a héber nyelvnek még szava sincs az „istennő" kifejezésére. A galileusok vallása az Istenanyát a „Fény Szüzének" nevezte, aki mellett ott találjuk a „Fény Atyát" (Bál. Bél) és a „Fény Fiát", aki a Világ Világossága. (A ma sumernek nevezett nép hitvilágában: „Én-Lil".)

E vallásnak tudós papjait nevezték „mágus"-nak, szintén a sumer „mali" vagy „mag" azaz „tudós, hatalmas" értelemben.

Az evangéliumoknak a júdaisztikus teológia szerinti nézete és kiértékelése szerint, a zsidók azzal vádolták Jézust, hogy ő is „mágus”, és ezt az álláspontot megerősíti Márk evangélista írása (3:22), ahol „belzebub”-bal van Jézus azonosítva. Indoklás: „belzebub, démon és mágus” a héberben azonos jellel íródik.

Betlehem: Az evangéliumi hagyomány Jézus születése helyéül jelöli. Máté így mondja (2:1): „Jézus a júdeai Betlehemben született.....

Ez a „júdeai Betlehem” a Beth-„lehem” nevét Jézus halála után kapta a Saul-Pál és követői által megalakított zsidó-keresztény egyháztól, mert ezt a kis települést, Dávid idejétől kezdve Beth-lomon néven ismerték. Itt őrizte Dávid apja juhait és a hagyomány szerint itt is született. Azért volt fontos a zsidó szellemű evangélistáknak „Dávid városának” Betlehemmé való változtatása, mert Mikeás próféta jövendölése szerint (5:2): „belőled (tehát Dávid városából) származik nekem, ki uralkodó lesz Izraelen.” Tehát azok nevezték át Beth-lomont Beth-lehemmé, akik Jézusban a zsidó Messiást látták és Jézust „Dávid leszármazottjának” hirdették. Ma már tudjuk, hogy a zsidók sohasem ismerték el Jézust az ő Messiásuknak (görögül Krisztusnak), mert még ma is epedve várják az ő valódi „messiásukat”, a Világ Urát. De baj van ennek a „júdai Betlehemnek” Jézus idejében való létezésével. Ugyanis forrásadatam úgy írja, hogy:

Júda Betlehemének semmi nyomát nem találták meg a Kr. u-i első három században és az a tradíció, hogy Jézus itt egy barlangban született volna, legfeljebb a Kr. u-i 2. század második feléig vezethető vissza. Justin mártír által említve. Az itt talált barlangok sora felett Konstantin császár emelt egy nyolcszögletes kápolnát. Miután ezt lerombolták, I. Jusztinián (527-65) épített

17

helyére egy nagyobb templomot, melyen a középkorban változtatásokat végeztek ugyan, de a jelenlegi építmény alapjaiban Jusztinian korából való.”

A Betlehemi Herceg keresésében most elérkeztünk oda, ahonnét végre elindulhatunk. Jézus valóban Betlehemben született, de ez a Betlehem Galileában van. a goim-ok országában, Názareth-től kb. 6 km távolságban. Nagyon régi városka és Kr. e. 14. századból való „Amarna szövegekben” Bit-Lahmi néven található. Közelében van a Tabor-hegy, ahol a galileus vallásnak volt a magaslatra épített temploma, amit Kr. e. 218-ban III. Antiochus fallal vett körül. A legenda szerint Jézus innen emelkedett fel az égbe. Ennek emlékére Konstantin császár anyja - Helena - Kr. u. 326-ban újra épített ide egy templomot, amit most az arabok romboltak le. Ma, itt a Tábor-hegyen áll a görög ortodox kolostor, amit a XIX. században emeltek.

Tisztáznunk kell még a „Dávid Fia” fogalmat is. Máté evangéliuma ugyanis Jézus Krisztusnak, Dávid fiának és Ábrahám fiának nemzetségi felsorolásával kezdődik, melynek ha a végére érünk (1:16). láthatjuk, hogy ez nem Jézus nemzetség-táblája, hanem azé a bizonyos Józsefé, akit a szent iratok Jézus édesanyja - Mária - férjének neveznek. Azután megtudjuk azt is (1:20), hogy Mária a Szentlélektől fogant és nem Jézus, hanem József Dávidnak a fia. József van eredeztetve Dávid nemzetségéből.

De az evangéliumi írás Jézus szavaival is megcáfolhatja a messiási létezés rá vonatkozó azon feltételét, hogy ő - Jézus - mint Messiás, Dávid fia lenne, mert azt feleli a zsidók erre vonatkozó kérdésére:

Ha tehát Dávid Urának hívja őt, miképpen a fia?" (Máté 22:45). Ebből az evangéliumból (melyet a régi egyházatyák még „héber evangélium” néven ismertek) igen érezhető az a zsidó vallási felfogás, mely szerint legfontosabb a bűntől való szabadulás, melyet az egyházi szervezet biztosít az egyházi rendelkezéseket betartó és az előírt áldozatokat meghozó hívőnek.

E felfogás szerint Jézus is ezt a feladatot kapja, már az Édesanyja méhében, mert - miként mondja Máté írása (1:21): „.....mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneitől.” A galileai, tehát „gojiim” Jézus pedig éppen mindennek ellenkezőjét akarta és tanította, így: „Irgalmasságot akarok és nem áldozatot...” (Máté 9:13) - Tudom, hogy nehéz dolga van annak, aki a Jézusi Igazságot keresi és szabadulni akar a kereszténységbe iktatott zsidó felfogástól. Ebben a jó szándékban csak önmagára számíthat mindenki, mert a mai júdai-kereszténység papjai a zsidó Jézus Krisztust vallják, aki csakis azért jött a világra, hogy „elvegye a világ bűneit” és értünk „bűnösökért feláldozta önmagát” úgy, miként a sauli-páli elgondolás a zsidók vallását „megreformálta”. S így létezik ma is a zsidó-kereszténység, mely Jézus „Szerető Atya-Istene” mellett „Isten szavaként” tanítja annak a Jehovának a „szentírassá” változtatott rendelkezéseit, mellyel - azért hogy a zsidóknak helyet csináljon -, „kiűzi a népeket édes hónukból” (2 Móz. 34:11), aztán megöleti a zsidókkal mindezeket a békés és régi népeket és „minden városukat.....és minden falvaikat tűzzel megégeték.” (4 Móz 31:10). És azóta is minden marad így. Aki arra gondol, hogy „talán Jézus mégsem így hirdette” és nem ez az Ő azon „igazsága”, melyet Pilátusnak mondott így:

18

„Én azért születtem és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az Igazságról.” (János 18:37) ...az tévedne?

Most - csaknem 2000 év után - e sorok írója csatlakozik Pilátus azon kérdéséhez: „Mi az Igazság?” És kiegészítem Pilátus kérdését is egy hatalmas kiáltással: „Hová lett Jézus Urunk Igazsága?” Miért némították el apostolait, akik hirdették az Ő tanítását? Miért nincs Jézus apostolaitól eredő evangéliumunk? Aki nyitott szemmel járja e világot, az még igen sok „miértet” tud csatolni e kétkedő sorokhoz.

De kíséreljünk meg feleletet adni néhány ilyen „miért”-re, és kutassuk fel a Betlehemi Herceg keresésében először azt, hogy:

Hová lettek Jézus tanítványai?

Úgy is kérdezhetjük, hogy „Hová lettek az apostolok?” - mert Jézus hűséges tanítványait nevezzük így, és csakis őket. Egyikük sem lépett a római birodalom földjére, hanem csak az Eufrátesztől keletre tanították mindazt az „igazságot”, amit Mesterüktől, az Úr Jézustól tanultak.

Munkásságuk és életük történetét azonban nem találjuk meg az egyházi tankönyvekben. Az én kutatásaim azt bizonyítják, hogy csaknem mindegyikük az Eufrátesztől az Indus folyóig elterülő Pártos Birodalomban élt és szervezte a Jézus-hitűeket Jézus egyházába, hiszen Eusebius tudósít minket arról, hogy 360 templomukat rombolták le a Pártos Birodalom bukását követő szászánida-perzsa uralkodók, akik csak Zoroaszter vallását ismerték el. A júdai-kereszténységben róluk fellelhető adatokat egy régebbi tanulmányomból közlöm:

Az Úr által választott apostolok is galileaiak voltak és azt hisszük, hogy a mai „keresztények” igen kevesen tudják őket név szerint felsorolni. Pedig Márk - Péter tanítványa és (a mai terminológia szerint) titkára szépen leírja nevüket evangéliumának 3:16. versétől kezdve így:

„Simont, akinek Péter nevet adott, Jakabot és Jánost (Jakab testvérét), Andrást és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot, Taddeust és a kánáni Simont.”

Az apostolokról tudnunk kell azt is, hogy „három testvérpár” volt közöttük, és pedig: Péter és András, Taddeus Júdas és kánáni Simon, valamint János és Jakab. Ezeknek mondta az Úr feltámadása után így:

„Elmenvén a széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”

A keresztény biblia újszövetségi része azonban édeskeveset tudósít minket arról, hogy ezek az apostolok valóban teljesítették-e az Úr parancsát. Ugyanis az Újszövetség szövegének 62%-a a Saul nevű zsidó rabbiból lett Pál térítéseiről beszél, aki önmagát „Isten apostolának” nevezi és a galileai Jézust sohasem látta, tőle nem tanult, s tőle „apostoli megbízást” sem kapott.

Tekintve, hogy ez a Saul-Pál a római kereszténység alapítója, munkásságával és hirdetett ideológiájával Jézus apostolai sohasem értettek egyet - érthető, hogy az általa alapított Római Egyház, mely a Saul-Páli júdai kereszténységet tette magáévá és vallását a júdaizmusból származtatja - teljesen

19

mellőzte Saul-Pállal magával és tanaival is ellenkező jézusi apostolok munkásságának és igehirdetésének ismertetését.

Így a júdai kereszténységbe tartozó hívők valláserkölcsei és egyháztörténelmi oktatásából kimaradtak Jézus apostolai.

Ugyanis a történelmi igazság az, hogy mind a „tizenegy jézusi apostol” híven teljesítette küldetését és hirdették az evangéliumot - jézusi módon és nem a júdai Saul-Pál-féle átalakítás szerint. Igen, - de hol hirdették? Az Apostolok Cselekedetei 12. fejezete szerint Jakabot, János testvérét Heródes megölette. Maradt tehát tíz munkálkodó apostol, de ezek munkájáról innen kezdve az „Apostolok Cselekedetei” című újszövetségi irat többet nem beszél, hanem a Nemapostol Saul-Pál útjait és júdai-keresztény módszerű térítését írja le a következő 16 fejezetben. Egyetlen kivétel csupán, amikor: „előállanak azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valók közül, mondván, hogy körül kell metélni a pogányokat és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák.” (ApCsel 15:5)

És amikor nagy vetélkedés támadt, felkelvén Péter, mondá nekik: „Atyámfiak, férfiak, ti tudjátok, hogy az Úr régebbi idő óta kiválasztott engem mi közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangéliumnak beszédét és higgyenek most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk." (ApCsel 15:7,10)

Ebből a részből tudjuk meg, hogy Péter ellenezett minden zsidó vonatkozást - elsősorban a mózesi törvényt (vagyis a Torah-t, mely a bibliában Mózes I-V. könyvét tölti ki) - és azt elviselhetetlen igának nevezte. Viszont Saul-Pál ennek a kontinuitását hirdette és a mózesi áldozat-ideológiába sorolta be egyszerű bűnbakként a galileai Jézust is.

Viszont Jézus által választott és „felkent” apostolok nem a Saul-Pál vallást, hanem a „jézusi evangéliumot” hirdették, mely szerint Jézus azért jött e világra, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett - értvén alatta Naphoz hasonlított - mindenkiről gondoskodó - mindenki Istenének imádatát. Ezt hirdették Jézus apostolai - a megmaradt Tíz... Nézzük meg csak együtt: hol is?

A keresztény papi Breviáriumban minden apostolnak megvan a szent ünnepe, s ott leírják működési területüket. Vegyük sorra őket:

Máté: - „Mox in Ethiopiam profectus evangelium predicavit - regem et uxorem eius universa provincia ad Dristi fidem convertit....

(Nemsokára Etiópiába - a kusok földjére - utazik.....a királyt és annak feleségét az egész országgal együtt Krisztus hitére téríti....)

Kánáni Simon és Taddeus Júdás: „Hic (Tadeus) Mesopotamiam ille (Simon) Egiptum evangelica predicatione peragravit. Postea in Persidem conveniente, cum innumerable filios Jesucristo peperissent fidemque in vastissimis illis regionibus et effaratis gentibus disseminassent.....)”

(Ez 'Taddeus' Mezopotámiát, az 'Simon' Egyiptomot az evangélium prédikálásával bejárta. Azután Perzsiában találkozva, miután Jézus Krisztusnak számtalan hívőt szereztek (gyermekeket szültek) és a hitet azokon a mérhetet-

20

len kiterjedésű vidékeken és azoknak a vad népeknek hirdették...) - Itt meg kell jegyeznünk, hogy Perzsia ebben az időben nem létezett, hanem a későbbben Perzsiának nevezett „mérhetetlen kiterjedésű területet” az apostolok idejében Pártos Birodalomnak hívták.

András (Péter testvére): „Post cuius (Jesus) passionem et resurrectionem Andreas, cum in Scythiam Europae quae ei provincia ad Christi fidem disseminandam obtigerat...”

(Jézus szenvedése és feltámadása után András, midőn Európa Szkítiájába jött. mely provincia neki Krisztus hitének a vetésére osztályrészül jutott.....)

Tamás: „Apostolus Galileus post acéptum Spiritum Sanctum in multas provincias proféctas est ad praedicandum Christi Evangélium: Parthis, Medis, Persis. Hyeranis et Bactris christianaé vitae praecepta tradivit. Postrema ad Indo se cónferens eos in christiano religióne erudirit.”

(A galileai Tamás apostol, a Szentlélek eljövétele után különböző országokba indult, hogy Krisztus Evangéliumát hirdesse. A párthusoknak, médeknek, perzsáknak, hírkánoknak és baktriaiaknak átadta a Krisztus-hit és az Életnek a Törvényeit. Végül a hindukhoz ment, őket a krisztusi vallásra nevelte.)

Bartolomé: Galileai apostol, midőn az innenső Indiába indult, amelyik neki a földkerekségnek az elosztásakor J.C. Evangéliumának prédikálására jutott. Jézus Urunk jövetelét Máté evangéliuma szerint hirdette azoknak a népeknek. De amidőn abban az országban nagyon sokakat J.C.-hoz térített, és sok munkát és kellemetlenséget elszenvedett, a nagyobb Arméniába jött. Ott Polimus királyt és feleségét, azonkívül 12 várost a Jézus-hitre vezetett, ami az azon nép papjainak nagy irigységét váltotta ki...az ő teste Albanusban, mely Armenia-mayor városa, ahol kiszenvedett - ott van eltemetve.

Fülöp: Bethsaidában született és a Szent-Lélek erejével az ő Szkítiájába ment evangéliumot hirdetni - és sok hívet szerzett a hitnek.

* * *

A felsoroltakból láthatjuk, hogy Jézus apostolai bizony elvégezték rendesen a rájuk bízott munkát és nagyon sok történelmi kútfő bizonyítja, hogy a Pártos Birodalomban szervezték meg a jézusi tanítás szerinti, igazi Egyházat, amelyben teljesen ismeretlenek voltak a saul-páli spekulációk. Ez az egyház mentes volt minden zsidó vonatkozástól és zsidó tanítástól. A Szeretet Egyháza volt, ahol nem ismerte senki a „szemet szemért, fogat fogért” doktrínát; sem a tanítók, sem a hívők. A Szeretet vallása élt itt, valóban vallva és gyakorolva. Ebben a „vallásban” az élet a fény és a sötétség együttléte (coegzisztenciája). Ebben az együttlétben a Fény mindig tud a sötétségből Új Életet létrehozni. A Fény teremti a Tudást és a Jóságot, míg a Sötétség birodalmává esik a nemtörődömség, tudatlanság, irigység, gyűlölet, bosszú, hazugság, kapzsiság, lopás, csalás, kétszínűség, dologtalan lustaság. A Fény teremti a művészeteket is és belőle fakad az ihlet is.

Aki egy kicsit ismeri a szkíták történetét - legalább úgy, amint azt Herodotos leírja - megérti, hogy az apostolok Szkítiába mentek, és ott kezdték

21

meg a Szeretet vallásának hirdetését, hiszen itt, már az ő igehirdetésük előtt is a „szeretet” volt az alap, melyre a szkíták életüket felépítették. Tehát a szkítáknál a „szeretet egyházának” a megszervezése semmiféle nehézségbe nem ütközött, hanem a megértésben jó követőkre és hívőkre talált.

Természetesen az igehirdetésnek megvoltak a szükséges írott segédletei, amiben az apostolok rögzítették mindazt, amit Mesterüktől, az Úr Jézustól tanultak. Mert nemcsak Saul-Pál írt,

hanem Jézus tanítványai is szorgalmaskodtak abban, hogy az „Úr Igazságát” mindenüvé eljuttassák. Ez pedig csakis az „iratok” útján volt lehetséges.

Most joggal kérdezheti az olvasó, hogy:

Hová lettek az apostolok írásai?

Nagyon helyes kérdés, és még ki is egészíthetjük azzal, hogy: „Ha annak a Saul-Pálnak az írásait megőrizte a 'kereszténység', aki sohasem hallotta Jézust és sohasem tanult tőle, akkor miért nem viselte gondját a jézusi tanítványok, az igazi apostolok írásainak.....?”

A helyes válasz megfogalmazásában igen sok történelmi valóságot kell felsorolni és már a Kr. u. 2. századtól kell elindulni, amikor is a római központú „paulinista és zsidó gyökerű” kereszténység teljesen átvette azt a „zsinagógás felfogást”, mely szerint: „minden olyan tanítás és írás, mely nem a zsinagógából ered, mint eretnekség, elpusztítandó a hirdetőkkel együtt.”

Miután Jézus tanítványai az apostolok az Élő Jézust tanították és nem az „áldozati bárányt, akit a sauli ideológia feláldozott azért, hogy elvegye a Nép bűneit”, így az ő tanításuk is az „eretnekség” kritériuma alá esett és a magát ortodoxnak nevező római egyház, miként mondtam, már a Kr. u. 2. században felégette, elpusztította az apostolok írásait. Amikor aztán ezt a „paulinista ortodoxiát” véglegesen megszilárdítja Konstantin császár Kr. u. 306-ban és az állam vallásává rendeli, így a valódi tudás - a „gnózis” - eretnekséggé minősült - és követőire a „gnosztikusokra” halálbüntetés várt. Minden büntetés ellenére azonban a „gnózis”, a Tudás haladt és már a Kr. u. 140 év körül Egyiptomban és Alexandriában is megjelennek az Apostolok Evangéliumának kéziratos másolatai. Ezt az állítást bizonyítja az az 52 darab kézirat, amit 1945-ben az egyiptomi Nag-Hammadiban talált egy arab. A kézíratok egy cserépedényben voltak elrejtve a barlangban. A kézíratok „kopt nyelvű másolatai” az apostolok írásainak és sok „kopt” fordítású kézirat egyezik a másutt talált görög nyelvű töredékekkel. A Nag-Hammadi kézíratok között találjuk a következőket: Tamás Evangéliuma, Fülöp Evangéliuma, János Apokrifonja (A titkok könyve), a Hit Evangéliuma, Egyiptomi Evangélium (A láthatatlan lélek szent könyve), Péter levele Fülöphöz, Péter Apokalipszise (Beszélgetés a Megmentővel), Mária-Magdaléna Evangéliuma, stb.

A kopt kézíratok megfejtői ezeket a Nag-Hammadiban talált írásokat - gyűjtőszóval - „Gnosztikus Evangéliumokénak” nevezik.

A keresztények 90%-ának fogalma sincs arról, hogy milyen érdekek és a lelkeken uralkodni akaró egyházpolitikai szándékok alakították ki a „saját”

vallását. Az igazságra törekvők pedig természetesen nem tudják megérteni azt, hogy „miért eretnek ennek a Jézus-hitűnek a másik Jézus-hitű...?”

Ugyanis Jézus azt tanította, hogy Isten előtt minden ember egyforma érték és a tudás fénye az, amivel az ember jobban és jobban közeledhet Istenhez. Így történt aztán, hogy az ún. „gnosztikus keresztények” nem értettek egyet azzal, hogy a püspökök és az egyéb egyházi

„méltóságok” Isten és a hívő közé állanak és magukat és beszédüket Isten „akarátának” nyilvánítják, s ezzel tulajdonképpen a hívő nem az Isten, hanem az egyházi hierarchia szolgájává válik. Ezt azonban csak a társadalmi rend felforgatásának tulajdonították.

A lényeges teológiai különbségek azonban két alapvető tételnél mutatkoztak. Ezek pedig a következők:

1. Jézus Isten-emberi mivoltának és küldetésének értelmezése, és
2. A nő szerepe az isteni rendeltetésű életben.

Az egymással szemben álló két „keresztény” felfogásban a paulinista elgondolást a következőkben csak „római ortodoxia” néven fogom említeni, Jézus apostolainak tanítása szerint hívőket pedig „gnosztikusoknak” nevezem. Nézzük először, hogy milyenek voltak a:

Különbségek Jézus Isten-ember mivoltában...?

A római ortodoxia szerint „Jézus Isten Fia emberi testben. A keresztfán meghal. Eltemetik, de harmadnapon feltámad emberi testben, és negyven nap múlva a mennybe emelkedik, ugyancsak emberi testben.”

A gnosztikusok így vallották: „Jézus Isten Fia emberi testben, de ezt a testet akkor teszi le vagy veszi fel, amikor akarja. Ő, az Isten Fia harmadnapon feltámad és Szelleme megjelenik ott, ahol Ő akarja. Negyven nap után emberi szemmel látható Fényként emelkedik a mennybe.”

Jézusnak azt az isteni és emberfeletti adottságát, amit a gnosztikusok állítanak, hogy akkor teszi le vagy veszi fel emberi testét, amikor akarja, a római ortodoxia kanonizált evangéliumai is igazolják, csak helyesen kell értelmezni az ott mondottakat. Így például, amikor Jézus a zsidókkal beszél és azt mondja: „Mielőtt Ábrahám lett. én vagyok” (Jn 8:58-59) így mondja az evangélium: „Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig el-rejtőzködék, kimene a templomból, átmenvén közöttük; és ily módon eltávozék.”

Gondolkodjunk logikusan. Jézus „el-rejtőzködék.....és átmenvén közöttük.....eltávozék.” Itt talán az „el-rejtőzködék” kifejezés helyett azt kell értelmezni, hogy „láthatatlanná vált”, hiszen ugyancsak János evangéliumában olvashatunk erről a „hatalmáról”, ami embernek nem adatott meg eddig, amint mondja János: „.....mert én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi el azt én tölem...Van hatalmam letenni és ismét felvenni...” (Jn. 10:17-18.)

Amikor e csodálatos írásokat idevetettem bizonyításképpen, két másik dolog jut eszembe, gondolatársítás útján. Az egyik napjainkból való és a másik a keresztre feszítéssel van kapcsolatban.

Magyar Adorján Baráti Köre által kibocsátott időszakos tájékoztató ez évi 5-6 számának 2. oldalán van egy valóban a római ortodoxia szelleme szerint fogalmazott cikk „Élt-e Jézus...?” címen.

Itt a kereszténység történetében igen járatlan cikkíró Jézusról való írása akár Ireneusz korába is nyugodtan visszahelyezhető megállapítás, mely valóban „júdai gyökerű”. Ugyanis, amit mond Jézusról, az sem a római ortodoxia, sem a gnosztikus írásokkal nem bizonyítható, hanem kifejezetten az erőszakot alkalmazó római egyházpolitika íze szerinti. íme:

Jézus egész fellépésében, minden tanításában a zsidó erkölcsök és tanítások tükröződnek vissza. Különböző is büszke volt származására...” Itt természetesen a cikkíró Jézus „zsidó” származására gondol.

E sorok írója igen ostoba megállapításnak minősíti ezt az írást, és sajnálkozik afelett, hogy ilyesmi a „magyar hagyományok” ápolását szolgáló sajtótermékben jelent meg. Jézus szavaival válaszolok, a „tanítás” érdekében. Mert így szólt Jézus a zsidókhoz:

De ti nem hisztetek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok.” (Jn. 10:26) Kell-e világosabb felelet arra vonatkozólag, hogy Jézus és a zsidók között egy áthághatatlan szakadék állt és áll ma is? Ismétlem: ne tévesszük össze Jézus alakját és tanítását Saul-Pál által elképzelt és „tálalt” áldozati báránnyal.

De nem csodálkozom ezen a „zsidó-keresztény” szellemű íráson, hiszen csaknem 2000 éve hiányzik a tudás „gnózis” a magukat kereszténynek valló fejekből és Jézus szavainak „átírása”, a „szemet szemért, fogat fogért” ideológia értelmében való „félremagyarázása” ma már az összes keresztény egyházi változatokban „szentírás” lett.

Az „átírásra” igen jó példát mutattam be azzal, hogy János evangéliuma görög szövegének „láthatatlanná lenni” jelentésű igéje a magyar fordításban „elrejtőzni” értelemben lett felhasználva. A görög logika szerint, aki „elrejtőzik”, az láthatatlan lesz, tehát a kifejezés az igei cselekvés megvalósulására vonatkozik és így a helyes fordítás: „láthatatlanná változott” vagy „lett”. A mai Jézus-ellenes gondolkodás hozzám érő nagy árnyéka pedig az említett „Élt-e Jézus.....?” című írás.

De a római ortodoxia Jézusnak „a bűn eltörlése érdekében” való feláldozását, és ehhez a gyilkossághoz szükséges igazolást, az „isteni hozzájárulásnak” egyházi, hivatalos elismerése és kinyilatkoztatása útján akarta elérni. Ezért adott Jézus utolsó szavainak olyan magyarázatot, mely szerint az ő mennyei Édesatyja „elhagyta” volna a Fiát, ezeket a szavakat adva a haldokló, szenvedő és keresztre szögezett Jézusnak „Én Istenem! - miért hagytál el engem?”

Ezt Jézus anyanyelvén, az arámi nyelven mondta és az összes magyar bibliafordításokban így van leírva: „Éli! Éli! Lama Sabaktani!”

Egy ausztráliai munkatársam kéziratából idézem a meglátásokat erre vonatkozólag, aki azt kérdezi, hogy „Akik a keresztre feszített Jézus közelében álltak és szavát hallották, beszéltek-e az arámi nyelvet?” Mert ha csak zsidóul tudtak, akkor csak az „Éli , vagy Eloí” szót értették és ez csaknem minden keleti nyelvben „Isten” jelentésű. Így aztán valóban szakértő munkatársammal azt értékeltük ki, hogy a zsidó írástudók, akik tudomást szereztek Jézus utolsó

szavairól és úgy tudták, hogy kiáltását „Éli!.....Éli!” szavakkal kezdte, az általuk jól ismert 22. Zsoltár 2. versének ismétlésére gondoltak. Annál is inkább tették ezt, mert ebben a zsoltárban az, aki panaszkodik, hogy elhagyta az Isten, így szól magáról: „de én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép utálata.” (Zsolt 22:7) Ugyanis a zsidóknak ez volt a véleményük Jézusról. A római ortodoxia igazságának szempontjából azonban igen nagy hiba Jézus szavainak ilyen magyarázata és a 22. Zsoltár 2. versével való azonosítása.

Ugyanis e fonetikus formában leírt „Lama Sabaktani” arámi kifejezés nem azt jelenti, hogy „Miért hagytál el engem?” A fonetikus formában leírt mondatot nyelvtani szabályok szerint így kell kimondani:

Éli! Éli! - Lama Sabag Ta-Nim"

Fordítsuk le ezt az arámi nyelven mondott szöveget, szavait elemezve: „Éli vagy Eloi” jelentése „Isten” csaknem az összes közel-keleti nyelvekben. - „La-Ma” szóösszetétel, ahol „La” (L.55.) sumírul és arámiul is „teljességet”, „örökkévalóságot” jelent; és „Ma” (a sumír Mada szóból eredően) „hon, birodalom” La-Ma”; az „örökkévalóság hona”. - „Sab-Ag” szintén szóösszetétel, ahol „sab” jelentése „vagdalás, szab, sebez”; és „ag” jelentése „tesz, művei, cselekszik”. „Sab-Ag” tehát „sebzett”. „Ta-Nim” igekötővel ellátott ige. ahol „Ta” az eltávolodást mutató előrag, és „Nim” az ige „emelni, felvonni, növelni”. - „Ta-Nim” jelentése tehát „felemelni”. A teljes szöveg tehát: „*Isten...Emeld az örökkévalóság hónába a megsebzettet.*”

Jézusi szavak. A törhetetlen *hit* szavai, mely valóban jellemzi az Isten Fiát, aki emberi testben szenvedett. Aki sebekkel volt telítve. És itt említtem meg a Turini Lepelt, mely tökéletesen mutatja Jézus összes sebeit. De. főleg a hitetleneknek, mást is mutat. Azt, amit én korunk csodájának nevezek, mert szerintem a mai sokat tudó és rombolásra „isten hatalommal” rendelkező emberiség számítógépeinek (komputereinek) segítségével és azok által bizonyítva támadt fel korunkban Jézus, és beváltotta azt az ígértét: „*Én veletek maradok a világ végezetéig.*”

Ugyanis a Turini Lepelen visszahagyott „fényképe” (amire a Jézus-tagadók azt mondták, hogy „ráfestés”, „hamisítás”) a lepelbe igen nagy intenzitású, de rövid ideig tartó „ kozmikus sugárral” lett beégetve és semmiféle vegyszerrel vagy tisztító eljárással onnan el nem távolítható.

A tudósok serege azt is megállapította, hogy ez a kozmikus sugár a „halottnak vélt emberi testből áradt merőleges irányban, felfelé és az emberi tudomány itt az anyag energiává történő átváltozásának esetével áll szemben”. Vagyis a Turini Lepel (mellyel e könyvben majd részletesen foglalkozunk) igazolja a gnosztikusok azon felfogását, hogy „Jézus az emberi testét akkor teszi le és veszi fel, amikor akarja”, de azt a hiedelmet is, hogy „Fényformában emelkedett az égbe tanítványai szeme előtt”. Teológiai szempontból azonban a legfontosabb itt az a bizonyíték, hogy Jézus *Halhatatlan, Örökkévalóan a Fény, a Világ Világossága*. Ezáltal kerül megértésre és magyarázatra mindaz a nagy misztérium, melyet a sokszor átírt és megmásított,

kanonizált írások és evangéliumok Jézus köré illesztettek és őt egyszerű emberi sorsú „halandónak” akarták bemutatni.

Az ortodoxia kanonizált evangéliumaiban szereplő sok „nem egészen világos” leírással kapcsolatban, munkatársam egy érdekes kérdést vet fel, mondván: „Miképpen lehetséges az, hogy Jézus utolsó szavait Máté és Márk közli, akik nem voltak ott a megfeszítésnél; és János, aki az egyház tanítása szerint az a tanítvány volt, akit Jézus a legjobban szeretett, és (állítólag) ott állt a kereszttel, evangéliumában nem említi ezt....?”

Erre az érdekes kérdésre több választ adhatunk. A legközelebbi maga János evangéliuma, ahol le van írva, hogy kik álltak Jézus kereszttje alatt. (Jn. 19:25) Csak asszonyokat említ és nekünk itt két fontos személyünk van: Jézus Édesanyja és Mária-Magdaléna. Továbbá tudni kell azt a zsinagógiai és egyben római rendeletet is, mely szerint: „a kivégzések helyére férfiakat nem engedtek be!” Tehát János nem lehetett az a tanítvány, akinek Jézus a keresztfáról azt mondta: „Imhol a le anyád”. (János 19:26-27) De így nem lehetett az a tanítvány sem, akit Jézus „legjobban szeretett”. De ha nem János, akkor ki volt az? Ezt tudjuk meg a Nag-Hammadi gnosztikus evangéliumokból.

Igen érdekes, de egyben nagyon kényes témához nyúlunk akkor, amidőn azt a tanítványt keressük, akit Jézus a legjobban szeretett. Ugyanis János evangéliumának 21. részében többször van említve ez a tanítvány, de az evangélista érthetetlenül és titokzatosan, sohasem nevezi meg őt. Olvassuk csak az evangéliumi szövegeket: „Szóla azért az a tanítvány, akit Jézus szeret vala. Péternek: az Úr ott van.” (Jn 21:7) „Péter pedig megfordulván látja, hogy követi őt az a tanítvány, akit szeret vala Jézus, aki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén.....” (Jn 21:20) „Ez a tanítvány, aki bizonyosságot tesz ezekről és aki megírta ezeket és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz.” (Jn 21:24)

Evangéliumi nyomozásunk tehát bizonyítja azt, hogy valóban volt Jézusnak egy tanítványa, akit jobban szeretett a többinél. Ezt mondhatjuk az első pozitívumnak. Tehát kereshetjük a „kedvenc” tanítványt a következőkben, de János evangéliumának 21. rész 24. versében írottak - szerény véleményünk szerint - semmiképpen sem jelentik azt, hogy ennek az evangéliumnak írója lenne ez a kedvenc tanítvány, hanem inkább egy hivatkozás azokra az „egyebekre”, melyeket a 25. versben említ. Ugyanis a logika szerint talán meg kellett volna neveznie magát, ha ő az, akit „Jézus legjobban szeretett”, s talán emlékeznie kellene akkor Jézus utolsó szavaira is, ha ott állt volna Jézus Urunk kereszttje alatt, a zokogó Édesanyjával. Mivel tudjuk jól, hogy az evangéliumi szövegeket az „egyházatyák” és a pápák igen sokszor megváltoztatták, János evangéliumának befejező verseit „egyházpolitikai hozzászólásoknak” véljük felismerni, tovább faggatjuk a régi írásokat az igazság érdekében, és ígéretünk szerint most megnézzük, hogy mit is írnak erről a kedvenc tanítványról a

„Párbeszéd a Megmentővel” (Dialogue of the Savior) a címe annak a kéziratnak, mely elmondja, hogy: „Három tanítvány volt, akik Jézustól különleges oktatást kaptak: Tamás, András és Mária Magdaléna, akit Jézus a másik kettő fölé helyezett....mert nagyobb tudása volt és úgy beszélt, mint a Mindenséget ismerő asszony.”

Pistis Sophia (A tudás vallása) nevű kéziratban: „Péter tiltakozik Jézusnál az ellen, hogy Mária Magdaléna uralja mindig a Jézussal folyó párbeszédet és így háttérbe helyezi őt és a többi tanítványt, s egyben sürgeti Jézust, hogy hallgattassa el őt. - Mária Magdaléna viszont panaszkodik az Úrnak és mondja, hogy 'fél Pétertől, mert az gyűlöli a nőket.'

Jézus így felel: „Akinél a Lélek isteni sugallata követeli a beszédet, annál nem számít a férfi vagy a nő adottság.”

Talán ezért találjuk az előbb említett „Párbeszéd a Megmentővel” című gnosztikus evangéliumban azt a perdöntő megállapítást, mely szerint ez az írás: „Mária Magdalénát 'látnok'-nak és olyan apostolnak nevezi, aki kiválóbb a többinél.”

Tudom, hogy igen meglepő és váratlan adatot tárunk fel az olvasók előtt akkor, midőn Mária Magdalénában nemcsak Jézus legbölcsebb tanítványát fedezzük fel, hanem a gnosztikusok egyik evangéliuma nevezi őt a legkiválóbb apostolnak.

De kutassunk tovább!

Miután a mai júdai-kereszténység tanításával teljesen ellenkező és csaknem 2000 éven át „eretnecségnek” minősített írott emlékeknek tartalmát fogom ismertetni, közlöm azt az egyesített forrásmunkát, amelyből átvesszem, zárójelbe téve a hivatkozás oldalszámát.

Kérem tehát mindazokat, akik adataimat ellenőrizni kívánják, vagy még jobban akarnak elmélyülni ebben az érdekes témakörben, hogy szerezzék be Elaine Pagels: „The Gnostic Gospels” című könyvét. (Vintage Books Edition, NY, 1981.) Ennek a szakszerűen és kiválóan megírt könyvnek szerzője ugyanis egyike volt annak a tudós társaságnak, amelyik a kopt nyelven írt, Nag-Hammadi kéziratokat angolra fordította. (A csoport minden egyes tagja beszéli a kopt nyelvet.)

Fentiek előrebocsátása után most már nyugodtabban folytatom ezt a tanulmányt abban a reményben, hogy a júdai-keresztény vallások szerint imádkozó olvasóim sem fognak kiátkozni azért, hogy éppen Mária Magdaléna személyében találom meg azt a tanítványt, akit Jézus Urunk a legjobban szeretett. Ugyanis a kopt nyelvű

Fülöp Evangéliuma szerint:

Versengés támadt a férfi apostolok között Mária Magdaléna miatt, akit Jézus legbensőbb társának és a tudás szimbólumának nevezett, mert jobban szerette őt, mint a többi tanítványt és sokszor meg is csókolta.

A tanítványok kérdezték: „Miért szereted őt jobban, mint minket?”

Jézus így felelt: „Miért nem szeretlek titeket őt szeretve?” (76.o.)

Fentiek ismeretében most már azt is megérthetjük, hogy Jézus Urunk feltámadásakor miért éppen Mária Magdalénának jelent meg legelőször.

Ezt a kanonizált evangéliumok közül Márk (16:9) és János (20:9-18) is ugyanígy közlik, de Márk híven követi az ortodoxia által tanított „női leértékelést”, mert írásában elismeri ugyan, hogy Jézus Mária Magdalénának jelent meg először, de hamar hozzáteszi (ő, vagy a mindig Javító" egyházatyák?), hogy „akiből Jézus hét ördögöt űzött ki.”

Forrásadatomban Mária Magdalénának ezt a kanonizált „leértékelését” visszavezeti a Kr. u. 2. századig és azt héber hagyománynak minősíti, mely az „antifeminista” paulinizmussal gyökeresedett meg a júdai-kereszténységben, hivatkozva Pálnak a korinthusbeliekhez írt rendeletére, mely a mózesi törvényre való hivatkozással (IMóz 3:16) megtilt az asszonyoknak minden tanítást és gyülekezeti aktivitást, mondva: „A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetben, mert nincs megengedve nekik, hogy szóljanak, hanem engedelmesek legyenek, mint a törvény is mondja. Hogyha pedig tanulni akarnak, kérdezzék meg otthon az ő férjüket, mert éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben.” (1 Kor 14:34-35)

Forrásmunkám nagyszerűen kifejti azt, hogy „az ortodox keresztény közösségek teljesen átvették azt a zsinagógiai szokást, mely elkülöníti a nőt a férfitől. Így már a 2. század végén a nőnek a kultuszban való részvétele tiltott cselekmény volt, és azok a csoportok, melyek női vezetés alatt állottak, hivatalosan eretneknek lettek nyilvánítva.” (76)

A gnosztikusok nagyon sok írása lett így „titkos” azért, hogy az elpusztítást elkerüljék. Ezek között sok van olyan, mely azt is említi, hogy Mária Magdaléna példaadó alakjával sugalmazott női aktivitás fenyegette azt az ortodox egyházat, amelyik Pétert, illetőleg „földi helytartóját”, Róma püspökét tartotta egyházfőjének. Láthatjuk tehát, hogy Mária Magdaléna, mint tanítvány és apostol bizony beletartozott ama „tizenkettő” közé annak ellenére, hogy az ortodoxia sohasem ismerte el „apostoli vagy tanítványi” voltát, hanem 2000 esztendőn keresztül (tehát a mai napig) „becstelen” nőként ismertette meg a „hívőkkel”.

Kérem olvasóimat, hogy kérdezzék meg júdai-keresztény papjuktól azt, hogy „Mit tanít az Egyház Mária Magdalénáról?” A felelet igazolni fogja itt közölt állításaimat. Pedig itt lenne már az ideje annak, hogy a júdai-keresztény egyházak „revideálják” és a mai kor felvilágosultságához idomítsák álláspontjukat és tanait. Ugyanis már nem tartható fenn Ireneus dogmája, mely szerint „az Egyházon kívül nincs üdvözülés” és talán a női nemet is fel kellene szabadítani azon lelki elnyomás alól, melyet 1977-ben VI. Pál pápa jelentett ki, mondva: „Nő nem lehet pap, mert az Úr férfi volt.” (83)

Miután - miként majd látni fogjuk - Mária Magdaléna egy igen magas tudással rendelkező „mágus-nő” volt - érhető, hogy Róma ortodoxiája még az emléket is el akarta pusztítani, ami sajnos nagyrészt sikerült is. De kérdezem: „Ha olyan 'becstelen' nő volt, mint ahogy azt a júdai-keresztény teológiai tanítja, miért ő volt mégis az a 'kiválasztott', akinek az Úr Jézus, az Isten Fia, feltámadásakor azonnal megjelent? Viszont, ha a Nag-Hammadi kéziratok gnosz-

tikus evangéliumainak tartalmát megismerjük Mária Magdaléna valóságos alakjára vonatkozólag, akkor megértjük, hogy Jézus Urunk éppen őt választotta annak a nagy misztériumnak tulajdonosául, amit a Feltámadás utáni első megjelenése mutat.

Jó lesz, ha megismerjük ezt a csodát magától Mária Magdalénától, aki azt mondja el a saját

Mária Magdaléna Evangéliumában:

A Feltámadás és Jézus megjelenése egy szellemi és nem fizikai esemény volt és ő (Mária Magdaléna), Jézus neki való megjelenésekor, egy intim és közvetlen kapcsolatba került a Megmentővel. Jézus és közöttük egy misztikus jelenség létesült. - Viszont, amikor a többi tanítványt erről tudósította, Péter nevetségesnek vélte, hogy ő - Mária Magdaléna - Jézust egy „látomásban” (vízió) érezte és az Urat nem testben látta.

Mária Magdaléna így felelt:

Péter, testvérem! Miért hiszed azt, hogy én hazudok az Úr dolgaiban?"

Aztán egy másik tanítvány inti le Pétert, mondva: „Ha az Úr érdemesítette őt erre, miért utasítod el azt, amit mond? Az Úr nagyon jól ismerte őt és ezért szerette éppen őt jobban nálunknál.” (77)

Ugyanebben az Evangéliumban találjuk meg azt az érdekes és Mária Magdaléna hatalmas lelkiségéről tanúskodó történetet is:

Amikor keresztre feszítés láttán a tanítványok a kétségbeesés és rémület foglyai voltak, Mária Magdalénát kérték arra, hogy bátorítsa őket azokkal a szavakkal, melyeket Jézus titokban mondott neki."

Valószínűnek tartom, hogy olvasóim között sokan lesznek, akiknek igen nagy „újdonság” lesz az a közlés, amit az előbbieken ismertetett „Fülöp Evangéliuma” mond így, hogy: „Jézus sokszor megcsókolta Mária Magdalénát.” Bizonyára lesznek olyan „vallásosak” is, akik meg fognak botránkozni írásom felett. Ezeknek adjon megnyugtató feleletet forrásadataim nagyszerű tudósa, aki gondosan tanulmányozta Jézus és Mária Magdaléna közötti helyzetet és abból a gnosztikus valóságból indul ki szemlélete, mely szerint: „Jézus -Isten Fia, és Jézus - Ember Fia” is. De: mégis Jézushoz illő módon tudja felderíteni ezt a kényes kérdést, amint így írja:

Mária Evangéliumának már a címe azt sugallja, hogy ez a kinyilatkoztatás a Megmentővel való intim és direkt kapcsolat eredménye. Ennek esetleg erotikus voltára való feltételezés csupán egy lelki és eszmei misztikus közösség igényét mutatja, mely létezett Mária Magdaléna és Jézus között." (21)

Két történelmi személy van vizsgálódásunk fókuszában. Olyanok, akiket eddig csak a római és ma már júdai-keresztény ortodoxia tanítása szerint ismerünk. De éppen azért kezdtem el a „Betlehemi Herceg” keresését, hogy Jézus valóságos és történelmileg is igaz alakját megtaláljam. Így jutottam el - együtt az olvasókkal - a „kedvenc” tanítványban Mária Magdalénához. Jó lesz tehát, ha az ő személyes körülményeit is felderítjük.

Ezek között első: *a neve.*

Mária Magdaléna: a római ortodoxia által adott név, ahol „Magdaléna” felváltja a gnosztikusok által is használt valódi nevét, mely „Magdala”. A ga-

29

lileaiak őt „Mária Magdala” néven ismerték, mely mai nyelvünk szerint a „Magdalai Máriát” jelenti. És ez a helyes, mert ő a Galileai-tó nyugati partján lévő „Mag-Da-La” nevű városból származott. Azért írtam a város nevét kötőjelekkel, mert ez a név sumír-arámi nyelven a „ragyogó mágus várost” mondja. (Mag = tudós, mágus. - Da = helyhatározó rag, mint ErősD(a), KövesD(a) stb. és LA = fénylő, ragyogó, átvitt értelemben „tökéletes”)

Miután Jézus Mária Magdalát „mindent tudó asszonynak” nevezte, nyugodtan feltételezhetjük, hogy ő valóban „mágus kiképzést” kapott (talán már gyerekkorától kezdve) és így az is érthető, hogy Jézus sokkal nagyobb örömmel fogadta tanítványának ezt a tanult, képzett és okos asszonyt, és példaképül állította a jószándékú és tudásszomjjal teli egyszerű, halászokból lett tanítványai elé. Egyetlen szóból megérhetünk mindent. A Jézusi Igazságot hirdető hitesekeket nevezi a szakirodalom „gnosztikusoknak” a „gnózis”-ból értelmezve. De mit ért a szakirodalom „gnózis” meghatározás alatt? „Gnózis = a mágusok tudománya” - mondja az értelmező szótár. Itt kell tehát felfedeznünk azt a „misztikus viszonyt, mely Jézust és Mária Magdalát összekapcsolta. Aki ismeri a „mágus tudományt”, annak egyáltalában nem idegenek a „gnosztikusok”. Ugyanis mind a mágusok, mind a gnosztikusok - egyformán: „a misztikus Csend és a Szentlélek tartozékának vették a Tudást.” De mit értsünk a „Szentlélek” kifejezés alatt? Jobban mondva: Kérdezzük azt, hogy mit értettek ők e kifejezésben? Erre a Nag-Hammadi

Titkok Könyve” így felel:

Ő a láthatatlan, szűzi, tökéletes Lélek. Ő mindenkinek az Anyja lett, mert Ő mindenekelőtt létezett.”

Jézus így mondja: az én anyám - a Lélek.”

Fülöp Evangéliuma szerint:

A Lélek - Anya és Szűz, párja az égi Atyának.” A „Mindenek Atyja egyesült a Szűzzel, aki lejött. Ez a Szentlélek, amelyik a Világra leszállt. Jézus ettől a Szentlélektől született.” (62-66)

Pontosan így van a „mágusok tudományában”, amit a sumír ékiratokon találunk meg, ahol ennek a mindenek előtt létezett, ős Szűzanyának a neve: Ama-Palil (Ama-Tu-An-Ki).

Amikor tehát a mai jó katolikus úgy vet keresztet: az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében, - gondoljon arra, hogy az Istenanyát jelenti a Szentlélek szava, akinek első tartozéka a Tudás. Érdekes, hogy a görögben is a Sophia = tudás nőnemű szó és a héber is ugyanúgy nőnemű szót használ a Tudás = Hokh-Mah kifejezésére. Az ősi és változhatatlan hagyományok maradékai ezek, mert a mágusok is és a gnosztikusok is a „romolhatatlan és romlatlan Tudásért imádkoztak.”

Éppen ez a „romolthatatlan és romlatlan Tudás" keresése vezet el minket az apostolok írásait kutató fejezetünkben említett második alapvető és „A nő szerepe az isteni rendeltetésű életben" tételnek nevezett különbség megelézésére. Ugyanis a „gnózisban" a Tudás ereje a női nemnek, mint égi leszármazott ivadéknak, igen nagy tiszteletet adott.

30

De 2000 év alatt ez a „romlatlan tudás" paulinista egyházi filozófiává változott, mely eddig még nem tudott megszabadulni héber zsinagógiai gyökerétől. Ezért lett a „nő inkább árucikk" mint a dicséretes múltú és jelenű „Istenanya-leánya" mert ez az ortodoxia által megrontott tudás elsősorban a női nemtől követeli meg a „tudatlanságot". Pedig milyen nagy szüksége lenne korunknak sok olyan női apostolra, „kedvenc" tanítványra, amilyen Mária Magdaléna volt.

Szavaimat ne vegye az olvasó szemrehányásnak, mert az érzéseim, amiből azok fakadtak, inkább olyan misztikus sugallatokon alapuló meglátások, amiket mind Jézussal kapcsolatos meditációim adtak. Csak ezután következett a módszeres kutatás, melynek pozitív eredményeit az előbbieken felsoroltam. De ezt mindenki megteheti. Ezért kérem olvasóimat, hogy ne csak a megfeszített Jézusra tekintsenek. Ne csak azt a szimbólumot lássák, mely minden püspöknek a nyakán lóg, a kereszt a felfeszített Istenfiúval. Gondoljanak arra a ragyogó szemű és Isten Igazságát hirdető Tanítóra, aki a „szemet szemért, fogat fogért" emberi ítélet helyett a Szeretet Istentudatát akarta az emberi lelkekbe plántálni. Aki nem azért jött, hogy „vérével elvegye a Te bűnödöt" (miképpen azt a paulinista héber gyökerű ortodoxia tanítja), hanem azért, hogy „Senki se maradjon sötétségben."

A múltba tekintve, e sorok írója úgy látja, hogy minden emberi nagy és maradandó, csodás alkotás megteremtője művét ilyen misztikus alapú, de őszinte és igaz meditációs kapcsolatnak köszönheti, melyet a „Világ Világosságával" egyénileg és minden közvetítő nélkül létesített. Rómában megcsodáltam Michelangelo csodás alkotásait, de most - Mária Magdala után való nyomozásomban - váratlan segítséget kaptam. Ez a segítség a Budapesten megjelenő „Új Művészet" című folyóiratból jött, ahol is a II. oldalon közlik Leonardo da Vinci legkiválóbb alkotásának egyszerűen elloptott másolatát, „Az utolsó vacsora" címmel és a felmagasztalt művész Andy Warhol, akinek ez a képe a halhatatlan Leonardo da Vinci milánói falfestményének, az „Úrvacsorának" monokrom és kamuflázs mintázatú kópiája. Tekintve, hogy Leonardo da Vincinek ebben az 1498-ban készült, örökéletű alkotásában én mindig azt a lelki felemelkedést és ihletet láttam, amit most „Jézussal való misztikus kapcsolatnak" nevezek, örömmel vettem Warhol képét, ami feljogosít arra, hogy hivatkozhasam Leonardo da Vinci látnokságára. Ugyanis Jézus jobbán, a főhelyen egy nő látható. Leányos, szép arccal és hosszú hajjal. Akaratlanul felmerül a kérdés bennem: Leonardo már 1498-ban tudta azt, hogy Mária Magdala a „kedvenc" tanítvány, aki az „Úrvacsora" alkalmával - mint János evangéliuma írja - „Jézus keblén nyugodott?" (Jn 21:20)

Lehetséges, hogy a Vatikánt ismerő és oda bejáratos olasz művészek talán olyan iratokat is láttak, amelyek azóta „elpusztultak". El kellett pusztulniuk az Igazságot hirdető írásoknak éppen úgy, mint az „igazmondóknak": a mágusoknak, a tanítványoknak azért, hogy korunkban már megszűnjön az Igazság, a Tekintélytisztelet és uralkodjon az „érdek". Szolgáljon itt ennek a „duplakép" szerzőjének mondókája bizonyságul. Íme: a szerző művész, Warhol által „Utolsó vacsorának" nevezett Leonardo-másolat méltatása:

Leonardo munkája Warhol számára nem jelent semmi különösebbet: „Egy jó kép”, mondja róla; olyan, amit az ember gyakran lát, s így nem, gondolkodik rajta.

Leonardo da Vinci „Utolsó vacsora” című festménye. Az elhanyagolt állapotú képen Jézus jobbán, a főhelyen egy szép arcú nő látható

Mások képeinek a felhasználásáról, az „eltulajdonított” alkotások szerzői jogi helyzetéről Warhol véleménye az, hogy ez olyasmi, mint amikor az ember vesz egy Coca-Colás üveget és azt hiszi, hogy most azt tehet vele, amit akar, mégsem lesz teljesen az övé, hiszen csak üvegbetétet fizetett. Leonardo művének „lekoppintásánál” sokkal renitensebb dolog Jézus megduplázása, mely ábrázolás Warhol szerint felér egy kihágással, „de helyénvaló, mivel most két Jézus van - akárcsak két pápa -, egy európai és egy amerikai.”

Nagyon jól tudjuk, hogy a mi Jézus Urunk csaknem 2000 éves gyalázásának gyökere a jeruzsálemi zsinagógában van, ahonnan elindult a Kajafások menete a keresztre feszítésre. Nagy segítséget kapott ez a „menet”, a paulinizmus ideológiájával, mely megalkotta azt a másik Jézust, akit a júdai-kereszténység a „názáreti rabbinak” és „Dávid fiának” tanít és hirdet. Maradjunk mi csak tovább is ennek a ragyogó szemű „Pártus Hercegnek” követői, csodálói és tanítványai. Az általa nekünk juttatott „Tudásunk” majd elhomályosítja azt a „másik Jézust”, akit az ortodoxia júdaizmusa „ránk duplázott”.

Jézus Urunk isteni rendeltetésű életében két női teremtmény bírt olyan kapcsolattal, hogy Őt - bizonyos fokig - befolyásolni is tudták.

Egyik az Édesanyja - Adiabene pártus hercegnő - és a másik Mária Magdala volt, aki - a gnosztikus evangéliumok bizonyosága szerint - a „hitvesi” hivatást töltötte be az Emberfiánál.

Az „Édesanyával” külön fejezetben foglalkozunk és itt, most *Mária Magdalára* vonatkozó ismereteinket akarom kiegészíteni, mert napjainkban (amikor

32

e sorokat írom) *róla beszél most az egész nyugati világ. Az újságok címlapján szerepel a neve ennek az asszonynak, aki a csaknem 2000 éven át tanítással népszerűsített zsidó-kereszténységünk hagyományában egy prostituáltként szerepel, és azzal nyer feloldozást a mi hittanunkban, hogy Jézus hívéül szegődik.*

A marxizmus gyűlöletének kegyetlenségétől sokat szenvedett, lengyelnek született *II. János Pál pápa* dobott be egy szóbombát a hívők seregébe a húsvéti szentbeszédjével, amikor is a következőket mondta: *„A megtért bűnös asszonyt Krisztus bizonyos módon egyenlővé tette az apostolokkal, azzal, hogy az ő ajkára bízta a feltámadás üzenetét.”*

A robbanás iszonyú nagy léket ütött zsidó-kereszténységünk hivatalos, azaz skolasztikus teológiájának ma már igen rozoga csónakján, mert ennek az eddig megvetett asszonynak, akiből Jézus - Márk írása szerint - hét ördögöt űzött ki (Mk. 19.9.), visszaadta a becsületét, és igazolta mindazt, amit a Nag-Hammadi gnosztikus evangéliumok róla mondanak és írnak.

Biztosnak mondható az, hogy a pápának ezt az „ex urbi et orbi” kinyilatkoztatását valóban a Nag-Hammadiban talált „gnosztikus evangéliumok” igazsága befolyásolta, hiszen ő nagyon jól tudja, hogy ez a gyűjtemény a korai kereszténységre vonatkozó és felbecsülhetetlen értékű dokumentumok tárháza, melyek sikeresen elkerülték az akkori „mássághoz” tartozó, ortodox egyházatyák cenzori szigorát. A szakértők szerint ezek a tekercsek:

1. Első kézből vett információkat és a szemtanúk állításait tartalmazzák.
2. Korábban keletkeztek, mint a négy kanonizált, újszövetségi evangélium.
3. Néhány tekercs a kanonizált evangéliumoknál is tekintélyesebb forrásnak tekintendő.

Már sokat idéztem belőlük. Most ki kell egészítenem az eddig elmondottakat az ún. „Fülöp Evangélium” egyik szakaszával, amikor Jézus Urunk utasítást ad az emberi életre a következőképpen:

Ne féljete a testtől, de ne is szeressétek. Ha féltek tőle, uralkodni fog rajtatok. Ha szeretitek, elnyel és megbénít.”

A továbbiakban ilyen „törvényt” ad: *„Nagy a házasság misztériuma. Nélküle a világ nem létezett volna. Most a világ létezése a férjtitől függ, és a férfi léte a házasságtól.”*

Ne csodálkozzunk tehát azon, hogy a korai kereszténységben - mely mentes volt minden Saul-Páli ideológiától - *Mária Magdalát Jézus „hitveseként” tisztelik*, és ez megerősítést nyer a kanonizált János Evangéliumában, ahol ő az első, aki Jézus sírjához megy, *„jó reggel, amikor még sötét vala”* (Jn. 20.1.) és futva értesíti Pétert és a tanítványokat.

Emberileg gondolkodjunk! A jó „hitves”, a feleség az első a sírnál is, és Jézus is őt tekinti „elsőnek”, magáénak a földi élet emlékeként, hisz neki mutatja meg magát és szól hozzá. (Érdekes itt megjegyezni, hogy János írásában a „hitves” csak egy szóval felel, így: „rabboni”,

ami János szerint „mester” jelentésű. (Jn. 20.16.) Sumér-arámi nyelven „Ra-Ba-Ni” = „Világ Világa” értelemben olvasható.)

33

Tudom, hogy nehéz a gondolatváltás, mert a kanonizált evangéliumok és a jelenlegi zsidó-kereszténységünk eszmetana Jézusban egy olyan Istent vagy Istenfiát ábrázol, akinek emberre válása csak részleges.

Talán nem kisebbítjük Őt, ha olyan valóságos élő személynek hisszük, akinek élete - emberi szempontból nézve is - teljes értékű. Hiszen a férfi és a nő egyesülésében teljesül az Isten üdvterve szerinti áldás. Isten adta szívünkbe a szerelem csodálatos érzését, és ebből teremődik meg a házasság nagy misztériuma, mely nélkül - Jézus megismert igéje szerint - a világ nem létezett volna.

Milyen károsodás érheti lelkivilágunkat, ha arra a meggyőződésre és logikus következtetésre jutunk, hogy a Földre szállt Istenfia - a vérünkkel testet öltött Jézus - a Betlehemi Herceg - az Emberfia ebben is példát adott nekünk? Ugyanis így lesz teljes isteni hivatása és emberre válása Urunk Istenünk akarata szerint.

Ennek a gondolatnak a tudatosításához azonban igen nagy szükség volt a pápai szentbeszédre, hogy a hűséges „hitves” - Mária Magdala - tiszteletével, az Istenfiának Emberfiúságát megerősítette. Abban is biztos vagyok, hogy ő nagyon jól - sőt talán jobban - tudja mindazt, amit itt leírtam.

34

I. Dávid Fia

A mai keresztény és keresztyén egyházak úgy tanítják, hogy Jézus Dávid Fia volt, annak ellenére, hogy ez a zsidók véleményével ellentétes. Ugyanis a zsidók nem ismerik el Jézust zsidónak, hanem galileai idegennek (gojimnak) tanítják a saját „hittanukban”, aki - miként a Talmud mondja: „Jézus varázslást űzött, tévútra vezette Izraelt és bűnre csábította.” (Sanhedrin 107. b. lap és Nazir 40. b. lap utolsó mondata.)

Ebben a nagy ellentmondásban van a kereszténység tragédiája, amit a paulinista teológia már csaknem 2000 éve, valóban keresztként hordoztat minden kereszténnyel és keresztyénnel. Mert nem egyszerű „faji hovatartozásról” van itt szó, hanem az ember Isten felé való fordulásának, az Istenről alkotott fogalmának és a szereteten alapuló emberi élet törvényeinek meghatározása és gyakorlatba vitele a jézusi tanítás tartalma.

Ezzel szemben áll a zsidóság önös és minden más népet Isten kegyelméből kirekesztő és a saját faji kiválasztottságában hívő ideológiája, melynek külön Istene van, aki kegyetlen és bosszúálló (Jahwe, Jehova).

Jézus viszont a szerető Mennyei Atyáról beszél, aki az Élő Isten és mindenkit egyformán szeret. - Láthatjuk tehát, hogy valójában a zsidó faji nacionalizmus által elképzelt Istenforma (Jahwe) kegyetlen követői harcolnak itt az Élő Isten békét akaró gyermekeivel.

Úgy is mondhatjuk: a bosszú és az önzésen alapuló erkölcstelenség dicsérete áll szemben a Szeretet testvériségével. - Ezt a változhatatlan és egymással össze nem férő szembenállást legjobban mutatja a „Dávid Fia” kérdés, mely a jószágos Jézust, az Élő Isten Fiát, egy erkölcstelen és minden emberi jótulajdonságot nélkülöző, egyszerű és műveletlen bűnözőtől származtatja. Ugyanis Dávid ilyen volt. Vizsgáljuk meg együtt történetét.

(Dr. Vágó Pál írását idézem itt, mert nálánál jobban mi sem tudjuk ezt a kérdést felderíteni. Átvesszem tehát írását „A vérszerződés ereje” című könyve 17. oldaláról, a következőkben):

Egyenesen kegyeletsértésnek érzem, ha valaki ortodox előítéletből Jézust - a tiszta erkölcs isteni jelenségét - mindenáron egy Dávidtól akarja leszármaztatni, akinek gonosztevő jelleme fémjelzi az ószövetség zsidó szellemét. A bibliaimádók csak a Dávid és a filiszteus Góliát közötti párbajt állítják az utókor bámulatának reflektorfényébe. Szeretik ezzel szemben elhallgatni a nagy hősiességet kegyetlenül cáfoló tény, hogy Absolon fiának lázadásakor sírva menekül és házának őrzését 10 ágyasára bízta (2 Sám 15:15-16). A csatában közvetlenül nem vesz részt. Ezt a veszedelmes mesterséget zsoldosaira bízta.

35

Amikor azonban Rabbah városának elestéről értesül, szabályszerű ávós hősként ott terem és a város lakosait, mint az írása mondja: „kihozata és némelyet fűrész, némelyiket vasborona, némelyét fejsze alá tétet. Némelyiket mészkemencén vitt által és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával.” (2Sám 12:31)" - (Megjegyzés: az elfogott ellenség „elgázosítása” tehát zsidó találmány volt.)

De ezzel Dávid jellemrajza még nem merült ki: legvitézebb hadnagyát, a hittita Úriast (valóságban Óriást) fondorlatosan agyonvereti, mert a Dávid által megvesztegetett katonái magára hagyják őt az ütközetben. Tette pedig ezt azért, mert időközben Óriás szép feleségét, a fürdő Betsabét. a háza tetejéről megleste és elcsábította. (2Sám 11) - Zsoldosaival kiraboltatja a saját alattvalóit. (1 Sám 27:10) - Nabal hirtelen meghal, amikor ennek feleségére, Abigailra szemet vet. (1 Sám 25:38-39) - Izbozelhet, Izrael törvényes örökösét bérgyilkosokkal öleti meg és hogy a gaztett ki ne derüljön, ezeket is kivégezteti (sztálini recept szerint). Az ekként elorzott teljhatalom birtokában Saul egész rokonságát felkötteti.

De ha a világ történetében egyedülálló is az itt bemutatott zsidó erkölcs tan perverzciója, ugyanannyira páratlan az a goj együgyűség, mely az ószövetség fétis-imádatában 2000 év alatt sem vette észre, hogy szellemi leigáztatása azzal kezdődött, hogy a saját erkölcsi felfogásának megfelelő Jézus-ideál helyett fejet hajt egy prepotens zsidó-Isten előtt, aki mindjárt az első parancsában így rivall rá: „Én az Úr vagyok, a Te Istened, ne legyenek idegen isteneid én előttem!"

Akik e „Tíz parancsolatra” hivatkoznak, rendszerint elmellőzik e parancs teljes szövegét, mely így szól: „Én az Úr vagyok, a Te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgálat házából."

Ez a parancs tehát egyedül és kizárólag a zsidóknak szól, akiknek őseit - az ezek saját használatára készült nemzeti istene kihozta Egyiptomból.

Ne nevezzük hát Jézust sohasem „Dávid Fiának”. Ne hozzuk kapcsolatba Őt az emberi gonosszággal még hivatkozásainkban sem, hiszen a földre szállt „Isten Fia” volt - és marad Ő mindörökké az Élő Istent imádóknak.

Jézus Urunk keresztre feszítése a világ legnagyobb bűnténye volt. A II. Vatikáni Zsinat feloldozta a zsidóságot e bűnösség alól és ezzel megerősítette azt az egyházi tanítást és álláspontot, hogy „Jézus feláldozta magát értünk, a mi bűneinkért.”

Nagyon jól tudom, hogy nem bírok semmit tenni e „keresztény és keresztyén” felfogás ellen, mert mindenkinek, aki az Élő Istenhez fohászkodik, saját magának kell arra rájönnie, hogy a saját hibáinkért, bűneinkért magunknak kell felelnünk. Magunknak kell számot adni tetteinkről és nem vallhatjuk azt a kimondottan zsidó felfogást, hogy „az áldozati bárány elviszi a mi bűneinket”. Még akkor sem, ha Jézust Isten bárányának nevezzük, hiszen Ő maga mondta így: „Irgalmasságot akarok és nem áldozatot”. (Mt 9:13)

A feláldozott „Isten bárány” Saul rabbi ötlete volt akkor is, ha a kereszténység őt Pál apostolnak nevezi. - Az ötlet forrása a zsidó szertartás (ritual), mely minden húsvétkor egy kost áldoz fel a nép bűneiért. - Jézusnak - mint nem-

36

zsidónak - a kost behelyettesítő „Isten bárányának” feláldozását pedig Kajafás, a Jézust kihallgató zsidó főpap határozta el, amikor a zsinagóga főtanácsának az ülésén így nyilatkozott: „.....jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.” (Jn 11:50)

És keresztre feszítették. Azt hitték, hogy Jézus csak egy „ember”. Egy „hamis próféta”, akit úgy el lehet taposni, mint az ószövetségben felsorolt és „ellenségnek” nyilvánított népeket. A gyűlölet tetőpontja a keresztre feszítésben mutatkozott a zsidóság részére addig, míg meg nem történtek a „nagy pénteki csodák”. Addig, míg meg nem hasadt a templom kárpitja, és addig míg a nagy kővel lezárt sírból fel nem támadt Isten Fia.

De a gyűlölet és bosszú vallásának papi fejedelmei nem hátrálnak. A templomi „nagy tanács” kitermeli Saul rabbi és munkatársait. Velük aztán megindul Jézusnak, mint „áldozati báránynak” besorolása a zsidó szertartásba. S hogy ez tökéletesen sikerült megmutatja a mai kereszténység, mely még ma is feláldozza a „szentmisén” az Isten Fiát.

Nem lehet változtatni a megkövesedett hiedelmeken. Az egyetlen, amit tehetünk: Jézus Igazságának a felderítése. Ez pedig ott kezdődik és annak a valóságnak az elismerésében nyer bizonyosságot, hogy: Jézus Urunk nem áldozta fel magát a mi bűneinkért, hanem az Őt - mai napig - körülvevő bűnös világnak megmutatta isteni lényét, Istenfiúságát azzal, hogy legyőzte a halált. A földi halandók részére rendelt élet törvényeit is teljesítve feltámadt és öröktől fogva lett életével erőt és kegyelmet ad a Benne hívőknek. Ez a Betlehemi Herceg nagy misztériuma, aminek felkutatására e sorokban vállalkoztam.

De iszonyú logikátlan állítás Jézusnak Dávidtól való származtatása, mert Máriának kellene Dávid ivadékának lennie ebben az esetben, hisz az Egyház, „szeplőtelen fogantatást” ismer el és tanít. Viszont Máté József geneológiájával kezdi evangéliumát, Józsefet származtatva Dávidtól, s ezt megerősíti Lukács is (2:1-5). Józsefnek viszont biológiailag semmi köze Jézushoz, Máriát pedig a legfanatikusabb ortodoxia sem tudta Dávid családfájába helyezni.

Viszont arra a feltételezésre, hogy Mária szkíta-pártus származású lenne, igen sok adatot szolgáltat a történelem és így Szent Fiának - Jézusnak - emberi alakja is indokolja a zsidó vallással teljesen ellenkező Istenhitét és valláserkölcsei tanításait. Igen érdekessé válik felderítésünk, ha megismerünk néhány adatot erre vonatkozólag:

1. Pilátus Aktáiban (IX.3.) olvashatjuk, hogy a zsidók - nagyon jól tudva azt, hogy Rómának a Pártos Birodalom a legnagyobb ellensége - azzal vádolták Jézust Pilátus előtt, hogy : „A mágusok Keletről jöttek köszönteni a saját királyukat.”

2. Werner Keller csaknem minden nyelven kiadott könyvében erre vonatkozólag közli, hogy: „A Jézushoz zárandokló és Keletről érkező mágusok a mezopotámiai Sippár városában lévő Astrológiai Iskolából jöttek és ebben a régi sumír városban talált ékiratok egyikéről olvasott le a német Schnabel professzor Jézus születésével kapcsolatba hozható adatokat.” („Y la Biblia tiene razón. Edicion Omega, Barcelona 1957. 348-349. oldal).

37

A Pártos Birodalom fénykorát éli Jézus születésének idejében és Róma legnagyobb ellensége. Háromszor verték tönkre a pártos királyok a római légiókat. Ez a hatalmas birodalom az Eufrátesztől az Indus folyóig terjedt és 500 éven át biztosította a békét és az emberi jólétet ezen a területen. Jézus születése előtti évtizedektől kezdve Galilea és Samaria is a Pártos Birodalom fennhatósága alatt volt, Adiabene pártos herceg kormányzósága alatt. Az is közismert, hogy a pártos királyok felépítették a lerombolt sumír városokat és ápolták a régi sumír hagyományokat.

Ennek következtében biztosan állíthatjuk, hogy Jézus idejében még nem voltak a homok alá temetve a sumír ékiratok, és léteztek a sumír tudomány fellelővái (Nippur, Ur, Uruk, stb.), amelyeknek egyike volt a Sippar-i csillagvizsgáló intézet, ahonnan - állítólag - a mágusok Jézushoz zárandokoltak. De az is lehet, hogy ezek a „mágusok” az uralkodó pártos királyi család tagjai voltak, hiszen a hagyomány és az utókor „mágus királyokként” iktatta be őket emlékezetébe és tiszteletet, jobban mondva királyokat megillető tiszteletet biztosít részükre, hiszen a gregoriánus naptár a „Három királyok” szent ünnepét különös kegyelettel őrzi. - Van azonban még egy érdekes adatunk Mária pártos voltának feltételezésére, és ez:

3. a görög Parthenos szó, melyet a görög szövegekben Mária neve mellett találunk mindig. Sok szakember ezt a szót angolul „parthean”, azaz „pártos” értelemmel fordította, pedig a görög szó jelentése (a biblikusok szerint): „szűz”. Talán úgy értelmezhető e görög szó: „a pártus szűz”. - A biblikus és Jézusra vonatkozó evangéliumi szövegeket igen nagy fenntartással kell kiértékelnünk, mert minden igyekezettel a Jézus előtti zsidó történelem és hagyomány-tanhoz akarják a jézusi létezését visszavezetni. Így sok utalást találunk a ószövetségi írásokra az evangéliumokban is. Csak egyetlen példát ragadok ki. Máté evangéliuma 27:9 így mondja: „Ekkor teljeseedik be Jeremiás próféta mondása, aki így

szólott: és vevék a harminc ezüst pénzt, a megbecsültnek árát. akit Izrael fiai részéről megbecsültek." (Jer 32:6-9)

Ha most felütjük a Jeremiás könyvében jelzett hivatkozást, ott egészen másról van szó és nincsen „harminc ezüst pénz” és „Izrael fia által megbecsült” sem található. E „hivatkozásnak” alapja Jézusnak az a mondása, ami János evangéliumában van (Jn 5:39) így: „Tudakozzátok a régi írásokat, melyek bizonytságot tesznek rólam.”

Milyen régi írásokra gondolt itt Jézus? Milyen nyelven szólanak ezek az írások? ...Ugyanis a hivatalos ortodox teológia fel sem veti azt a kérdést, hogy: „Milyen nyelven beszéltek a zsidók Júdeában?” ...Milyen nyelven vádolták Jézust Pilátusnál? és azt sem, hogy Jézus milyen nyelven beszélt Pilátussal...? Ugyanis Heródes nem volt zsidó és 40 évig volt a „zsidók királya” a rómaiak jóvoltából. A rómaiak pedig éppen úgy beszéltek, mint Heródes - görögül. Ez volt Júdea hivatalos nyelve. Héberül a nép nem tudott! A galileaiak pedig arámi nyelven beszéltek és ezért volt érezhető görög beszédüknél az idegenség. Az evangéliumok is mind görögül vannak írva éppen úgy, mint az összes apokrif írások. Egyedüliek a Nag-Hammadi kéziratok a „kopt”

38

nyelvű tudósításaikkal. Igen sok biblia-kutató megállapította már ugyanezt és minden kertelés nélkül így írnak:

"A héber egy holt nyelv volt Jézus idejében és már meg van állapítva, hogy az ótestamentumot is görögre fordították azért, hogy a zsidók megérthessék." (J.E. Conner Ph.D.: „Christ was not a Jew.” The Christian Book Club, Hawthorne, Ca., 1972. 28. oldalon).

A júdeai zsidók így „elgörögösödnek” és 50 évvel Jézus után a szintén elgörögösödött zsidó - Flavius Josephus - lesz Galilea kormányzója és a zsidók történetét szintén görögül írja meg. Jézus tehát semmiképpen sem gondolt „héber” írásokra, amikor a „róla beszélő régi szövegekre” hivatkozott. Az egyedüli „régí írások”, melyek szóba kerülhetnek, tehát az „arámi hagyományok szövegei” lehetnek. Ezek pedig azok az ékiratok, melyek nyelvét ma „sumer”-nek hívjuk. De ezek közé a „régí írások” közé sorolhatjuk az itt talált „rovásírásos” nyelvemlékeket is, hiszen a szkíták által épített Scythopolis is itt van, Názárettől 20 mérföldnyire és Jézus idejében is így nevezték. Beth-Shean nevét csak később kapták. A szakirodalom szereti ezeket a rovásírásos nyelvemlékeket „föníciainak” felismerni, vagy a merészebb „ó-hébernek”. Pedig itt héberek csak átmenetileg laktak néha, hiszen az ótestamentum éppen eleget emlegeti „Góg és Magóg” népét, akik bizony messzire zavarták innen a hébereket. Minden bizonyítékunk megvan tehát arra, hogy Galilea népét „szkíta utódoknak” is nevezzük. Így joggal állíthatjuk azt is, hogy megtartották és vallásos kegyelettel őrizték szkíta hagyományaikat. E hagyományok legszentebbje a galileusok vallása. Az, amit a héberek minden nyelven kicsúfolnak és a galileai szkítáknak a „magaslatokon épített templomait” a korrupció helyének nevezik azért, mert itt nem a zsidóknak Jahwe nevű istenét tisztelték, hanem a Napisten (Bál) és a Szüzanya (Astarte, Istár. Innana) felé fordult a nép könyörgése. A „világosság” és az „élet” tisztelete volt lelkük tartalma és nem a sötétség és a bosszúállás pusztító rombolása.

Ezeknek a galileusoknak beszélt Jézus Urunk a testvéri szeretetről, mert ezek megértették jó szavát, amit a saját nyelvükön mondott:

A Lélek az, mely megelevenít a beszédek, amelyeket én szólok nektek, Lélek és Élet." (Jn 6:63)

A zsidókhoz sohasem beszélt így, mert tudta, hogy azok meg akarják ölni (Jn. 7:19) Hiszen éppen azért provokálták mindig a zsidók Jézust, mert nem értették a tónál, vagy a hegyen, arámi nyelven hangzó szavait.

Azt akarták, hogy görögül mondjon nekik olyasmit, amivel a „hamis próféta” vádját ráhúzhatják, mert mint Josephus írja: „A zsidók mindig utálták a galileaiakat.” Hiszen talán éppen ez az állandó utálat, üldözés és lekicsinylés, mely a galileaiakat az „uralkodó néptől” és a zsidó államvallás és politikai rendszer részéről érte, volt a galileaiak összetartó ereje és szent hagyományaik megtartója. Annál is inkább, mert szkíta részről éppen úgy, mint a „sumer”-nek nevezett örökségből a Szeretet törvényének betartása és annak gyakorlata volt a vallási hiedelem tartalma.

A „Szüzanya” szeretetből fakasztja az életet, amit csak szintén a „szeretettel” lehet megtartani és istenessé, jóvá tenni.

39

....És ivának abból mindnyájan...” Márk evangéliumából veszem e történetet, amikor Jézus „vévén a poharat, hálát adván és adá nekik.” (Mk 14:23) - a következőkben közli az apostol Jézus szavait így: „Ez az én vérem, az új szövetség vére.”....Tehát Jézus „vérszövetséget” kötött tanítványaival. - Ez a tette csak a szkíta hagyományok ismeretével érthető. Ugyanis a szkíták nemzetsége volt az egyetlen, mely a felebaráti szeretetet a „vérszövetséggel” pecsételte át „testvéri szeretetté”, a borba csöppentett vérünk egyesülése által. Közös vérünk közös erőt ad és így lesz „egy ember” - kettővé. - Jézus Istenfiúságának az erejét adta tanítványainak és abban a pohárban, melyből ivának mindnyájan, új életerő támadt a tanítványokban.... éppen úgy benned is, ha hiszel Jézus Urunk kegyelmében. - Kétségtelen, hogy Jézus az ősi szkíta hitvilág hagyományát támasztotta új életre ezzel az „Új Szövetséggel”, hiszen zsidó környezetükben ez ismeretlen volt. Jézus korában egyedüliek voltak a Pártos Birodalom uralkodói, akik megállapodásaik legértékesebb és felbonthatatlan pecsétjeként a vérszerződés szentségét gyakorolták, és csak ezzel indokolható ázsiai testvérnepeik állandó segítsége, mely oly politikai és katonai erőt biztosított részükre, hogy Róma 500 éven át tehetetlen volt velük szemben és a római légiök messzire elkerülték a Pártos Birodalom határait.

Hogy a tanítványok valóban új erőre támadtak Jézus vérszövetségével, azt bizonyítja működésük, melyet Mesterük Igéjének hirdetésében végeztek a Római Birodalom határain kívül Ázsiában.

Jézus vérét, mely „sokakért kiontatott”, nem lehet a saul-páli zsidó áldozati rítus szerint említeni, mert a Betlehemi Herceg éppen ettől a felfogástól óvja övét és a szeretetet, meg az irgalmasságot teszi a „szemet szemért, fogat fogért” kegyetlensége helyébe. Az a megállapítás, hogy az ő vére „bűnöknek bocsánatára” ontatott ki, Saul-Páltól ered, aki

sohasem látta, sohasem hallotta Jézust. Mi azért fordulunk tanácsért Márk evangélistához, mert ennek keletkezési ideje Kr. u. 65 körüli és mentes minden saul-páli befolyástól. Ha Jézus így értelmezte volna az „új vérszövetséget”, akkor Márk biztosan úgy írta volna. Saul-Pál Jézus Urunk felfeszítését nem a világ legnagyobb bűntényének veszi, hanem a zsidó-templomi áldozati rítus azon eseményének, amikor húsvétkor egy kos áldoznak fel mindig a zsidók azért, hogy annak a vére elvigye a zsidó nép bűneit.

Így lett nála Jézus „áldozati bárány”, mert szerinte Jézust áldozták fel a kos helyett. (Ugyanis a felfeszítés húsvétján a zsidók nem áldoztak fel egy „kos” állatot, mint az előző és a következő években. Nekik a nem zsidó, galileai ember - Jézus - helyettesítette be azt a Talmud rendelkezései és Ezékiel írása (Ez 23:20) szerint.)

Maradjunk csak mi meg a Jézus értelmezésében a szkíta hitvilágban, hiszen a szkíta kincsek ábrázolásai megtanítanak minket a felebaráti szeretetre. Láthatjuk, miként köti egyik a másik sebeit. A beteg fogát is kihúzza a segítő, és Herodotos is bőven ír ennek a szkíta-világnak jóságáról, az egészséges társadalmi rendjükéről és az önfeláldozásig menő gondoskodó segítségükről. Jézus Urunk is ezt akarta megvalósítani az elnyomott galileai világban. - Valaki azt is kérdezheti most, hogy „Miért ment akkor Jeruzsálembe”

BADINY JÓS FERENC: JÉZUS KIRÁLY A PÁRTUS HERCEG /2

2011.05.18

- Ezt csak Ő tudja, hogy miért tette, de e sorok írójának Jézusban való hite azt súgja: „Azért, hogy ennek a máig érő bűnös világnak megmutassa az Isten Fiát, aki legyőzte a gonoszok által előkészített halált. Azért, hogy a *feltámadással* neked is erőt adjon. Azért, hogy hidd az Ő hatalmát. Azért, hogy bizalommal kérjed az Ő kegyelmét."

Mondom ezt azoknak is, akik mai önteltségükben olyan messzire merészkednek, hogy kétségbe vonják Jézus Urunk létezését. Ezeknek ajánlom a Turini Lepel bizonyítékát, amelyre Jézus alakjának negatív formája van kozmikus sugárral beégetve. Nincs a világon senki, aki egy emberalak negatív képét le tudja festeni!

De visszatérek a „régí írásokra", amelyeknek tudakozását Jézus említi, hogy azok mind róla beszélnek. - Sajnos nem vagyok abban a helyzetben, hogy eredetiben tudnám közölni azt a Mariban talált ékiratot, mely azt hirdeti, hogy: „Az Isten elsőszülöttje, aki a 'Világ Világossága' - En-Lil - egy napon emberi testet ölt és leszáll a Földre." - Azt hiszem, ez az egyetlen prófécia, ami beteljesedett és így a galileai Jézusban, az Isten Fiában felismerjük a 3000 évvel előtte már imádott Világ Világosságát, a sumér hitvilág En-Liljét. Az Isten Fia embernek született a prófécia népének utódai között és „Új Szövetséget" ad a népének.

De miért „Új Szövetséget" ? - Ha „újat" ad, akkor „réginek" is kellett lenni!

Persze erre a kérdésre mindenki azt feleli: „Hát persze, hogy volt régi, hiszen itt van a bibliai „ószövetség".

De álljunk meg ennél a kérdésnél egy pillanatra. Nézzük meg, hogy: „Mi ennek az ószövetségnek a tartalma és azt is, hogy ki kötötte kivel?" A tartalom: Mózes I. könyvének 17:10-14 verseiben így olvashatjuk (miután a 9. versben mondja Isten Ábrahámnak):

Te pedig az én szövetségemet megőrizzed te és a te magod, te utánad az ő nemzedékei szerint. Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok és közöttem és ti közöttetek és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok. És metéltétek körül a ti férfi testetek bőrének elejét és ez lesz az én közöttem és ti közöttetek való szövetségnek jele."

Ki kötötte - kivel? : a zsidók által elképzelt Istenalak Ábrahám útján az összes zsidókkal, akik utána következnek.

Ezt a „szövetséget" azonban Jézus nem ismerte el, hiszen a zsidók által hitt „bosszúálló Istent" egyszerűen csak „ördög atyának" nevezi (Jn 8:44).

A körülmetélésre vonatkozólag pedig nem azt mondja a zsidóknak, hogy az Istentől való, hanem egyszerűen így: „.....Mózes adta nektek a körülmetélést..." (Jn 7:22)

Jézus e szavaival tehát a körülmetélést egyáltalában nem tartja „szövetségnek” és a szerető mennyei Atyát nem azonosítja a zsidó Jahweval.

Most a logikus következtetés a következő kérdést szüli:

Ha Jézus nem ismeri el az „őszövetségnek” nevezett körülmetelési paktumot, akkor miért ad „Új Szövetséget” ...? - Mivel az Ő szavai és tettei tökéletesek, azt kell felelnünk, hogy: „Jézusnak tudomása volt Ábrahám előtti népé-

41

nek azon hiedelméről, mely szerint *En-Lil*. a Világ Világossága. Jézus Öröktől fogva lelt Istensége a földre szállt *Em-Bar*-ral (emberpárral) valóban szövetséget kötött." S ez a **szövetség** azoknak a „régí írásoknak” egyike, amelyre hivatkozik. Ez Jézusnak és népének az „őszövetsége”, mely a sokezer éves szenvedéssel, meneküléssel, vándorlással feledésbe ment és így a nép elveszítette Istenben való életfájának gyökerét.

Ha megismerjük a mi „őszövetségünket”, látni fogjuk, hogy ebben az isteni gondoskodás kinyilatkoztatása a tartalom és nem (mint a zsidóknál) egy sebészeti műtéttel istenített népi nacionalizmus megtartásának a biztosítása.

Az egyetlen szomorúság ebben az, hogy a keresztények és keresztyének nem ismerik vallásuk biblikus őszövetségének alapját és nem olvassák el azt, amit Ábrahám istene mond, így (1 Móz 17:14):

A körülmetéletlen férfi pedig, aki nem metéli körül az ő férfitestének bőrét, az ilyen férfi kivágattatik ... mert felbontotta az én szövetségemet."

A II. Vatikáni Zsinat megállapítja, hogy: „A keresztények Ábrahám fiai a lélek szerint."

Hát senki sem mer tiltakozni ebben az ügyben?

Nem lehetünk - pláne 'Lélek szerint' - oda tartozók, hisz nem vagyunk körülmetélve és a bibliai őszövetségi isten félreérthetetlenül megmondja, hogy „az ilyen Lélek kivágattatik” az ő népe köztül.

Nézzük az utolsó 50 év magyarországi történetét ennek az őszövetségi szellemnek szemüvegén. Sok esemény, halálra ítélet, „kivágattatás” nem kér több magyarázatot.

A következőkben ismertetem a mi saját őszövetségünk szövegét - okulásra és elmélkedésre:

- 1. IZ-TEN tökéletes alkotásában, az Ő változtathatatlan akarata szerint, Én-Lil elválasztotta az Eget a Földtől és messzire távolodott a Föld attól**
- 2. Én-Lil kiásta a Mag-ot a Föld belsejéből, hogy majd kalász fakadjon belőle a Rendeltetés szerint.**
- 3. Az Ég és a Föld szövetségévé a Fokost avatta; a Fokos és Nádkosár hivatásául pedig a Munkát rendelte.**
- 4. Így magasztalta fel Én-Lil a Fokost. Aranyból lett az Ő fokosa, és ezüstből annak dísze. Feje lazúrkő és foka erős, mint a gátakat döntő Égi Bika.**

5. Amikor Én-Lil megteremtette így a Fokost és annak sorsát is megszabta, fején ékeskedő Szent Koronáját annak az Em-Bar-nak fejére illesztette, akit már előbb a Földre küldött és most kegyes szemmel nézett rájuk.

6. Az Ég lakói mind köréje sereglettek és Én-Lil elibük tette a Szent Fokost.

7. Imával hódoltak Én-Lilnek az Ég lakói és aztán - égi szózat kíséretében - átadták Én-Lil Szent Fokosát a földi Em-Bar-nak, hogy a rávetett sors szerint használja azt.

8. Az Ég lakóinak szózata pedig az volt: „Vegyétek Én-Lil Szent Fokosát örök szövetségül. Mert szövetséget állapítunk meg mi közöttünk és ti közöttetek és a ti magotokból utáatok jövő nemzedékek között.

9. Iz-ten - Én-Lil által - tinéktek és nemzedékeiteknek adta a Földet, a Tudás fájával örök birtokul. Telepedjete és gyarapodjatok a négy folyók gazdag vidékein.

10. A Szent Fokos ama szövetségnek jele, melyet meg kell tartanotok mi közöttünk és ti közöttetek, akik majd a földi helyeken - a Munka erejével - felépítik Iz-Ten földi birodalmát. E Szent Fokos Szövetsége adja meg nektek a Föld birtoklásának hatalmát.

11. Azért rendeljük, hogy nemezedékeitek fiainak mindegyike éljen és munkálkodjon e Szövetség Fokosának erejével. A kezében tartsa és jól használja az Én-Lil dicsőségére.

12. És amikor Én-Lil aranyfokosát a Földre szállt Em-Bar kezében látta, villámfényt szórt arra és mennydörgésként így hallatszott szava a Földre:

Szövetséget kötöttem veled kosi Em-Bar a Fokos erejével. A Föld ura lész mindaddig, míg hűséggel szolgálod és megtartod Szövetségemet."

13. Az Ég lakói pedig jól segítették a földi kosiakat a Szövetség szerint. Bőség és boldogság fakadt a Földön a Fokos ereje által.

14. Városokat épített a Fokos, és a Fokos Háza lett az Igazság szentélye, de a Szövetség ellen lázadó házat, az engedetlenség otthonát is a Fokos dönti romba.

15. Lemetszi a gonoszság fejét. Letöri koronáját és kivágja gyökerét, de segítője és oltalmazója a Jóság virágát termő Életfának.

16. Én-Lil Atya meghatározta a Fokos hivatását ... és az Ég és Föld közötti Szövetség ereje által pedig mindörökre rendelte azt, hogy: „A fokos dicsértessék...!"

17. Az Ég lakói jól teljesítették a Szövetséget. Mert ahogy a földi ember Em-Bar testében él a Lélek fénye és annak ereje által uralja, formálja az anyagot - folytatva Iz-Ten akarata szerint a Teremtés munkáját; ugyanúgy az Ég lakói

között Én-Lil volt az, aki a Lélek - Én-Lil - ereje által teremtett tovább minden anyagot és testet.

18. Én-Ki áldotta meg - a Szövetség szerint - a Tudás Fájának országát; fákkal, növényekkel, madarakkal és állatokkal sokasítva meg azt a Föld színén és aranyat, ezüstöt, rezet és mindenféle ércet rejtett annak belsejébe. Az Ég lakói közül Is-Kur lett ezek gondozója, mert ő hozta az aranyat és az ezüstöt az Égből a Földre.

43

19. Aztán a négy folyó vizeit gazdagította Én-Ki bőséggel és a halak sokaságával. A vizek vigyázójául En-Bi-Lulu-t rendelte az Égből.

20. Az Em-Bar fiai pedig - a Tudás Fájának erejével - ekét és igát szerkesztettek. A Fokossal formálták azt. Elvetettek Én-Lil által a földre adott magvakat és kalászbba szökkent gazdag termés ékesítette a földi mezőket. Öntözőcsatornákat is épített a Fokos és ezek gondozójául Én-Ki az égilakó Én-Kim-Du-t tette.

21. Bőség és öröm lakozott a Földön. Házak építésébe kezdtek és a téglavetésre, a téglavető formák készítésére az égilakó Kabta tanította meg a kusok nemzetségét.

22. Az állatok is megszorodtak. Istállókat építettek nekik. Tejüket lefejték. Én-Ki úgy akarta, hogy Dumuzi - az Ég hű pásztora - tanítsa meg Én-Lil népét az állatokkal való bánásmódról és tejük felhasználására. Így tartották, őrizték az Égiek a földi Kusokkal, Én-Lil Szent Fokosának népével kötött Szövetséget.

Ez a mi ószövetségünk, mely a sumíroknál és a szkítáknál is a vallásos hiedelem szent tartalma volt, hiszen mindenütt, ahol a *mi népünk* lakozott, használták a „munka fokosát” és a királyi tekintély - a „szent szövetség” megtartásának jelképéül - aranyból készítette el En-Lil szent fokosát úgy, amint annak leírását az ékiratos táblán találjuk. Tehát lapis lazuliból van a foka. Sumériában is és a szkíták földjein (Magyarországon is) megtalálták a régészek ezeket a leleteket, melyek legszebbjét a szkíta kincsek között láthatjuk. Tehát Jézus sumír - arám - szkíta hagyományismerete biztosan tudott erről az ószövetségről. De azt is jól tudta, hogy népénél a sok szenvedés a feledés fátylát borította a hagyományokra és a földön való megtelepedést, boldogságot, munkás, jó életet biztosító, de feledésbe ment ószövetséget olyan „Új Szövetséggel” kell életre hívni, mely feltámadást ad a lelki sebesülteknek. - Jézussal kell tehát vérszerződést kötni a *magyar népnek* is, ha letargiába süllyesztett állapotából *fel akar támadni*. - Ígyuk tehát a helyből igaz magyar hittel Jézus Urunk vérét, a *feltámadás* vérszövetségében.

Ezt a mi ószövetségünket tartalmazó ékiratot prof. Kramer olvasta le a Philadelphai Egyetemi Múzeumban tárolt táblákról és a „Fokos (pickax) teremtése” címen közli könyvében. (The Sumerian Mithology, Harper, NY, 1961. 51-53. oldal). - Megemlíti, hogy itt van leírva a sumír hitvilág álláspontja a világ teremtéséről és isteni megszervezéséről.

- A Magyarországon dolgozó héber Komoróczy magyarra fordította prof. Kramer olvasatát és mindent megváltoztatott benne, ami esetleges sumír - magyar vonatkozásokban értéket képvisel. Annak ellenére, hogy a „pickax” angol szó magyarul „fokost” jelent. Komoróczy csak „A Kapa Teremtése” címet adott a mi „őszövetségünknek”. Megértjük, mert héber.

II.

A mi őszövetségünk szent hagyományai

NEM szabad egyszerűen átsiklani azon a hamisításon, hogy valaki a sumíru l írt „fokos” szót „kapának” fordítva adja a köztudatba, mert a fokos létezése, használata és az életben való állandósítása szorosan összefügg a „tudás népének”, a *Mah-Gar-nak*, Istentől rendelt azon feladatával, amelyet a „nagyhatalmas-nemzetség” minden népcsaládja elismert és tiszteletben tartott. Itt tudnunk kell azt, hogy ez a „nagyhatalmas-nemzetség” olyan egy-azonos nyelvet beszélt, melynek csak nyelvjárási (dialektikus) eltérései voltak az egymástól távol eső földrajzi települések szerint. Ugyanis sumíru l Ku-Mah-Gar-Ri-Es-Ma volt a neve annak az országnak, ahol ez az egy-azonos nyelv uralma volt és - mai ismereteink szerint meghatározva - magába foglalta a Kárpátmedence - Káspi-Aral térség - Kaukázus - Mezopotámia (két folyó országa) területét.

Így történt azután az, hogy amikor Sumériát, vagyis azt a földet, ahol az „Isteni kinyilatkoztatást” kapta meg a Mah-Gar nép a „Fokos szövetségével”, elöntötte a vízözön és elpusztultak az emberek, akik nem tartották be a Szövetséget. - A Kárpát-medencéből és a többi területekről érkezett az új „feltöltés”, de a fokos gyártásának törvénye (monopóliuma) a kárpát-medencei népre szállt, és innen látták el a fokossal a „nagyhatalmas-nemzetség” minden törzsét, minden népcsaládját.

Itt közlöm korunk egyik híres kutatójának térképét, mely mutatja a fokos gyártási helyeit és az ásatásokból lelt formáit is.

A kutatók egyöntetűen „Szkítiába tartozó földnek” ismerik fel a Kárpát-medencét és környező térségeit és lakóit „szkítáknak” mondják. Tudnunk kell azt is, hogy a „szkíta” elnevezés a görög történetírás szerinti és ők azt a területet nevezik „Skythia” néven, amit mi sumírul Ku-Mah-Gar-Ri-Es-Ma írással fedeztünk fel és - a görög mód szerint - *mindazok a népek „szkíták”, akik ezen a területen éltek*. Sumériát azonban a „Négy folyó” országának kell nevezni és beletartozik a „Kusok földje”, éppen úgy, mint a mai Palesztina is.

Azon se csodálkozzon senki, hogy a mi „őszövetségünkben” a „Fokos Szövetségben” szerepelnek olyan „tanító égi lakók”, akik az „ércek gondozói”, a „vizek vigyázói”, az „öntözőcsatornák őrzői” stb. A gondviselés hite szerinti kinyilatkoztatások eredményeként kell venni ezek létezését. A különbség a mai „keresztény szentek” és e gondviselő „égi lakók” között csak az, hogy a kereszténység szentjei földi embereknek a pápa által elismert és felmagasztalt „másvilágra költözött” formái, míg a mi „őszövetségünk égi lakói” az asztrális isteni - de megismerhetetlen - erők maguk, melyek mindegyikének hiedelme valamelyik égitesthez és annak sugárzásához kötődik. Jó lenne itt ismerni az éghez kapcsolt magyar mondáinkba rejtett „magyar planétáriumot”. Csillagaink régi nevei őszövetségünk sok titkát felfednék. Itt most én kérem e sorok olvasóit, így: *Keressetek, kutassatok* és a csillagos ég sok-sok világító lámpásának régi magyar nevei is elvezetnek majd Benneteket a Betlehemi Herceghez.

Eddigi fejtegetéseink egyre jobban buzdítanak minket arra, hogy - miként Jézus mondta - tudakozzuk a régi írásokat. Fogadjunk szót Neki, hiszen tanítását csakis e régi írások alapján tudjuk helyesen értelmezni. Ezek nélkül félremagyarázhatók és félreérthetők. Vegyük most vizsgálat alá azt az evagéliumi részt, mely szerint Jézus a kenyeret említi. - Miután éppen a régi írások alapján felderítettük az „Újszövetség” valóságos jelentőségét és értékét, megtudtuk azt is, hogy miért rendelte Jézus Urunk így: „Igyatok ebből mindnyájan, ez az én vérem, az Újszövetség vére.” Most a pohárhoz tartozó kenyér jelképes misztériumát is fel kell derítenünk a „régí írások” értelme szerint. Az evangélisták így írják Jézus szavait erre vonatkozólag:

Én vagyok az Életnek kenyere”

Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállt alá; ha valaki eszik a kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok. az én testem, amelyet én adok a világ életéért.” (Jn 6:51)

Aki nem ismeri és nem „tudakozza a régi írásokat”, attól nem szabad rossznéven venni, ha a judeai-kereszténység tanítása és filozófiája szerinti „zsidó Jézus” ezen szavait teljesen anyagi módon értelmezi és a primitív népek kannibalizmusához hasonlítva, egyszerűen nem lesz részese semmiféle „újszövetségnek”. Még a legjobb esetben, ha egyéni úton keresi az Istent. Sajnos vannak olyanok is, akik valóban megtagadják Jézust és létezését kétségbe vonják.

Mi éppen azért indultunk el a Betlehemi Herceg keresésére, hogy ezeket a Jézushoz tartozó misztériumokat felderítsük. Tesszük ezt tehát a kenyérrel is.

De nem lehet az Istentől eredő örök folyamatosságot megszakítani vagy annak egyes részein átugrani. Így a *kenyér*, illetőleg *az élet kenyere*, pontosabban mondva a *mennyből alászállt élő kenyér* fogalmát csak akkor tudjuk megérteni, ha tisztán és világosan meg tudjuk látni, elmélyült tudással felfogni azt a titoknak minősített metafizikai valóságot, amit Jézusnak azon kijelentése rejt, hogy: „Én és az Atya egy vagyunk!” (Jn 10:30)

A megértéshez bizony itt is vissza kell menni a „régí írásokhoz”. Az emberiség legrégibb írott törvénytáblájához kell fordulnunk. Ez pedig a Kr. e. kb. 2100 évben Sumériában uralkodó bölcsh király idejéből való. A király neve *Ur-Nammu*. A mészkőből faragott kőtábla fényképét itt bemutatom. A legfelső részén egy hatágú csillagot látunk, melyet alul csaknem körbefog a kelő-hold (újhold) jelképe. A „hatágú” csillag közepén lévő félgömbből indulnak ki a csillagcsúcsok és alattuk, jobban mondva a félgömb alól, fénycsóvák sugároznak a csillagcsúcsok között. A fényből született világmindenség örökkévalóságának szimbóluma ez a sumír hitvilágban, mely rejteki nyelven tárja fel a hívőnek a Teremtés Titkát és az „isteni teremtő erőkh” létezését. Persze ez az ábrázolás is az emberi lelki elmélyülés tisztánlátásának eredménye, de nyugodtan nevezhetjük a legrégibb „isteni kinyilatkoztatás”-nak is, mert ennél érthetőbben és világosabban egy vallási hiedelem sem bírta megközelíteni az Istent és Igazságát, és még hozzátehetjük nyomatékként: Jézus szavai csakis ezt erősítik meg.

A sumír hitvilág titkait a szimbólumok rejtik, hiszen a jelképek minden emberben elvetik a gondolkodó elmélkedés magját és közvetlen hatnak az érzelmekre is. Sokaknál intuitív meglátásokat eredményeznek, tehát sokszor az írás erejénél is közvetlenebbek. A régi írások és jelképek együttes kiértékelése adja mindig a valóságot.

A „hatágú” csillag a sumír kozmológiában a „kétszeri hármasság”. Ezt a kétszeri hármasságot ugyanolyan formában találjuk a sumír geometriában, mint ahogyan ma a zsidók mutatják a „Dávid Csillagot”. Nyilvánvaló tehát, hogy ezt is a babiloni fogság idejében ismerték meg és kisajátítva, beiktatták a saját kánonjukba.

Hogy ez a kétszeri hármasság a sumírok kozmológikus hitvilágának (vallásának) tartalma volt, azt bizonyítja a hozzájuk elérő és ma „gnosztikusnak” nevezett hajdani világszemlélet. Ugyanis a régi gnosztikus írások megőriztek egy Jézustól eredő „Miatyánk”-ot, melynek szövege - néhány lényeges kifejezésben - eltér attól a Miatyánktól, melyet a kereszténység evangéliumában találunk. Ez a gnosztikus Miatyánk így kezdődik:

Mi Atyánk és Anyánk! Te, ki túl rajtunk és bennünk vagy, Szenteltessék meg a Te neved a kétszeri hármasságban.”

A sumír kétszeri hármasság jelképének értelme és jelentéstartalma Jézus Urunk minden mondását teljesen érthetővé teszi és az eddig parabolának nevezett kijelentéseit logikusan magyarázza.

Tanuljuk hát meg most itt együtt az „örök kétszeri hármasságot”. Íme: *Ur-Nammu* törvénytáblájának homlokán levő hatágú csillag hitvilági tartalmát mutatja a lenti geometrikus rajz. A közepén lévő félgömb neve sumír nyelven „AZ” (a magyarul nem tudók így mondják: „ász”), és értelme, jelentéstartalma megegyezik a hindu bölcsélet „Brahman” gondolatával. Tehát: a Létnek, a Világegyetemnek ősökát, az egyedülvaló, de a fénnel mindenekbe létet árasztó, önmagában teljes, de szóval és értelemmel el nem érhető, önmagában valós, kiegészítésre nem szoruló, hiperabszolút értelemben vett Istenvalóságot jelenti. „AZ” maga a „Lét”, tehát nem létezik mert a létezés már funkció, melynek előfeltétele a „Lét”.

A sumír bölcsélet szerint „AZ” a létezést a Lét fényárjában működő Isten-valósággal rendelkező „kétszeri hármasság” teljességével hozza létre. Ez a kétszeri hármasság az ősök megnyilvánulása és benne az Istenem már megszemélyesíthető, hogy az emberi képzelet legalább egy támaszpontot kapjon, az *Egy az Isten, az Úr, a Teremtő Erőkomplexum elképzelésére*.

A sumír hiedelem szerint Isten (Íz-Ten), a maga egységének mérhetetlen voltában csak szimbólumokon, közvetítő jelképeken át gondolható el és ezek a jelképek pozitív sajátságok, melyek a megnyilvánuló Egy-nek számunkra is

felfogható tevékenységét példázzák, és mint majd látni fogjuk, a „kétszeri hármasságban” ez a bölcselet az Íz-Ten hatalmát három tevékenységben látja.

Ezek: *a Teremtés, a Lét fenntartása és az élet-teremtés* (újjáteremtés, újjászületés). Ez a három tevékenység (aktivitás) oly háromság, mely lényegében „Egy”, de az „égi és a földi ügyekről egyidőben való gondviselés a „kétszeri hármasságot” teszi *Eggyé*. Így fejezi ki tökéletesen az oksági összefüggés területén mozgó gondolkodás számára a megközelíthetetlen lényegeket ezen jelképben rejlő misztikus szemlélettel.

A sumír hitvilágnak névvel ellátott „istenalakjai” azonban nem a sokistenhit pantheonjának személyei, hanem az Univerzumban észrevehetően ható részterők és a nagy fényességből áradó és az embernél magasabbrendű, tiszta szellemi erők, lelki hatalmak.

Most az elkövetkező részletes magyarázattal emelkedjünk fel egy magasabb szellemiségből fakadó „átéléshez”, hogy egy nekünk eddig nem tanított úton emelkedjünk fel a „Nagy Egészhez”, és szellemi erőinket összefogva közelítsük meg az „Egyisten” fogalmát.

Bemutatott jelképünkben - ismétlem - a sumír bölcselet szerint: *Énlil-Énki-Amatuanki* „hármasság” az „égi ügyek” intézője, a Teremtés létrehozója. A valóságos teremtő erők, melyek (akik) mindegyike - a földi ügyek rendjének az örökkévalóság ragyogásához és világosságához való besorolása céljából - tükörfényi helyzetét kapja a másik hármassághoz.

A minket most igen érdeklő misztérium: *Én-Lil* és *Én-Ki* egysíkon való szimbolizálása, a megosztott feladatban való lényegi egybetartozás, ahol: *Én-Lil* az „örökkévaló Lélek forrása”, és *Én-Ki* „a Lelkiség szétosztója, a teremtményekbe való átvitel végrehajtója és gondozója”. A földi létünkről gondoskodó „átlényegülésüket” jelképezi a másik hármasságban - szintén egysíkon élő *Fény-Atya* és *Fény-Fiú* és ők *Egyek* a gnosztikusok által is Szentléleknek nevezett *Fény-Anyával*, az örökké életet adóval.

De a bemutatott „kétszeri hármasság” sumír jelképéből érzékeljük az „örök törvényt” is, mely szerint: csak „Az” akarata, tudata és hatalma által válnak a Teremtő Erők a Fény Egységévé, hiszen mindegyikük csak a szimbólum geometriai középpontján áthaladva (vagyis „Az” hatalmából és engedélyével, rendeletével) kapja meg tükörképi lényegét és feladatát, ahol, s amelyben a *Fény-Atya EGY a Fény Fiúval* és a *Szentlélekkel*...és, itt van előttünk - sok ezer évvel a keresztény felfogás keletkezése előtt - az „*Atya-Fiú-Szentlélek egysége*”.

Maradjunk most meg további vizsgálódásunkban ennek a bölcseletnek a vonalán és keressük meg az evangéliumi írásokban Jézus mondásait, kijelentéseit. Meglepetten kell látnunk, hogy Jézus mindig az „Atyáról” beszél. Jegyezzünk csak ki néhányat belőlük. íme:

Miként elküldött engem amaz élő Atya és én az Atya által élek." (Jn 6:57) „Bizonyoságot tesz rólam az Atya, aki küldött engem." (Jn 8:18)

-„.....mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya..." (Jn 8:16) - „Én és az Atya egy vagyunk!" (Jn 10:30)

50

A feltételezésen már túl haladunk, amikor azt állítjuk, hogy Jézus szavaiban, feleleteiben és tanításában ez a - régi írásokból kivehető - bölcselet kap értéket és biztosan állíthatjuk: nem azért jött, hogy a saul-páli állandó „büntől való szabadulás" ideológiáját tanítsa, hanem - mint mondta - „hogyan senki se maradjon sötétségben." Vagyis, a Mindenség igaz Törvényét ismerő, a Lélek által megelevenített (Jn 6:63) és egymást szerető emberek társadalmát kialakítani, a jóságos Mennyei Atya gondviselésének hitében.

Tanítását „Igazságnak" nevezte és „az Igazságból valók hallgattak az ő szavára" (Jn 18:37), - mert hitték, hogy a „beszéd, melyeket Ő szól, az Lélek és Élet." (Jn 6:63).

Miután pedig a sumír bölcselet az egyetlen, amelyben Jézus szavai „Írásbeli" gyökeret lelnek, el kell fogadnunk a „kétszeri hármasság" jelképes, de értelmes és igaz bizonylatát arra vonatkozólag, amint Jézus mondta: „Én és az Atya EGY vagyunk!"

Jézus küldetésének, földön való megjelenésének igazságában el kell hagynunk azt a zsidó-keresztény felfogást, mely szerint: Az Atya földünkre küldte Fiát, hogy feláldozza magát és ezzel elvegye a világ bűneit. A keresztény egyházaknak e tanítása a mózesi törvényekben gyökerezik (3 Móz), ahol pontosan meg vannak határozva a büntől - áldozatok hozatala általi - megszabadulás feltételei. Jézus pedig éppen ezeknek ellenkezőjét tanította. Ezért nem lehet és nem szabad a zsidó hiedelem szerint kialakított „istenalakot" azonosítani Jézus „Jóságos Mennyei Atyjával". Ugyanis a „Jehova" a zsidó vallásfilozófia által formált, valláspolitikai istenalak, aki kegyetlen és bosszúálló. Jézus Urunk a Földre szállt szeretet által vallott, hitt és bemutatott Szerető Mennyei Atya jóságos, gondviselő, gyógyító; vagyis éppen olyan, mint a „Fény-Fiú, aki egy Vele".

Semmiképpen sem lehet tehát a Jézus által nevezett „Atya" és Jézus között oly függőségeket gondolni, amilyen pl. az én apám és köztem, vagy a te apád és közted van, hisz a biológiai törvény ellenére sem vagyunk egy-azonosak úgy, amiként Jézus mondja magáról, hogy „Én és az Atya egy vagyunk". -Tehát csakis a sumír bölcselet felfogásával kell egyetértünk, ahol *Én-Lil* és *Én-Ki* valójában egy és csak azért kellett *Én-Lil*-nek a *Fény-Atyá*-tól *Én-Ki*-vé, a *Fény Fiú*-vá átlényegülni, hogy emberi gondolkodásban érhetővé váljék a Lélek-Világnak az Anyag-Világban való megjelenése. A Lélek-világi Atya tehát más megjelenési formát vesz fel, - ismétlem: az örökkévalóság emberi elképzelésében - ahhoz, hogy az Anyagi Világhoz való hozzáférése az emberi gondolkodásban felfogható és érthető legyen. - Egy közvetlenebb példával talán úgy magyarázhatom: Mátyás nagy királyunk volt. De amikor azt akarta tudni, hogy mi történik a népénél - Mátyás diáknak öltözött és a diák azt mondta: „Én és a király egy vagyunk."

„AZ” Isten örökkévalóságának szintjén ilyen egységet jelent Jézus Urunk diadalmas szava: „*Én és az Atya Egy vagyunk!*” De a „Fény” birodalmában az Atya a mi életet adó Napunk és a Fiú - az erejében mindig visszatérő, feltámadó Naperő.

51

Ő a „kisebbik” Fény. egy-azonosak. Jézus Urunk isteni kinyilatkozása csakis így jut lelkivilágunkba. Fogadjuk be tehát így a Fény-Fiút, kegyelmet kérve földi életünkre.

* * *

Ez az igazság, amelyet Jézus magára és saját mivoltára vonatkozólag hirdetett és tanított, mai szaknyelven mondva, egy metafizikai valóság, mely a sumír ékiratokon található és nyugodtan „isteni kinyilatkoztatásnak” nevezhető hiedelem alapjait képezi. Forrása: az a csodálatos égi látványosság, amit napfogyatkozáskor láthatunk. Amikor a Hold teljesen és pontosan elfedi a Napot, a napsugár hatágú csillagként mutatkozik és pontosan ugyanazt látjuk az égen -valóságos tündöklésben, mint amit **Ur-Nammu** törvénytáblájának homlokán, az örökkévalóság jelképeként, a bölcs és az „Égnek Könyvét” ismerő, sumír tudósok odaillesztettek.

A „hatágú csillagformában” kiáradó Fény közepén látszik „AZ” és a Hold lassan lefelé haladva, rövid idő múltán valóban körülveszi a még mindig tündöklő „hatágú” csillagot. Ezt látjuk az égen.

1992 júniusának végén volt Napfogyatkozás és nagyon jól látszott az égi tűnemény itt Argentínában. Tehát magam is meggyőződtem az „égi kétszeri hármasság” létezéséről. De véletlen lenne a történelmi esemény, hogy Jézus Urunk keresztre feszítésének napján is volt Napfogyatkozás, mely akkor volt teljes az égen, amikor bekövetkezett az a pillanat, amit a hívők így neveznek: „*elvégeztetett.*”

A saját tapasztalatom azután azt a meggyőződést alakította ki bennem, hogy a „kozmológikus szemléletű vallások” éppen azért alapítják hiedelmük tanait a „Fény” örökkévalóságára, mert ezt senki sem tudja kisajátítani és egyházpolitikai célra monopolizálni. A „Fény” mindenkié, mert az életet adó Napunk mindenkire egyformán ragyog. A kérdés csak az, hogy az ember hol halad...? A Fényben vagy az árnyékban? ..A „Fény Szentháromságát” tehát azért találjuk meg Zarathustránál is - éppenúgy, mint a sumíroknál - „Fényatya-Fényfiú és a Fény Szüze” elnevezéssel. Természetesen külön tanulmányt igényel ennek Jézus tanításával való összehasonlítása, hiszen Zarathustra a „sötétség”-nek is isteni erőt tulajdonít, míg Jézustól - az evangéliumi írások szerint -csak egyetlen egyszer halljuk, hogy a zsidókat a gonosztól származtatja, mondva nekik:

Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az Igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól: mert hazug és a hazugság atyja.” (Jn 8:44)

Nagyon meggondolandó és történelmileg hozzánk érő intés ez. - Az ortodoxia teológiája messzire elkerüli azt a valószínűséget, hogy Jézus még az ortodox szellemben írt szentiratokban is talán Jehovát nevezi „ördögatyának”, hiszen nagyon jól ismerte a zsidók vallási tanításait és hiedelmét.

De itt egy másik kérdés is felvetődik! Ugyanis az evangéliumokból egyáltalában nem magyarázható és indokolható Jézus azon szokása, hogy az Olajfák

52

hegyén lévő és a zsidók által a „korrupció helyének” nevezett Astarte templomba járt imádkozni, miként azt írva találjuk eképpen:

.....méne az Ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék pedig Őt az Ő tanítványai is." (Lk 22:39) - éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala. mely az Olajfák hegyének nevezetik. És kora reggel hozzá megy vala az egész nép, hogy hallgassa a templomban." (Lk 21:37-38) - „És dicséretet énekelve kimenének az Olajfák hegyére." (Mk 14:26).

Írhatnánk még több idézetet, Jánostól is, de ez a legutolsó, Márktól idézve, a legfontosabbnak látszik azért, mert az evangélista bizonyítja azt, hogy a *Vérszövetség megkötése után mentek ki együtt az Olajfák hegyére, dicséretei énekelve.* - Önkéntelenül feltámad az emberben az a logikus kérdés, hogy: Kit dicsérték énekelve? ...Milyen volt az éneklik?...Kitől tanulták azt és miért énekeltek „dicséretet” éppen az Olajfák hegyén, ahol a zsidók által utált Astarte (a galileusok vallása szerinti 'Fény-Szűzének') temploma volt?....

Ezekre a kérdésekre a júdai-keresztény evangéliumok szellemében gondolkodva választ adni nem lehet. A logika azonban a gnosztikus írásokhoz küld minket vissza és ezek alapján - ha csendesen is, de félelem nélkül - talán azt mondhatjuk, hogy *Jézus a Szentléleként megnyilatkozó Fény-Szűzét dicsérte tanítványaival az Olajfák hegyén lévő „Szűzanya” templomban.* - Az evangéliumokból csak a „hiányok” és az elnevezések pontatlansága következtében előálló „nem világos” kifejezések használhatók fel e történelmi nyomozásunkban. Ugyanis ezekben Jézus különbséget tesz a „Szentlélek” és az „Igazság Lelke” között. János evangélista tudósít az „Igazság Lelke” jézusi kifejezés állandó használatáról (Jn 14:17, 15:26, 16:13), és ezt a Lelket Jézus az Atyától származtatja (Jn 15:26).

A „Szentlélek” fogalmát nem tanítják az evangélisták. Egyedül Márk, aki írásának 13. részében tudósít Urunk buzdításáról, amit azoknak ad, akiket „törvényszékeknek adtak át, gyülekezetekben vernek meg én érettem”...mondva, hogy a „Szentlélek szól” majd a szenvedők helyett. (Mk 13:11) - Minden valószínűség szerint tehát Jézus az „Atyától jövő Igazság-Lelke” kifejezés alatt a „kétszeri hármasság” földi - tehát emberben megnyilatkozó istenes Lelkiség erejét értette, és a Szentlélek Nála is ugyanaz volt, mint a gnosztikus tanításokban; vagyis a mindenkiről egyformán gondoskodó és mindenkit védelmező égi Édesanya - a „Fény Szűze”, aki - éppúgy mint a Fény-Fia - öröktől fogva *lett*.

Ezt a meglátásunkat megerősíti az a történelmi valóság, mely szerint az apostolok által a Pártos Birodalomban és - mint az egyházi iratok írják - Szkitiában megalakult Jézus-hitű egyházak azonnal bevezetik a kultuszba a Fény Szüzének tiszteletét, és az achemenida - perzsa - már meglévő -zarathustrai vallásban lévő Fény-Szüzének - „Anahit”-nek nevén ismerik. Tehát a szkíta-sumír *Ama-Tu-An-Ki*, az évszázados feledés és titokként viselt imádat után *Anahit-ként* támad fel és él a templomi „szent tűzben” és a hívő lelkekben.

A saul-páli ortodoxia azonban számúzi a „Fény-Szüzét”. Megtartja az Atya-Fiú-Szentlélek „szentháromságát”, de a „Szentlélek” náluk csak olyan

53

elvont isteni hatalom, amelyért állandóan imádkozni kell a bűnök enyhítése és az „áldozat” által való megbocsátásának érdekében. Itt a Lélek nem „Anyá és Szűz. Nem párja az égi Atyának” - Nem az a 'Szentlélek', amelyik a Világra leszállt; nem az, amelyiktől Jézus született...miképpen a gnosztikusok hitték és evangéliumukban leírták (L. a gnosztikus „Fülöp evangéliumot”).

Aztán csaknem 600 év telik el addig, míg Jézus Édesanyját elismeri az ortodoxia „Szűzanyának” és tiszteletére Alexandriában megépül az első hajlék. De a mai napig sem azonosult a „Fény Szüzével”, aki a „szent-tűz” Szentháromságában él örökké. A templomban égő örök mécses, vagy örök „szent-tűz” - mint az „örök-Fény-Szentháromságának jelképe” biztosította a vallási békét a Pártos Birodalomban létesült Jézus-hitű, majd később „manicheus” és a perzsa zoroasteri hiedelmek között.

Annak bizonyítására, hogy a *hit* ereje a politikai államhatalom elhatározásait is befolyásolja, hadd mondjak itt el egy érdekes történelmi példát: A Pártos Birodalom Kr. u. 256-ban megszűnt és uralkodtak a szászánida-perzsák. A Jézus-hitű pártos-hun-mahgar-szkíta nép északi testvérei felé vándorol és nagy részük „avarként” érkezik a Kárpát-medencébe, ahol megszületik a Nagy Avar Birodalom, akinek Bizánc hatalmas összeget fizet aranyban évi „békeadó” fejében. A „Fény-Szentháromság” hiedelme is beérkezik a Kárpát-medencébe a Jézus-hittel és a zoroasteri hagyományokkal. Fel kell ismerni tehát azt, hogy a volt Pártos Birodalom népessége a „Szent-Tűz”-i hagyományokat vallásos kegyelettel ápolta. - A züllött és gőgös Bizáncban már a júdai-kereszténység volt az államvallás és Heraklios császár elrendelte a „Szent-Tűz” meggyalázását azzal, hogy mindenkinek bele kellett köpni abba. Maga is megtette ezt. Kr. u. 627-et írtak, amikor a „Szent-Tűz” gyalázás megtorlására létrejött az avar-perzsa szövetség Bizánc megbüntetésére és a hatalmas avar haderő egy „Baján-fi” vezérletével legyőzte Bizáncot és a békekötést a harc után beérkező perzsa haderő vezérére - Sarbaraz-ra - bízta a kegyelemért esedező görög követséghez intézett utasításával, maga pedig hazatér hadával. - Ez az ostrom ékes bizonyítéka annak, hogy avar őseink már Jézus-hitűek voltak és a „Szent-Tűz” nekik azt a „Fény-Szentháromságot” jelentette, amit a gnosztikusok hagyatékeként a fentiekben ismertettünk. Ugyanis, ha Zoroaster-hívők lettek volna, nem kellett volna nekik Szászánid-Perzsiát elhagyni, mert csak az apostolok által alapított Jézus-hitű mágus-vallást üldözték a Zoroaster-hívő mágusok és sugalmuk szerint az uralkodó hatalom is, mely - Eusebius szerint - 360 Jézus-hitű templomukat romboltatta le.

A „magyar” történelemben igen fontos adatok ezek, hiszen igazolják a magyar népnek Jézus Urunkhoz való hűségét és azt is jól megmagyarázzák, hogy az I. Istvánnal megindult római, júdai-keresztény „térítés” miért nevezett minket „pogánynak” és miért irtották könyörtelenül a „Szent-Tűzi Szentháromság” Jézus-hitében megmaradókat, akik semmiképpen sem akarták Pártus Hercegüket ismét és ismét az ún. „Istentiszteleten” feláldozni.

Ismerjük fel végre azt, hogy ezek a „térítő” a Saul-Pál által kialakított zsidó-Jézus nevében „térítettek”. *Nem a Szeretet Törvényét követték, hanem a „szemet szemért, fogat fogért” kegyetlenséget gyakorolták.* Ugyanazt végezte

54

ez az „ortodoxia” a magyar néppel, mint amit 800 évvel előbb a gnosztikusokkal elkövetett. Az „írott hagyaték” a „Fény Fia” hívőkkel együtt került pusztításra. Folytatódott aztán ez az elmúlt 1000 évben. Azért nincsenek „rovásírásos” emlékeink. De ha Jézus parancsát követjük és „tudakozzuk a régi írásokat”, majd „nálunk lakik és bennünk marad ama Igazság Lelke”. (Jn 14:17), amire az evangéliumi jézusi szavak tanítanak. De majd győzhetetlenné teszi ezt a Lelkedet a Fény-Szüze az a védő, óvó, gondoskodó „Szent-Lélek”. akiről a gnosztikusok oly szépen, okosan és kedvesen tudósítanak. És ebben van a Betlehemi Herceg keresésének a legszebb és magasra emelő misztériuma.

Alkalmazkodva ehhez a sumír és jézusi bölcsülethez, így mondom: Meg kellett tanítanom olvasóimat a „régí írások” és a hozzájuk tartozó „jelképek” értelmezésére annak érdekében, hogy mindnyájan beállhassunk a Fénybe és a Tudás erősítse meg bennünk az Igazságot.

De most - e sok termékeny elkanyarodás után, vissza kell térnünk eredeti témánkhoz - a KENYÉRHEZ:

Az említett idézetekben Jézus önmagát „az égből alászállt kenyérnek” nevezi, de így is mondta: *„Én vagyok az életnek ama kenyere, aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik.”* (Jn 6:35)

A „régí írások” kutatása segítségével tudjuk csak felfogni ezeknek a szavaknak valós tartalmát és a jézusi szándék szerinti helyes értelmezését. Ne csodálkozzon tehát senki módszeremen, hogy megint átugrok kétezer és néhány száz esztendő az összehasonlításban, és visszamegyek a sumírok bölcs királyának - *Gudeának* - ékirataihoz. Teszem ezt egyrészt azért, mert a mi „hagyománytanunk” csak Jézust és a sumír Gudeát ismeri oly „emberfiának”, akik egyformán az *Istenes életben megszilárdult valóságos és igaz SZERETET tanítói voltak.*

Igazságuk, amit hirdettek, örökérvényű marad akkor is, ha az emberi gyűlölet és a másokon való uralkodás kegyetlen akarata nem állandósította az emberiségnél a SZERETET királyságát. Kétezer év távolából ugyanis mind a ketten a szerető, gondoskodó, kegyelettel teli Jó-Istenről beszéltek, aki maga az *Igazság*. E közös

tanításuk törli el a közöltük lévő évezredek. Tekintsünk hát bele *Gudea* ékirataiba, most itt, e témánknál, az „életnek ama kenyere” keresésében.

Véletlennek semmi esetre sem lehet mondani azt, hogy *Gudea* is „égi eredetűnek” mondja a kenyeret és a templomban adja a hívőknek azért, hogy az „Isten-Fiúság ereje” töltse be a lelküket.

Az alábbiakban közlök egy részt *Gudea*tól. Itt kenyeret adó égi királynak (*Bagár*) nevezi az Istent, akinek e kenyéradás hálájaként, külön templomot épített.

Gudea tanítása szerint: „a kenyér az Isten maga” és amint írja az itt közölt szövegében: *Im-Ti-A-Ta Az élet vizével meghinti”...Ninda-Gis-Bi-Sum..... megtöri a kenyeret” ...A-Inin-Ni-De.....Istenanyához kiált” ...Bagar*

55

(lelkiséget adó) Királyomat ...és most szó szerint fordítva így: „meg-neki-töm imát meg-neki töm” - vagyis a kenyeret adó Istent halmozza el imádsággal, mialatt mindenkinek ad a kenyérből. Mily érdekes visszhangja ennek a 2000 évvel későbbi jézusi intés így: „Egyétek! Ez az én testem, amit adok a világ életéért!”

A „kenyér” benned isteni erővé válik! ...és ezt sokmillió ember vallja ma is. *Gudea* világa ide ér.

Az ilyen „istenes” gondolkodás másik alapja: az „Élő-Víz”.

Jézus így tanított erről:... „*Valaki pedig azon vízből iszik, melyet én adok neki, soha meg nem szomjúhozik, hanem ez a víz örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.*” (*Jn 4:14*)

Gudea mögött nem ólálkodtak a gyűlölet hirdetői, miképpen jó názáreti Jézusunknál látjuk ezt. Nyíltan hirdette a *Szeretetet* és itt láthatjuk ránk maradt emlékét, az élet vizének kútfejét kezében tartó *Gudea* szobrát. - És így tanít: „*A Te szíved a SZERETET kelyhe, melyből úgy kell kiáradni annak, mint a kezemben lévő pohárból az életvize árad.*” Igen feltűnő a szobron az „életvíz” ábrázolása, mert a vízfolyás elleni irányban úsznak a kishalak, jelezve, hogy van élet ebben a vízben.

Történelmi visszapillantásunk azonban Sumériában csak néhány évszázadban Gudea tudja a békét hozó Szeretetet megtalálni, - mert mint majd a következő fejezetekben látni fogjuk - a „feketefejűek” ismét megindítják ellene a gyűlölet kegyetlen harcát. Abban a két évezredben, mely Gudeától Jézusig terjed, találunk királyságokat, amelyek a szereteten alapuló emberi jólétet és boldog polgári

56

életet akarták biztosítani a társadalomnak, de a gyűlölet erősebb volt. A „szeretet törvényét” legyőzte a „szemet szemért, fogat fogért” ideológia kegyetlensége. És abban a pillanatban és azon a helyen, ahol ez a „hóhér-törvény” a legerősebb - megjelenik az Isten Fia, aki azt tanítja:

„Én új törvényi adok Nektek, hogy: egymást szeressétek!”

Jézusnak valóban „új” törvényt kellett adni azért, mert a Gudea óta eltelt két évezred alatt bizony igen megromlott az emberi lélekben a Szeretet. Hogy megértsük a jóságos Betlehemi Herceg szándékát, bizony igen jól vissza kell tekintenünk a múltba és meg kell vizsgálnunk az emberi lelkiiség kialakulásának lehetőségeit. Azokat a körülményeket, eseményeket, amelyek befolyásolták az általános „lelki állapotot” az egyes sorsdöntő időszakokban. Végezzünk el tehát itt egy áttekintést egy olyan témakörben, amellyel a „történeket vizsgáló” történészek csak keveset, vagy egyáltalában nem foglalkoznak, pedig a háborúknak, a gyűlöletnek indokait éppenúgy meg kell juk itt, mint a szeretetnek a gyökereit ebben a vizsgálódásban, amit így nevezünk: *A lélektani történelem*.

57

III. A lélektani történelem

A sumír *Gudea* és a galileai *Jézus* időszakának történelmi helyzete - lélektani szempontból vizsgálva - igen azonos körülményeket mutat, annak ellenére, hogy megjelenésük helye nem ugyanaz. A lagasi Gudea a sémita akkádok könyörtelen pusztításai és lélekrontó kegyetlenségei után tisztítja meg népének környezetét, és emeli Istenhez a sötétségbe taszított lelkeket. Egy szellemi és lelki forradalmat vezet be. Ránk maradt üzenete, mely indokolja munkájának miért-jét, amint írja: „*A nagy nyelv imája sötétben emelkedett az Eg felé...*” - Félreérthetetlenül fejezi ki azt, hogy ezeket az „imákat” nem az Isten igazsága sugallta és így nem a „szeretetet”, hanem az átkot tartalmazták.

Jézus idejében ugyanez a helyzet és ezért hirdeti így küldetését: „*Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.*” (Jn 8:12)

Tudjuk jól, hogy Palesztina földjén a semita-júdaizmus erőszakolta rá a lakosságra „vallásnak” nevezett politikai befolyását, annak ellenére, hogy a szintén romboló és pusztító Római Birodalom szedte az adót, parancsolt és hatalmával uralkodott.

Szeretetet” tehát ezen a vidéken találni nem lehetett, hiszen a római légiók útját a keresztre feszített rabok és foglyok halálhörgése kísérte, a júdai „szanhedrin” pedig a könyörtelen „hóhér-törvényeivel” ítélte halálra mindazokat a „gentile”-ket (gojiim-okat), akik nem a júdai templom, hanem a természet útján akartak Istenhez jutni. (Jézus Urunkat környező római és zsidó világ megismeréséhez e sorok írója ajánlja a heidelbergi Judeológiai Intézet igazgatójának, Ethelberg Stauffer-nek „Jerusalem und Rom” című könyvét, A. Franké AG. Verlag, Bern, 1957. - Ebben nagyszerűen le van írva az a „szeretet-nélküli” világ, mely a galileai Jézust körülvette.)

Ha megismerjük jól ezt az önzés és gyűlölet által fakasztott környezetet, s a benne kialakult lélektani helyzetet is felmérjük, akkor jól megértjük azt, hogy ebben a világban kellett megjelennie a *szeretet-vallás* újraéledésének érdekében.

De - ha már 2000 esztendővel Jézus Urunk előtt megvolt, élt és virult a szeretetnek a vallása - bátran kérdezheti a tudásra vágyó, hogy: „*Miért veszett el...? Miért nem élt tovább...?*”

A felelet adását rábízom korunk leghíresebb, zsidó sumerológusára, prof. *Sámuel Noah Kramer*-ve. aki egyik nagyszerű könyvében így határozza meg ennek a „termékeny féldholdra” eső területnek történelmét:

58

...ősi Mezopotámia történetét úgy tekintették, mint egy elkeseredett és élet-halálra menő harcot két különböző fajú nép között....(The Sumerians their History, Culture and Character. The University of Chicago. 1963. 288. old.)

Azután bőséges adathalmazzal felvilágosít minket arról, hogy ez a két különböző fajú nép: a *semita-akád* és a *nem-sémi-sumír*. - Ha már a biblikus kifejezéseknél vagyunk, akkor nyugodtan nevezem a nem semita-sumír népet „kusi”, „kusita” népnek a bibliai KUS után, hiszen a mezopotámiai első sémita és „akkád”-nak nevezett, Agade-i uralom előtti utolsó sumír király *Lugalzaggesi* - a ránk hagyott képiratos feliratán önmagát a *Kusok Fiának* és a *Napisten Kasának* nevezi. Tehát a sumírok „Kus fiai”, még a bibliai írások és elnevezések keletkezése előtt legalább 1500 évvel és szintén „Kus Fiai” azok a népek mind, akiket majd a görögök a maguk nyelvén „*Szkytha*” néven fognak ismerni. És milyen érdekes a lélektani kiértékelés.

Ugyanis ez azt mutatja, hogy a sémita népek mindig romboltak és a kusiták mindig építettek. Ha most végigszaladunk Gudeá-tól a történelmi eseményeken, láthatjuk, hogy az utána jövő évszázados dekadencia meghozza a sémita Hammurabi-dinasztia uralkodását és rombolását. A „lélektani történelemben” feljegyezhetjük azt, hogy itt jelenik meg az erkölcstelenség a templomi prostitúcióval, mely az „ő vallásuk” egyik igen fontos alapja. Törvényt is hoz, melyet ékírással belevéselt egy hatalmas diorit-oszlopba. Ez a „törvény” azonban a nem őshonos sémitáknak az előnyét és a leigázott sumír nép kirablását legalizálja és a szakirodalomban a „talion” törvényének neveznek, mely a legkegyetlenebb büntetéseket és a halálraítélésben a legborzalmasabb módszereit „törvényesíti”. A mi korunkban a marxizmus, vagy a kommunizmus törvénykezése teljesen azonos a sémita Hammurabi módszereivel és a zsidóság „szemet szemért, fogat fogért” ideológiájával.

Kb. 160 évig uralkodott a kusita-sumírokon ez a sémita dinasztia, míg a „kasitáknak” nevezeti kusiták (akiket a szakirodalom a hatalmas *Nimrud* leszármazottjainak tart), végleg legyőzték a bevándorolt sémitákat és ismét hozzáfogtak országuk felépítéséhez. A testvéri szeretet irányítja az államvezetést. megszűnik a korrupció és a templomi „vallásos” prostitúció helyett feltámad a *Szűzanya tisztelete*. Az emberi lélek a jóra törekszik. Isinben felépül egy gyógyhely, ahol a Szűzanya *Ku-As* kutyáinak nyálával gyógyítják a leprások sebeit. (Prof. Hrouda, a müncheni Maximilián Egyetem tanárának személyes közlése az iraki Isinben végzett ásatásairól, 1983-ban). És itt az iraki Isinben 1991-ben az „öbölháború” során lebombázták azt az immár 4000 éves szentélyt is, mely a mai Lourdes-hoz hasonlóan a „kassita” Szűzanyának *Gúla*-nak

imádatára épült a Szeretettel telített lelkiség feltámadásának ebben az idejében. Tehát újra élt és jótéteményeivel uralkodott a kusita lelkekben ismét a *Szeretet*.

Az „Isteni Fény hármassága” adja megint a közösségi élet rendjét, csupán azzal a különbséggel, hogy a „Fény-Szüze” - *Én-Lil* és *Én-Ki* mellett *Nin-Kur-Ság* néven kapja a tiszteletet. (Nin-Kur-Ság jelentése: a „Magasság Nénje”, mitikusán: „az égis éró hegy Istennője”.)

59

A sok szomorú tapasztalat és szenvedés következtében „átíródik” a „Teremtéstörténet” hagyománya is. Ebben a „Fény Szentháromsága” (*Én-Lil*, *Én-Ki* és *Nin-Kur-Ság*) a Teremtést végző Isteni Erőkként vannak feltüntetve. Az újdonsága és érdekessége ennek a Nippurban talált és sumír nyelven írt ékiratnak az, hogy - mint prof. Arno Poebel mondja - a „korai kassita” időszakban készült; továbbá, hogy megemlíti a „feketefejüknek” a teremtését is. „Feketefejük” név alatt a sumírok a beszivárgott és idegen sémi-akkádokat értették (Ezt az „új” táblát a Teremtés történetéről közli: „Historical Texts” by A. Poebel, Philadelphia, University Museum, 1914, „New Creation and Deluge Text”).

Ne felejtjük el, hogy minden vallási „szentirat” emberi alkotás. A vallások „isteni sugallat”-nak nevezik a sajátjukat. Abban a sumír hitvilágban, mely minden jóságot Istentől eredeztet és ennek ellentétét - a rosszaságot - az embereknek adott szabad akarat megromlásának véli. A „feketefejük és másfajta” emberek gonoszságát sem „Isten akaratának” minősítették, hanem az emberi önzés lelketlen és az Igaz Élő Istent nem ismerő megnyilvánulásának. Keményen harcoltak ellenük, de a bosszúállás kegyetlen eszközeit sohasem alkalmazták.

Pontosan ugyanezt tették ezek a kassita-kusiták a közójük furakodott „feketefejükkel”, mint a kárpát-medencei magyarság a bevándorló idegenekkel. Hagyták őket békében élni és jóhiszeműségükben nem vették észre az intrikájukat, mellyel a nép szellemiségét megrontották, és asszonyaik segítségével (miként a bibliai Eszter könyvében írt történetből láthatjuk) lassanként az államhatalom vezető egyéniségeit is befolyásuk alá göndörítették. Mert így lelte végét a nagy építő és istenes munkát végző „kassita-kusita” uralom is, hogy majd helyére a szintén feketefejük és kegyetlen asszírok lépjenek.

A „szeretet” könnyen legyőzi a „gyűlöletet”, mert a szeretet jóhiszemű, a gyűlölet pedig kegyetlen.

Mezopotámiában Kr. e. 1200 körül vagyunk, amikor megszületik az említett Asszír Hatalom. Nevét *As-Uru* nevű fővárosa adja, mely ugyan „Egyetlen Isten” nevet takar, de uralkodói nem templomokat, hanem királyi palotákat építenek a kegyetlenül leigázott kusita népek rabszolgáival. Az asszír „lelkület” (ha egyáltalán létezett ilyesmi) a kínzásokban, kegyetlenségekben gyönyörködik. Ránk maradt krónikáikban így nyilatkoznak a királyaik:

Északi ellenségeim levágott fejeiből raktam hegyeket"... - „Az elfoglalt városok kapujába akasztattam ki ellenségem vezéreinek lenyúzott bőrét".... - „A felkelőket és ellenállókat mind felnégyeltettem".....stb.

Mindezt pedig tették az asszírok a saját nemzeti istenük szolgálatában. Ez az „isten" azonban nem a jóságos és szerető Mennyei Atya, hanem a másokon uralkodni akaró „ember" által formált istenalak - és itt „lelkiséget" keresni nem lehet, mert éppenúgy az önzés uralkodik itt is, miként a Palesztinában megjelenő feketefejűeknél is, akiket a szakirodalom „habiru" néven ismer.

Kicsit bővebben kell foglalkoznunk ezzel a néppel, mert utódaikban ismerhetjük majd fel azt a „kajafási" népet, mely „feszítsd meg"-et kiáltott Betlehemi Hercegünkre. - A Sorbonne híres professzora - *J. Bottéro* - tisztázta en-

60

nek a népnek kilétét a 4. Assyriológiai Világkongresszuson („Le problème des Habiru". Cahiers de la Soc. Asiatique, Vol XII. 1954.) - Megállapítja, hogy e szó értelme valószínűleg „nomád" és az akkádok olvasták így „habiru/hapiru" kiejtéssel a sumír *Lu-Sa-Gaz* ékjelekkel írt szót.

A zsidó-kereszténység hivatalos álláspontját közli a Bibliai Szótár, melyet hivatkozásaimban így (*) - csillaggal jelöltem eddig, de most ismételten közlök. Tehát a (*) jelentése: „The Interpreter's Dictionary of the Bible, Abingdon Press, N.Y." - ahol is a III. Vol. 506. oldalon „Habiru" cím alatt a következő szöveget találjuk: „*In Gen. 14. Abraham is called the Hebrew. The term, 'hebrew' in the OT. is an ethnic term. It seems probably that 'Habiru' is an Akkadian form related to 'Hebrew', and in all probability. the Hebrew were a branch of the 'Habiru'*".

(Genezis 14. szerint Ábrahám, mint a „héber" neveztetik. A „héber" megnevezés az ótestamentumban fajtát jelöl. Valószínűnek látszik, hogy az akkád „Habirú" „héberre" vonatkozik, és így teljes valószínűséggel a héberek a Habiru egy törzse voltak.)

De vizsgáljuk meg azt a sumír összetett ékjelet, amit az akkádok „Habiru"-nak olvasnak. Nézzük meg, mit jelent sumíru a *Lu-Sa-Gaz* szó?

René Labat: „Manuel d'Épigraphie Akkadienne" nevű szótára a 104. ékjelének egyik jelentéseként találjuk meg a „hapiru" kifejezést, mint a semita-akkád nyelv egyik szavát, „nomád" jelentéssel. Viszont ugyanitt bemutatja prof. Labat ennek a sémi „Habiru" szónak sumír eredetijét is, a *Lu-Sa-Gaz* sumír összetett szóban, ahol „La-" (L.330) jelentése „ember" - „Sa-" (L.104) jelentése „háló" - és „Gaz-" (L. 192) jelentése „ölni" és főnévként „gyilkos".

Lu-Sa-Gaz (vagyis sémi-akkádul „Hapiru"): „hálós-gyilkos-ember"-t jelent eszerint. - Talán emlékezzünk a római gladiátorok által is használt támadási módra, amikor a küzdő egyik kezében egy „háló" volt, amit ellenfelének a fejére vetett és aztán megölte a másik kezében lévő fegyverrel azt. Hát ilyen „hálós gyilkosok" voltak a „hapiru/habiru/héberek", akiknek az öldökléseit oly hűen találjuk meg a bibliai Józsuá

könyvében. Nem idézünk tőle, aki kíváncsi rá, nézze meg a hivatkozott „szentiratot”. De, hogy a sumír elnevezés helyes és a héberek ilyen „hálós gyilkosok” voltak, azt bizonyítani látszik az ótestamentumi Hóseás, aki könyvében írt paraboláiban Jehova kezébe is ilyen „hálót” ad, amivel elpusztítja a samáriaiakat. (Hós 7:12).

A „nem feketefejű” népek, akik magukat „naparcu”-nak nevezik, menekülnek északra és keletre. Itt tudni kell: sumíru a *naparcú- Sapir/Sabir* szóval van kifejezve és írva, tehát a „szabirok” családjába tartoznak mindazok a népek, akiket a pusztításban „galileainak”, „samáriainak”, majd „samaritánusnak” fognak nevezni Jézus idejében.

Külön tanulmány tárgya kell legyen azokról a „szkítákról” való emlékezés, akik a Názáret melletti Scythopolis alapítói voltak, de Jeruzsálem régi neve - *Hiero-Solyma* - is beletartozik a kutatásba. Itt nem tudunk kitérni ezekre a „lélektani helyzet” vizsgálatánál, mert az elmondottak a Kr. e. 2. évezred végén történtek ugyan, amikor délen és északon egyformán él a kegyetlenség, az öldöklés és az ártatlan, békés népek kifosztása, de inkább azt akarjuk hangsú-

61

lyozni, hogy a „bosszúállás és kegyetlenség nemzeti istenalakjai” mellett mégis él a lelkekben az élő Isten, aki a jóra vezet. A szenvedők között megjelenik *Zarathustra*, aki pontosan azt tanítja, amit - majd 1000 évvel később - a Betlehemi Herceg fog újra világosságra hozni. Jó, ha megismerjük tanításából azt a részt, melyet a mindennapi imádságunkban is elfogadhatunk. Idézzük az *Avesta-ból*.

Elrejtve, titkon, lelkünk mélyéből egy hang szól hozzánk. A Szentléleknek tiszta szava ez, sugallva gondolatodat, fűtve érzéseidet, a szavaidat és cselekedeteidet egészen úgy, mintha azt Istentől magától nyernéd, mintha szent színe előtt állnál. És az a boldog öröm, amely ilyenkor eltölt, majd felemel a földről a mennyekbe, az örök boldogságba.

Óh, hallgass erre a hangra mindig és mond azt, amit sugall neked és cselekedd, amire téged vezérel, akkor az érzésed és gondolkodásod való igazság lesz. Es soha el ne feledd, hogy az Igazságtól dobogó szívben az Isten maga szól hozzád.

Igen, én Istenem. Te vagy ennek a hangnak feltörő fohásza. Te vagy az értelme és Te vagy külső illata... Te teremtetted e gyönyörű világot, Te alkottad rá a sok virágot.

Abban különbözik a jó a gonosztól, hogy a jó mindig hallgat a Lélek szavára, a lelkedből jövő Isten-hangjára. Az értelemnek, a szellemnek nagy válaszó-ja ez, ahol nem számít sem a szegénység, sem a lenézés, a gúny és már nem használ a pénz és a hatalom sem. Támogasd a jót, az igazat és megsemmisíted a gonoszt minden rosszasságával."

Milyen jó lenne, ha a mai emberiség lelkesége is ezeket vallaná és e tanítás szerint élnék. És milyen jó lett volna, ha ezt a tanítást megerősítő názáreti Jézust is így - Isten szavaként - fogadtuk volna be egy igazságos szellemben és *Isteni Igazságban* szervezett „kereszténységben”, nempedig a saul-páli ideológia feláldozott „Isten-

bárányaként". Sajnos az „áldozat” fogalma már annyira belekeveredett a mai emberi gondolkodásba, hogy a „saját fiát feláldozó Istenalak szolgálatában”, a népeken, másokon való uralkodás önzése megtűri ugyanazokat a népiirtásokat, amelyeket itt - e Lélektani Történelemben - elrettentő példának soroltunk fel. Így búsan elmondhatjuk, hogy a *mai* világunk süket füleket fordít a Zarathustra-Jézusi Igazság hangszórója felé. Azért kell a jóra törekvőknek, azoknak, akik hallják a lelkükből szóló Isten-hangot, a folytonos tanítással egy folytonosan hangzó „ébresztőt” fújni. Tehát: tanítani, tanítani, tanítani az Igazságot - fáradhatatlanul és bölcsességgel.

Zarathustra is annak a népnek a gyermeke volt, mely a „feketefejük” öldöklései elől az északi és keleti vidékekre menekült és megvult az a képessége, hogy a régi sumír papi testület tudományát megőrizze és az utókornak átmentse. „Mágus emigrációnak” nevezhetjük ezt a tudománymentést, hiszen az asszírok minden igyekezettel kapcsolatot akarnak velük teremteni és erről igen sok írásuk tanúskodik. Ezek a „mágusok” viszik saját hiedelmüket, melyet az idegenek csak „mágus vallásnak” neveznek. Átkelnek a hegyeken, behatolnak a Kaukázusba és így megkapják a „Hegyek népe” elnevezést. *Hurru*, vagy *Murru* néven ismerik őket a „feketefejük” és a mai szakirodalomban ők a „hurriták”,

62

akik igen nagy részt vettek a palesztinai kultúra kifejlesztésében is, hiszen az egyiptomi írásokban Palesztinának a neve „haru”, „huru” és - miként említettük - a „mágusoknak” külön városuk is van itt, még pedig a Jézus idejében is létező *Mag-Da-La*, Mária Magdala városa.

Zarathustra lelki forradalma a mágus hiedelmen alapszik, azzal a hozzáadással, hogy ő a „Világ Világosságának”: *Én-Lil*-nek, emberi testben való megjelenési jövődölését *Messias-várassá* változtatja és a *Megváltó* jövetelét hirdeti. Ugyanis Zarathustra eredeti tanaiban nincs a gonoszság hatalma isteni erőre emelve. Tanait a perzsák formálják át akkor, amidőn Dárius kiirtja a „méd-mágusokat” és az achaimenida-perzsa időszakban Zarathustra *Ahura-Mazda-ja* (Jó Istene) *Ormuzd* nevet kap és mellette a gonoszság isteni hatalmasaként megjelenik a hiedelemben *Arimán*.

De nemcsak a „feketefejük” pusztítottak. A népek háborúinak alapja nem csak a hatalomszerzés és uralkodás szándéka volt, hanem a „másvallásúak” voltak mindig a „halálra ítélték” a vallásukkal együtt. A „magyar ősvallást”, hívőivel együtt elpusztította a római-júdai-kereszténységre való áttérés. Ezt nagyon jól ismerjük. De ugyanez volt a sorsa Zarathustra tanainak is, mert a történelemben „nagy” előnévvel illetett Macedón Sándor (Nagy Sándor) volt az, aki az aranybetűkkel 108 marhabőrre írt *Avesta*-t, Zarathustra bibliáját, a tűzre dobta és a Babiloni Zigguratot (Bábel Tornyt) is leromboltatta. Tehát Nagy Sándortól a szaszanida Ardasir királyig (Kr. e. 350-től Kr. u. 260-ig - tehát a Pártos Birodalom 500 éves létezése alatt is -) Zarathustra tanait csak a szájhagyomány tartotta fenn és a történelem elfelejti megköszönni ezt a vallásszabadságot törvényesítő Pártos Birodalom királyainak. Itt tudni kell azt, hogy a türelmes Pártos Birodalom nagykirályai - az *Arsakidák* - maguk a régi és ma „sumírnak” nevezett „mágusvallás” hívői voltak éppenúgy, mint a méd, fehérhun keveredésű népek, de országuk népeként élő perzsák szabadon gyakorolták a maguk Zarathustra

vallását (a megváltoztatott „mazdeizmust”); Indiában a buddhisták, és Babilonban a zsidók is élvezték ezt a vallásszabadságot. A Betlehemi Herceg apostolainak ide érkezésével itt a Pártos Birodalomban terebélyesül ki a Jézus tanításain alapuló Egyház, mely tulajdonképpen nem más, mint a régi „mágus vallásnak”, Én-Lil-nek, a „Világ Világosságának” földreérkezési hiedelmével való kiegészítése.

Ugyanis ebből a régi írások igazságait, Jézus tanításával megerősített hiedelme deríti fel a *„mágus királyoknak a Betlehemi Herceghez való érkezésének”* eddig csak legendaként kezelt titkát is, miként majd elmondom.

Előbb szeretném ismertetni a ma létező „Avesta” keletkezését. Jósé Pijoan hatalmas művészettörténeti munkájában (Historia General del Arte, II. kötet, 49. oldal) részletesen beszámol erről a következőképpen:

Ardasir összehívta az összes mazdeista mágus-papok.

Összesen 40 000 volt a számuk, akikből egy 4000 fős bizottság alakult. Ezek kiválasztottak maguk közül 400 mágust, majd ezek 40-et, akikből végül is megalakult a „hetek tanácsa”. Ez a „hét” főmágus a köztük legokosabbat választotta ki arra, hogy a szájhagyományokon élő „Avestát” végre leírja.

63

Arda Viraf volt a neve ennek a bölcs mágusnak, akinek tudásából az „Avesta” újra megíratott.”

Így tehát megvan az „Avesta”, melyből Zarathustra tanítása megismerhető. Olvasóim talán csodálkoznak azon, hogy a Betlehemi Herceg keresésében Zarathustrával is foglalkozom. Teszem ezt azért, mert a „nazaru” Jézusnak tanítása tökéletesen egyezik Zarathustra igehirdetésével. Itt nemcsak arra az igen kevéskére gondolok, ami a kanonizált evangéliumokban ma - nagyrészt júdaizált felfogás szerint rögzítve - ránk maradt, hanem a gnosztikusok kéziratának hagyatékát hasonlítom Zarathustra ideológiájához. A mi életünk és jövőnk szempontjából nézve, legfontosabbnak vélem azt az egyezést, mely a Megtartó, Megszabadító - görögül *Christos*, héberül *Messiás* - személyére vonatkozik. Zarathustra megjövendöli a Megtartónak, a Világ Világosságának érkezését és Jézus ezt az érkezést kinyilatkoztatja, vagyis beteljesedettnek hirdeti. A zsidók Zarathustrától átvették az ideát és a saját bosszúálló és büntető istenük (Jehova) uralmát, az egész világra kiterjesztő hatalmát megvalósító és az összes népek felett uralkodó Messiás érkezését jövendölik prófétai írásaikban. - Tehát a Jóságos Mennyei Atya küldöttje, a názáreti Jézus nekik *nem Messiás*, mert nekik *„Galileából nem támad Messiás”*. (Jn 7:52)

De Jézusnak „messiási valóságát” már elintézte Saul rabbi, a júdai-kereszténység Szent Pálja azzal, hogy Őt „áldozati bárányá” változtatta és így a „Jóságos Mennyei Atya” által földünkre küldött „Szent Fia” a „Jó Isten” világában, az Ő szolgálatára, a Világosság Fényében nem tudta megtartani az emberiséget. Népek ölik egymást és szaporítják az emberáldozatokat a gonoszság és kegyetlenség lelketlenségével. Jézus „megszabadító, megtartó” voltának hite csak a szenvedők lelkében él, de a Világ

Urai nem szenvednek. A júdai-kereszténységben Jézus szavaira ólomként nehezedik rá a „szemet szemért, fogat fogért” zsidó, thórai törvény és „Isten szava”-ként olvassák fel a keresztények istentiszteletein. Jézusnak messiási voltát így maga a kereszténység halványítja el és azzal a „pápai kijelentéssel”, hogy:

Szent Pál tanítása szerint a keresztények is Ábrahám fiai a lélek szerint, tehát a keresztények Istennek mostoha gyermekei, akik beoltattak a zsidó olajfa gyökerébe.” (II. János Pál pápa nyilatkozata), „a keresztény világ besorol a zsidó messiás-várás ideológiájának követésébe.”

Igen ám, de a zsidóság „messianizmusa” nem más, mint a „zsidóság világuralmi törekvésének a megvalósulása”. Tehát az olyan „világbirodalom”, ahol a szolgaságba taszított népek felett a zsidók uralkodnak bőségben, jólétben. Sokan a mai szabadkőművesség törekvéseivel azonosítják ezt a szándékot és a létrehozandó világuralmat *Nietzschei Birodalom-nak* nevezik. Persze csak kevesen tudják, hogy miképpen kerül Friedrich Nietzsche zsidó filozófus neve kapcsolatba ezzel a törekvéssel. Pedig ez is a tervszerű tévútra vezetés egyik fejezete. Ugyanis Nietzsche volt az, aki ördögi szatírával kiforgatta Zarathustra tanait. Igazságait visszájára forgatva, kiszűrt szavait beállította a zsidó érdekű filozófiájába és erről írt könyvének minden fejezetéhez azt teszi végszónak: „*Ezt mondja Zarathustra!*” - De könyvének is ez a címe.

64

Nietzsche szándéka nyilvánvalóan az volt, hogy az „elismert” filozófus tekintélyével tönkretegye a korunkban még élő egyetlen jövődőlés igazságát, mely, *Jézus istenfiúsági* küldetését bizonyítja. Utolsó fejezetében azonban leírja, miként szól „Zarathustra a 'hatalmas csillaghoz’”. Így elismeri azt, hogy „*Zarathustra is jövődől a Messiás érkezését jelző hatalmas csillagnak a megjelenését.*” - Ez a felismerés joggal készítet minket arra, hogy ezzel a hatalmas csillaggal is foglalkozzunk és betekintsünk a Pártos Birodalomban lévő *Sippár* nevű csillagvizsgáló és Jézus idejében már 3000 éves sumír múltra visszatekintő intézet hagyatékába, a Betlehemi Csillag asztronómikus meghatározásának érdekében. Tesszük ezt majd hamarosan, de előbb olvassuk el a zsidók szentiratait, az ő „Messiási Korszakuk” idejének történéseire vonatkozóan. - Itt a neves *Huber Lipót* teológushoz fordulunk, aki júdai-keresztény felszentelt papi és héber nyelvtanári minőségében így tájékoztat minket „Zsidóság és Kereszténység Krisztustól a középkor végéig” (Kalocsa, 1936.) című könyvének 430. oldalán írott szöveg szerint. S ha a jelen korunkra vonatkoztatjuk idézeteit, megértjük az „öböl-háború” titkos okait is és titkos indokait a körülöttünk zajló világégésnek. Huber Lipót jól értésünkre adja azt is, hogy *a zsidó Messiás Korszak Messiás-Királyának nem kell zsidónak lennie*. Lehet bármilyen nemzetségből, de : minden cselekedete a zsidóság érdekeit kell szolgálja.

De nézzük most Huber könyvének idézetét:

A Coucy-ból való Mózesben Jákob (+1260) azt mondja 'Szélér hamicvót ha-gadol'-jában (Velence. 1547) a 226-ik tilalomban az Amálék kiirtását sürgető parancsolatra

vonatkozólag: 'Ezt a parancsolatot csak a Messiás napjaiban az országnak (Palesztinának) elfoglalása után kell majd végrehajtani.'

Tehát míg a Messiás-királynak a „kánaáni hét nép ellen” való háborúja pusztán csak „teoretikus” értékű lehetőség, addig az „ámalekíták” elleni háborúnak határozott, praktikus célja van: az Izrael szorongatóin való bosszú, és szorosan összefügg azzal, hogy Izrael népe idegen népek hatalma alól felszabaduljon. Tehát a keresztények, amennyiben elnyomói a zsidóknak, mindenesetre tárgyai a parancsolt háborúnak.

Amikor majd a Messiás-király erre a parancsolt háborúra felszólítja Izraelt, kivétel nélkül *mindenkinek* bátran hadba kell vonulnia, erősen bízva Istenben, hogy ott nem esik baja. A tulajdonképpeni támadás előtt azonban előbb mindig békét kell felajánlani az ellenségnek. A békefeltételek kemények. Nevezetesen kell, hogy Izrael ellenségei: 1. teljesen meghódoljanak Izrael uralmának, 2. megígérjék, hogy testestül s vagyonostul a zsidó Messiáskirálynak rendelkezésére állnak, úgyhogy pl. várak építésénél felhasználhatja őket - mint munkásokat -, sőt vagyonuk felét is követelheti tőlük; végül 3. bizonyos erkölcsi törvényeket is elfogadjanak, ti. az ún. „Noé-féle parancsolatokat”. Ha a békefeltételeket elfogadják, senkit sem szabad megölni; ellenben, ha visszautasítják a feltételeket, vagy csak egyet is közölök, meg kell őket támadni, amíg meg nem semmisülnek. Mózesnek ezt a parancsolatát (5 Móz 20:16): „Azokban a városokban (azonban), amelyeket birtokul nyersz, egyálta-

65

lán senkit se hagyj életben”, akkor kell majd végrehajtani. Még az asszonyokat és gyermekeket is meg kell ölni. Az így meghódított országból egy meghatározott rész a Messiás-királyé; a többit tetszése szerint odaajándékozza a zsidóknak.”

A marxizmus, leninizmus, kommunizmus fedőnév alatt működő, gyilkoló ideológiák sikeresen irtották az „ámalekítákat” (nem zsidókat) és amikor a ember a fent közölt ószövetségi „Isten szava” parancsolatokat olvassa, elborzad a mai megvalósításuk láttán, hiszen a zsidóság ma nyíltan hirdeti a „Messiás korszakának” elérkezését. A közeljövő napjai majd tanúi lesznek annak a kérdésnek, hogy: „*Mit várhatunk?*”

Sajnos a nagy Mohamed, amikor az Iszlám tanait a Koránban megírta és az „Ábrahám-tól való eredet” alapján terebélyesítette ki a muszlimok vallását, nem gondolt arra, hogy - a jövőbeni megmaradás céljából - jó lett volna egy „Muszlim Messiás” érkezésének jövendölését is beiktatni prófétai írásába, mert így az „arab világ” éppenúgy „egybe tartana”, mint a zsidóság és „Ábrahám fiainak” Messiás-várásában. az életért való küzdelem mérlege egyensúlyba billenne azzal, hogy a zsidó és az arab messiások egyszerre és egyidőben lépnének fel a jövendölés teljesítésére. Azokra a népekre nézve, akik nem Ábrahám fiainak isteneihez (Jehovához és Alláhhhoz) imádkoznak, hanem az öröktől fogva lett Jóságos Mennyei Atyához, tehát nem a bosszúálló és büntetőhöz, hanem a *Jóistenhez*, Aki a Betlehemi Herceget küldte Földünkre - ez bizony nagyon üdvös lenne, mert megerősödne bennük az a hiedelem, hogy a keresztről feltámadt *Jézus az egyetlen Keresztos, az egyetlen Megtartó.*

De higgyetek és bízzatok. Bármilyen pusztítást láttok, ne csüggedjete, mert Ő így mondta a nyájának és a Benne hívőknek:

Én veletek vagyok a világ végezetéig!"

A Lélektani Történelemben való barangolásunk sokféle világot tárt fel előttünk. Láttuk a pusztítást és láttuk az örökreményű újraépítés és újraéledés virágos rétjeit is. A Betlehemben született „Pártus Hercegünk” megismerésében most új fejezetet kell nyitnunk és ott is feltárunk olyan titkokat, melyeket igyekezett elfeledtetni és végleg kitörölni az emberek emlékezetéből az a szándék, amelyik Őt - a Földre szállt Szeretetet, drága Jézus Urunkat - keresztre feszítette.

E fejezetben a nagy titkok rejtője a *betlehemi csillag*.

66

IV. A betlehemi csillag

JÉZUS Urunk születésétől számított 1603. esztendő, karácsony előtti zúzmarás napjaiban a cseh király udvari csillagásza és matematikusa - *Kepler János* - Prágából irányította nagy látcsöveit a csillagos ég felé. Jó ismerője volt ő annak. Most azt figyelte, hogy az a két fényes csillag, melynek egyikét *Jupiter*, másikat pedig *Szturnusz* néven ismertek, miként közelítettek annyira egymáshoz, hogy „együtt álltak” és összefonódott fénycsóvájuk szokatlanul hatalmas erővel tündökölt. Keplerben valami furcsa érzés keletkezett. Karácsonyra készült a világ és Kepler nem hitt a „mesékben”. Becsukott magára minden ajtót, ablakot. Papírt, íróónt vett elő és az efemerisek számoszlopaival bajlódva, számításokkal indult neki a múltnak. A legenda nem mondja, hogy hány napig tartott ez a nagy számadás, de egyik reggelen ablakot nyitott, odatérdelt a Nap elé és így mondta: *..Nagy Isten! Bocsásd meg nekem, hogy kételkedtem Szent Fiadban!"* - Aztán közhírré tévé könyveiben azt, hogy:

Az időszámításunk kezdete előtt 'hat esztendővel' jelent meg az égen az a csodálatos fény sugar, amit 'betlehemi csillagnak' neveznek. Ez nem volt más, mint a Jupiter és Szturnusz planétáknak az együttállása (szaknyelven 'conjunkciója'), és a Merkúr is részt vett egy ideig ebben az együttállásban, mely a Halak csillagképében ment végbe."

Kepler számításaival a világ nem sokat törődött. Feledésbe is ment addig, míg 1925-ben *prof. Schnabel* német sumerológus, a mai Irakban lévő, régi sumír *Sippar* nevű városban kiásott csillagvizsgáló és Kr. e. 3000-ben már létezett intézet ékiratai között meg nem találta azt az agyagtáblát, amelyik *ugyanazt a kepleri „együttállást” rögzíti, de a sippari precessziós időszámítási adatok szerint - nem Kr. e. 'hatodik', hanem 'hetedik' évben.*

Hogy ennek a közleménynek milyen óriási jelentősége van a Betlehemi Herceg kilétének kutatásában, azt csak akkor ismerjük fel, ha betekintünk *Sippar* titkaiba. - Elsősorban azt kell tudomásul venni, hogy ez az ősrégi sumír város létezik még Jézus

születésének idejében a benne lévő és szintén több ezer éves asztronómiai intézetével és csillagvizsgálójával. Azt is tudni kell, hogy Jézus születésének idején ez a város a Pártos Birodalomban van és a pártos királyok építették és „modernizálták” a kor és a régi hagyományok követelése szerint a várost is és a benne lévő nagyműltű és a „bölcsmágusok” által vezetett asztronómiai központot. Elképzelhető, hogy mily hatalmas agyagtábla-„könyvtár”, csillagászati adat és tudomány lehetett ott 2000 évvel ezelőtt tárolva, ha prof. Schnabel 1925-ben még a „betlehem-i csillagra” vonatkozó adatokat is megtalálta.

67

Szükségem tartom olvasóimmal megismertetni a *sumír matematika és asztronómia fontos adatait*. Íme néhány belőlük:

A szakirodalomban általában „babiloninak” nevezik azt a hatalmas tudományt, ami igazából a sumírok tulajdona és a sémita „babilóniaiak” ezt sohasem tudták megkaparintani a bölcsumír mágusoktól. Ezért mondja kiváló tudósunk - O. Neugebauer - így:

A babiloni asztronómusok nem ismerték - sem Hammurabi idejében, sem később - a sumír efemeridák teóriájának, sem a matematikai számítások alapjait... a mi jelenlegi matematikánk módszereivel nem tudjuk felderíteni azokat a sumír matematikai kifejezéseket és technikai eljárásokat, amelyeket ők csillagászati tudományukban alkalmaztak... bölcsumír asztronómusok papjaik egy tökéletes, de bonyolult rendszerű, szférikus-asztronómiát fejlesztettek ki, melynek alapja az ún. 'Nippuri kalendárium' volt, mely szerint az évek mindenkor akkor kezdődtek, amikor a Nap áthalad a nap-éj egyenlőségi ponton." (Idézetek: „Astronomical Cuneiform Texts” című könyvéből.)

Itt tudnunk kell azt, hogy az említett „Nippuri kalendárium” az időszámítást - a precessziós mozgás alapján - a „Bika-korszaktól” indítja. Ez a korszak, a mi időszámításunk szerint kb. Kr.e. 4700 körül kezdődhetett. - De említék egy másik érdekességet is, mely Sippar-ral kapcsolatos. Egy másik szakember - Prof. H. V. Hilprecht - is tanulmányozta a Sipparban talált matematikai ékiratokat és azt állapította meg, hogy:

Az asztronómikus szorzások és osztások alapszáma mindig a precessziós körforgás idejének ötvenszerese. A precesszió 360 fokot 25 920 földi év alatt tesz meg. Ennek „ötvenszerese” tehát: $50 \times 25\,920 = 1\,296\,000$. Ez volt tehát a sumír csillagászat 'alapszáma'. (Idézzük: „The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania” című könyvéből.) Aki behatóbban foglalkozik az ily ékiratokkal, az rájön arra, hogy ez a szám a Föld és a Vénusz planéták egyidejűségének, ún. „sincron” helyzetének kifejezője.

Azt gondolom, hogy a sumírok tudományának ily rövid, de csodálatosnak mondható megismerése után az sem lesz talán nagy meglepetés, ha olyan felismerésüket is bemutatom, melyet még feltételezésnek vagy teóriának sem akar biblikus alapú szemléletünk elfogadni, falán érthető is ez a tartózkodás a dogmákba merült

gondolkodásban, hiszen elismerése nagyon felkavarná az eddigi fizikai álláspontunkat is.

De mégis el kell mondanom, hiszen nélküle a Betlehemi Csillag csak egyszerű égi fénycsóva marad. Jól tudjuk, hogy az egyiptomiak időszámítása a *Sirius*-hoz volt kötve, hiszen ennek megjelenésekor történt a Nílus kiáradása, mely nélkül bizony igen silány lett volna a földek termése. A sumírok is nagyon jól ismerték a Síríust és Naprendszerünket is hasonló elliptikus Nagy-Naprendszer egyik Fókusz-Napja körülinek vélték, de úgy, hogy az elliptikus rendszerben keringő bolygó síkjára merőleges síkban történik a mi Naprendszerünk planétáinak a keringése, miként azt itt bemutatom. Az elliptikuspályán keringő bolygót a sumírok *Nibiru* néven ismerték és teljes keringési idejét 3600 földi évvel mérték. Feljegyzéseik szerint *Nibiru* a mi Nap-

68

rendszerünket a *Mars* és *Jupiter* között szeli át. Igen sok ékiratos asztronómia adat van a *Nibiru* Naprendszerünkben való tartózkodásáról, aszerint, hogy melyik planétánkkal együtt, vagy annak vetületében látható Földünkről. Legtöbb a babilóniaknál maradt fenn, akik nem voltak beavatva a Nagy Elliptikus Naprendszer titkaiba. Így ők a *Marduk* csillagának nevezték és egyideig még Sarkcsillagnak is minősítették; de ezt a véleményt aztán visszavonták. Amikor a „Nyilas” csillagképben meglátták, „Jupiter”-nek gondolták. Nem így a sumírok! - akik a „Nibiru”-t legmagasabb állásában dingir *Sag-Me-Gar* néven tisztelték, a keringő bolygók „Fő”-jeként. És itt érkeztünk el a Nietzsche által is említett zarathustrai „Nagy Csillag”-hoz, egyben ahhoz

a régi sumír jövendöléshez is, hogy a Világ Világossága - Én-Lil - egy napon emberi testben jelenik meg a Földön. Ezt a sippari ékiratok így jövendölték:

Nibiru" a Halakban találkozik az „Éjszakai Nappal" (ez a Szaturnusz mítikus neve) és En-Lil csillagával (ez a Jupiter).

Íme itt van előttünk a Kepler-Schnabel-i *Jupiter - Szaturnusz* együttállás a Halak Csillagképében, azzal a csodálatos hozzáadással, hogy az ég összes bolyóinak „Fő"-je is odaáll, hogy hirdesse a Világ Világosságának a földre szállását. Ez a *Betlehemi Csillag*, mely talán 700-800 év múlva fog megint bekövetkezni (ha az együttállás a hátsó vonalon volt.) Az alábbi ábrán látható az ég csillagainak eme csodája:

Nibiru ilyenképpen való megjelenése még azt is jelenti - a jövendölés szerint - hogy: „A teremő erők könnyöretesek lesznek. Jólét lesz a földön. A sötétséget legyőzi a Világosság, a romlottság megtisztul; eső és áradás lesz, a nyár zöldje télíg tart, és a tél zöldje megéri a nyarat. Az országok szabadságban élnek, az Isten meghallgatja az imákat, a kéréseket megadja és a tisztánlátók jóslatai beteljesednek."

A Pártos Birodalomnak „állami" asztronómiai intézete „Sippar"-ban tehát pontos adatokkal rendelkezett arra vonatkozóan, hogy a próféciákban egyre megismételten hirdetett „Istenfia" - En-Lil - mikor fog megjelenni a földön és az „ég csillagai csodálatos összefogott erővel fogják ezt hirdetni az egész világnak." Ugyanis a Szaturnusz és a Jupiter együttállása azóta is számtalan-

szor megtörtént az elmúlt csaknem 2000 év alatt, és senki sem mondta ezt égi csodának. Valóban a „Nibiru" segítségével nélkül csak egy erősebben ragyogó csillag jelenik meg az égen a két említett planétánk közös sugárzásával. Viszont a bölcs sumír és pártos mágus-csillagászok nem azért adták a „Nibiru"-nak a „Sag-Me-Gar" nevet, mert az is csak egy másik „csillagocska" volt az égen, hanem azért, „mert fénye erősebb volt minden más csillagnál." Így elképzelhetjük, hogy a *Betlehemi Csillag*

valóban egy addig sohasem látott tünemény volt, mely lelkileg felrázta annak a területnek összes lakosságát, ahonnan legjobban lehetett látni a földről. És ez a terület a Közel-Kelet, a „Termékeny Félhold” térsége. Sipparból nagyszerűen látták a Betlehemi Csillagot és én azt gondolom, hogy Sippar már eleve a „Világ Világosságának” földre érkezése jövendölésekor volt arra a földrajzi helyre építve, mely a születés idejének precessziós északi irányától pontosan „Keletre” és a születés helyével így azonos horizonton van. A Pártos Birodalomból Jézushoz Betlehembe érkező „látogatók” tehát pontosan tudták a születésnek a helyét és a „Nibiru”-val létrejövő „4 csillagos conjunkciót” is, hiszen legalább 6-8 héttel hamarabb kellett elindulniuk, hogy teveháton és lóháton odaérjenek.

De kik voltak a látogatók? - Az evangéliumok úgy írják: „Keletről jött mágusok”. Az egyházi ünnepek között azonban a „Három Királyok” látogatásának emléke van megörökítve és a latin szöveg „Mágus Királyokat” mond, akiket a zsidók királya, a jeruzsálemben székelő Nagy-Heródes is teljes protokoll-pompával fogadott. Arra is kell itt gondolni, hogy Heródes - királyi minőségében - semmi esetre sem fogadhatott egyszerű „zarándokokat”, akik oly tapintatlanok is voltak, hogy útjuk céljául a „zsidók megszületett királyának” adandó tiszteletüket mondták. Heródes a rómaiak szövetségese volt. Róma tette őt a zsidók királyává, a zsidók minden tiltakozása ellenére. Azt is tudta, hogy a Pártos Birodalom Róma legnagyobb ellensége. Itt tehát nyugodtan mondhatjuk, hogy igen „sántít” az evangéliumi tudósítás.

De, ha megtudjuk azt, hogy Galilea héber elnevezés és ez a terület Heródes idején a Pártos Birodalom része volt, melyet *Adiabene* pártos királyi herceg, volt kormányzója után szintén *Adiabene-nek* nevezték és nem „Galil hag Gojiim”-nak, Galileának, akkor érhető, hogy Heródes teljes protokollal fogadta a szomszéd Pártos Birodalom „küldöttségét”, akik Adiabene nevű pártos

70

birodalmi területre mentek köszönteni Adiabene-Kharax hercegnő Fiát. Mert ugye, teljesen logikátlan az a „mese”, hogy „Isten Fiának” földreérkezését - az akkor már csaknem 3000 éves *jövendölés szerint* - váró, nemzsidó, hanem *sumír mágus-papok a „zsidók királyának” mondják Én-Lil-t, a Világ Világosságát akkor, amidőn nagyon is jól tudták azt, hogy a zsidók üldözik és pusztítják a „mágus-hitűeket”, akik a „Fény Szűzéhez” (Astarte) és a „Fény Atyához (Bál) imádkoznak a magaslatokon emelt templomaikban.*

Azon ne csodálkozzanak kedves olvasóim, hogy „Galileát” Adiabene néven csak igen régi írásokban találják meg. Ez azért van, mert a keresztény ortodoxia minden nyomot igyekezett kiirtani, mely a Pártos Birodalomra vonatkozik.

A Canberra- Orientalista Világkongresszuson dr. Zichy-Vojnarsky* nevű, ausztráliai történész bizonyította ezt be, igen hiteles adatokat terítve a kongresszus elé. Ennek a derék asszonynak egyetlen „magyari öröksége” néven kívül az igazságot követelő magyar lelke volt. Ízes magyar nyelvünket már nem beszélte. (Bár ilyen lélekkel rendelkezének az otthoni „csak magyarul beszélő” történészeink! Akkor nem lennének a magyar történelmi igazság hóhérai.)

Most, e befejező soroknál látom, hogy tanításomban kicsit „előre ugrottam”, és Jézus Édesanyját - Máriát - *Adiabene - Kharax hercegnőnek* neveztem. Ezt fogom elmondani tehát a következő fejezetben.

* Dr. B.G. Zichy-Vojnarsky: „A question concerning certain views of PARTHIAN History” (Magyar Múlt, 1977. 2. számában).

71

https://magyar-megmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/bjf_jkph02.html

V

Mária - és évezredes karizmája

NAGYON szeretem Jézus Édesanyját. Máriát. Ez a szeretet nálam nem a vallásban gyökerezik, mert gyermekkoromban luteránus hitoktatást kaptam, ahol az „Üdvözlégy Mária...” és a hasonló imádságokat nekünk nem tanították. Drága jó Édesanyám azonban

sokat mesélt nekem Jézus Urunk életéről és az ő meséiből sohasem hiányzott a jó „názáretink” Édesanyja. Így gyermekkoromtól kezdve élt bennem valami kedves ragaszkodás Máriához, akit talán öntudatlanul is saját Édesanyámmal azonosítottam.

A „Szűzanya” vallási fogalma persze nem volt benne ebben a ragaszkodásban, hanem gondoskodó és áldott kezű Édesanyámon túlmenő hiedelem keletkezett bennem, amikor Jézus édesanyjának személyében az Isteni Gondviselés közvetítőjét láttam. Ezt a gyermekkoromból induló sejtelmemet aztán megerősítette az a sok tanulás, kutatás, melyet egy életen át végeztem, hiszen amikor a sumír - ma mitológiának nevezett - vallási hiedelemben megismertem a „Teremtés Történetét”, azt, hogy miként *lett* a Világ a szűzi állapotból, s az innen induló és az Ég Törvénye által rendelt „Szüz-Anyá”-i valóság megszilárdította lelkemben azt a gondolatot, hogy a Földre érkezett Isten-Fiának is ily „szűz állapotból” kellett emberré válnia. Így a sumír gondviselésnek *Innana*-ja, a gyógyításnak *Gula*-ja, és a magyar ősvallásnak *Bau-Dug-Asan*-ja Jézus Urunk Édesanyját - Máriát - örökre a szívembe zárta.

Ma már tehát bátran leírom azt a hitemet, hogy Mária, Jézus Urunk Édesanyja, az öröktől fogva *lett* és a nagy Teremtésben részes „Fény-Szüzének” éppen olyan reinkarnációja, miként Jézus - a sumír *En-Lil* - a „Fény-Fia” megtestesülése. Így Anya a Fiától és a Fiú az Anyjától el nem választható.

Ne zavarjon meg senkit a júdai-keresztény egyházaknak azon tanítása, mely teljesen a saul-szentpáli iratokon alapszik, mert „Szent Pál” evangéliumi írásaiban az összes ótestamentumi nők és szajhák meg vannak említve, de *Mária tiszteletére egyetlen szava sincs*. - Mindig felháborodtam az evangéliumi szövegeknek azon hiányosságain is, hogy Jézust állandóan Édesanyja nélkül emlegetik. Nem tudtam sohasem megérteni azt, hogy Jézus, a szeretet tanítója, miként tudott oly gorombán rászólni Édesanyjára, miként azt a „kánai menyegzőről” írt evangéliumi tudósításban olvashatjuk. (Jn. 2:4) - Mert szólhat-e a gyermek az édesanyjához úgy, amint azt Jézus szájából eredőnek mondja az evangélium? ..., *Mi közöm neked te hozzád, óh asszony?*” Még a mai romlott világban is iszonyú gorombaság ez.

Igen boldog voltam aztán akkor, amidőn teológiai tanulmányaim során, a híres *Aisleitner* professzor egykori jezsuita tanítványai közölték velem, hogy *Aisleitner* nekik az eredeti görög textusokkal bizonyította ennek az evangé-

liumi mondatnak hamis voltát. Ugyanis: a görög szövegben Jézus „királynőmnnek” hívja Édesanyját, és arra az anyai szóra, hogy „a menyegzőt tartóknak elfogyott a boruk”, Jézus így felelt: „Mi közünk hozzá, hogy nekik nincs boruk?” - Tehát Jézusnak igazán semmi köze nem lehetett ahhoz, hogy a házigazdának, ahová Ő a tanítványaival és Édesanyjával együtt „meghivatott”, a bora elfogyott. De a rosszul lefordított görög szövegnek ilyen elferdítése nevezhető talán a nőt leértékelő júdaizmus hatásnak, szándéknak.

Fogadjuk el Jézust olyan „embernek”, aki nagyon szerette Édesanyját és - gyermeki hittel - Máriát is jézusi lelkű Édesanyjának, akit csaknem 2000 év után érzésvilágunkban az *Édesanyák Édesanyjaként híven megtartunk*. Ki kell emelkednünk a júdai-kereszténység zilált állapotából. Abból a helytelen vallás-gyakorlatból, mely a júdai tanok ellen küzdő Jézus

dicséretére, az őt keresztre feszítő zsidó felfogás gyűlöletet hirdető és csak a zsidókra vonatkozó írásaiból akar „Istentiszteletet” létrehozni.

A zsidó-keresztény egyházaink, az idejét múlt dogmák homokjába dugott fejjel akarják állandósítani ezt a lehetetlen állapotot. Az Istenhez felemelkedni akaróknak azonban szakítaniuk kell az avultsággal. Hamis értelmezéssel visznek minket egyre erősebben a júdai gyökérhez, akkor, amikor mi nem ennek a hajtásai vagyunk.

A mi gyökerünk évezredekkel mélyebbre nyúlik ennél, és nem a gyűlölet az éltetője, hanem a SZERETET. Az a „szeretet”, melynek már a lagasi Gudea építette meg templomait. Az a SZERETET, ami világunkban, mint a „Fény-Szüze” és a „Fény-Fia” testet öltött Máriában és Jézusban.

Megismertük a „Betlehemi Csillag” csodáját is. A régi írások, hagyományaink igazságai mind-mind a „fény” felé terelik lelkivilágunkat, érzéseinket. Isten azért adta a *tudást*, hogy megszerezzük, megtartsuk és vele, általa éljük istenes életünket. Ezért fogok itt mindent leírni Máriáról, amit róla egy életen át összegyűjtöttem. *Isten által kiválasztott égi küldöttként fogadjuk Őt.*

Mária karizmatikus volta - e küldetés következtében - kétségbe nem vonható. Faji származása talán éppen azért nem tisztázódott 2000 év alatt, és - mint feltevés - megmaradt az ószövetségi hagyományhoz kötődve, hogy ezzel a Mária-karizmával is erősödjön a dávidi kiválasztás fonala. A római államvallásé tett zsidó-kereszténység évszázadokon át homályba borította Mária egész lényét. Karizmatikus küldetését nem ismerte el annak ellenére, hogy Jézus születésétől számított 256 évig a Pártos Birodalom királyi vallása az a Jézus-hit volt, amit Jézus apostolai szerveztek egyházba, a régi mágus-vallás hagyományait folytonosítva a jézusi Igékkel. Itt Mária azonosítva lett azzal a *Anahita „Szűzanyával”*, akit II. Artaxerxes (Kr. e. 405-359) „szeplőtelennek” nyilvánított még az achaimenida korban.

Innen teszi ugyanezt a titulust Máriára Nestor pátriárka (Kr. u. 360-440) és a „nestori kereszténységben” Máriát - hivatalosan - „Krisztus (a Megtartó) szeplőtelen Szülőanyjának” nevezik.

Az ortodoxia, vagyis a római zsidó-kereszténység végre csak annyit ad Mária tiszteletére, hogy az Ephezusi Zsinat (Kr. u. 431-ben) megszavazza Máriának ugyanazt a titulust, amit évezredek óta az egyiptomi *Isis* viselt;

73

Istenanya”. De Jeruzsálemben csak a Kr. u. 6. században építenek végre egy kápolnát Mária dicséretére.

Az egyiptomi *Isis*-re való hivatkozással a zsidó-kereszténység visszanyúlt a „Fénytisztelő” egyiptomi *Osiris* (Nap)-kultuszba, anélkül, hogy Máriának megadta volna azt a méltóságot, ami *Isis* tulajdona volt.

És itt vissza kell vinnem olvasóimat a régi világok hiedelmébe, mert tisztáznunk kell azokat a fogalmakat, amelyeket a mai kereszténységben Máriára vonatkoztatva találunk. Kettőt

említek itt: a Szűzanya és az Égkirálynő elnevezést, melyet már - hála Isten - Jézus Urunk Édesanyja, Mária is végre megkapott.

Mindkettő a közel-keleti, ún. „kozmológikus szemléletű Fény-vallásokból” ered és az „Istenanya”, aki ezeket a méltóságos címeket viseli, Fiától el nem választható! Mert pl. Egyiptomban *Isis fia Osiris, Horus, Anubis, Saraphis*, de Isis hatalmasabb mindegyiknél, mert ő az „Égkirálynő”. Ez az Isis Görögországba a Kr. u. 4. században érkezik, ahol fia *Adonis* vagy *Dyonisos* nevet kap. Rómába a 2. században kerül, ahol Isis és Fia nevében szabadon engedik a rabszolgákat.

Ezek ismerete után felmerül a kérdés, hogy az Ephezusi Zsinat miért az egyiptomi Isis-hagyományhoz nyúlt Mária felmagasztálásának érdekében, ahelyett, hogy a Galilea földjén - Jézus idejében még létező - „Istenanyatisztelet” emlékeit keltette volna életre? Hiszen - miképpen már említettem - Jézus is az Olajfák hegyén lévő „Szűzanya” templomába járt imádkozni, és tanítványaival az utolsó vacsora után is odamentek dicséreteket énekelni (Mk. 14:26)

Az előbbieken már elmondtam, hogy a Jézus-korabeli „Szűzanya” vagy „Fény- Szűze” tisztelet gyökere a sumír mágus-vallásban van, ahonnan az *Innana-Istar-Astarle* nevek alatt azonos hitvilági tartalommal érkezik - szent hagyományként - a Galileának -Samáriának nevezett területre. - Olvasóim már ismerik az „Istenanya” különböző neveit, de jogosan lehetik fel a kérdést, hogy ezt az Istenanyát *miért nevezik az ősi sumír hitvilágban, sok évezreddel Mária előtt „Szűzanyának”?*

Ugyanis mindazok, akik csak a Bibliából merítették ismereteiket úgy tudják az Apostoli Hitvallásukból, hogy „*Jézus született Szűzmáriától*” és így bizonyosan csodálkoznak azon, hogy e sorok írója a Mária-Jézus-kor előtti évezredek hiedelmének ismeretében „Szűzanya”, „Fény-Szűze” fogalmakról beszél és az Olajfák-hegyén lévő templomot is az ő hajlékának nevezi. Igen fontos tehát ennek a misztériumnak is a megismerése - annál is inkább - mert arra is feleletet kapunk majd, hogy miért nem nyúlt az ortodoxia a sumír hagyományok felé, tehát *Innana-Istar-Astarte* emlékéhez akkor, *amidőn Mária első dicséretét* Isis-alapon kanonizálta?

Már az előbbieken említettem, hogy a sumírnak nevezett mah-gar kozmológikus vallásszemlélet a „szűz állapotból” indítja a Teremtés hatalmas valóságát és ezt a „szűz állapotot” nevezi a minden eredet „Szűzanyjának”. *Ama-Palil* és a hatágú csillagban „*Ama-Tu-Anki*” néven. Azt is elmondtam,

74

hogy „*Az-Isten*” (Egyetlen) teremő és világformáló erejét a Földre sugárzó égitestek útján érvényesíti és az „állandósítás” maga a „Gondviselés”.

Naprendszerünk minden planétájának megvan tehát a földi életre ható saját befolyása, mely által a földi élet folytonos irányítást és kedvező vagy kedvezőtlen erőhatást kap. A bölcs mágus papok tökéletesen ismerték az Ég csillagait és „olvastak az Ég Könyvében”. Rájöttek arra, hogy a Vénusz planétánk kettős megjelenésű. *Hajnalcsillag/* megjelenése után változtatja formáját és *esti csillaggá* válik. Mivel a Vénusznak ahhoz, hogy hajnalcsillagból esti csillag legyen, pontosan annyi időre van szüksége, mint egy áldott állapotban lévő

édesanyának (9 hónapra), hogy gyermekét megszüljje, a *hajnalcsillag lett az égi Édesanya* „szűzi” lény és az *esti csillag az „Any” valósága*. Így lett a Vénuszon lakó és minden életet adó Istenanya a *Földre is kinyilatkoztató „Szűzanya”* - Itt mutatom be azt, hogy a Vénusz a Zodiák-csillag képeiben „ötször” látható: I. pontban „hajnalcsillag”; 2.-ban „esti”; a 3.-ban megint „hajnali”; 4.-ben „esti”; 5.-ben „hajnali”. Az 1. és második körben: „esti”. Ha most a „hajnali” formákat összekötjük, megkapjuk a „pentagramot” az életet adó „Szűzanya” csillagát, melyet a héberek máris kisajátítottak és „júda” csillagának nevezik el. Korunkban „hóhér” csillag lett. mert a marxizmusnak, kommunizmusnak és a szétrobbant Szovjetuniónak volt a felségjele az ötágú vörös csillag. Sajnos a „műveit Nyugat” is a pusztítás jelképének választotta ezt a „pentagramot” (amelynek 5000 éves ábrázolását a sumír Kis nevű városban kiásott korszón - lásd az ábrán), mert az ősi „Szűzanya” egykori boldog lakóhelyét, a Tigris és Eurfátesz közén - a mai Irak területén - létezett Sumériát, az utolsó 150 év alatt a homokból kiásott templomaival, városaival, sok ezer éves emlékeivel letörölték a föld színéről az ötágú csillagos USA-repülőgépek egymillió tonnán felüli mennyiségben ledobott bombái. Eltűnt Babilon, Nippur, Uruk, Kis és Isin is, ahol olyan hatalmas temploma volt a betegeket gyógyító Szűzanyának - *Gulanak* -, mint egy mai futballpálya.

Ha valaki elmélkedik a múlt eseményei felett és megismeri a júdai-keresztény ortodoxia mindama hagyománykincs ellen szervezett kegyetlen pusztításait, melyeket az ún. mózesi ószövetségi könyvek a *Kám-Kus Nimrud-i* népek tulajdonának minősítenek, az iraki Sumériának ez a tervszerű lebombázása szinte beilleszthető a gyűlölet 2000 éves folyamatába. Megérthető az a tendencia is, amelyik a „Világügyelőt”, a zoroasteri „Megtartót”, a sumír

„Világ Világosságát”, a „Betlehemi Herceg Jézus Krisztust” egyszerű szupersztárrá alacsonyítja és az „Ég Királynőjének”, a „Szüzanyának” karizmatikus

75

- testet öltőjét - „Máriát, Jézus Édesanyját” a pornográf filmek főalakjaként mutatja be.

Éppen ezért kell megismernünk a földreszállt Mária-Jézus egységhez tartozó azon hagyományokat, amelyek őket „Égkirálynőként”, „Szüzanyaként”, és a „Világ Világosságaként” a most végleg elpusztított Sumériába gyökereztetik.

Ugyanis e fogalmakkal kifejezett Isten-személyek tisztelete Közép-Ázsiától a Kárpát-medence - Kaukázus - Palesztina - Mezopotámia és Egyiptom térségében már évezredek múltja tekint vissza és - szent hagyományként - változatlanul megmaradt az említett térségben.

Csakis azért tudott a júdai-keresztény ortodoxia az egyiptomi hagyományokhoz nyúlni, amit bizonyít *Tertulián* egyházatyja, mert Kr. u. 226-ban így panaszodik: „*Manapság már nemcsak Egyiptom, de még nem is Görögország, hanem az egész világ erre az afrikai Osirisre esküszik.*” (ad. Nat. 2.8.)

Miután Osiris anyjától - Isistől - el nem választható és az ortodoxia gyűlölte a kám-kus-nimrudi népeket, az isis-i hagyomány lett - miként már ismertettem - Máriával, jó későn összekapcsolva. A Rómából induló saul-páli júdai-keresztény ortodoxia csak és kizárólag a zsidó hagyományokat ápolta és így ott szóba sem jöhetett a sumír-alapú, palesztinai „Szüzanya” (Astarte) tiszteletre való emlékezés, hiszen ez a hiedelem volt a Jézus-korabeli zsidó vallási felfogás legnagyobb ellensége. Arra pedig az „Isten bárányát” mindig feláldozó júdai-keresztény egyházatyák nem is gondoltak, hogy nekik „idegen” és nem „júdai”, hanem egyiptomi Isis és Osiris mögött pontosan ugyanazok az „Istenalakok” élnek, mint akiket a palesztinaiak „Astarte” és „Bál” néven tisztelnek.

A júdai gyökerű keresztény egyházi tanok kialakulásában bizony sok száz esztendőre volt szükség ahhoz, hogy valamiféle „Mária-dicséret” a kultuszba bekerüljön „égkirálynői” és „szüzanyai” minőségben, és a középkorban jut csak ez a szándék teljes érvényre.

A „pogánynak” minősített magyarság éppenúgy, mint az „avarnak” nevezett - László Gyula szerint az „első” honfoglalás népe - már ismeri az „Égkirálynőt”: „Szüzanyaként” tiszteli az ősi hagyományokkal átmentett hiedelmében és neve: *Boldogasszony*.

Ez a név a sumír *Bau-Dug-Asan* nyelvileg fejlődött változata és így ősi *Mah-Gar* örökségünk egyik fontos részlete. Ide iktatom ennek részletes magyarázatát, melyet „A Sumír - Magyar Lelkiség és Mitológia” című és eddig még kiadatlan könyvem kéziratából emelek ki.

Boldogasszony Anyánk....

Így fohászkodik a magyarság az égi Anyánkhoz, és mindenki Jézus Édesanyját - Máriát - érti Boldogasszonyunkként. Legyen mindenkinek a hite szerint, de Bobula Ida, az „Ősvallás Istenasszonya” című fejtegetésében igen jól bebizonyította, hogy a magyar népnek már megvolt a Boldogasszonya a római vallásra való térítés előtt is, és Gellért püspök javaslatára rendelte el I. István királyunk azt, hogy Boldogasszonyunk Mária legyen. Jól is van ez így, hiszen

76

Jézus Édesanyja volt az égi Boldogasszonynak embertestben megjelent alakja és a római vallás is csakúgy *égkirálynőnek* tanítja és hiszi Máriát - a Szűzanyát - miképpen az ősvallás Istenasszonya is az volt. A római katolikus énektárakban sok ún. Mária-éneket találunk, ahol Jézus Édesanyját „égkirálynőnek” nevezi az egyházi tanítás. Így pl. a Cantus Catholici 1651. szövege a következő (és utána írjuk ugyaninnét az 1855. számú éneket is):

„Királynéja az Egeknek, az angyali seregeknek”.....

„Mennyeeknek királyné asszonya, örülj szép szűz Alleluja.”

Érdekes lesz tehát az a kutatás, amit együtt végezhetünk a „Szűzanya-hit” tekintetében. Hiszen Mária is és az ősvallásunk Istenasszonya is úgy volt tisztelve, mint

Az Égkirálynő - avagy a Szűz, aki szül!.....

A hozzánk legközelebb álló forrás, mely az ég királynőjéről beszél, az a Biblia. Itt Jeremiás könyvében a következőket olvashatjuk:

Abban a dologban, mit szóltál nekünk Jahwe nevében, nem hallgattunk rád, hanem azt cselekedjünk, amit a mi szánkkal fogadtunk, hogy füstölgő áldozatot viszünk az Ég Királynőjének és neki italáldozattal áldozunk, miképpen cselekedtük mi és a mi atyáink és a mi királyaink és a mi fejedelmeink Júda városában és Jeruzsálem utcáin....mert akkor beletünk kenyérrel és jó dolgunk volt és semmi rosszat nem láttunk.” (Jer 44:15-17)

Ki lehet az az Istenség, akit még Jahwenál is jobban tiszteltek a Jeremiás korabeli zsidók? Honnan ered ez a tisztelet, mely az „apáink” - vagyis a tradicionális népi hagyomány - maradékaként található meg náluk?

Érdekes megvizsgálni az erre vonatkozó héber írásokat. Az ún. „Masoretic Textben” előforduló fonna szokatlan használata az általánosan írt szónak, mely „királynőt” jelent. A kéziratokban viszont ugyanaz a kifejezés „égi alkotás” - értelemmel van feltüntetve és a Targum már az „Ég Csillagá”-nak írja.

Ezek értelmében a szakirodalom vélekedik így: „ha az Ég Királynő - „Ég Csillagának” is olvasható - ez tehát minden valószínűség szerint - a szerelem és a termékenység istenasszonyára, *Istár*-ra vonatkozik, amelyik a Vénusz csillaggal volt azonosítva és az Amarna-táblákon mint az „Ég Asszonya” van említve. Az „Ég Királynő” címet használják az egyiptomi feliratok is a tizenkilencedik dinasztiától kezdődően és a Beth-Shan-i „Antit”, a Kána-i termékenység istennő „Anat” szintén „Ég Királynő”-t és „Ég Úrnőjé”-t jelenti.

Ugyanő a legfontosabb istenség a Ras-Shamra szövegekben is - de Palesztinában jellegét teljesen átvette „Ashtoreth”, Astarte. (The Interpreter's Dictionary of the Bible, III. 975. oldal).

Elérkeztünk tehát „Innana” - Istárhoz, a szerelem és termékenység istenasszonyához, a legrégebbi és talán a legnagyobb lelkeséget tartalmazó ősvallás nagyasszonyához. Az ő köztiszteletben álló szimbolikus alakja - különféle nevek alatt, de azonos isteni tulajdonságokkal megáldva - igen nagy területen és különféle népeknél a vallási kultusz középpontjában van. Őt hívták a sumí-

77

rok „Innana”, „Ninanna”-nak, Egyiptomban „Isis”. Karthágóban „Tanit” és a turáni népeknél „Ana-Hit” a neve. Ő a görög „Demeter”, „Aphrodité” és „Athene”, csakúgy, mint Rómában „Minerva” és „Vénusz”. Az a vallás és hit pedig, melyet az ő alakja betöltött nem egyszerű és babonás vallási spekulációkon alapul, hanem azokban a kozmikus törvényszerűségekben és földre gyakorolt hatásokban rejlik, melyeket a Vénusz planéta sajátosságaiként - már a történelem előtti időben - felismertek az égre nézők.

Az „Ég Királynő” elnevezését különbözőképpen találjuk a sumíroknál és a babiloniaknál. Érdekes eredményeket mutat az ez irányú kutatás:

Az „Ég Királynője” a sumíroknál:

Ő a vallási főalak. Ő a „Szent Innana”, a „Dingír Ilama” Urukban, s hatalma még „Agade”-ban is tapasztalható - ahol szintén „Szent-Innana”-ként található néha - „Istár” gyakori neve mellett.

Érdekes megjegyezni, hogy egy sumír gyászdal az „Ég Királynőt” azonosítja a galambbal. (Durant: 159. *Das Geschichte der Zivilization*, Bern, 1952.) Deimel: *Sumerische Grammatik* 132. ékjeiével jelzi a „Galamb” szót, mely egy vízszintesen úszó hallal van a képrázásokon feltüntetve. Deimel „magasság” értelmet ad az ékjeinek és „egy hal” - mondja.

Ea” a babiloni „minden tudás atyja” az égi óceánon úszó „cethallal” van azonosítva. (Érdekes megjegyezni, hogy a Genesisben az Isten teremtményei között egyedül a cethal van megjegyezve, a többi állat csak gyűjtőnéven szerepel.) A sumír pantheonban „Innana” nevét a misztikus „negyven” nap után való feltámadása emlékére a „40”-es számmal is nevezték, így „Nin”-nek is írták. Ezt a nevet aztán a babiloniak „Ea” istenük kitalálásakor egyszerűen elvették „Innana”-tól. Az eltulajdonítás mitológus spekuláció útján ment végbe. Vagyis „Innana” „Élő Fia”, „Dumu-Zi”, aki egyben az örök vőlegénye is és ebben a minőségben az akkád Isten „Ea” vette át a jogokat, mert hiszen a babiloni (sémita, Hammurabi) vallásszemléletben „Ea” lesz „Dumu-Zi” apja. „Ea”-t mindenkor a papkirály helyettesítette és az „Ég-Királynő” földi helytartónőjé-vel ünnepelte a tavaszforduló szent napját. Így szállt a négy ék, a „negyvenes” szám, a „Termékenység Istennőjének” titkos száma is „Ea” isten nevéként az őt helyettesítő papkirályra.

Ez az írásjel mint „Ea” (azelőtt „Innana”) neve a „négy ék”, mely az esztergomi oroszlán testén is ott van.

Miután P. Deimel - a megnevezett helyen - a „Galamb” szót még így fejezi ki: „Lil-Hal”, ahol a „Lil”-nak „kunstvoll” jelentést tulajdonít - ami magyarul talán „lelkes”-nek mondható - semmi kétség nincs, hogy a „Galamb” = „az égi óceánon magasan szálló lelkes szentállatot” akar kifejezni.

A Kr.e. 3. évezred közepén a lagasi sumír Patesik, de legfőképpen „Eanatum” (Jer. II. 402.) galambokat áldoztak „Innaná”-nak. A már történelem előtti időben létező „bethshan”-i ásatásoknál egy „Innana”-t ábrázoló domborművet találtak, ahol a meztelen istennő mindkét kezében egy-egy galambot tart. A babiloniak „Ég-Királynőjének” „Istar”-nak szent állata szintén a „Sippora” -a galamb. Ezek az idevonatkozó részletek megerősítik azt, hogy „Innana” szent állatának a neve „Galam”. A sumír ékírás logikája azután minden „Innaná”-val kapcsolatos fogalmat az „Umun = Belu” (akkád) = Királynő ékjeiből - úgyszintén kettős megnyilatkozással - formált ékjei változatokat mint „Innaná”-hoz közelálló megjelölésére használta.

Így: Királynőtől a bőség = „Sug” = kenyér. Kenyér „Innanának” = „Nindu” (DSL 469/12) = ételáldozat.

Kettős megnyilatkozással (L. 190) = Zíp (szép), melyet az akkádok „Telitu” néven - a templomi prostituáltak nevéül használtak.

Galam", vagy „Lil-Hal" = galamb.

Unug-Ki" = „Uruk" városa

Uruk" volt „Innana" szent városa, ahol a kultuszát a legmagasabb fokon végezték. Az Anya-Istennő imádatát megtaláljuk már a történelem előtti sumír időszakban is. „Ur" város kiásásánál az özönvíz előtti rétegekben találtak „madárfejű istennő" szobrocskát, akiről Jósé Pijoan azt kérdezi, hogy nem azonosak-e a Genézisben említett „emberek leányaival, akikhez az Isten fiai menének be és azok gyermekeket szülének nekik". (Gen. 6, 4)...?

Mindenesetre találtak ugyanilyen madárfejű szobrocskákat - gyermekkel az anya karján. Valószínű, hogy ezek „Innana" legelső ábrázolásai. Woolley azonosítja ezeket a bibliai terafim istennő ábrázolásokkal, melyeket a mezopotámiai pátriárkák imádtak. Az özönvíz előtti sumír népnél teljesen tisztán található meg az Anya-Istennő imádat, a termékenység - az emberi szaporodás biztosításának vallásba foglalásával, minden szexualitás jele nélkül. Ez azért fontos, mert majd a szemita népeknél éppen a szexualitás jelenléte a domináló és nem a termékenyítés.

A „Szüzanya" fogalma „Innana" alakjában teljesen elterjedt a sumír élettérben és megtaláljuk őt különféle megnyilatkozásokban - éppen úgy, mint a katolicizmusban. Mária alakja is ezernyi változatban fordul elő. Így „Innana" volt:

Nin-Karra" - az egészség istenasszonya;

Nin-Tud" - a szülés Istennője (aki egyben „Gilgames" anyja is);

Nin-Zun" - a szeretet anyja - „Ur-Nammu" idejében.

80

Bába" - „Lagas" város védelmezője, „An" isten leánya, Sumeria Anyja, akiről így zeng a lagasi himnusz: „Királynőm, Anyám - ki Lagast teremtette....a Te Néped - akit gondozol - hatalmas.... Nincsen anyám más - Anyám csak Te vagy. Apám sincsen - Apám is Te vagy"....

Gatum-Dug" - a neve ugyancsak Lagasban Gudea idejében, aki így nyilatkozik róla: „Gatum Dug Istennő ismeri az igazságot...Te - Gatum-Dug vagy az első az Istenek között".... (érdekes megjegyezni, hogy Gudea jó viszonyt akart tartani az összes létező Istenekkel, mert - elismerve „Innana-Gatum-Dug felsőbbrendűségét - rajta kívül még tizenöt más isten-alaknak épít templomot Lagasban.)

Nin-Ti" - az Élet Adója;

Nin-Kurság" - néven Innana az Égi Hegyek és mint

Nin-Kurra" - a Hegyek Úrnője;

Gula" - aki a halottakat támasztja fel;

Dam-Gal-Nuna" - a Királyok Hitvese;

Nin-Mah" - a Nagyasszony....csak: „Mah";

Nin-Gal" - a Holdisten „Sin-Nanna" felesége.

Innana" személye azért végtelenül fontos a sumír vallásgyakorlatban, mert az ő tiszta alakja, aki az emberek, állatok, növények és minden földi teremtmény szaporodásáról és termékenységéről gondoskodik - megteremtette a békét a különféle vallási kultuszokban. Ugyanis a mezopotámiai népeknél két fontos kultikus irányzatot találunk, éspedig: a Nap-Isten közvetítését és a Hold-Isten közvetítését kérő vallásgyakorlatot, amit általában - helytelenül Napimádatnak és Hold-imádatnak neveznek. E két kultusz követői bizony sokszor ölték egymást és a háborúk alapja kizárólag a vallási ellentétben keresendő. Általában a sumírok a Nap közvetítő Istenségét követték, míg a szemita népek a Hold szerint rendezték be életüket. Ez azonban nem annyit jelent, hogy a sumírok nem ismerték el a Hold-Isten hatalmát, hiszen Ur város volt a „Nan-Nar" kultusz legerősebb helye.

A, vallásgyakorlatot mindenkor meg tudjuk állapítani a szimbólumokból, melyek fennmaradtak. A Nap-kultusz követőinek szimbóluma az *oroszlán*, mely a sumír Lu-masuban (Zodiák sumír neve) a Nap Háza és az „Im-Dugud" (Turullu).

A Hold-kultusz szimbólumai: a *bika*, a *szarvak* és a *kígyó* (kisméretű).

Nos, éppen „Innana” személye az egyetlen, mely mindkét vallásgyakorlatban található. A Napot követők „Innana” ábrázolásain: az istennő az oroszlánon áll, míg a Hold-Isten felsőbbségét elismerők bikaszarvat adnak a kezébe, félholdra állítják, vagy Szarvas-Koronát adnak a fejére, az Isten szarvaktól eltérőt - mint a Mariból származó „Innana” fején látható. (Lásd a sumír pecsétet a 78. oldalon lévő ábrán.)

De a keresztény katolicizmus is megtartotta a régi szimbolizmust, a régi -sumír - formát, hiszen Mária mindenütt a „felkelő félholdon” áll. Az imádkozó hívő már nem tudja, hogy miért. De megint azt írom: Jól van ez így, hiszen Szűz Mária a testet öltött „Innana”. Elromlott és lezüllesztett világunk addig nem javul meg, amíg vissza nem tér az emberek szívébe az Égi Édesanyánk

81

tisztelete. Csak Ő mentheti meg a világot. A „világhódítóknak” ezért Ő - a Szűzanya - az első számú ellensége, mert ha az asszonyok, lányok Hozzá imádkoznak, a leánygyermek az Ő tiszteletében nevelkednek.... Édesanyákká válnak, akik tiszták, jók és igazak...éppenúgy, mint a mi Égi Édesanyánk - a Boldogasszony.

Ennek a sok ezer éves. karizmatikus népi hiedelemnek az ismeretében merem állítani, hogy az Ister-Gam-i oroszánok mostani megjelenése, a néphagyomány eltemetettnek vélt „Égi-Anyá” (Il-Ama, Il-Ona) tisztelet szintén évezredes emlékének mostani felismerése, mind-mind egy-egy figyelmeztetés a magyarság hitvilági életében. Figyelmeztetés arra, hogy a Tudás Népe oltalmazója, védője és tanítója legyen a „Fény-Szüze” és a „Fény-Fia” együttes földi megjelenésével kinyilatkoztatott Igazságnak. Hogy magunkra ébredjünk egymás szeretetében. Hogy kezünket jól összefogva, a szintén eggyé lett magyar lélek erejével, a mi országunkból kiűzzük a gonoszságot, a gyűlöletet hirdetőkkal együtt.

Azokkal, akik Jézus Édesanyját - Máriát - nem ismerik és mindazokat kigúnyolják, akik az általam felsorolt, évezredes karizma „Égkirálynőjével”. „Szüzanyjával” őt azonosítják.

Azért ismertettem a Közel-Kelet és Egyiptom istenanya hiedelmét, hogy olvasóim lássák azt a sok ezer éves várákozást, melynek jövődöléseiben itt van az ő földön való megjelenésének ígérete. Mária Jézus megérkezte előtt 5000

82

évvel azonban már él a gondoskodó Égi Édesanyában való Hit által és a sok bajjal küszködő ember az ő segedelmét kéri, miképpen azt - talán másik figyelmeztetésül - a Tatárlakán talált amulett írása bizonyítja. Mert véletlen lenne talán az, hogy az emberiségnek az *Istenanyához intézett és leírt „első” fohásza szintén a Tudás Népének országában bújt ki a földből?*

Bemutatom itt az amulettet. Az ima, amit leolvastam róla, így szól: „*Tur-Dis (Tordos) oltalmazója. A minden titkot ismerő Nagyasszony! Vigyázó két szeme óvjon Napatyánk fényében!*”

Ez az írás „protosumír”, tehát kb. 1500 évvel megelőzi a mezopotámiai írásemlékeket, de mindkettő azonos nép terméke. Az amulett mellett talált 26 istennő szobrocska is az anyaistennő kultuszának, vagyis annak a hitnek a bizonylata, mely az örök Isteni Gondviselést az „Égi Édesanya” mindenkét elérő jóságának tekintette. Ez a *hit* pedig a magyar népek, a „nagy, hatalmas nemzetség” sajátja volt, amit a szkíták is vallottak. Ők a palesztinai Scythopolis alapítóinak utódai is, azok a galileai „gojiimok”, akiket a zsidók üldöztek. A „*szkíta Szüzanya*” fején olyan rozettát visel, mint ami az oroszlánjainkon van Istergam szentélyében. Az évezredes karizma egyik titkát az „Istenanya” szent kutyája rejtette, mely őt kísérte. Két kutya emléke él a hagyományokban. Embert kísér a *puli*, „Istenanyáé” a *kuas*.

Elmondom ezt a hagyományt is, mert ez is a mienk, a mi sok ezer éves örökségünk. (L. Káldeától Ister-Gamig 111. köt. 225. old. „Gula és a Szent Kutya” c. fejezetet.)

Ezt az „Innana” ábrázolást (a Burney-reliefet) azért tartom fontosnak, mert az Ister-Gam-i oroszlánok és a tomporukon lévő „nyolclevelű” és minden levélben egy pontot viselő „rozetta” az egyetlen - a sok ezer éves hagyományokból - megmaradt bizonyíték, mely megmagyarázza azt, hogy miért van Innana lábánál két oroszlán és miért áll csak az egyikén? ...Ezt bőven kifejtettem az „Ister-Gami Oroszlánok Titka” című könyvemben.

De Isten akaratának és a Tudás Népe - a Mah-Gar - karizmatikus küldetésének teljesítését követelő *égkirálynői figyelmeztetésnek* veszem azt a történetet, hogy ezek az oroszlánok pontosan most, a magyarpusztítás legerősebb időszakában dobták le magukról a szentelt vakolatot és *megjelentek mind a „tizennégyen”*.

A zsidóság babiloni fogságának boldog idejében megismerte nagy részét a sumír - mah-gar tudáskincsnek. Láthatjuk, hogy „Ur-Nammu” törvénytáblájának homlokzatán lévő „hatágú csillagot” és „Innana” ötágú csillagát is kisajátították és a saját előnyükre használják.

Viszont a magyarországi marxista uralom ideje alatt Ister-Gamnak a tizennégy oroszlánjából tizenhármát levakartak a falról „ismeretlen tettesek”. Tehát olyanok, akik ismerik a hagyományt, de akik az *Égkirálynő - Szűzanya - Innana - Ilama - Mária hiedelem ellenségei*.

Szükséges tehát, hogy szent hagyományainkat vallásos kegyelettel ápolva, megmentjük ezt az egyetlen megmaradt ister-gami oroszlánt a pusztulástól, mert ez magunkra találásunknak utolsó üzenete. Mert az a népünkre vonatkozó karizma-tudat, amit jelképeinek titka életre kelt bennünk, megmaradt és átvészelt minden pusztítást abban a néphagyományban, népi hiedelemben, melyet Istenben boldogult tudósunk, *Magyar Adorján* oly híven kikutatott és leírt az utókornak.

Tündér Iloná-ra gondolok itt, akinek szent neve *dingir Il-Ama-ként* található az ékiratos táblákon és az „Égi-Anyá”, az „Égkirálynő” nevét jelentette sumír-mahgar elődeinknél.

Ur-Nammu"-nak ő adja áldását, mikor főpapként az Eufrátesz szent vizét önti az életfára, az emberiség első törvénytáblájának domborművű ábrázolásain (látható a Philadelphiai Múzeumban), amit fent mutatok be.

De megtaláltam egy másik szobrát is a Nagyasszonynak, ahol szintén az égi hatalmat jelentő „szarv-koronával” van ábrázolva. A Kárpát-medencébe visszatérő népünk a Mah-Gar-Ság, visszahozta azt a mitikus hagyományt, mely talán régen innen - a Csallóközből - indult el.

84

VI. Mária származása

Az előbbieken részletesen ismertetett sok ezer éves, karizmatikus „Isten-várás” és jövőndölés végre *testet öltött Máriában és Jézusban*. Valóra vált azoknak a népeknek hiedelme, akiket a mai tudomány „nem sémita” néven különböztet meg a Bibliában „kiválasztottnak” és „Isten népének” nevezett zsidóságtól. Miképpen már elmondtuk, a zsidóságnak is megvan a saját „Messiás-várása”, de ez abban különbözik a sumír-szkíta hiedelemtől, hogy a zsidóság politikai megszabadítót (libertadort) várt (és vár ma is), akinek nem tartozéka az „Anyá” és még kevésbé a „Szüzanya”, „Égkirálynő”, „Anyaisztennő”, hisz a héber nyelvnek még szava sincs ez utóbbira. Ennek ellenére a júdai-kereszténység vallásfilozófiája és tanítása mégis mindent elkövet annak érdekében, hogy Jézus Édesanyját - Máriát - *zsidó származásúnak hirdesse*. Egy régebbi írásomból veszem az alábbi idézetet:

Jézus Anyjának származása

eddig egyszerű elintézést nyert azzal a „papi információval”, hogy „Mária zsidó volt”.

Talán kutassunk együtt az egyházi iratokban. Megtaláljuk Szent Jeromos (meghalt Kr. u. 420-ban) levelét, melyet Heliodurushoz intézett és ebben azokat az adatokat, melyeket az „Apokrifus Evangéliumok” egyike „Mária születéséről szóló könyv”-nek nevez. Ebben az 1. fejezet így szól:

Mária Názáretben született és az Úr templomában nevelkedett. Apját Joakimnak, anyját Annának hívták. Anyja is názareti születésű volt, apja pedig Bet-Lehemi."

A VI. fejezetben így olvashatjuk:

A harmadik évben - a csecsemő idejének végeztével - elvitték a Születet az ő ajándékaival együtt az Úr templomába. E templom körül 15 lépcső volt a feljárat, tudniillik a templom egy magaslat tetején épült, és nem lehetett másképpen felmenni a templom kerületén kívül lévő szentélyhez, csak a lépcsőkön át... A gyermek érdekében törvényszerű szertartás teljesítése után a templomudvaron hagyták a Születet, hogy a többi hajadonokkal együtt legyen nevelve a szülők pedig hazatértek."

Nézzük, hogy mit mond a Biblia a „Magaslatok helyeiről”:

Úzzátok ki akkor a Földnek minden lakosát a ti színetek elöl és vessétek el minden írott képeiket és minden öntött bálvány képeiket is elveszétek és minden magaslatokat rontsátok el. (4Móz 33:52) - „...és elvesztem a ti magaslataitokat. És elpusztulnak oltáraitok és összetörnek Nap-oszlopaitok...” (Ez

85

6:3-4). „Elrontá az idegen istenek oltárait és a magaslatokat, a bálványokat eltörte és az asérakat.” (2Krón 14:3)

És így lehet végigfolytatni a bibliai idézeteket arra, hogy ezek a magaslatok és az azokon épült szentélyek nem a zsidó istennek a templomai voltak, hanem a kánaáni és a zsidók előtti ősnépnek ősvallásához tartoztak. Nyugodtan mondhatjuk: a sumír vallás templomainak. Tehát a magaslatokon az ősi hitnek a templomai voltak és ezeket a zsidók lerombolták.

Ha Máriát a magaslatokon lévő templomba vitték, akkor az semmiképpen sem lehetett „zsidó templom”, mert hiszen a zsidó nőszemély csak a sátor pitvarába léphetett be és nincs semmiféle zsidó szentély vagy templom, vagy egyházi közület, ahol nőket is tanítottak a templomban. Mária tehát csak az ősi hit templomában nevelkedhetett és ez ékes bizonyítéka annak, hogy sem születésileg, sem nevelésileg zsidó nem volt, hanem galileai - azaz *sumír*.

A másik bizonyíték az, hogy „Názáretben csak Kr. u. 60 körül épült fel az első zsinagóga „és a zsidó őstörténész - Flavius Josephus - Názáretet meg sem említi a zsidó települések és egyházközségek között, minek következtében biztosra vehetjük, hogy Mária születésekor - Názáretben - *sem zsidó vallási*

élet, sem zsidó templom - zsinagóga - nem volt.

A már eddig is sokszor említett, legmodernebb Biblia-Szótárban (*) a következő szöveget találjuk Máriáról: („M” 293 oldalon):

Nagyon keveset tudunk Jézus Anyjának, Máriának a családi körülményeiről. Máté és Lukács szerint, mint hajadon Názáretben jelenik meg. - Azt sem tudjuk, hogy ő a dávidi-vonalhoz tartozik-e, hanem csak a korai egyház reménykedik abban, hogy ő mégiscsak ilyen származású lenne. - James 2. századbeli proto-evangéliuma szüleit Joachimnak és Annának nevezi, akik gazdagok, de gyermektelenek."

A korai egyháznak a „reménysége” azonban a csaknem 2000 éves júdaizálás ideje alatt ma már oda is jutott, hogy vallásos „keresztények” is egyszerűen zsidónak vallják Jézus Urunkat, természetesen a „Dávidi-vonalhoz” való tartozás alapján. Pedig ha valaki magát „jó kereszténynek” vallja, akkor legalább azt kellene tudni a saját Evangéliumából, hogy mit mondott Jézus akkor, amidőn Őt ehhez a „Dávid-vonalhoz” való tartozásra vonatkozóan kérdezték a zsidók, és Jézus a 110. Zsoltárra hivatkozik, ahol „Dávid Urának mondja őt” és azt kérdezi vissza a zsidóktól: „*Akkor mimódon fia neki?*” (Lk 20:41-44.) - De Jézusnak szava a 110. Zsoltárra való hivatkozással mást is mond. Ugyanis: ha Jézus saját magát nevezi „Dávid Urának”, akkor a zsoltárnak az a része is Jézusra vonatkozik, ami így szól: „*Pap vagy Te örökké Melkizedek rendje szerint!*”

Megerősíti ezt Pálnak a zsidókhöz írt levele, amikor Jézust ő is így nevezi: „*Örökkévaló főpap a Melkizedek rendje szerint*” (6:20).

Tehát Jézus a melkizedeki nemzetségből származik, éppenúgy, mint Édesanyja is. Kutassunk talán együtt Melkizedek után.

86

Pál idézett levele „Salem” királyának nevezi, ugyanúgy, mint később Hyeronimus is, de ő „Salem”-et azonosítja „Scythopolissal”. Itt már a szkíta nemzetségnél vagyunk, tehát a paradicsomi szépségű és fekvésű Scythopolis vidékén élt és működött egykor *Melkizedek, a felséges Isten papja, aki ugyanúgy mint Jézus - kenyeret és bort adott híveinek a saját isteni rendje szerint.* - A görög mitológia úgy mondja, hogy „Bar-Kus”-t itt Scythopolisban nevelték fel a nymfák, és itt telepítette a híres szőlőültetvényeket. Hozzánk még közelebb hozza ez a mitológiai eset Scythopolist, mert „Bar-Kus = Nimrud” görög neve. Így tehát *Scythopolis „Nimrud” ősapánk városa volt.*

Kutassuk csak ki azt is, hogy mi volt Scythopolis régi neve? - A Kassita (kusita) időből származó „Amarna-textusokban” így találtam meg „Bit-Sa-An” és Betlehem nevét is, mellette így: „Bit-Lah-Mi”. Ide írom ékírással - nehogy félreértés legyen e két névvel kapcsolatban:

A scythopolisi szkíták tehát magukat „égarcúnak” (mennycúnak) nevezték, éppenúgy, mint a Tarihi Üngürüz szerint „Adzsemből”, „Elam”-ból (ami az ékíratokon „An-Sa-An” ékjelekkel van írva és az „égarcúak hónát” jelenti) ...induló *Hunor és Magor népe.*

Szinte csodálatos, hogy Jézus születésének helye, mai kiejtés szerint: „Betlehem”, - az ékíratokon „Bit-Lah-Mi”, a „Fény-Szűzének otthonát” jelenti és ez a név is azt igazolja, hogy Mária valóban az „Istenvárás” próféciai szerinti megtestesült „Istenanya”, akinek küldetése az Istenfiúnak fogantatása volt, a földre rendelt természeti (isteni) törvények betartása és teljesítése szerint.

Miután pedig Mária születésének helyét sem tudta az eddigi kutatás megállapítani, a Bit-Lah-Mi - kb. Kr. e. 1400-ban leírt névből az a logikus következtetés vonható le, hogy *Mária, Jézus Édesanyja is itt született*. Azt is meg kell állapítanunk, hogy nyomozásunk egyre közelebb hozza Máriát az „égarcú”, „naparcú” nemzetséghez, és így a „magyari népekhez”. Ugyanis nemcsak az „Adzsem”-i Nimrud-fiak népe nevezte így magát, hanem a „szabírok” is, hiszen ősi nevük „Sa-Pir”, mely szó „naparcút” jelent. Nagyon fontos tehát Mária származásának a megállapítása, mert a szkíta „Melkizedek” nemzetségből való eredete (amire Jézus az evangéliumi írás szerint hivatkozik), így az összes „magyariakat” *Mária és Jézus népéhez sorolja. A szkíta ősöknek utódja, a Mah-Gar - magyar, így a „Fény Szűzének” - Máriának - a népe*: és a nemzetségből való származás érthetővé teszi a „kajafási örökségként máig mutatkozó „magyaritást”, mert ma a magyar nép ennek a szkíta-melkizedek nemzetségnek az utolsó, és a Boldogasszonyhoz hűséges maradt hajtása.

87

Sajnos ez a „kajafási gyűlölet” - mint népünk elleni hagyomány - már meggyökeresedett és így állandósult a - zsidó nemzet-vallási felfogásban. Flavius Johephusnál (a zsidó háborúról írt könyvében) olvashatjuk, hogy milyen „vérfürdőt” rendeztek a zsidók a „scythopolisi szkíták” között, állítólag megbosszulva a szkíták támadásait, pedig a békés szkíta nép még a zsidók iránt is szeretettel élt, olyannyira, hogy még a Makkabeusok könyve is elismeri, hogy „a szkíták türelmes elnézéssel és kíméléssel viseltettek mindig a scythopolisi zsidó telepésekkel szemben.” Az egyes korszakok szerint azonban a zsidók más és más nevek alatt különböztetik meg maguktól a „szkíta-magyar” népeket. Nagyon sokszor „kuti”, „guti” néven írják. A középkori és újkori zsidó vallásos irodalom a Mózes I. könyvében, a 16:5 versében közölt „Ha-Gar” (HGR) „hagri” név alatt már kifejezetten a „Hungar” magyarokat érti, miként azt részletesen kifejtem a „Káldeától Ister Gamig” című könyvem II. kötetének 181-182. oldalain.

A zsidók vallásos irodalma mindezeket a népeket úgy minősíti, hogy: ezekre a népekre nincs szüksége a zsidóságnak. Érthető tehát, hogy Scythopolis szkítáira, a melkizedek utódokra is érvényes volt ez a felfogás, melynek legszomorúbb bizonyítéka a *Melkizedek nemzetségéből származó Jézus Urunk keresztre feszítése*. Ne tévesszen meg senkit az, hogy a bibliai írások „Melkizedek-rend”-jét említik. Kifejezetten hangsúlyozzák azt, hogy „ez nem zsidó”. A népeknek saját vallásuk volt és a „Melkizedek rendje szerinti papság” a szkítáknak a vallása szerint vezette a szkítákat a Fény Szentháromsága felé. Ezért kapta meg már jó régen Bit-Lah-Mi (Betlehem) a „Fény Szűzének otthona” nevet, mert a prófécia ide várták a Földre jövő Istenfiú földi Édesanyjának megszületését. És így is lett. Mária Betlehemben született. De mikorra tehetjük születésének dátumát?... Talán Kr. e. 30-20 között? ... Minden valószínűség szerint még akkor is helyes ez az időpont, ha Jézus születését a sippári adatok és Kepler számítása szerint időszámításunk előtti 6. vagy 7. esztendőre tesszük.

[Amikor a „próféciaikat” említem, elsősorban a sumériai „Mari” város sok ékiratos jövődölésére gondolok, melyek „egy emberben megjelenő isteni látogatást említenek”. Hasonlóképpen szól az ún. „Uruki Órákulum”, mely az „Istenanya” látogatását említi (Kr. e. 2. évezred); - és hasonló Kr. e. 2. évezred közepén írt próféciaát találtak a palesztinai „Ugarit”-ban is.]

Tudnunk kell még azt is, hogy mindazok a nem sémi népek, akik a Jézus idejében héberül Galileának nevezett területen, a zsidók előtt éltek, a hellénizáló időszakban elnevezett Scythopolist egyöntetűen Bit-Sa-An (Beth-Shan)-nak hívták. Így a „hykszoszok”, a három különböző időszakban megjelent „szkíták” és a „filiszteusok” is, akiket sok történész már *filiszteus hu-noknak* nevez, azért mert uralkodóik magukat *serenturan* névvel illették, ami a nyelvészek szerint nem sémi, hanem ázsiai szó. De a Palesztinának nevet adó „philiti” (filiszteus) népnek is „Beth-Shan” (Bit-Sa-An) volt a központja és a felette lévő „Megiddo”, ahol a régészek annyi érdekes „szkíta” leletet találtak.

A mi kutatásunk szempontjából igen fontos az, hogy ezek az - ismétlem -

88

nem sémi népek mindnyájan a *Melkizedek-rend*-je szerinti vallásban éltek, és a „Fény Szüzének” (héberül „Astarte”) templomokat építettek. E templomok még Mária-Jézus korában megvoltak.

Jézus Urunk tanításának ismeretében még azt a nagyon fontos adatot kell kiemelnem és hangsúlyoznom, hogy Melkizedek nevét is megtaláljuk a kassita-kusita időkből származó ékiratokon, ugyanazon a nyelven, ahogy „Bit-Sa-An” és „Bit-Lah-Mi”, így: „Milki-Ilu” = az *Igazság Istene*. Jézus nevezte így az Atyát, aki Őt a földre küldte.

Mária és Jézus idejében Galileában lakó nem sémi népek között meg kell említeni azokat a sumír utódokat, akiket a „nagy asszír király telepített Galilea és Samária földjére az elhurcolt izraeliták helyett Babilonból. Kutaból, Hamathból és Sefraimból.” (2Kir 17:14)

És itt egy nagyon fontos adatot szolgáltató részünkre a nagyhírű orientalista tudós - W.F. Albright -, aki

Sefraim-ot azonosítja *Sippar*-ral, ahonnan Werner Keller szerint a párthiai mágusok érkeztek Jézus bölcsőjéhez. Ezek a népek megtartották régi hitüket, a fénytisztelő mágus vallást úgy, miként a zsidókereszténység vallásos iratai mondják: „a Melkizedek-rendje szerint”.

Így nem csodálkozhatunk azon, hogy Jézus korában még létezik a Genezáreth-tó partján a mágusok városa *Mag-Da-La* is, ahonnét - mint mondtam - a Mária Magdalénának nevezett Mária Magdala származott.

Kutatásunk során tekintetbe kell venni azt a tényt is, hogy Mária és Jézus születésének idejében a Pártos Birodalom hatalmának tetőpontján van és területe nemcsak az Eufrátesztől az Indus folyóig terjed, hanem a héber hagyomány által Galileának nevezett terület és Samária is hosszú ideig pártos fennhatóság alá tartozik „Adiabene” néven. Mint majd látni fogjuk, a Pártos Birodalom uralkodói támogatják Heródeussal szemben a zsidó makkabeusok

utolsó leszármazottját, az ún. „Hasmoneus” -dinasztiát. Itt azonban jó ki kell egészíteni történelmi ismereteinket a Római és Pártos Birodalmak élet-halál harcának e korban történt eseményeivel.

Kezdjük Kr. e. 60-ban:

Rómában megalakul a triumvirátus: Cézár, Pompeyus és Crassus vezérlete alatt, s megtámadják a Pártos Birodalmat, de Carrhae-nál (Harran) a pártos seregek tönkre verik a rómaiakat és seregeiket megsemmisítik. Az Eufrátesztől nyugatra eső területek, beleértve Galileát és Samáriát is, pártos fennhatóság alá kerülnek és ez az „Adiabene” tartomány, az oda kinevezett Adiabene nevű pártos királyi herceg után, akinek kormányzói titulusa: Pa-Kur (a hegyvidék ura), a biblikus írásokban „Pacor”.

A Pártos Birodalom királya - Bazapran - Kr. e. 42-ben meglátogatja Adiabene Tartományt, „Nakeb Adiabene” pártos herceg, kormányzó és „Grapte Kharax” pártos hercegnő házassági évfordulója ünnepére. Ugyanebben az időben megerősíti a zsidó Hasmoneus-dinasztiához tartozó „Antigonus” (Mathathias) fiát „Aristobulo” néven Jeruzsálem királyának és szabad vallásgyakorlatot biztosít a zsidóknak.

A pártosok annyira ellenzik a Róma által támogatott Heródes uralkodási szándékát, hogy Heródes testvérét „Phasael”-t és apját „Hyrkanus”-t fogságba

89

vetik, Heródes pedig Rómába menekül. (* 534. o. „Hasmoneans” és 588. o. „Herod”)

Róma: Heródest nevezik ki Jeruzsálem királyának és Kr. e. 39-ben a római légiónak partra szállnak a samáriai tengerparton Joppa-ban. Marcus Antonius (Cleopátra jegyese) a sereg fővezére, de a pártosok hadserege ismételten legyőzi a római seregeket és Antonius is a csataterén marad holtan. De két év múlva Heródes délről „Idumea” felől mégis elfoglalja Jeruzsálemet, nagy vérengzést végezve a zsidók (saddeceusok) között. Galileába is be akar törni, de már Samáriában fegyveres ellenállással találkozik, tehát egyességre törekszik és ezt éppen a pártos kormányzó, „Adiabene” herceg útján éri el. S itt kell bekapcsolódnunk a német kutatások megállapításaiba, melyek szerint a következő történettel találkozunk:

Adiabene hercegnek és feleségének Grapte-Kharax pártos hercegnőnek házassága gyermektelen volt. Egy Ananias nevezetű zsidó kereskedő, akitől sok holmi között az ékszereket is vásárolták, rávette őket arra, hogy vegyék fel a zsidó vallást, imádkozzanak Izrael istenéhez - Jehovához - aki majd biztosan megáldja őket gyermekkel” - A rábeszélés sikerült és Adiabene herceg a zsidó vallásban „Joachim” és felesége Grapte-Kharax hercegnő „Anna” nevet kap. Mint Flavius Josephus írja: „Jeruzsálemben palotát építettek az Adiabene hercegek és évi jövedelmük egyharmadát a jeruzsálemi templomnak adták, a másik egyharmadot pedig szétosztották a zsidóság szegényei között”. - Azonban csaknem 20 évi zsidó hitben való várakozás után sem született gyermekük.

Ekkor a jeruzsálemi zsidó templom főpapjai arra akarták rávenni a náluk csak „Joachim” néven ismert Adiabene herceget, hogy váljon el feleségétől és vegyen magához egy másik zsidó asszonyt, akitől majd lesz gyermeke. Adiabene herceg azonban szerette feleségét és

mind a ketten szakítottak a zsidósággal és visszatértek régi hitükre. Adiabene herceg feleségét rábízta a Genezáret tava mellett lakó unokuöccsére, aki szintén az Adiabene családból származott, de miután a vidék halászatának felügyelőjeként működött „Yusef” nevéhez hozzákapcsolták a foglalkozási nevét is és „Yusef Pandar” néven volt ismert. Adiabene herceg pedig Párthiába utazott és ott felkereste a mágusok főjét, akit gyermekkorától kezdve ismert, hiszen tőle is kapott oktatást. (Itt meg kell jegyezni, hogy a párhiai „mágus központ” Sippar-ban volt, tehát Adiabene herceg is Sippar-ba ment.) - Adiabene herceg töredelmesen bevallotta, hogy csaknem húsz éven át imádkoztak Jehovához és minden „templomi áldozatban” bőkezűen részt vettek és mégsem adott az Isten nekik gyermeket. A főmágus így felelt:

Amit mi magunkért és másokért, vagy mások értünk tehetnek, azt az örök Fényben tündöklő Isten sohasem fogja helyettünk megtenni. Erőt. képességet és intelligenciát kaptunk Tőle azért, hogy társai legyünk a Teremtés Rendjének megtartásában és terjesszük, gyakoroljuk a Tudás Fénye által az Ő dicsőségét.

Feleséged - Grapte hercegnő - családjá generációkon át szellemi és testi egészségben élt. Vidd el őt 'Ywissa' nevű mágus-asszonyhoz, aki a gyermeke-

90

len asszonyokon való segítségben a legjobb orvosunk - és meglátod, hogy feleséged - Grapte hercegnő - majd szülni fog, hiszen évei szerint még alkalmas a gyermekáldásra."

Adiabene herceg így szólt: „*Atyám jó barátja vagy. Tanácsodat megfogadom és ígérem, hogy ha istenünk megáld minket gyermekkel - legyen az fiú vagy leány - Istenünk szolgálatára fogom adni őt.*” és vitte magával feleségét Ywissa-hoz. És minden úgy lett, amint a Sippar-i főmágus mondta. *Egy év múltán megszületett Grapte hercegnő leánya: Mirijam-Mária.* (A fentiek megtalálhatók: Wehrli-Frey: „Jesat Nassar genennt Jesus Christus” /Drei Eichen Verlag, München, 1965.) című könyvben, ahonnan Jeruzsálem térképét is átvettem és közlöm.)

A német szerző igyekszik Mária és Jézus „árja” származását bizonyítani azon az alapon, hogy Párthia a Kr. e.-i 350. év körül létezett ún. „Nagy Sándor birodalmának tartománya” volt és így - szerinte - a „párthusok = árják”. Nem veszi figyelembe azt a történelmi valóságot, amit „Sebeos” ír le: („Heraclios történetei” c. írásának 10. oldalán /1850. Konstantinápoly) a következőképpen:

Antiochus országlásának 14. évében a pártusok lerázták a macedónok igáját és az euthaliták (fehér hunok) királyának fia lett uralkodójuk, kinek nemsokára Kelet- és Észak-Azsia minden népei meghódoltak."

Tehát Mária és Jézus születésének idején már a pártusok azonosak azokkal a népekkel, akiket a történelem *Dalia. Szaka, Massagéta. Sarmata, Szkíta és Hun* néven ismer. Vallásuk pedig egyöntetűen az ún. „mágus-hit", vagy sokak által Zoroaster „fénytisztelő" szertartása, magaslatokra épített templomokkal, ahol a „Fény Szüze" (Innana, Istár, Astarte, Astoret, Anahita) és a „Fény Fia" (Bál, Mitra) felé irányulnak az emberi könyörgések. - Tehát a

Galileának nevezett Adiabene tartomány őslakói és a keletről jövő *pártus-mágusok vallási jelfogója és hiedelme azonos és messzire kirekeszt magából minden júdaizmust.*

De az Adiabene királyi családra vonatkozóan van zsidó eredetű tudósításunk is. A talmudi kort követő időben jelent meg a júdaizmus egyik irodalmi terméke, a mi Urunk Jézus Krisztust gyalázó irat, „*Toledot Jesú*” címmel. Ennek egyik héber alcíme: „Jézus és Helena császárnő története”. Ebben a zsidó szerző hivatkozik az „Adiabene királyi családból származó *Helena* királynőre, aki Jézus rokona lévén, meg akarta menteni őt a keresztre feszítéstől.” - Huber Lipót igyekszik említett könyvében kitisztázni az összekevert történelmi sorrendet és ő is megállapítja, hogy létezett *Adiabene Helena királynő, akinek palotája volt Jeruzsálemben.* íme: közeledünk Mária származásához.

A fenti térképet átvettem az 1755-ben, Svájcban kiadott „Zwingli-Bibliából”. Itt a 67. számmal van megjelölve a „*Grapte-Kharax pártos hercegi család (Mária édesanyjának) palotája, akinek sírját a 248. szám mutatja.*” -Ez a térkép annak is a bizonyítéka, hogy az ún. „Zwingli-féle reformáció tagadta Mária és Jézus zsidó voltát és éppen ez volt az ok, hogy, „kitértek” a római júdai-kereszténységből és a kereszténységet „reformálni” (átalakítani) akarták, minden júdaiság elhagyásával”. És ne felejtsük el az évszámot: Kr. u.

1755.! Azóta azonban a júdai-kereszténységnek sikerült véglegesen eltüntetni ezt a „reformációs” törekvést.

A „Zwingli Biblia” térképén tehát láthatjuk, hogy a *Grapte-Kharax* és az *Adiabene hercegi* családoknak palotájuk volt Jeruzsálemben.

Jeruzsálemet a Kr. e. 14. századi „Amarna textusokban” „*Uru-Solyma*” néven találjuk meg és e neve után sok szakember *szkíta alapításúnak* véli, amire majd a későbbiekben részletesen kitérek.

De ennek a városnak történelmi leírása igen zavaros. Ennek oka az, hogy a semitológusok és biblikusok semmiképpen sem tudják bizonyítani a zsidóság általi alapítását, tehát a hiteles adatok némák maradnak. Annyit azonban biztosan tudunk, hogy a Pártos Birodalom királyai nemcsak a biblikusan Galileának és Samáriának nevezett területekre, hanem Judeára és így Jeruzsálemre is kiterjesztették hatalmukat; hiszen éppen Heródeszel szemben a Aristobulo „Hasmoneus II.”-t teszik Júdea királyává és Heródes apja és testvére a Galileának nevezett Adiabene tartományba mennek tárgyalni Adiabene herceggel, aki ott a pártus helytartó volt. Teljesen érthető tehát, hogy Jeruzsálemben is volt palotájuk.

De folytatom ezt a történelmi nyomozást és leírok mindent, amit találtam az „Adiabene”-családhoz tartozókról.

Adiabene Helena királynő az első személy, akinek létezését biztosan tudjuk, hiszen a Talmud is megemlékezik róla: „Helena Hamalka” néven említi. A „Toledot Jesú” című gyalázkodó írásban pedig ez a szöveg olvasható:

„Adiabene Helena királynőnek volt egy Mirjam nevű, szűzhajadon rokona, akinek igen nagy vagyona és földbirtokai voltak. Mellette állt az Adiabene családhoz tartozó Yusef Pandar nevű fiatalember rokona, aki szintén nagyon gazdag volt, de anyja nem származott királyi vérből.”

Érdekes itt összevetni a talmudi szöveggel ezt az adatot, ugyanis ott a „Pandar”-hoz hasonló nevet olvashatunk Jézussal és Máriával kapcsolatban, íme a szöveg a „Sanhedrin 67. a. lapról”:

„Így cselekedtek Satheda fiával, s fölfeszítették húsvét előestéjén. Hogyan Satheda fiát, hiszen ő Pandera fia volt?.... Az anyjának férje volt Satheda s az ágyasa volt Pandera.... az anyja Mirjam (Mária) volt, a hajfonogató. Ezt a nevet így magyarázták: Sathat-da, azaz hűtlen volt a férjéhez”

(A „Toledot Jesú” hivatkozást átvettem Huber Lipót „Zsidóság és kereszténység Krisztustól a középkor végéig” című könyvéből /Kalocsa, 1936.) Magyarul: „Jézus története”, de mondják az „Akasztott történeté”-nek is. Huber így jellemzi: „*hogy a zsidó nép állaga hogyan gondolkodott Jézusról, hű képet nyújt a Toledot Jesú.*”))

Minket ebből a gyalázatos írásból most csak az érdekel, hogy a Talmud is emlékezik egy „Pandar” nevű férfire „Pandera” változatban. A „Toledot”-ban említett Yusef-Józsefnek „Pandar” neve = a foglalkozásának megjelölésével, melyet - a római terminológia szerint - talán „procurátor”-nak fordíthatunk, akinek feladata nemcsak a rendre való felügyelet, hanem az engedmények (koncessziók) adása, adóügy stb. is. „Pandar” arámi nyelven jelenti ezt.

A sumírban hasonlóságot találunk azzal a különbséggel, hogy az emberi foglalkozásokat jelentő „lu” determinatívusszal együtt található az ékiratokon. Pl. „Pan-Tag” = állattenyésztési alkalmazott”. (L. 439.) - Minden bizonyossággal mondhatjuk tehát, hogy „Yusef-József nevű Adiabene hercege, mint Pandar (prokurátor) volt Mária mellett.” És nem Jeruzsálemben, hanem a Galileának nevezett Adiabene pártos tartományban. De folytassuk csak még tovább a felderítést, mert igen érdekes adatot találunk Helenáról:

Helena királynő a zsidó hitet követte, de tisztelte Mária vallási felfogását és Istenről alkotott nézetét, de nem értette meg, mert ő gyermekkorától kezdve a zsidó „szentiratokat” tanulmányozta és így szinte diktatórikus felfogású lett a zsidó vallási ügyekben.

Mária szülei már nem éltek meg gyermekük felnövekedését és így Mária volt az egyetlen örököse a galileai (adiabene-i) földbirtokoknak és egyéb javaknak. Máriának volt egy nagynénje, valószínűleg édesanyjának húga, Tryva, aki nem volt zsidó hitű, Jeruzsálemben lakott és ezzel tartott Mária szoros rokoni kapcsolatot.”

Hát így Adiabene Helena királynő és Grapte-Kharax Tryva hercegnő létezésével a két jeruzsálemi palota is lakókat kap felderítésünk szerint. A júdai-kereszténység legendáinak hitében felnőtt „keresztények” és „keresztyének” pedig ne csodálkozzanak azon, hogy e sorok írójának nyomozásai alapján a „József” nevű zsidó ácsmester helyett egy szintén „József” nevű, Adiabene herceget talál Jézus Édesanyja, Mária mellett.” De ezt is még részletesebben kifejthetjük majd. Előbb azt szeretnénk a logika által követelt adatként felderíteni, hogy a nem zsidó hitű Mária

Hol és milyen templomban nevelkedett....?

Azt már tudjuk, hogy még a zsidó leánygyermek is ki vannak zárva a zsinagógából, mert nők - az akkori szabályok értelmében - csak a sátor előterében tartózkodhattak. Viszont az egyházi ún. „Apokrifus Evangéliumok” egyike, az *Evangélio del Pseudo* (ál, nem hivatalos) *Mateo* vagyis „Máté nem hiteles evangéliuma”, amit héberből fordított latinra Hieronymus (Kr. u. 420), Cromacius Aquileya püspökéhez (387-407), /akivel megszűnt az áriánus hitváltozat/ írt levelében elismeri, hogy ez a héberül írt „Apokrifos de Natividad (nem hivatalos születés leírás)” tartalma több változatban van forgalomban és ezek legveszedelmesebbike egy „Leucio” nevű, manicheus tanítványnak a tudósítása, ami megbotránkoztatta az „igazhitűeket”, mert az apostolokról is másképpen és „hamisan” vélekedik és így az egyházi (ortodox) zsinat úgy ítélkezett, hogy semmiféle figyelemre nem szabad méltatni. Ma már tudjuk, hogy ez is elpusztításra került, mert *nem a zsidógyökert, ortodox-kereszténységet szolgálta, hanem az Igazságot hirdette.*

Olvassunk bele ebbe az írásba, mert érdekes „párhuzamokat” találunk benne. Olyanokat, amelyek az általunk valószínűsített történelmi igazságokat „zsidó ízűre” változtatják. De nyomozásunkban egyszerű adatokat nyújtanak az elinduláshoz. Íme, a minket érdeklő szövegek:

Mikor Mária 3 éves lett, szülei elválasztották maguktól. Azután a templomba vitték és a templomnak - leányuk nevében - nagy adományt adtak, hogy azokkal a szűzekkel élhessen együtt a templomban, akik ott lakoztak, az éjjelt és nappalt Isten dicséretére fordítva. Ahogy a templomhoz érkeztek, Mária olyan gyorsan ment fél a templomkapuhoz vezető 'tizenöt' lépcsőn, hogy nem is nézett vissza és semmi búsulást nem mutatott szülei után." (IV. rész)

Ez a templom tehát csak azoknak a *magaslatokon épült nem zsidó templomoknak egyike lehetett*, mert a zsidók templomaihoz nem vezetett fel semmiféle lépcsősor. Már említettük, hogy ezeket a - zsidók által „pogánynak” nevezett - templomokat a mózesi törvény elpusztítani rendelte, de még Jézus idejében is léteztek a „Fény-Szentháromságának” a dicséretére. - Ha aztán tovább olvassuk ezt az apokrifus evangéliumot, írja érdekesen Salamon templomába helyezi Mária és a többi szűzek nevelését. A mai bibliai régészet kiásta Salamon templomát Jeruzsálemben és meg is állapították róla, hogy ez szintén „*pogány*” és *nem a zsidó vallás temploma volt*. A Jeruzsálemet látogató turistáknak érdekes valóságként mutogatják „Salamon pogány templomait” az Olajfák hegye alján és az idegenvezető így mondja: „*Ezeket Salamon királyunk építette pogány feleségei isteneinek, de Jézus idejében nem voltak használatban.*” - Hát akkor Mária semmiképpen sem nevelkedhetett itt és „Máté titkos evangéliumát” a valóság cáfolja meg!

De keressük tovább a nekünk hasznos „párhuzamokat”. - Másik közlés, amit majd jól felhasználhatunk az, amint Máté leírja Mária ügyességét, különösen a „fonálkészítésben”.

Harmadik: „*Abitar nevű zsidó főpap kéri a templomi tanácsot, hogy Máriát adják ki neki, mert az ő fia akarja feleségül venni.*”

Végül egy konfúzos történetet ismertet, ahol a templomban sorshúzást végez vesszőkkel ez az Abitar. Megjelenik Isten angyala is neki és azt mondja, hogy a legrövidebb vessző tulajdonosára bízsa Máriát. Ez a „tulajdonos” pedig nem más, mint a *Júda nemzetségbeli József*.

Eddigi nyomozásunk eredményeképpen mondhatjuk, hogy van: „két Józsefünk” és még nem tudjuk, melyik templomban nevelkedett Mária.

A jeruzsálemi Salamon-templom elesik. Keresni kell a „magaslatok templomai” közül egyet, mely számításba jöhet. Menjünk a Galileának nevezett Adiabene tartományba. A biblikus teória Názáretet említi Mária állandó lakóhelyéül. De ezzel a Názárettel is baj van. Ugyanis Flavius Josephus, a zsidó történetíró *nem említi meg Jézus idejében létezőnek*. - M.F. Albright angol kutató megállapítja, hogy eredeti Jézus-korabeli neve *Mag-har-ret* és csak bibliai alakítással lett Názáret.

Ettől a *Mag-har-ret*-től csak öt kilométerre van az igazán magyarhangzású *Tábor-hegy* és nem csodálkozhatunk, ha a magyarok ezt a „Mag-har-ret”-et „magyarrét”-nek olvassák, annál is inkább, mert ahogyan Forrai Sándor írja:

Maghar egyúttal délpalesztinai város és a tudomány még további három Magharet földrajzi nevet ismer, valószínű a szabir-magyarság révén.” (Talán a Maghar lehet „Mah-gar” is, mint sumír-arámi nevünk.)

Lehetséges, hogy Mária „magaslati temploma” éppen a Tábor-hegyen volt, talán ott, ahol ma a keleti kereszténység kolostora áll. Lehet. De a „Kármel-hegy” is számba vehető, hiszen ott is volt ilyen templom „Astarte” (Fény-Szüze) tiszteletére és ennek emlékét őrzi a „Kármel-hegyi Boldogasszony” dicsérete. - Persze mindezek csak feltételezések, de tudnunk kell azt, hogy a Karmel (Carmel)-hegy nemcsak állandó „lakott terület” volt, hanem itt „prehisztórikus” települést is találtak. Itt került elő a „homopalestineis”, mely különbözik az európai neanderthali embertől. Sokkal fejlettebb annál.

A Pseudo Máté evangéliumának az a kitétele, hogy „Mária különösen ügyes volt a fonálgyártásban”, e sorok íróját „Bet-Sa-An” Scythopolis városba viszik gondolatban. Ugyanis itt Scythopolis-Bethshanban készítették a legjobb lenfonalat és a lenvászon szövés az itt lévő „fénytisztelő templom” papjai által volt megszervezve, mint templomi kiváltság (privilegium). Ez a tudomány, mint szakma már évszázadokra menőleg az időben hátrafelé és előre is bizonyítható. Érdekes itt megjegyezni, hogy az egyik leghatalmasabb római császár, a bölcs és nyílteszű paraszt Diokletian (284-305) által az árak szabályozására kiadott ediktum a legmagasabban szabja meg a scythopolisi „lenvászon tunika” árát. Íme, az ősi „templomi szakma” diadala Mária után jó 300 esztendővel. Itt csak zárójelben merem megjegyezni azt a feltételezésemet, hogy talán éppen ez a scythopolisi „pogány” templom lehetett az, ahonnan Jézus kikorbácsolta a kufárokat. Ugyanis éppen Flavius Josephus írja, hogy a zsidó kereskedők sokszor előzönlöttek a gazdag Scythopolis várost, a jó üzletek reményében. És ha már így előreugrottunk a történesekben, hadd mondjam el azt is, hogy Jézus feltámadása után itt - Scythopolisban - alakul meg az első Jézus-hitű egyház is. Hívői közt nincs zsidó, csak az őslakos arámiak és igehirdetésük és liturgiájuk is arámi nyelvű. A júdai gyökerű ortodoxia ellenük is fellép természetesen. Így első mártírjuk Procopius lett. aki a gnosztikus evangéliumokat arámi nyelvre fordította, megölték Kr. u. 303. július 7-én. Az első női mártírjuk Marta mágusnő, szintén arámi volt.

Ezeket az adatokat Scythopolis - Bethshanra vonatkozólag csak azért ismertetem, hogy kellően kihangsúlyozzam ennek a - mondhatni - zsidóktól mentes városnak fontosságát, hiszen lenvászon iparának termékeiről még a jeruzsálemi Talmud is megemlékezik (Demai 22.c.) mondván: „Kelet minden piacán megtalálhatók”. A mai zsidóságot is érdekelte ennek az - ismétlem -nem zsidó alapítású városnak a múltja. Ezért az Israel Exploration Society kiadásában „The Beth-Shean Valley” cím alatt tudósítanak Scythopolis történetéről, mondván, hogy: „Scythopolist a barbárok nevezték Beth-Shaan”-nak. Zsidómentes voltát úgy ismerik el, hogy a zsinagógák alapítását a Kr. u. 3. században fedezik fel.

A „korai” keresztény egyházközösségekről így írnak: „There is early evidence of a Christian community, formed of Aramaic (not Greek)-speaking people, evidently proletarians.” (A „mi” népeink nekik csak „proletár” jelzővel szerepelhetnek.) - A fenti adatok után elképzelhető, hogy Adiabene herceg helytartósága korában, tehát Mária életének idején a nem zsidó, hanem arámi őslakosságot mily nagyszerű szervezetben tarthatta össze a nemzeti öntudatuk-

hoz tartozó tudás és szakértelem, aminek alapját a sokezeréves ősi hit adta. Most, hogy megtaláltuk Mária mellett Adiabene József herceget, aki ennek a tartománynak a „pandar”-ja volt, kutassuk ki azt, hogy mit mondanak a zsidó legendák a zsidó hitet elhagyó Joakimról, Annáról és lányukról Mirjamról?

A mai cionizmus sem akar emlékezni ezekre a legendákra és főleg arra a látomásra, amiről rabbi Seth Yohanan számolt be a jeruzsálemi zsinagóga főpapjainak. A szín tehát a zsidó főpapok tanácskozása.

Iskarot Simon rabbi kérdezi: „Nem tudnánk ennek a leánygyermeknek születését Izrael javára kihasználni?”

Ez lehetetlen - mondta Simon főrabbi - mert valami sötét titok veszi körül a leányt ezeknek a szülőknek és mindazok is, akik bűnösök ennek a gyermeknek a megszületésében. Mert valóban titokban tartották ezt a születést, melyről mi csak akkor értesültünk, amikor a gyermekgondozók és a tudósai ott megjelentek. - Már semmit sem tehetünk ellene. Tudom, hogy a nem zsidók (proseliták) mágusainak mágija hatalmas erejű, de sajnos mi nem ismerjük az ő tudományukat. Mert másképpen hogyan történhetett volna, hogy húszévi terméketlenség után egy gyermeket hozzanak a világra.... ?”

Rabbi Seth Yohanan, aki eddgi csak hallgatott, így szólalt meg: „Mindig tudtam, hogy a gazdag és jószívű gójokat megszállja az ördög. Tanításainkat nem ismerik el, és kételkednek szavainkban. Azt mondják, hogy Melkizedek királyuk volt a Mindenható istenük főpapja. - Nekem egy igen rossz érzésem van, hogy ez az újszülött leánygyermek rossz sorsot fog hozni Izraelre. Azért mondom ezt, mert egy látomásom volt vele.”

Sápadt arccal emelték fel kezeiket a rabbik és mondták így: „Átkozott és kirekesztett legyen a gójok neve és örök életű legyen Izrael, Amen!”

Rabbi Seth pedig így folytatta: *„Halljátok! Hirtelen úgy éreztem, hogy a szentiratokat kereső kezeim meg vannak babonázva. Dicsértem Izraelt és megátkoztam a szellemeket. Aztán elaludtam, de a hajnalcsillag tündöklésében érzésem figyelmes lett és a jövőbe akartam nézni. Kérdeztem önmagamtól, hogy ezek a párhiai és adiabene-i mágusok mit is olvashattak ki a csillagokból, Joakim és Anna lányának sorsából? - Aztán hirtelen egy látomásban megpillantottam Mirjam hercegnőt, mint isteni szép szüzet, amint az ég és a föld között lebegett. Körülötte sem sötétség, sem világosság nem volt. hanem valami csodálatos fényesség vette körül. Fején csillagokból rakott koronát láttam - Napfénybe volt öltözve és a holdsarlón állt. Kezeiben tartotta a Földet, mely hirtelen egy gyermek alakját vette fel és egy fiúgyermekké lett, akit ő a karjában tartott. Tudtam, hogy ez majd az ő fia leend, mert a gyermek feje körül a Napfény a következő szavakat formálta:*

*Királyok királya, Mesterek mestere.... Aztán hirtelen egy hatalmas kígyó jelent meg, amelyik farkával az Ég csillagait a Föld porába verte. Fején szarvak voltak. Egyre jobban közelítene a Napasszonyt, aki gyermekét elrejtette előle. A kígyó aztán támadott és erősen küzdött, méregfogakkal, szarvaival, farkával, de a hatalmas Fény legyőzte és hamuvá égette. A hamut pedig a kavargó szél szórta szét. A Napfiú szózata azonban áttörte a világmindenséget, így hallatszott: *En vagyok a Világ Világossága!* És ezerszer visszhangozták*

*a tengerek és a földek így: *Üdvözlény Te áldott, aki eljöttél hozzánk a láthatatlan Mindenható nevében!**

Minden részemben reszketve, félelemmel ébredtem fel e látomásból. Világos nappal volt és a Nap a szemembe sütött."

Ez a zsidó legenda azt is bizonyítja, hogy a zsidók előtt ismeretes volt a sumíroknál lévő évezredes Istenanya-várás, hiszen a babiloni fogságuk boldog idejében a jóhiszemű káldeusok megtanították őket a káld-nyelv és a káld-írás ismeretére. Innen vették át mindazt, amit úgyessen belezsugorítottak - a saját érdekük és értelmezésük szerint - vallási tanaikba. A zsidók azt is megtudták, hogy a sumír „fénybe-öltözött Istenanya" várásában - szinte feltételként - benne van az „Ama-Tu-An-Ki - Innana - Baudugasan - Astoret - Anahita" nevekhez kötődő kultusz „szeplőtelen fogantatási és szűztől születési" hiedelme. Ennek a beteljesülésétől féltek (bár az anyaghoz való szoros hitbeli ragaszkodásuk szerint lehetetlennek tartották), de a rettegésük mégis létezett és ez nem is volt alaptalan. Ugyanis Babilonban megismerték azt a sok titkot, mely az „égilakóknak" a Földre érkezésével volt kapcsolatban, és a káldeusok (sumírok) ezeket a „látogatásokat" a „Betlehemi csillag" fejezetben említett *Nibiru* égitesthez kapcsolták

A zsidók megláthatták a Kr. e. 7. században még épségben létező királyi palota falfestményeit *Mari*-ban, ahol a „Földön való uralkodás" hatalmát egy Istenő adja át a földi királynak. De

azt a csodálatos „Istennő szobrot” is láthatták, amit itt bemutatok. Ez a gyönyörű „Istennő” kozmikus sisakot visel és pontosan olyan testhezálló ruhája van, mint amit ma viselnek az asztronauták. Hátsó nézetben láthatjuk, hogy sisakja a vállán nyugszik, tarkóján egy doboz van, melyhez egy kábel kapcsolódik. Kezében egy 5 cm-es falvastagságú korsót tart. Homlokán két szarv alakú végződése van a sisakjában. Ennek a neve: „*sugára*”. Az írástudók úgy mondják: „Ez köti össze az Istennőt az égiekkel”. Átlátszó ruhájának neve sumír nyelven: „*Pala*”.

A szobor anyaga olyan mészke, amiből ily tökéletes női alakot kifaragni nem lehet, mert repeszi, töri a véső. A kővé vált bibliai Lót felesége legendájának forrása lenne? - E sorok írója úgy véli, hogy a babiloni fogságban jólétben és bőségben élő zsidóság okosai felderítették ezt a kaldeus misztériumot és azt a következtetést vonták le belőle, hogy : „Ahol Istennő van, ott férfi-Istennek is kell lennie, akinek hatalma nagyobb, mint a nőé.” Ez a „férfi-Isten” pedig, aki ilyen „Istennőket” küld vissza a Földre, mint ez a Mari-ban megjelent szobor, valóban lehet az *Úr*, a *Lord* és vele feltétlen jóba kell lenni. Láthatatlan

98

is és a „mienk” is lehet, ha jól megszervezünk mindent fogadtatására és magunkénak valljuk.

Itt tehát nem Isten imádásáról van szó, hanem egy „saját Istennel rendelkező nép együtt-tartási ideológiájának kialakításáról”. *Vagyis arról, hogy a zsidóság ennek a bosszúálló, hatalmas „Úr”-nak félelmében összetartva, megerősödjön annyira, hogy más népeken is uralkodni tudjon. És megszületett „Jahwe”, akinek parancsolatait aztán „Ezra” (jelentése: „második”) és „próféta” társai a babiloni fogság csaknem háromnegyed évszázados ideje alatt megírták és - a zsidóalapú kereszténység segítségével - ma „szentírás” nevet visel ez a szupernacionalista íráshalmaz.*

A „jahweizmus” misztériumában lévő „messiásvárás” egy földönkívüli hatalomhoz kötődik. Ez nem olyan „advent”, mint a „Napbaöltözött Szüzanya és a Világ Világosságának” a várása. A zsidóság „messiásának” az a feladata, hogy ennek a népnek adja a Föld uralmát. És ennek az ideológiának legnagyobb titka az a várva várt lehetőség, hogy a Világürből (esetleg) a Földre érkező és magasabb kultúrájú, magasabb szinten élő lények fogadására *csak a zsidóság legyen képes*. És itt emlékeztetnem kell az olvasót arra, hogy amikor - csaknem fél évszázada - megjelentek Földünkön az ún. „repülőtáncosok”, az UFO-nak nevezett járművek, bolondnak nyilvánította a zsidóság által irányított USA-kormányzat azokat, akik beszámoltak arról, hogy hol és mikor látták azokat. Így a „szemtanúk” némák maradtak. Csak Reagan elnök szabadította fel azokat a „hadititkokat”, melyek ismertetik az ezekkel az ismeretlenekkel vívott „légi harcokat”. - De ne felejtjük el, hogy a földi „űrhajózás” szervezetének csúcsán Nyugaton és Keleten is zsidó szakemberekből összeállított bizottságok működnek. Nem tartozik témakörünkbe ennek további ismertetése, de az olvasók figyelmét akartam felhívni ezekre az évezredek misztériumokra. Persze sokan lesznek, akik kételkednek majd az általam itt közölt „Jahwe” születésének lehetőségében is. Ezeknek ismét Jeremiás szavaival felelek (Jer. 44:15-17), amit elmondtam már „Mária - és évezredek karizmája” című fejezetben, ugyanis *a zsidók csak a babilóniai fogságtól kezdve tisztelik Jahwe-t, mert a fogság előtti időben az „Ég-Királynő”-höz imádkoztak, s így bizonyítottan vehetjük azt, hogy a „Jahweizmus a babiloni fogság szüleménye.”*

Az itt bemutatott „űrhajós Istennő” szobor az aleppoi múzeumban látható. Mari-ban találták a királyi palotában. Ideje: Kr. e. 2200-2000.

Mária születésének idején ebben a „jahweista misztériumban” sokkal élesebben éltek a Babilonban megismert és nem-zsidó „Istenanya-várás” emlékei. Jól érthető tehát az, hogy - az ismertetett zsidó legendában szereplő „látomás” - az éppen megszületett Máriát és már a feltételezetten születendő fiát is a titkosan kezelt „jahwei misztérium” ellenségeinek nyilvánította a papi testület. Tehát már Jézus Édesanyját is „szemmel tartották” és csak a Mária nevelését és kiképzését végző mágus-papoknak és mágus-papnőknek köszönhető, hogy a zsidóság előtt Mária életének körülményei titokban maradtak mindaddig, míg el nem érte azt a tudást és azt a kort, mely képessé tette őt arra, hogy a nyilvánosság elé lépjen. A júdai-kereszténység evangéliumai semmit nem tudósítanak Mária életéről. Teljesen a zsidó József hatáskörébe utalják, ahol Mária egy

99

semmitmondó asszonyként szerepel. Pedig Mária nemcsak képzett máguspapnő volt (tehát gyógyító és lelketadó), hanem valóban Isten lányaként járt a Földön. Az emberek érezték benne az „Isten-küldöttét” és imádatig menő rajongás vette körül gyönyörűséges lényét, mely szépségben talán olyan lehetett, mint a „kövé vált égi küldött”, a Mari-ban talált és itt bemutatott „Istennő” szobra. Mária jóságát, gondoskodását ismerte az egész Adiabene tartomány, Samária és Párthia, de Jeruzsálemben is híre volt jótéteményeinek. Tudták azt is, hogy gazdagságából mindenkit segít, aki útjába kerül. Olyan volt ez a drága szűz, mint egy jótékonyági intézmény. Ezt a zsidók is tudták róla és pontosan ezen az áldásos tulajdonságán keresztül, ezt kihasználva akarták Máriát a zsidó törvények szerint teljesen tönkre tenni.

Elmondom hát ezt is, de ebbe a fejezetbe szorosan beletartozik herceg Adiabene József Pandar is. Így arra kérem azokat az olvasóimat, akik eddig „Szent Józsefhez” imádkoztak, hogy ne szakítsák meg fohászaikat akkor, ha én a Mária mellett „állítólag” működött zsidó József helyébe ezt az Adiabene József herceget teszem és létezését bizonyítom. A „szentek egyességében” úgysem lesz változás. Megmarad „Szent József”- csak földi lényé módosul.

Hogyan lett Adiabene József Pandarból zsidó József, az „ács”...?

Amikor valaki „történelmi nyomozást” végez, tulajdonképpen egy hatalmas „adatgyűjtés képezi feladatát. Ezeknek az adatoknak, mint „nyomoknak” az összeillesztéséből adódik azután a cáfolhatatlan történelmi igazság. A „nyomozásban” sok-sok ilyen adat néha nem illeszthető össze, mert hiányzik az az *egyetlen*, mely a keresett titkot felderítené. Így voltam én is ezzel a „zsidó Józseffel”, akihez a hithű zsidó Lukács evangélista Istentől küldeti Gábrielt „Galileának városába, melynek neve Názáret.” (Lk. 1:26) Szép rokonságot is kerít neki, hogy létezését ezzel is igazolja. (Itt tudnunk kell azt, hogy ez a Lukács Saul-Pálnak volt munkatársa és az „Apostolok cselekedetei” című evangéliumi fejezetnek is ő volt a szerzője, de *Jézust nem ismerte, sohasem látta, sohasem hallotta.*)

Igen ám, de nagy baj van Galileának ezzel a Názáret nevű városával. Ugyanis ez Jézus idejében *nem létezett még.*

Galileát csak a zsidók hívták „Galil hag Gojiim” néven, megkülönböztetésként és jelezve, hogy az a „gojok” (nem-zsidók) hazája”. Már elmondtam, hogy ez - a Lukács által Galileának nevezett terület - abban az időben a Pártus Birodalomhoz tartozott, mint „Adiabene Tartomány”, de a nem zsidó (gojiim) „arám” lakossága, a saját nyelvén „magharet” elnevezést használt ennek a területnek a megjelölésére és így találjuk a qumrani írásokban is. - Így az ottani pártus „prokurator” - Adiabene József - is „József pandar magharet” néven volt ismert. Ez volt a hivatalos neve.

A zsidók igyekeztek mindent kicsúfolni, ami nem tartozott az ő hatalmuk alá és héber „csúfnevek” segítségével tették ezt, melynek ékes példája éppen a „galil hag gojiim”, vagyis Galilea. Így a pártusok „magharet”-i prokuratorával is ugyanezt tették, akinek hatáskörébe nemcsak a halászati, termelési kiváltságok kiosztása, hanem a fakitermelés és a kitermelt faanyag felhasználásának

100

szabályozása is beletartozott. Így a héberek „maghar” helyett „naggar”-t mondtak és a prokuratort „József Pandar ibn naggar” néven „naggar fiának” csúfolták. Így lett aztán „magharet”-ből „naggaret” és innen ered a kései „Názáret” elnevezés?

Jó székely munkatársam - Bíró András - megküldte nekem a már igen nehezen beszerezhető, Luzsénszky: „Talmud” magyar fordítását és ebből megtudtam, hogy a zsidók által csúfnévnek használt „naggar” szó értelmét nagyon jól ismerték, mert így írja a Talmud (50.b. lap):

*.....az erről folyó vitában Jirmeja és Szeseeth rabbik azt mondják: *Én nem vagyok 'naggar', sem 'naggar fia', de azért megmagyarázom ezt a dolgot, stb. Ez a 'naggar' szó eredetileg 'asztalost, ácsot' jelent.... **

Ezt a szót a zsidók valószínűleg a babiloni fogságban megismert „káld” ékiratokból vették át. Ugyanis a ma sumírnak nevezett „mah-gar”-nyelven „nagar” jelentése valóban „ács, asztalos” és ÚR város egyik kiásója, M.E.L. Mallowan azt állapítja meg, hogy ezt a mesterséget jelentő írásjel már megtalálható a legrégebb „Uruk”-i írásokon, amelyek a híres „Blau-Táblákkal” egyidősek (Early Mesopotamia and Iran /London, Thames and Hudson 1965. 65. oldalon.)

Ha „Pandar József naggar” elnevezésből elhagyjuk a „pandar” rangjelzést, marad József naggar = az „ács”.

A zsidó „evangélisták” tehát csakis innen vették az „ács” Józsefet, és ügyesen kitalált bibliai „meséjünkben” zsidó ácsmesterré változtatták Mária védelmezőjét és választottját, herceg Adiabene József Pandart. - Fontos itt annak hangsúlyozása, hogy ebben az időben Názáret nem létezett és a zsidók történetének korabeli írója - Flavius Josephus - sem említi Názáretnek Jézus-korabeli létezését.

Názáret"-re vonatkozólag a későbbiekben majd részletes felvilágosítást kap az olvasó. Itt elégedjünk meg azzal, hogy Jézus születésekor, *mint helység: nem létezett!*

101

VII. Gábrriel

De hirtelen előre szaladtam az ismertetésben, mert már beszélek a felnőtt Máriáról, amikor a hivatkozott „zsidó legenda” éppen a születésével kapcsolatos zsinagógai „felháborodásról” tudósít. Aztán azt is megtudjuk, hogy a bizonyos Adiabene herceg, aki a zsidó vallást felvéve *Joakim* nevet kapott, és felesége Grapte-Kharax pártos hercegnő *Anna* néven lett felvéve a zsidó hitközségbe, miután *elhalták a zsidó hitet* és húsz évi - zsidó hitben töltött - meddőség után megszületett nagy titokban *Mirjam (Mária)*. A zsidó templomi tanács *kiátkozta Joakimot és Annát*. - Ez a kiátkozás valószínűleg még a születés előtt történhetett, vagyis akkor, amikor a gazdag Adiabene hercegi házaspár megszüntette a zsidó hitközség anyagi támogatását és nem is néztek Jeruzsálem felé, hanem a Galileának nevezett Adiabene tartományban „Magharet” (Názáret) és a mellette lévő „Betlehem” (arámi nevén „Bit-Lah-Mi”) területén lévő birtokaikon tartózkodtak. Ezt az állításomat a Jeruzsálemi Talmudra alapítom, ahol az van írva, hogy: „*Jézus a betlehemi királyi palotában született.*” (Ber. II. 3) - Tehát ebben a „galileai” Betlehemben, a pártos helytartónak *Adiabene hercegnek volt a rezidenciája és leányuk - Mirjam (Mária) - itt született.*

Az előbbieken azt is említettem, hogy Heródes tulajdonképpen ennek az Adiabene hercegnek köszönheti, hogy a Pártos Birodalom királya elismerte Róma által adott méltóságában Júdea királyának. Ugyanis Heródes éppen olyan „prozelita” (tehát nem született, hanem a vallást felvevő zsidó) volt, mint Adiabene herceg és felesége - zsidóul: Joakim és Anna.

Heródes a római zavaros időkben szíriai prokurator volt (Kr. e. 46-43). Ez a Római Birodalom legválságosabb időszakába sorol, hiszen Kr. e. 53-ban a *Carrhae (Harran)-i csatában a Pártos Birodalom seregei tönkre verik a Crassus által vezérelt római légiókat és Szíria is a Pártos Birodalom ellenőrzése alá kerül*. Heródesnek nagy érdeke volt, hogy Adiabene kormányzójával jó barátságban legyen és ennek alapja a „közös felvett” zsidó vallásbeliség volt. Hogy a Pártos Birodalom elismerte Heródest Júdea királyának, annak kezelése Adiabene herceg volt, de az elismerésnek meg voltak azok a titkos feltételei, amiről a zsidóság vallási vezetősége nem tudott.

De folytassuk Mária élettörténetét. Már tudjuk, hol nevelkedett. Itt nekünk nem az a fontos, hogy pontosan kiderítsük azt a nem-zsidó vallási környezetet és szervezetet ahol felnőtt, hanem azt a tényt kell hangsúlyoznunk, hogy Mária nevelése mentes volt minden zsidó szellemtől és a „Fény-Szüzei”-nek lelki tisztaságát tudatosította egyéniségében.

A „zsidó legenda” közli, hogy „Mária szülei nem érték meg leányuk felnövekedését”. - Nem tudjuk, hogy mi lett velük, de a Heródest övező hagyományok azt sejtetik, hogy a Pacor (Pa-Kur)-nak nevezett galileai helytartó Heródes „útjában” volt. Így valószínűleg Mária szülei Heródes áldozatai lettek (mint későbbben felesége és két fia).

Mire Mária elérte a nagykorúságot (valószínűleg 18. évét), két vérrokonára számíthatott. Egyik *édesanyja húga* - Tryva, és a másik herceg, *Adiabene Jusef (József) Pandar*. - Mária birtokai és vagyona Galilea Adiabene tartományában és a Grapte-Kharax családi palota Jeruzsálemben van. Jusep (József) Pandar is a Galileának nevezett Adiabene tartományhoz van kötve. Máriának segítségre van szüksége ahhoz, hogy az eddigi - mondjuk talán így - „mágus-kiképzési” időszakából az „életbe” kiléphessen. Ismeri a zsidó vallási egoizmust, a gazdagságra való törekvését az „egyházi vezetőknek”, de nincs tisztában azokkal a körmönfont törvényekkel, melyeket a zsidó vallás tartalmaz mások kihasználására. Így történik meg ellene az, amit így nevezhetünk:

A merénylet

Máté Pseudo (talán „titkos”) evangéliumában azt olvastuk, hogy: *„Abiatar nevű zsidó főpap kéri a templomi tanácsot, hogy Máriát adják ki neki, mert az ő fia akarja feleségül venni.”*

A zsidó hagyományokban ezt a kérést nem Abiatar terjeszti elő, hanem rabbi Seth Johanan, akinek a „látomását” az előbbieken ismertettük. Most arra kérem az olvasót, hogy az általam elmondottakat ne „krimi regénynek” vegye (bár nyugodtan beilleszthető bármelyikbe), hanem haborodjon csak fel azon az aljas zsidó szándékon, mely Máriát akarta tönkre tenni. Ehhez azonban *ismernünk kell a korabeli zsidó házassági törvényeket*. Ugyanis kétféle házasságkötést ismertek:

Egyik: a törvényes és templomban kötött házassági szerződés, teljes templomi ceremóniával.

A másik: az ún. „Mekkadesh-házasság”. - Ez tulajdonképpen a zsidóság gazdagságának gyarapítását szolgálja. Vegyünk egy példát. Létezik egy gazdag nő, vagy különleges szépség, stb., akit semmiképpen sem tudott az illető férfi meghódítani. Tehát a „Mekkadesli-házasság” - féle csalást alkalmazza, hogy „feleségül” vegye. - Ez abban áll, hogy a férfi „házassági szerződést” ír egy papírra. Így: „Dátum, a mai napon feleségül vettem X.Y leányt.” Két tanú kíséretében elmegy az illető hölgyhöz és valamilyen fondorlatos módon a kezébe nyomja a papírt, s ekkor a két tanú fennhangon elmondja a törvény szövegét: „Láttuk, hogy N.N. házassági szerződését X.Y. hölgy elfogadta.” ...És ezzel a férfi máris rendelkezik a nő minden vagyonával, aki köteles a férfit - mint törvényes feleség - mindenüvé követni és szolgálni. Itt tudni kell azt, hogy a sémita népeknél - zsidóságnál és később az araboknál - a nő „alantas” személy, akinek „tulajdonosa” a férje vagy ura. - Ezek után menjünk Jeruzsálembe.

A Grapte-Kharax palotában vagyunk, ahol Tryva, Mária nagynénje egy fogadást rendezett Mária tiszteletére abból a célból, hogy a már „nagykorú” Má-

riát bemutassa. Jelen van Heródes herceg felesége Marianne és a herceg fiai is, és ott van a Hasmonaeus-dinasztiából származó Salome is, aki nem azonos azzal a Saloméval, akinek táltalták Keresztelő Szent János fejét. Ott vannak továbbá a zsinagóga „hercegei”, főpapjai is - szóval az egész jeruzsálemi „előkelőség”. Rabbi Seth Yohanan is feleségével, és szintén Yohanan nevű fiával. A családdal bejött két „hívatlan” vendég is, a „két tanú”. Mária Heródes feleségével Marianne-val, Saloméval és Tryvával beszélget, amikor a rabbi „család” megközelíti és rabbi Seth felesége mondja így:

"Jóságodat mindenki ismeri drága Mirjam. Tudjuk, hogy te mindenkin segítesz. Az én fiam szeretne tőled nagy segítséget kérni, de ügyetlen a szavak mondásában, hát kérését 'írásba' foglalta és most azt szeretné neked átadni". „Hát adja ide!” - mondta Mária.

A „rabbigyerek” már nyújtja is a papírt, a két tanú hátulról előre ugrik készültségbe. Mária éppen nyúlni akar a „kérvény” után, amikor Heródes felesége Marianne megfogja kezét és így szól hozzá:

Ne érintsd meg ezt a papírt Mária, mert ezek csalók. Az nem „kérvény”, hanem egy házassági szerződés, amelytől soha meg nem tudsz szabadulni, ha ezt a papírt megfogod és minden vagyonod felett ez a Yohanan rendelkezik."

Mária kezeit a szíve felett összekulcsolta és felháborodottan így kiáltott az előtte álló rabbi családra és a két ismeretlenre: *„Azért jöttetek, hogy kihasználva jóindulatomat, engem a csalárdság hálójába fogjatok hazug szavaitokkal és gonoszul tönkre tegyetek? Azonnal távozzatok innét és sohasem akarlak látni még egyszer titeket!"*

De amikor elhangzottak Mária szavai, már mellette állt Pandar József herceg, aki aztán „eltávolította” ezt a csaló és aljas társaságot a palotából. A hagyomány nem beszél arról, hogy a két „hívatlan” és tanúnak szánt zsidónak mit mondott, de azok úgy eltűntek Jeruzsálemből, hogy az őket kereső Seth rabbi sem bírta megtalálni őket. Ugyanis rabbi Seth rögtön a zsidó hitű Helena királynőhöz futott és követelte fia „Mekkadesh házasságának” érvényesítését, azt állítva, hogy *Mirjam kezébe vette a papírra írt házassági szerződést és a két tanúra is hivatkozott.* Helena királynő azt mondta neki: *„Hozd ide a két tanút!”* - Hát kereste ezeket az egész papság, de „eltűntek” Jeruzsálemből és így Helena Heródes feleségével Marianneval, Saloméval és Tryvával tanácskozva közösen megállapították, hogy Mária a zsidó környezetben állandó veszélynek van kitéve, szükséges hogy válasszon maga mellé egy férfit oltalmazóként. Persze az asszonyok úgy gondolták, hogy az lesz a legjobb, ha Mária törvényesen férjhez megy valakihez és ezt a gondolatot legjobban Heródes felesége támogatta abban a reményben, hogy Mária az ő két hercegfia közül fog magának „oltalmazót” választani.

Szerencse, hogy Adiabene József Pandar herceg is részt vett ezen a megbeszélésen és - miután Mária hallani sem akart arról, hogy őt „férjhez adják” - József Pandar azt javasolta, hogy a *Pártos Birodalom uralkodójától kér oltalmat Mária részére.* - Helena megijedt erre és azt kérte, hogy vonják be a tárgyalásba Mária gyermekkorától vele lévő tanítóját, akit mindenütt csak úgy neveztek: *„Hanna, a női próféta."*

104

Ez a bölcs mágusnő így beszélt Máriához: *„Mária leányom. Senki sem ismer jobban nálam, hiszen három éves korodtól kezdve én neveltelek. Tudod jól, hogy nekem is volt férjem és most özvegy vagyok. Válassz magadnak olyan férfit valóban oltalmazóul, akit becsülsz és tudod, hogy ő is becsül téged. Ebben a zsidó környezetben egyetlen védelmed az, ha házasságot kötsz olyannal, aki éppúgy gondolkodik és hisz, mint mi magunk. Ez majd megvéd és nem fog veled szemben „férji jogokat” követelni. Hallgass rám, szabaduljunk meg ettől az állandó zsidó veszélytől!"*

Mária könnyes szemekkel tekintett nevelőjére, aki édesanyja után valóban anyai szeretettel vette körül. Szeméből sugárzott a hála és a köszönet, hiszen kevés szóból értették meg egymást, mert olyan mély lelki kapcsolat volt közöttük, mely még a gondolatokat is kitalálta és sokszor helyesbítette is. De Mária most valahogy mégis más volt, mint eddig. Hanna azt hitte, hogy ez a „merénylet” bolygatta meg lelki világát, de mégis az tűnt fel neki, hogy a megbántott Mária szemeiben olyan csodálatos fényt és ragyogást látott, amit eddig sohasem. De nemcsak a szeme, hanem egész lénye mintha sugárzott volna. Mintha tündökölt volna ez az előtte álló gyönyörű hajadon. Azt hitte képzelődik. Becsukta szemeit, hogy elmúljon képzelete, de mikor újra Máriára nézett, mintha tündöklését még erősebbnek látta volna és Mária ajkán egy oly csodálatosan boldog mosolyt látott, amilyent még eddig sohasem. Hannát nem hiába nevezték „prófétának”. Az Isten közelségét érezte benne. Megfogta Mária jobbkezeit, elébb a szívére tette, aztán megcsókolta azt és térdre esett Mária előtt:

Az Istent látom Benned! Te vagy az égi küldött, akit évezredek óta várunk”... kiáltással simult drága tanítványához, de térdenállva ölelte, szorította magához. Mária melléje térdelt. Szemeik találkoztak és Mária átszellemült lélekkel így szólt Hannához:

Valami csodálatos érzés tölt el engem, drága Anyám. Mintha nekem már semmire se lenne szükségem. Mintha ez a világ és minden, ami körülöttem történik, valahogy nagyon messze lenne tőlem. Szívemet oly boldogság tölti tele, amilyent még sohasem éreztem. Ha felnézek, mintha egy fényes utat látnék, aminek nincs vége és érzem, hogy ezen kell végig mennem és semmi félelmet nem érzek, csak örömet, boldogságot és azt is, hogy az a Mindenható akarata így.”

* * *

Ide - a sorok folyamatosságát megtörve - kell beillesztenem ezt a képet, mert tökéletesen tükrözi Máriának itt leírt szavait. „Istenanyává” válásának minden érzését mutatja ez a kép.

A „szeplőtelen fogantatás” pillanata sugárzik ezen az arcon, mely mutatja Mária pártus hercegnőnek jövődő „Istenanyává” történő átváltozását. Nem tudtam e kép létezéséről, hiszen az összes „Mária-ábrázolások”-on ott van karjában a kis Jézus, a Földre szállt Szeretet.

A képnek hozzám kerülését a „felső világ” intézkedésének vélem. Ugyanis fülvizsgálatra kellett mennem egy szakorvoshoz, akit nem ismertem. Csak a nevét tudtuk és „József” volt. Feleségem elkísért és pont „József-nap” volt. Feleségem gratulált az orvos névnapjára, mondva: „Ma József nap van”.

Az orvos nagyot nézett és mondta: „Maguk jó keresztények, ha ezt a napot ismerik.”

Miután megtudta magyar származásunkat, elővette a pénztárcáját, kivette belőle ezt a „Mária” képet és e szavak kíséretében adta át nekünk:

*"Sokat imádkozom a „Szűzanyához”. Elzarándokoltam Boszniába, ahol megjelent Medjugorje-ban és onnan hoztam ezt a képet, a „Béke Királynőjét”, ahogyan ott nevezik. Ugyanis a szerbek le akarták bombázni azt a szentélyt, amit a franciskánusok építettek, de a ledobott bombák egyike sem robbant fel és az égen, jó „négy” órán át fényben tündökölt ez a három betű: M I R ...aminek jelentése szerbül: „**Béke**”. Ezért nevezik a Szűzanyát ott a „Béke Királynőjének”. Fogadják szeretettel ezt a kis képet és imádkozzanak maguk is Hozzá - a békéért."*

Amikor átvettem az orvos kezéből, akit most láttam életemben először, megcsókoltam a képet és aztán megöleltük, megcsókoltuk egymást az eddig ismeretlen orvossal, de bennem visszatértek azok az érzések, amik önkéntelenül betöltöttek, amikor Máriáról az itteni sorokat írtam, amik úgy kezdődnek:"Valami csodálatos érzés tölt el engem...."

Máriának, a „szeplőtelen Szűznek” itt leírt érzésvilágát tükrözi ez a kép. mely Boszniából jött Argentínába azért, hogy engem megtaláljon és a Pártus Herceg drága Édesanyja dicséretével beérkezzen Magyarhonba, Jézus Urunk Népéhez.

Istenünk Urunk akarata szerint!

* * *

https://magyar-megmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/bjf_jkph03.html

Meddig voltak így, azt csak ők maguk tudják. De aztán Hanna felállt, és a még térdelő Mária felett két karját az ég felé nyújtotta és hangos szóval áldotta a Mindenhatót.

A Nappal állt szemben és kérte a „Fény-Atyát” arra, hogy adjon erőt és bölcsességet mindnyájatoknak, hogy: „Legyen meg a Te akarod!” - Aztán felemelte Máriát és karonfogva vezetve őt a tanácskozáshoz - ahová Helena királynő azonnali hívására megjelentek már a zsidóság főpapjai is - határozott, szinte parancsoló hangon így szólt hozzá:

„Jer Isten leánya, tegyünk meg mindent, amit meg kell tennünk Istenünk akaratának teljesítésében!”... És aztán anélkül, hogy Máriával előre megállapodtak volna szóban, az ő lelküknek egyessége szerint, a leghatározottabb hangon a következőket közölte az egybegyűlt tanáccsal:

Mária, a hatalmas Mindenható kiválasztott leánya köszöni a jó tanácsokat és most azonnal fog választani magához illő oltalmazót."

Hatalmas csend követte szavait és Marianne két fia, a két Heródes herceg szinte lábujjhegyen surrant be a terembe. És Mária így szólt:

107

„Drága rokonaim és hűséges barátaim, akik az én javamat akarjátok! Fogadjátok elhatározásomat szeretettel és jósággal, amikor itt, a színetek előtt kijelentem, hogy: 'Én, Mária - Adiabene Nakeb herceg és Grapte-Kharax hercegnő leánya - a Mindenható Isten nevében felhatalmazom, választom és kérem atyai ágú vérrokonomat, Adiabene József Pandart, hogy oltalmazóm legyen és megvédjen engem minden ellenségtől. A ti jelenlétetekben adom kezemet neki megbecsülésem és meghatalmazásom jeléül".... és kezét nyújtotta József Pandarnak.

Óriási csend követte Mária szavait. Úgy látszik a jelenlévők közül senki sem várta - Hannán kívül - Máriának ezt a döntését. Marianne csalódása volt a legnagyobb, aki titokban ezt a gyönyörű hajadont, Máriát az egyik fia feleségéként szerette volna családjához kapcsolni. Helena és a rabbik azonban nem csodálkoztak, mert tudták, hogy ezek négyen - Tryva, Hanna, József Pandar és Mária - ahhoz az emberi részhez tartoztak, akiket ők „gojiim” névvel illettek és hiába volt a neve a tartománynak „Adiabene”, ahol József volt a „Pandar”, ők csak „Galil hag gojiim”-nak hívták ezt a területet. (Innen jön „Galilea”)

A csendet Adiabene József Pandar törte meg azzal, hogy Mária elé lépett. Megfogta a feléje nyújtott kis kezecskét, megcsókolta, aztán a fejére tette azt és térdet hajtott Mária előtt e szavakkal:

Nem vagyok méltó drága Mária erre a nagy tisztességre. De elhatározásodat isten rendelésének veszem és fogadom, hogy egész életemben hűséges szolgád és oltalmazod leszek. Mindenható Istenünk segítsen minket!"

Aztán mint egy jó nagybácsi (mert tulajdonképpen „másod-nagybácsija” volt Máriának, mint apja másod-unokatestvére), Máriát magához szorította és jobb karjával maga mellé ölelve, ruhájából egy papírtekercset vett elő a következő szavak kíséretében:

Abban a tartományban, ahol én vagyok a „Pandar”, Máriát biztos oltalomban tudom részesíteni. De itt Jeruzsálemben, annak ellenére, hogy idegenek vagyunk, a zsinagóga törvényei ránk is érvényesek. Meg akarok előzni minden olyan meglepetést, mint amilyen rabbi Seth fia részéről érte Máriát. Ezért most ugyanazt a 'Mekkadesh házassági' szerződést kötöm meg Adiabene hercegnővel, mint amit rabbi Seth fia akart csalással véghez vinni és felkérem Júdea királyának, Heródesnek fiait, hogy legyenek tanúi ennek a házasságkötésnek!" (Aztán szembe állva Máriával így folytatta):

Adiabene hercegnő, Mirjam! Íme átnyújtom neked azt a szerződést, melynek erejével, a helyi - jeruzsálemi - templom törvényei alapján hites feleségemnek veszek. Vedd át a szerződés iratát!" - Mária átvette a neki nyújtott tekercset és Heródes fiai elmondták

a törvényes tanúságtételi szöveget. Ezután József Pandar így szólt a jeruzsálemi főrabbihoz fordulva:

Rabbi Simon, felkérlek, mint a zsinagóga hercegét és főjét, hogy ezt a házasságot sajátkezűleg vezesd be a templomod jegyzőkönyvébe!" - és kivéve Mária kezéből az irattekercset, azt Simon főrabbi kezébe nyomta.

Oly határozottsággal és gyorsan történt mindez, mintha egy előre elkészített terv valósult volna meg. Pedig Mária és Pandar József is csak azt csele-

108

kedték, amire valami belső sugallat készítette őket. Ezt csak a hazafelé, Adiabene-be való utazásuk alatti beszélgetéseikből tudták megállapítani, de Hanna is és József is érezték, hogy Máriából valami eddig ismeretlen „isteni méltóság, erő és tökéletesség” sugárzik. Hanna prófétanő a prófécia beteljesedését érezte és Máriát „Isten küldötteként” látta. Így is vezette őt vissza „Beth-Sha-An”-ba (Scythopolisba) a „magaslati templom” rendjébe, ahonnan Máriát Jeruzsálembe vitte. József Pandar csak azt érezte, hogy neki mindent meg kell tenni „emberileg”, ami Mária javát szolgálja. Így levette válláról az összes gondokat, amiket a szüleitől örökölt vagyonok és birtokok kezelése és karbantartása igényelt. Mária tehát Beth-Sha-An-ban maradt Hannával és József Pandar a munka útjára akart indulni.

De Máriát és Hannát nagy meglepetés várta a Beth-Sa-An-i gyülekezetben, mert nagytekintélyű látogató érkezett ide, aki Máriát kereste. Mikor arról értesült, hogy Máriát Hanna Jeruzsálembe vitte a nagynénjéhez, a nagytekintélyű látogató csak annyit mondott: *„Isten rendelése szerint való ez is!”* - Azután várt a maga módján. Itt emlékeztetnem kell olvasóimat arra, ami Lukács evangéliumában van írva, eképpen: *„...elküldeté Gabriel angyal Istentől Galileának városába, amelynek neve Názáret, egy szűzhöz”*... (Lk 1:26-27)

Az ortodoxia által a júdai paulinizmus ideológiájához idomított evangéliumok szerzői valószínűleg emlékeztek Máriához és Jézushoz tartozó hagyományok igazságaira, de a 2000 év alatt jól „átfésült” evangélium mindegyike úgy „júdaizál”, ahogy lehet. Pl. Máté a zsidó ácsmesterhez küldi az „Úr angyalát”, hogy tudomására adja Mária „állapotos” voltát. Márk és János nem említik ezt. Viszont, mint fentebb emítettük, Lukács Gabriel-nek Máriánál való látogatásáról tudósít. Ez azért érdekes, mert ez a név beletartozik az ún. „mágus hagyományba”. Ugyanis *a Pártos Birodalomban, az Eufrátesz partján fekvő „Sippar” városban lévő mágusközpont főmágusának neve volt „Gabriel”*.

Az ékiratos írás szerint GAB = „keb”-el - RI = ri-an (szakadni, rianni valahonnét) és EL = isten. Gab-Ri-El jelentése tehát: „Istennek a kebeléből eredő” - És Gabriel volt az a nagytekintélyű látogató, aki Máriát jött köszönteni Scythopolis-Bethshaan-ba - Sippar városából.

Meg kell tehát állnunk itt, hogy megvizsgáljuk a Jézus által hivatkozott „régi írásokat, melyek Róla beszélnek”, és itt az ékiratos hagyományokra gondolok. A káld-sumír ékiratok tanúsága szerint:

Sippar a „Világ Világosságának”, „Én-Lil'-nek földi lakóhelye”. Ennek az ősi káld-sumír városnak romjai a mai „Sippur” nevű hegyen voltak, Babilontól 70 km-re. Az öbölháború előtt még 5 évvel látogatta meg ezt a helyet adatközlőm. Bíró András (USA), aki így írta le azt, amit ott látott:

"A hegy felső 15-20 m vastag rétege üveggé van égve, valamilyen ismeretlen eredetű és szinte elképzelhetetlen energiájú hő-tűz hatás következtében. Ennek az üvegrétegnek a kiterjedése kb. 100x100 méter lehet."

Amikor Bíró András barátom levelében ezt olvastam, a Mindenható Istenünk felé fordított, csodákban hívő lelkem sugallta, hogy ennek a káld-sumír „Sippar” városnak az ékiratokon található neve 5000 évvel előttünk megnevezi

109

azt a ma - ahogy Bíró írja - szinte elképzelhetetlen hő-tűz energiát, ami az ottani romok alatt található üvegréteget létrehozta. „Sippar” nevét az ékiratokon találjuk:

Álljunk meg itt egy pillanatra - „Sippar” = „az örök tűz városa”. Az öbölháborúban az USA bombázta mindazokat az iraki helyeket, ahol radioaktivitást detektáltak a tökéletesen működő műszerek. Így kerültek bombázásra a hajdani „Sippar” mai romjai, ahol Bíró András a 100x100 méteres kiterjedésű és 20 m vastag, valami ismeretlen hőenergia által képezett üvegréteget találta. E sorok írójában az a kérdés merül fel, hogy: *az „örök tűz” városában, a „tudományt” őrző, bölcs sumír mágusok birtokában nem létezett-e valamilyen „Radioaktív anyag”, amely - ott a romok alatt - még ma is „sugároz” és ezt detektálta az USA légierije...?* - Lehetséges, hogy az a „sumír tudomány”, amelynek megszerzésért a sémiták élet-halál harcot folytattak a sumír eleinkkel, nemcsak az „írásbeliségre” és az „ég ismeretére” terjedt ki. Mindenesetre az „üvegréteg” valami radioaktív erő létezését is feltételezi. Talán éppen ezért maradt abba a sumír ékiratok megfejtése és a kiásott agyagtáblák a múzeumok pincéiben korhadnak.

E közbevetett gondolat után folytassuk a „Sippar”-hoz fűződő hagyomány ismertetését. „Sippar” tehát „Ēn-Lil” városa volt, akinek földreszállása évezredes ígéretként élt a hiedelemben.

Azt már tudjuk, hogy a Világ Világossága káld-sumír néven: *„Ēn-Lil, az élet megtartója és az „élevíz” általi éltetője.”* Sippar az Eufrátesz partján feküdt. Az Eufrátesz volt a földi „élevíz”. A „szent folyó” - és érdekes, hogy ugyanaz volt az ékiratos neve, mint a városnak, csak a név elébe tették a folyóvizek determinatívusát, mely ez volt

„ID” (ügy).

Buranum vagy Barana néven ismerték, de ily értelemmel írták le:

Id-Ud-Kib-Nun-Ki...azaz „a végtelen idő fiainak szent folyója.”

A káld-sumír hiedelem azonban az égben is hitte az „élevíz” jelenlétét és a nagy misztérium, az „ég könyvének ismerete” - A Vízöntő csillagképet vélte az „égi-élevíz”, az „élet-tava” őrzőjének. Így tehát a „Vízöntő csillagkép” nevét is azonos ékjelekkel írták, csak az „ID” helyett elébe tették a „csillagképek” meghatározóját: „Mul”-t és így írták „Vízöntő” nevét: „Mul-Ud-Kib-Nun-Ki”.

Ezt a részletes ismertetést azért közlöm, hogy az olvasóval megismertessem a Pártos Birodalomban lévő „Sippar”-i mágus-központ fontosságát. Ugyanis így megmagyarázódik az is, hogy ez a hely őrizte meg és mentette át az évezredes pusztítások ellenére a káld-sumír vallási hiedelem hagyományait, amibe beletartozik a prófécia ismerete és az az „Istenvárás”, ami most Máriaival és

110

születendő fiával beteljesül. De talán álljunk meg egy pillanatra életünk rohanásában és kérdezzük meg azt önmagunktól, hogy miért pontosan itt, az ősi 5000 éves „adventet” ápoló és őrző „Sippar” városának helyén keletkezett ez a csaknem 20 méter vastagságú üvegréteg és sehol máshol a világban ilyen nem fordul elő? De ehhez a kérdéshez még egy másikat is hozzá kell csatolnunk, melyben talán valami „vád” is elrejtőzik: *miért pusztították el ezt is az USA bombázói...? Miért kellett ezt az „emléket” is Krestos keresztje mellé termi...?* - Feleljen ám mindenki a saját hite szerint erre a kérdésre, de Mária-ra és Jézus-ra való kedves emlékezéseink közepette talán ezt a kérdést is így fel kellett tenni.

De most vissza kell térnünk Scythopolisba, „Gabriel mágushoz”. Igen nagy dolognak kellett történni ahhoz, hogy Gabriel elhagyja helyét - Sippart - és Bethshaan-ba jöjjön.

Ugyanis ebben az időben is Sippar volt a már 250 éve létező és nagyszerűen megszervezett Pártos Birodalom államvallásának, az ún. „mágus-vallásnak” a „Vatikán”-ja, központja és Gabriel - tudása, bölcsessége és lelki hatalmasságának erejében - ennek a vallási szervezetnek a főpapja. Sippar mindig ki volt téve a káld-sumír ellenségek pusztítási szándékának, mert itt volt *a tudás központja* és a sémi népek mindegyike a tudást akarta megszerezni. Ha pedig ez a szándék nem sikerült, romboltak mindent, amit bírtak. Az „Új Káldeának” nevezett birodalom királyai voltak az utolsók - a Pártos Birodalom megalakítása előtti időben - akik minden romot újjáépítettek. Különösen „Nabonid” (Kr. e. 555-539) szorgoskodott ebben. Felépítette Nippurban „En-Lil” templomát, kidíszítette ligeteit, Sipparban pedig a „Fény-Atya” (Bál) és a „Fény-Szüze” (Anunitu, Anahit) templomait. Ez a Nabonid a biblikai „Eszter könyvének” az „Ahasvérus”-a, aki annyira ápolta a káld-sumír hagyományokat, hogy *Úr városában létrehozta az első káld-sumír múzeumot is.*

Igazán dicséretre méltóan munkálkodott addig, míg a zsidó Eszter bűbájos boszorkánysága nem „állította át” népe ellenségévé. De a történelmi bűnt talán Nabukodonozor követte el, aki Babilonba hozta „fogságba” a zsidókat. Ugyanis ezek itt Babilonban tanultak meg mindent a káldeusoktól és - mint mondtam - itt született meg vallásuk is. Ha a zsidók nem látták volna meg Babilon egét - ma az emberiség békében élne. Mert a zsidóság szellemi központja Babilon lett és nem Jeruzsálem. Mária és Jézus korában Babilonban székel a zsidó vallási centrum. Itt történik a papképzés. Itt vannak egyházi iskoláik és itt székelnek a gazdagok is. Mindez a Pártos Birodalom királyainak türelmes és békére törekvő politikai felfogásának következtében történt. Ugyanis a Pártos Birodalomban *vallásszabadság volt*. Szabadon működött a perzsa zarathustraizmus (Ahura-Mazda és Ariman), a buddhizmus és a jahweizmus. A pártos királyok a régi „mágus vallást” követték, mely a „Fény-Szentháromságának” törvénye szerint az Igazság, a Jóság, a Tisztaság és Istenfiúság szolgálatának gyakorlatával, az emberi erkölcsösség és becsületesség erényeit oltotta be a nemzeti egymáshoz tartozás tudatosításába. Ezt a nyelv azonos volta biztosította. Mert pl. napjainkig a római katolikus (júdai gyökerű) vallás hivatalos nyelve a latin volt. ehhez hasonlóan a mágus vallás hívői

111

mindnyájan „arám” anyanyelvűek voltak, már születésüktől fogva. Nézzük, mit tudunk:

Az „arám” nyelvről

Ar-Am” ...káld-sumír szó, jelentése: „*Anyai nép*” (lévén *Ar* = népáradat és *Am* = anya. Ugyanígy „*Arab*” = apai-nép. A szakirodalomban úgy mondják: „anyajogú” és „apajogú”. A két név tulajdonképpen a vallási felfogást jelzi, mert az „apajogúak” hiedelme nem tartalmaz „Istennő” tiszteletet. Tekintve, hogy a héberek is a régi „ar-ab” gyökérből indulnak, nyelvüknek még szava sincs az „Istennőre”.)

Az „arám” nyelv a káldeusok nyelve, mely a ma sumírnak nevezett nyelvnek fejlődött, de ugyanazon ragozással (aglutinációval) rendelkező formája. A sémi népek is átveszik, mert pl. az asszír korszakban (Kr. e. 1206-605) egész Asszíria hivatalos nyelve, mint a „sumír” nyelv dialektusa és jobban ismert, mint az akkádok nyelve.

Ékiratos bizonyítékok maradtak innen. Ez az állapot folytatódik az új-babiloni (vagy új-káldeus) periódusban (Kr. e. 605-538) és az achaimenida-perzsák hivatalos nyelve is, mint „méd” örökség (Kr. e. 538-330) szintén ékírással. Mondhatjuk bátran, hogy ez az a nyelv, amit az ékiratok szerint a *Ku-Mah-Gar-Ri-Es-Mád*, vagyis a *Duna-medence - Káspi - Arai-térség - Kaukázus és Mezopotámia-Palesztina* területén települt őshonosok beszéltek és ne zavarjon meg senkit az, hogy ezeket görögösen „szkíta” néven ismerik a történétírók. Az „egynyelvű nyelvemlékek” hirdetik létezésüket, melyeket cseréptáblákon, pecséteken, kőfeliratokon, pénzeken, bronz- és aranyedények feliratain találunk „arám” nyelven írva, Mezopotámia - Palesztina, Anatólia, Ural - Kaukázus - Zagros területein és az Oxus mellett is.

A Qumran-i tekercsek nyelve is ez és a Pártos Birodalomból (Hatra, Babilon, Sippar) igen sok szótagrendszerű, liturgikus szövegű ékírat maradt ránk. A mai nyelvészek ugyanezt „keleti-arám” nyelvűnek nevezik; különösen a mai Arménia, Észak-Mezopotámia és Palesztina területéről előkerült „rovásírásos” nyelvemlékeket. Ezek bizonyítják, hogy *a mi rovasírásos és „arám”-nak nevezett nyelvünkől alakult ki az ugariti és föníciainak nevezett rovasírás és ebből aztán a görög, majd latin és végül a cyrill ABC is. Nekünk most az a fontos, hogy így írtak a pártosok, majd a manicheusok és az ujugurok is. Mária és Jézus korában is így írt a mi mágus-hitű népünk.*

Az olvasók felvilágosítása érdekében vettem közbe ezt az ismertetést. Azt óhajtom bizonyítani, hogy a Pártos Birodalom központjából, „Sippar”-ból irányított mágus-vallás liturgikus és hétköznapi nyelve is ez az „arám” nyelv volt, ami a jézusi tanítással tökéletesedett a jézus-hit követőinél, és az ún. „első keresztény” (nem ortodox) egyházközösségeknél is megmaradt.

Mondhatjuk tehát, hogy *Gabriel* mágus egyházatya a sippari központból „hazajött” Bethsaan-ba. De nem egyedül jött, hanem magával hozta azt a kiváló nőorvost - Ywissa-t -, aki Mária édesanyja mellett volt, ennek segítő orvosnőit és a környezetéhez állandóan hozzátartozó mágus-papokat. Utazásukat titok fedte, mert nem akarták, hogy a sippari központot állandóan kémlelő babiloni zsidó vallási vezetők értesüljenek útjukról és értesítsék a

judeaiakat „ellenségeikről”. Így kell mondanunk „ellenségeket”, mert a zsidók gyűlölték a „gojiim”-okat és elsősorban azok lelki vezetőit, a mágus-papokat. (Csak ismétlem itt Flavius Josephus szavait, aki így írta.) És igaza volt Gabrielnek akkor, amidőn Mária távollétét „Isten rendelése szerint valónak” mondta, mert így az ő scythopolis-i látogatása nem kapcsolódott Máriaéhoz a nyilvánosság előtt. Pedig Máriaéhoz jött és a fehérhajú, igazszemű Gabriel-atyát nyugodtan nevezhetjük *Isten földi követének*, - *ha úgy tetszik - Isten földi angyalának* is, mert lényéből sugárzott a magasabb dimenziók ereje. Valóban olyan volt, mint aki a „Fényben él” és lelkivilága már felemelkedett Isten közelébe. Olvasott a lelkekben. Éppenúgy. mint az „Ég könyvében” is. Az „égiek” megáldották egy olyan tisztánlátó képességgel, mely már túlhaladja a röghöz kötődő emberiséget. Aki igaz hittel a szemébe nézhetett, az örömet érzett.

Mikor Máriaék megérkeztek a bethshaan-i (scythopolisi) egyházukba és megtudták, hogy Gabriel-atyá itt van, Adiabene József Pandar sem ment tovább, hanem itt maradt, mert találkozni akart vele nagy-nagy örömmel. Sajnos sehol sem tudtam találni a hagyományokban valami leírását ennek a találkozásnak. Nem ismerhetjük a részleteit, csak Gabriel szavait őrizte meg az emlékezés és a Mária-hoz való közeledésének a módját. Mária, Hanna és József Pandar együtt álltak és Gabriel-atyá mindkét kezét felemelve, tenyerét Mária felé fordítva és előtte megállva így szóla:

„Életem legboldogabb útja ez Mária, hogy Hozzád jöhettem és közölhetem Veled a rám bízott isteni üzenetet, a Titkok titkát. - Hatalmas Istenünk mutatta ezt meg nekem az „Ég könyvében”, ahol az a rész, ahol a Te csillagaid vannak - most már a Te hivatásodról, a Te küldetésedről beszél, mert 'Újhold sarlója fénylik a Hajnalcsillag lábai alatt és az Igazság bolygója koronázza be őket'. Te vagy a földreszállt szűzi Hajnalcsillag és méhedben fogant az Újfényt hozó Istenfiú, akinek földi anyja leendsz. Érezned kell lelkedben Istenünknek ezt a rendelését, mert Benned éled az Isten-Fia a földi emberré levés törvénye szerint.

De csodával fog méhedből e világra jönni, hogy beteljesedjen az ISTEN azon Ígérete, hogy ... 'Szűz-Anyától fog születni, éppenúgy, mint az öröktől fogva lett'. Születésének napjára ideér a Földön kívüli Párduc-csillag is, hogy az Isten-Fia földreszállását jelző bolygók fényét - eddig még soha nem látott módon - erősítse."

Gabriel-atyá szavaiban két érdekes dolgot fedezhetünk fel:

Egyik: „Mária csillagainak a leírása”, mely egyezik rabbi Seth látomásának azon részével, mikor Mária a holdsarlón állva, csillagkoronával az Ég és Föld között lebegni látta.

Másik: a „Párduc-csillag” említése. Ez a „Nib-lru”-ra vonatkozik (amit a „Betlehemi csillag” fejezetben ismertettem). „Nib” = párduc az ősi káld-sumír nyelven. De a „talmudi irodalom” Jézust sokszor „rabbi Ben Panther”-nek hívja, mert a zsidók őt a „Párduc-Fiának” (Nimrud-Fiának) tartották. (H. Balley: The Lost Language of Symbolism című könyvében így írja.) Azt is

113

olvashatjuk itt, hogy a „misztikusok a párdutot „Sweetness of the Breath of Life” néven ismerték, ami magyarul „az élet-lehelet édessége = „szentlélek”.

Gabriel szavai azt jelentették, hogy a sokezeréves „Isten-várás” után eljött „az idők teljessége”. Vagyis annak az „ígéretnek” a teljesülése, amelyet a hívő emberi lelkek szeretetét, bizodalmit és törhetetlen hitét bíró, egy igaz „Az-Isten” a sok-sok „kiválasztott”, mondjuk talán így: „tisztánlátó” szava által kinyilatkoztatott és a hívő bölcsek mindig írásba foglalták ezeket az „üzeneteket”.

A mai emberiség Jézusra való gondolása a júdai gyökerű materializmusba sorvadt. Így ezeket az írott hagyományokat egyszerűen csak „mitikus költeményeknek” nevezi, de a „hinni-akarás” mégis sok millió emberben él. Csak azokra az egyházpolitikai

közleményekre hivatkozom, amelyekkel a különféle „Szűzanyai üzenetekről” tudósítanak és olyan helyekre zárandokolnak ezren és ezren, ahol valaki „sejtette” az Istenanya jelenlétét. De elhinnék-e ma Gabrielnek azt, hogy *„Az Isten-Fia szűztől fog születni, majd kilenc holdforduló múltán!...?”* Gondolom ma is sokan kételkednének Gabriel szavaiban. -Ha visszaugrunk 2000 évet, az „Isten-várás” hívői közé - elképzelhetjük mit jelentettek Gabriel szavai. A „reménység” Isten országának a Földre való kiterjesztését óhajtotta és Móriában az égi Isten-Anya, a sokat imádott „Fény-Szüze” földreszállt leányát köszöntötte. Maga Gabriel is. De mit érezhetett Mária?....

A hagyomány szerint: „Mária Gabriel szavai után értette meg, fogta fel igazában a - nagy veszély után - benne keletkezett boldog meglepéssel telített érzés-állapotot. Az nem is jutott eszébe, hogy a férfi nélküli fogantatásában kételkedjen. Ismerte jól a próféciákat és most, *hogy saját magát tudta kiválasztottnak azok teljesítésében, valóban a „Fény-Szüze” földi - de ettől a pillanattól kezdve - isteni erővel megáldott és felhatalmazott leányaként, engedelmes hittel és Istenhez való közelségének biztonságával nézett eljövendő napjai elé.*” - Mert emberi voltában is csodálatos változás történt vele. Keze nyomán csodák fakadtak. Keze simogatása betegeket gyógyított. Vakok szemeit nyitotta látásra, vérző sebek múltak láthatatlanná újja érintésére. Bejárta mindazokat a helyeket, ahol édesanyja és apja időzött, lakott. Pandar József és Hanna mindig vele volt. József nemcsak Mária „lépéseire” vigyázott, hanem Adiabene tartományában egy tökéletes „rendőrségi szervezetet” létesített. Minden idegent, főleg Jeruzsálemből érkező zsidót figyeltetett és hűséges „arám” emberei valóban ismerték ezeknek az idegeneknek minden útját, minden lépését. József Pandar nagyon jól tudta, hogy a babiloni zsidó vallási központban is tudnak a „nagy csillag” közeledéséről, annak ellenére, hogy a zsidók sohasem rendelkeztek csillagvizsgáló intézetekkel, hanem csak az állandó kémkedésükkel szerzett adatok birtokában voltak. És Adiabene (Galilea) tartományba azért küldtek „kémlelőket”, mert Mária csodatetteinek híre Jeruzsálembé is elért. - Rabbi Seth látomásának beteljesülését látták Mária tetteiben, mert minden ilyen csodás gyógyítás messzebbre taszította az embereket a jeruzsálemi templomos-jahweizmus önösségétől és bosszúálló istenétől.

114

Most, jó kétezer év után meg kell állapítanunk azt, hogy ez a József Pandar valóban jól vigyázott az Isten-Lányára, Móriára és nagy előrelátással elejét vette minden zsidó merénylet lehetőségének. A Mindenhatón kívül József Pandar dicséretként kell elismernünk azt, hogy Mária minden baj és sérelem nélkül eleget tudott tenni annak az isteni hivatásnak, hogy *kilenc hold-forduló teljesezéséig a szíve alatt tudta hordani a „ Világ Világosságát”*. Hát köszönjük meg mi is most - így együtt - herceg Adiabene József Pandarnak Mária védelmét, mert neki is nagy része van abban, hogy így imádkozhat a ma hívője:

.. Üdvözlégy Mária! - Áldott vagy Te az asszonyok között és áldott a Te méhednek gyümölcse - Jézus!”

Most pedig arra kérem kedves olvasóimat. hogy ne kételkedjenek Mária „szeptőlétlen fogantatásában”, hanem fogadják el a sumír próféciák által, évezredek át hitt

„Istenvárás” beteljesedésének első csodájaként. De az itt mellékelt szoborfej arca és tekintete talán a meggyőződés segítője leend, amikor ezt *Gabriel*-nek ismerjük fel. Eddig úgy írtam: „*sumír király Hatraból*” és közöltem is az „Ister-Gami Oroszlánok Titka” című könyvemben. Meg kell változtatnom ezt az állítást, mert a *fej süvege nem királyi, hanem a sumír-pártos mágusok süvege*. Ugyanis a homlok felett két magot látunk rajta, mely a „*mágus süveg*” jelképe. Az „*égi*” és a „*földi*” Tudást jelenti, amivel *Gabriel* rendelkezett.

Azért állítom biztosan és minden kétséget kizárva, hogy ez a szoborfej Gabrielt ábrázolja, mert *a mágus süvege* a „*kél magot*” csak a *mágusok fője*, a *sippari legfőbb pap viselhette*. Igen régi és „eltakart” titkokat fedek itt fel, de - ahogyan a mai római pápának is megvannak azok a „külső” különlegességei, melyeket kizárólag csak egyedül ő viselhet, higgyük el azt, hogy a bölcs és nagytudományu sumír-pártos

*mágus-papi szervezetben is létezett ily kiváltsága az „egyházfőnek”. És kérdezem az olvasót: Ha ennek a szoborfejnek, a hideg anyagnak ily tekintete van, milyen lehetett az „életben” az? *Isten küldötte: Gabriel, hozzánk is eljött!* Még azt szeretném olvasóimmal közölni, hogy én elejétől végig átkutattam az összes zsidó hagyományokat, legendákat, a talmudi irodalmat is, de *ennek a zsidó, József nevű ácsnak nyomát sehol sem leltem.**

115

Annál többet találtam az *„Adiabene-k kigúnyolására”* amiből azt következtetem, hogy *Mária és Jézus ehhez a családhoz tartozott, tehát Mária oltalmazója és törvényes férje herceg Adiabene József Pandar volt.* - A zsidó Józsefet egyedül két zsidó evangélista - Máté és Lukács - teszi a történelembe.

Márk és János meg sem említik. Huber Lipót ezt a zsidó józsefi szereplést Epiphanius, zsidó származású egyházatya „beszúrásának” sejteti. Tudva azt, hogy a mai júdai-kereszténység „szentiratai” igen sok módosítást szenvedtek napjainkig, hát minden „változtatást” lehetségesnek tartunk és ezek mind az *igazság* elferdítését szolgálták és szolgálják ma is!

Kérem olvasóimat, hogy fogadják el szeretettel ezt az erőskarú és fajtánkhoz tartozó *Adiabene József Pandar herceget az égi küldött: Mária oltalmazójául, hiszen a Máriát körülvevő „isteni gondviselés”, az „oltalmazás” nagy feladatát nem bízhatta olyan „akárkire”, mint a bibliai zsidó ácsmester volt. Különösen akkor nem, amikor a zsidók vallási vezető testülete Máriát Izrael ellenségének tekintette, miként azt a fennmaradt hagyományokból már jó tudjuk. Itt van a Jézus elleni zsidó gyűlölet forrása. De a Mindenható úgy rendelkezett, hogy megszülessen és....MEGSZÜLETETT!*

116

A Pártus Herceg Betlehemben

MOST már ezt a címet adom annak a fejezetnek, melyben Jézussal és az Ő tanításaival foglalkozom. Teszem ezt azért, mert eddigi kutatásaim azt a gyakorlati tapasztalatokat szolgáltatták, hogy a gúnyolódó és Jézus-beccsmérő zsidó hagyomány írásai vezettek azokra az igazságokra, amit a mindenképpen júdaizálni akaró ortodoxia elhallgatott vagy megmásított.

Így vagyunk Jézus születési helyével is.

Hol született Jézus?...

A kanonizált négy evangéliumban ugyanis egyedül Lukács az, aki a júdaizálásban társa és titkára volt Saul-Pálnak, így ő a messiási szellemben és a dávidi folytonosság biztosítására úgy mondja, hogy *József és Mária „Názáret városából Júdeába, Dávid városába, mely Betlehemnek nevezetik”* - mentek a népszámlálásra (Lk. 2:4-7), és ott

Máira „szülé az ő elsőszülött fiát”. - Máté csak annyit mond. hogy *Jézus a Júdeai Betlehemben született*” (Mt. 2:1) - Márk evangéliumában (6:1) Názáretet mondja Jézus „hazájának” és János (1:47 és 7:41-43) *csak sejteti a galileai Názáretet*.

A júdai-keresztény egyházak természetesen a „dávidi folytonosságot” tanítják és Jézus állítólagos születésének helyén, a júdeai Bethlohom - mai Betlehem - egy hajdani barlangja felett ott a templom, melyet építettek és oda zarándokol a kegyelet. - Ma ez a fontos. Kegyelettel imádkozni Jézushoz és Vele, Benne megújhódn. - Tehát e sorok írója nem zúgolódik afelett, hogy a kereszténységet római államvallássá tévő Nagy Konstantin római császár „Chrestost”-imádó és tisztelő édesanyja, amikor fia végre megszüntette a keresztények gyilkolását, és az eddig kigúnyolt „Chrestos”-t *Isten Fiának hitte és hinni rendelte*, a lehető leggyorsabban lerohant a „szentföldre” és abban a kisvárosban, amit a zsidók „Dávid városának” mutattak neki, keresett egy alkalmas barlangot, azt Jézus születési helyének ismerte fel és templomot építtetett azonnal föléje. Ennek a nagyhitű asszonynak nemes cselekedetével indult meg „Chrestos” hivatalos tisztelete és ő igazán nem tehet arról, hogy - még száz év sem telt bele és - a zsidó származású „egyházatyák” a „Chrestos”-t, „Christos”-sá, zsidóul *Messiássá változtatták*.

E sorok írója azt is nagyon jól tudja, hogy a mai, zsidógyökérbe zsugorított júdai-kereszténységet megváltoztatni nem bírja. Csak a „hivatalosított szolgaság” ellen tiltakozik, Jézus szavait ismételve: *„Én vagyok a Világ Világossága, aki engem követ, nem járhat sötétségben.” És „megismeritek az Igazságot és az Igazság szabadokká tesz titeket!”*

117

Ezért, és csak ezért írom le mindazt, amit valóban Igazságnak hiszek és bizonyítok. Az is ösztönöz, hogy a júdai-kereszténység hivatalos filozófiájának követése, vagyis az evangéliumi írásoknak „igazságként” való tanítása mellett, a Biblia-kiértékelő álláspontok kérdőjelezik meg az evangéliumi állításokat. - Így pl. az írásomban sokat hivatkozott bibliai szótár (Bible Dictionary), amit mindig így (*) jelzek, azt írja: *„Nem tudjuk biztosan, hogy Jézus hol és mikor született”* (*Q 977.0.) - Ez, a mondhatni „hivatalos” véleményezés serkentett arra, hogy itt is a zsidó hagyományokra tekintsek és éppen a *Jeruzsálemi Talmudban* találtam meg azt az adatot, hogy (BER. 11.5.) : *„Jézus a betlehemi királyi palotában született.”*

Ez az adat természetesen az *„Adiabene hercegi palotát”* mondja nekünk, a *galileai Betlehemben, ahol Mária is született*. - Ezt valóságnak elfogadva, *megszűnik az „istállóban való születés” meséje és így nem „nyugszik barmok közt Szent Fia.”*

Nem akarom ezt a több, mint ezeréves hiedelmet megzavarni. Annyit azonban el kell mondanom, hogy az egyiptomi *Nap-Fia - Osiris* - születési legendájában éppenúgy megtaláljuk az „állatok és pásztorok” jelenlétét, miképpen az evangéliumi írásokban olvassuk. Valószínűleg ezek mind tartozékai a „Fény-Fia” földrejöveteli körülményeinek, hiszen a „mondavilág” erősebb és mélyebb hiedelmeket szül, mint a bölcsélet.

A hit szempontjából nézve lényegtelenek is ezek a körülmények. A valóságot kell nézni. Azt, hogy a „*Fény-Fia*”, az „*Isten-Fiú*”, vagy tán „*Fiú-Isten*” *emberi testet öltött Jézusban*. A Föld porát taposták sarui és - mint már bizonyítottam - a zsidók által „idegenek földjének, *Galileának*” nevezett területen élő *szkita-arám-pártus nemzetségbe tartozó emberben lakozott Isten lelke*. Ez a fontos nekünk, mert ennek tudatosítása *népünknek nemcsak életet, hanem „hivatást” is ad*. Hiszen éppen azért tereli a saul-páli ideológiával naggyá lett és kiterébélyesedett júdai-kereszténység Jézust a zsidó származásba, hogy meg ne valósuljon Kajafásnak azon mondása: „*Ha az ő emléke megmarad, az ő népe magára talál!*”

És ez így igaz, amit sajnos éppen a magyar sors bizonyít, mert mióta „*elhagytuk a Jézusi igazság emlékét, idegenek szolgálai lettünk*”. Értse meg tehát az olvasó szándékamat, mert a „szabadságért”, annak szellemi és lelki megvalósulásáért keresem a Jézusi Igazságot a Betlehemi Hercegen.

De folytassuk csak Jézus történetét. Higgyük el, hogy ott született, ahol az Édesanyja. Palotában vagy istállóban - ma már teljesen mindegy, de *„megszületett!”*

Gabriel mondta Máriának, hogy „*csodával fog embertestbe születni*”. Nagyon érdekes nekünk az, hogy éppen az ortodoxia egyik „apokrif evangéliuma” tudósít erről a „csodáról” a következőképpen:

A British Múzeum „Codex Arundel 404” jelzésű okmányában, mely „*Libádé Infantia Salvatoris*” címen ismert - a következőket olvashatjuk: (Mária szülésénél segédkező szülésznő beszél).

Amikor bementem, hogy a hajadont megvizsgáljam, úgy találtam, hogy arcát az ég felé fordította és imádkozott. Hozzá érve mondtam neki:

118

- Mondd leányom... nincs-e valami szerencsés kellemetlen érzésed, vagy nem fáj-e valami?

Ő csak folytatta imáját és mint egy sziklakő mozdulatlan maradt, mintha semmit se hallott volna. (71)

- Amikor eljött az óra - megnyilatkozott Isten ereje. A hajadon, aki az égre szegezte tekintetét, mintha teljében lévő szőlőtővé változott volna, és amikor megjelent a *Fény*, dicsérte Azt, akitől megáldatott. A gyermekből sugárzott a *Fény* - éppenúgy, mint a Napból... Ez a *Fény* úgy született, miként a harmat az égből leszáll a Földre.

- A csodálkozás kábulata töltött el és elfogott a félelem, mert szemem odaszegeződött ahhoz a ragyogáshoz, mely a most született *Fényből* áradt... És ez a *Fény* egyre jobban sűrűsödött, gyermek formát vett lassan, addig míg olyanná nem lett, mint egy emberi csecsemő. Ekkor bátorságot vettem, lehajoltam, megfogtam, nagy vigyázattal karomba vettem és az volt a csodálatos, hogy semmi súlya nem volt, annyi sem, mint egy újszülötté. Megvizsgáltam és láttam, hogy testén nyoma sincs a szülésnek, tiszta

volt, könnyű és ragyogó. Mialatt én azon csodálkoztam, hogy nem sir, mint a többi újszülöttek, ő pislogva nézett - majd kedvesen rámnézett, rám mosolygott, és a szeméből olyan nagy fényesség áradt, mintha villám lenne.

- Amikor a hajadont fogtam meg - szűznek találtam. Nemcsak a szülésnek nyoma nem volt, de férfi sem érintette őt soha (73-74-75.)"

De elképzelhetik kedves olvasóim azt az érzést, ami - ennek a csodának tudatában - bennem keletkezett, amikor Luganóban (Villa Favorita), a „Thissen-Bornemissza Múzeum” gyűjteményében megtaláltam e festményt, amit itt bemutatok. Ugyanis ez a kép pontosan azt örökíti meg az utókornak, ami az előbbieken közölt Apokrifus Evangéliumban van leírva. Kutattam a festmény eredete és alkotójának adatai után, de csak annyit tudtam meg róla, amit a katalógusban találtam, így:

Daret: Anbetung des Kindes." Vagyis: A Gyermekek imádása.

Azt hiszem, hogy ez a festmény valahogyan elkerülte a középkori inkvizíció pusztításait, mert ez az „eretnek” ábrázolás teljesen ellenkezik az ortodoxia

119

felfogásával és *fényből születeti a „Fény-Fiút*, úgy, miként Gabriel mondta, hogy *„csoda útján fog születni erre a földre.”*

És ha már csodát látunk Jézus Urunk születésében, fogadjuk el ezt az „Égi Küldött” személyazonossági bizonyítékának. Mert csak az „Isten-Fia” foganhat Szűz-Anyjának méhében szeplőtelenül, hogy - onnan fénné válva, mint e „Fény-Fia”, ebből az Isteni Világosságból kapja emberi testét és legyen valóban a „ Világ Világossága”.

Profán és anyagi gondolkodással persze ez nem érthető. Csak Isten hatalmasságához érkező erős hittel. - A sippári bölcsek nagyon jól tudták - már előre - a születésnek az idejét és így indult el a „nagy karaván” a Pártus Birodalomból az „Égi Küldött” köszöntésére.

Amikor az istenes római császár - Nagy Konstantin - államvallássá tette a kereszténységet, a zsidó származású és arámi gyökerű egyházatyák kegyetlen vitát indítottak meg. Azt akarták eldönteni, hogy az „új” római hiedelemnek „Chrestos”-a (egyetlen Isteni-Szentje) vagy „Christos”-a, Krisztusa (Messiása) legyen. - Miként már tudjuk és gyakoroljuk a „Messiás” lett a győztes és zsidó származású „egyházatyák” belezsugorították Jézus tanítását a júdai gyökérbe, de a saját ízük szerint átformálva. Ez a „bezsugorítás” pedig napjainkban is itt van és hivatalosan „júdai-kereszténység” a neve. Keletkezésétől kezdve gondosan elpusztított mindent, ami a pártus hercegi család vérével született, Adiabenc-Grapte-Kharax Szűz-Mária Fiára, a „Názáreti Jézusnak”, általam pedig „Betlehemi Hercegnek” nevezett Égi-Küldöttnak a Pártus birodalmi kapcsolataira vonatkozik. Tehát máig sem tudjuk azt, hogy kik voltak azok a „zarándokok”, akik köszönteni mentek a Kisdedet Betlehembe? - A júdai-kereszténység „szentírása” Napkeleti Bölcseknek” vagy „Három Királyoknak” nevezi őket és ünnepük is van a naptárban, de a hivatalos egyházi tanítás gondosan eltakarja valóságos kilétüket. Magyarul: „Gáspár, Menyhért és Boldizsár” a nevük. De kiváló munkatársam - Hadanich István - hozzám küldött kéziratából érdekes adatokat tudunk meg e hagyományá vált esemény szereplőiről:

„Tertulianus szerint Kelet a mágusokat királynak tartja, Kr. u. 207-208 táján. Ephrahem, a 4. században élő szíriai író, már Hormizdan nevű perzsa királynak, Yazdegerd sába királynak, Perozadh séba királynak nevezi őket. - Egy másik szíriai író, aki az „Ádám és Éva Könyv”-et írta, ezeket a neveket adja tudomásunkra: Basantor sába király, Hor perzsa király és Karsudas a Kelet királya. - Az egyiptomi Barbaro már megelégszik Gathaspe, Melichor és Bithisarea nevekkal.

Az arméniai „Gyermek Evangéliumáéban (Kr. u. 500) neveik: Melkon, Perzsia királya: Gaspar, India királya, és Balthasar, Arábia királya.

A nyugati kereszténységben ezek a „királyok”: Balthasar, Melichor és Gaspar, akik a görög krónika latin fordításában szerepelnek a 6. sz.-ban.

De a balga hagyomány további lehetetlenségbe degradálja ezeket a „királyokat”, mivel Melichor-t Sem-től, Gaspar-t Kám-tól. és Balthasar-t Japhet-től eredezteti; a héber pseudo-történelem délceg fiaitól (The Star of

120

Bethlehem Mystery, by Davis Hughes, J.M. Dent and Sons Ltd, London, 1979.)

A jámbor hívő persze azt nem tudja, hogy Jézus születésének idejében a Pártus Birodalom egész Keletnek az ura és „Napkeleti Bölcsék” is csak itt élnek, mint az ősi sumír tudomány tovább művelői és mint az ősi hiedelem mágus-papjai.

Tehát akár „bölcsék”, akár „királyok” voltak a Jézus-köszöntők, azok csakis a Pártus Birodalomból mehettek és teljes bizonyossággal mondhatjuk, hogy mentek is. - Sajnos sehol sem találtam olyan király-listát, melyből megtudhattam volna, hogy mi volt a neve a Jézus születésekor uralkodó pártus királynak, de úgy következtetem a történelmi eseményekből, hogy a „három” *Arsak-házi* uralkodó, a pártus, arméni és Oxus-menti hun uralkodók, vagy családtagjaik voltak a „három királyok”.

Az evangéliumok említik azt, hogy *„Jézus élete veszélyben volt.”* Heródes - állítólagos - gyermekgyilkossági rendeletére hivatkoznak, de ma már minden biblikus elismeri azt, hogy ilyen nem létezett és mese, vagy valami „más” veszélyt takaró kitalálás ez. - Viszont a Korán 19. részében így olvassuk:

Emlékezz meg Máriának azon történetéről, mint ment el Atyafiai közé Napkeletre, hogy ott elrejtőzzék!”

Itt tehát Jézust az Édesanyjával - Máriával - együtt csak a már ismertetett zsidó bosszúállás és gyűlölet veszélye fenyegette, mely azáltal hárult el, hogy „Mária és a kisdéd Atyafiai közé ment Napkeletre”, vagyis a látható karaván „három királya” (valószínű megfelelő védelmi kísérettel) elvitte a Pártus Birodalomba Máriát és Jézust, és - hogy valami igaza legyen Máté evangélistának, aki „menekülésről ír (2. rész) - „József” is velük ment, de nem Máté zsidó ácsmestere, hanem Adiabene József pártus herceg, Mária oltalmazója és a jeruzsálemi törvények szerinti férje.

Ma már lehetetlen adatokat találni erre a Pártus birodalmi tartózkodásra vonatkozóan, mert napjainkig a júdai-keresztény egyházpolitikai inkvizíció elpusztított minden dokumentumot a Pártus Birodalom történetéről, az ott munkálkodó apostolok írásaival együtt, miképpen azt az 1971-ben Cannberrá-ban megtartott Nemzetközi Orientalista Világkongresszuson dr. Zichy-Woinarsky ausztráliai történész-tanárő bizonyította. De logikus következtetésekkel mégis megtalálhatjuk az Igazságot. Például: az evangéliumok semmit sem tudnak Jézusról 12 éves koráig, de nagyszerűen leírják, hogy miként tesz tanúbizonyságot tudásáról a „tizenkét éves Jézus a templomban.” Érdekesen ír erről a már arab-korban (Kr. u. 6. sz.) keletkezett *„Arab Evangélium”*. Nézzünk csak bele ebbe is. Jézust itt a csillagászok faggatják. Íme a szöveg:

Akkor egy jelenlévő bölcsész, aki a csillagászatban jeleskedett, azt kérdezte az Úr Jézustól, vajon tanulmányozta-e a csillagokat ? - az Úr Jézus felelvén, kifejtette neki

az égitestek és égövek számát, azok természetét és munkáját, helyzetét, harmad, negyed, hatod állásait, előre és hátrafutásukat s mindenféle viszonyaikat és sok egyebet, amit emberi ész ki nem nyomozhat."

Miután a zsidóknak nem voltak csillagvizsgáló intézeteik, így közöttük „csillagászatban jeleskedő” bölcseket hiába keresünk. E párbeszéd tehát való-

121

színűleg a scythopolisi máguspapi szervezet templomában történhetett, ott ahová Gabriel jött Mária látogatására az isteni üzenettel. - *Tehát valószínűleg Jézus 12 éves koráig Sipparban végezte az alapiskoláit és Édesanyjával, meg József Pandar nevelőapjával jött ide látogatóba.* De aztán a „szentiratok” nem tudósítanak semmit Róla. Elküldik a „pusztába”, és csak harminc éves korából származik a hivatalos egyházi jelentés. Sok biblikus azt állítja, hogy az esszeusok rendjében volt. Mások Indiába küldik a buddhista lámák közé - és milyen érdekes, hogy senkinek nem jut eszébe az „egyházatyák” sokasága tagjait is beleértve az, hogy a sok ezer éves múlttal és hagyománnyal, tudással és csillagvizsgáló intézetekkel rendelkező, legközelebbi, *Pártus birodalmi tudás-központ valamelyikét „gyanítsák” Jézus Urunk munkahelyének.*

A logika szerint ez a hely csak Sippar lehetett, hiszen a Pártus Birodalom fennállása már 250 éves múlttra tekint vissza, s a régészet megállapította azt is, hogy „a pártusok újjáépítették a régi sumír városokat, mágus-papi intézeteiket kibővítették és kegyelettel ápolták a mágus vallás hagyományait” - Azt is megállapították, hogy Jézus születésének idejében Sippar volt vallási központjuk (Vatikánjuk) és pl. Werner Keller, 17 nyelven megjelent könyvében - innen indítja a „Napkeleti Bölcseket” a mágus-papokat Jézus köszöntésére Betlehembe.

Mi úgy gondoljuk, hogy a zsidók által „mágus-papnak” nevezett Jézus Urunk volt az esszeusoknál is, meglátogatta a buddhista lámákat is. Azokat is tanította, de aztán „hazatért” Sipparba, ahol a Gabriel-féle bölcsekkel és tisztánlátókkal megbeszélte mindazt, amit látott és tapasztalt.

Amikor megismerjük a sumír mágus-vallás tanait, megértjük azt is, hogy a zsidók miért nevezték Jézust „mágus-papnak”. Ugyanakkor azonban felmerül az a kérdés is, hogy az ortodoxia miért különíti el az „esszeusokat” a mágusoktól? ...Nézzük meg közelebbről, hogy kik voltak

Az esszeusok

Ezek az Istenhívők sohasem nevezték magukat így. Ezt a nevet a zsidók adták nekik, mely „hívőt”, „törvénytisztelőt” és „remetét” is jelent a zsidó nyelvi értelmezés szerint. A Holt-tengeri tekercsekből ismerjük jobban őket, de ezekben sem hívják magukat „essenekes”-nek. Ez a név a tekercsekben nem található.

Róluk legelőször a zsidó Philo tudósít Kr. u. 50 körüli írásában. Khirbet-Qumran volt székhelyük a Holt-tenger mellett, kb. 8 km-re Nyugatra Jerikótól.

Ha valaki tanulmányozza írásaikat, arra a megállapításra jut, hogy ők is a mágus-vallás követői, de azt koruk szelleméhez aktualizálták. - Azzal a hasonlattal merek élni, hogy *mi is „esszeusok” lehetnénk, ha hagyományainkat vallásos kegyelettel ápolnánk és korunk szellemével visszaállítanánk a Jézusi Igazsággal megerősített ősvallásunkat, vagyis azt a „Chrestos-hitet”, amit Epiphanius zsidó származású „egyházatyja” jézusi szkítizmusnak nevezett és mint a júdai-kereszténység legnagyobb ellenségét, az alexandriai zsinaton .. kiátkoztatott”.*

122

Fogadjuk el ezeket az „esszeusokat” vagy „esszenusokat” jó mágusok gyanánt, mert ők a próféciák tudói és a földi Isten-országának várói és munkásai voltak: ellenségei a zsidó tanoknak és minden „áldozati” ceremóniának. Plinius szerint: sok századok óta léteztek. A felkelő Nap kapta mindig első, reggeli imádságukat. Nagy gondjuk volt a test tisztántartására. Scythopolisban gyártott fehér tunika volt öltözetük és olvastak az „Ég Könyvében”, tehát csillagászok is voltak, mint tudós és képzett mágus-papok. Bátran mondhatjuk azt, hogy csak a júdai-kereszténység „érdeke” különíti el őket a pártus mágusoktól és azt is hozzátehetjük még erős állítással, hogy Jézus Urunk érkezését váró, hűséges követői voltak a „Világ Világosságának”.

De azt hiszem Lukács evangélista is Jézust az „esszenusok” rendjébe akarja sorolni, mert Jézus életkorára vonatkozólag azt mondja, hogy 30 éves volt, amikor megkezdte tanítását (Lk. 3:23). Valószínűleg azért említi a „30-as életkort”. mert a qumrani „esszeusok” 30 éves korukig tanultak és csak ettől az időponttól kezdve végezték a nép között mágus-papi hivatásukat. Jézus 30 éves kora így - mai időszámításunk szerint - Lukács vonatkozásában. 23-25 A.D. lenne és ez nem esik egybe Pilátus kormányzóságának idejével.

Az evangéliumok szerint Jézus Galilea földjén csak 2-3 évet tanított. Az általam (*)-gal jelzett biblikus szótár (C.603. oldalán) Jézus keresztre feszítésének idejét 30 A.D. április 7-re teszi. Mivel Jézus az időszámításunk szerinti „zéró” előtt 7 évvel született - így tehát 37 évig volt emberi testben közöttünk.

Meglepő adatot közöl az egyik egyházi ..apokrif irat. „Tamás aktái” szerint Jézus így beszélt: *„Mikor fiatal gyermek voltam, s atyám palotájában gondozóim bőségén örvendeztem. Kelet Országából - szülőföldünkről - útravalót adtak nekem és elküldtek engem.”*

Érdekes következtetések vonhatók le e szavakból: „Kelet Országa” nem lehet más, mint a Pártus Birodalom, mert ez foglalta le az egész Keletet. Még India is része volt, mint „Indo-Pártia”. - „Szülőföldünk” kifejezés alatt is csak ugyanazt a területet értheti Jézus.

Persze sokirányú „kérdőjelezést” lehet felvetni e szöveggel szemben: Tamás írta-e, aki a Pártus Birodalomban tevékenykedett?... Nem későbbi és az ortodoxia erőszakossága alatt keletkezett „óvatos hivatkozás” ez az eltitkolt igazságokra?.....

E sorok írója úgy véli, hogy Jézus már gyermekkorától mindenütt tanított, amerre járt. A *mai racionális gondolkodó* azonban mégiscsak feltesz egy kényes kérdést most, amidőn megismerte Jézusnak az emberi hovatartozását. Talán így: Ha szkíta-arámi-pártus nemzetségbeli volt édesanyja szerint, akkor miért ment Kelet országából, amit „szülőföldünknek” nevezett, a zsidók közé Palesztinába? - a kérdésre feleletet ad egy régi hagyomány, mely állítólag *Mani*-től maradt fenn a régi írásokban:

A sippári Ige

Ebből Jézus valódi nevére is következtethetünk, mert itt mindig így írják -IEZU- a késői fordítók. Ez helyesen talán „IZ-ZU” lehetett, mely sumír-arámi nyelvben „Isteni Tudás”-t értelmez.

123

Azért is gondolunk erre, mert a sumír hiedelemben - amit ma mitológiának nevezünk - létezik „AB-ZU”, mint az Ősi Tudás, a Tudás Mélysége, vagy a Tudás Atyja értelemben, de kizárólagos „földi” vonatkozásban. Jézussal az Isteni Tudás - „IZ-ZU” - egyesül a földi tudással, „AB-ZU”-val és e két tudás egyesülését jelképezi a pártus Gabriel süvegén látható két „MAG”, hiszen a „mag” is ősi nyelvünk szava, mely a „Tudás” hatalmát jelenti és ebből latinizálódott a „mágus” szó is... talán úgy, mint „IZ-ZU”-ból a „JE-SU”. Innen jön a mi népnevünk is - a „MAH(g)GAR”, vagyis a „Tudás Népe.”

A magyarok között sokan „Jessze” nevet adnak Jézusnak. Ez lehetetlen és a zsidó mitológiától átvett név, mert Dávid apja volt Jessze.

De vegyük tudomásul, hogy Jézussal meghalt minden mitológia, mert Vele megszületett és megvalósult az *Isteni Kinyilatkoztatás*.

De térjünk vissza Sippárba, ahol összegyűltek a mágusok. Nevezhetjük ezt az összejövotelt „Pártus Vatikáni Zsinatnak” is, de itt a főalak most nem a mágusok fője, hanem IZ-ZU. a mi Jézus Urunk. Hirdeti küldetését és valószínűleg innen vette János evangéliumának az írója Jézus imájának a szövegét (Jn. 17. rész), amit senki sem hallott a tanítványok közül. - Ugyanis Mani szövegében így van írva:

Érettetek és mindenkiért, akik nektek hisznek, járom végig emberi utamat, hogy megszentelődjék Atyánknak az Igazsága és hogy mindnyájan egyek legyetek ebben az Igazságban. És bizonysgot is teszek arról, hogy engem Isten küldött erre a világra, hogy akik hisznek, megszentelődjenek az Ő Igazságában és megőriztessenek minden gonosztól”

Így búcsúzott Jézus Sipparban a mágusoktól és ment Galileába, hogy küldetését befejezze. - Külön könyvet kellene írni igehirdetéseiről, amit abban a veszéllyel és üldöztetéssel telített környezetben végzett, amivel a zsidó „gestapo” körülvette. Mert a „kajafási” nemzetség célja ez volt:

A „kiátkozott” Anyának Fiát megölni!

Csak forgassa az olvasó az evangéliumok lapjait, mert mindegyikben megtalálják ezt a kifejezést: „*A zsidók meg akarták Őt ölni.*” És nem titkos, hanem „közhírré tett” szándék volt ez.

Jézus az Édesanyjához ment Galileába, mely ebben az időben már nem tartozott a Pártus Birodalomhoz. Adiabene József Pandár már valószínűleg nincs az élők között. Aki aztán gondosan tanulmányozza az evangéliumi szövegeket, az hamar rájön arra, hogy Jézus Édesanyja mindenüvé kíséri Fiát. Az evangéliumok csak „asszonyokat” emlegetnek ugyan, de mondjuk csak ki bátran - a Nag-Hammadiban talált szövegek alapján és azok bizonyításával azt, hogy Mária Magdala és Jézus Édesanyja sohasem hagyták el az „Égi Küldöttet”. Akkor sem, amikor bekövetkezett

A nagy merénylet

Ezt a címet adom annak a szomorú fejezetnek, mely az emberiség legnagyobb bűntényét írja le. De itt olyan egyházpolitikai és hiedelembeli különbségekre akarom felhívni a figyelmet, melyek élesen szemben állnak a Jézusi

124

Igehirdetéssel. Ez azért nagyon fontos, mert a Máriával kapcsolatos és hagyományos gyűlölet mellett ez volt az ún. „teológiai indok”, melyre támaszkodva a „nagy szanhedrin” halálra kereste Jézus Urunkat.

De azért is ki kell térnem erre a témára, mert a júdai-kereszténység és a zsidó sajtó nagyrésze is határozottan hirdeti Jézus „zsidó voltát”, annak ellenére, hogy a „zsidó kánon” ezt határozottan tagadja. Ide illeszttem egy régen írt indoklásomat:

Foglalkoznunk kell megint názáreti Jézus Urunk személyével. Ugyanis a zsidóság újságjai egyre jobban kihangsúlyozzák Jézus zsidó voltát - annak ellenére, hogy az ő saját kánonjuk kifejezetten tagadja ezt. Így Jézus „faji hovatarozandóságára” vonatkozóan két hivatalos - talán inkább úgy mondható két kánonikus álláspont létezik

Az egyik a zsidó kánon szerinti, mely így mondja:

Ne legyen nekünk olyan fiúnk, vagy tanítványunk, aki az ő életét nyilvánosan elégeti (vagyis a törvényt megveti, lebecsmérli), mint Jesu és az ő kollégái”. (Talmud, Berakoth 17. és Sanhedrin 107. b. lapon.)

Ábrahám apánkat a gonosz Nimród letaszította a tüzes kemencébe...” (Pesachim 118. a. lapon)

Te gonosz, te gonosznak fia, az istentelen Nimród fiának fia....” (Pesachim 91. a. lapon, a talmudisták Nimród fia elnevezés alatt a názáreti Jézust értik.)

Húsvét előestéjén feszítettetett fel Jézus. Negyven nappal előbb kikiáltotta a herold: Megköveztetésre kivezettetik, mivel varázslást űzött és Izraelt bűnre csábította és félre vezette. Aki valamit az ő védelmére mondani tud, az jöjjön és jelentse. Minthogy

azonban semmit sem hoztak fel az ő védelmére, húsvét előestéjén fölfeszítették." (Sanhedrin 43. a. lapon)

Jesu ártatlanokat ölt meg, ő ártatlanok gyilkosa volt, s méltó volt arra, hogy megöljék..." (Sanhedrin 43. a. Rasi)

Senkinek, aki a Tóra szerint méltó a halálra, nem szabad cselt vetni, csak a népcsalóknak..... így cselekedtek Satheda fiával s fölfeszítették húsvét előestéjén. Hogyan Satheda fiát....? Hiszen ő Pandera fia volt.....

Chisda rabbi felelé: Anyjának férje volt Satheda s az ágyasa volt Pandera..... Az anyja Mirjam (Mária) volt. a hajfonogató" (Sanhedrin 67. a. lap)

A fenti idézetekből tehát kétségtelenül megállapítható az, hogy a zsidóság hivatalos álláspontja Jézust a nimródi fajból származtatja és nem Messiásnak, hanem bűnös gyilkosnak, varázslónak tartja és így tanítja.

A másik álláspont: A júdai-kereszténység - kánonja szerint - Jézust zsidónak tanítja, akit „mint elsőszülöttet bemutatnak a templomban és a 8. napon körülmetélték." (Lk. 2:21-22.)

Hát most melyik álláspontot fogadja el az igazságra törekvő?...

Napjainkban mindenesetre egyre jobban érezhető azon igyekezet, melyet a zsidó világsajtó egyre jobban hangoztat, s mely a zsidó evangélisták (Máté, Lukács és Szent Pál) írásaiban van leírva Jézus zsidó voltára vonatkozóan, annak ellenére, hogy a zsidó „hivatalos álláspont" - mint ismertettük - ennek

125

pontosan az ellenkezője. Még az Amerikai Magyar Népszava is hirdeti Jézus zsidó voltát (1983. január 28-i számában) és annak ellenére, hogy ez a sajtótermék „politikai lap" és nem vallástudományi, mégis így idézi János evangéliumának 3. rész 16. versét:

Ő a zsidó nemzetért született, élt, dolgozott és halt meg. Először értük és az egész világért."

Érdemes összevetni ezt a szöveget János evangéliuma írásával, ahol a megnevezett helyen a következőket mondja:

Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."

És e jánosi evangélium szavai alapján vessünk fel egy kérdést - úgy általában: Hisznek-e Jézusban a zsidók....?

Az igazságot tudni akaró végezze el ezt a vizsgálatot a saját környezetének világában és megtalálja a feleletet.

E bevezető után térjünk rá a cím kérdéseinek a tárgyalására. Ha együtt elvégzünk egy gyors történelmi áttekintést Jézus születésének idejébeni körülmények megismerésére, akkor megállapíthatjuk együtt azt, hogy ebben az időben semmiképpen sem tapasztalható a zsidóságnál az a Messiás-várás, amit a Jézust és tanításait nem ismerő Saul-Pál rögzít le a zsidókhoz írt leveleiben. Már csak azért sem fogadható el Saul-Pál messiási ideológiája, mert a zsidók törvényében (Thorában):

1. Semmi intézkedés nincs a Messiás „feláldozására”;

2. A 89. Zsoltár 27. és 28. verseiben érdekes szöveg olvasható erre vonatkozólag a következőképpen (Dávid zsoltára):

Ő így szólít engem: Atyám vagy Te, én Istenem és szabadításom kösziklája.

Én meg „elsőszülöttemmé” teszem őt és feljebbvaló a föld királyainál”. Ide csatolom erre vonatkozólag Lonecz Gyula teológus tanulmányának részleteit, melyből megállapítható, hogy:

Jézus keresztre feszítésének és megöletésének oka Dávid személyével áll szoros kapcsolatban. Az idézett Zsoltár verseinek döntő fontosságú része az a kitétel:

Én meg elsőszülöttemmé teszem őt....”

A zsidóság teológiai álláspontja tehát az, hogy Dávid Isten „elsőszülöttje” és nem a názáreti Jézus.

Így e zsidó teológiai tétellel Dávid isteni rangra van emelve és - mint „elsőszülött” - az Atya mellett rangban a második személy égen és földön. Ezt a „Tizennyolcas Imádság” 14. fohásza ki is mondja: *„Légy irgalmas Jahwe, mi Istenünk....Dávid házának királyságához, aki a te igaz Messiásod.”*

Jézus születésének idejében ez a *tan* a zsidóságnál mindenkire - hívőre és tanítóra - egyaránt kötelező volt. Felháborodva tiltakoznak ezért a zsidók, amikor Jézus azt mondja nekik: *„Én az Atyától jöttem.”*

126

Viszont Jézus Isteni Igazságokat hirdet. Csodákat tesz és a nép - a zsidók közül is sokan - elhiszik neki, amikor így mondja: *„A Világ Világossága vagyok”. (Jn. 9:5) - „Az Isten Fia vagyok” (Jn 10:39)*

A hívők azt kiáltják: *„Ez a Messiás.”* (Jn. 7:41) ...a Dávidot messiásként tisztelők pedig felordítanak: *„Galileából nem jöhet a Messiás”* (Jn 7:41)

Érdekes szemszögből világítja meg az idézett teológus honfitársunk ezt a problémát, s mondhatjuk, hogy ismeretlen volt előttünk a dávidi Messianizmus. A júdai-keresztény teológiák ezt nem tanítják. De kiáltunk fel mi is most és kérdezzük meg, hogy: Miért nem jöhetett a zsidók Messiása Galileából?...

A felelet egyszerű: Galileában nem a zsidó nép lakott, hanem azok, akiket II. Sargon asszír király az elszállított izraeliták helyett ide telepített - ahogy a Biblia mondja:

"És más népeket telepített be AsszírIA királya Babiloniából, Kutából, Avából, Hamathból és Sefarvaimból, és beszállította őket Samária városaiba Izrael fiai helyett." (2 Kir. 17:24)

Az eredeti héber szöveg fordítását azonban így olvashatjuk (Badiny Jós Ferenc: „Káldeától Ister-Gamig”. 1. kötet 216. oldal):

És más népet telepített be AsszírIA királya Babilonból. Kutából, bálványimádókat Hámáthból és Sippárból."

Tehát a mi Jézus Urunk ebből a Samáriába telepített káld-sumír-subar népből származik, mert ezek éltek Galileában és Samáriában.

Ezért nem származhat a zsidók Messiása onnan, mert Messiás csak zsidó lehet, és nem sumír-káld-subir-szabir.

Az elmondottak világosan mutatják, hogy a zsidók egyáltalában nem „várták a Messiást” Jézus idejében, hanem Dávidot tisztelték Messiásként. Ez volt a hivatalos álláspont és eszerint nem is voltak előkészületeik egy „Isteni Küldött” fogadására.

Más volt a helyzet azonban a Pártos Birodalomban, ahol az ősi „mágusvallás” *Én-Lil* istenszemélyben hitte, tisztelte az egyetlen „egyszülött fiát”, -„elszülöttjét”, aki a sumír teremtés-történet szerint a „Világ Világossága”. Azt is tudták, hogy ő az „anyagi formában” is létezik - mint *Én-Ki* - akiről hirdették azt, hogy egyszer embertestben fog lejönni a Földre. Ennek a tanításnak egyik központja volt a Pártos Birodalomban újjáépített Sippar.

Ide kellett illesztenem ezt a régi írásomat, hogy kellőképpen ismertessem a *nagy merényletnek* - a faji gyűlöleten kívüli - indokait is. A „merénylet” és annak körülményeit mondja el nekünk a zsidóságnak egy Jézus-korabeli doktora, akinek írását megőrizte a hagyomány, és ez: *Nikodémus Evangéliuma*.

* * *

A „keresztény” és keresztyén” papok legtöbbje nem ismeri el az „evangéliumot”, melyet a római kánon az „apokrif”-ek közé sorolt annak ellenére, hogy Jézus Urunk Pilátus elé vezetésének a „csodáját” is leírja.

Valószínű az, hogy írója „szemtanúja” volt Jézus Urunk törvénytelen elítélésének és a zsinagóga tanácskozásain is részt vett, mert oly történeteket közöl, amit a kanonizált „négy” evangélium nem említ. A gnosztikusok tanították és így mondhatjuk, hogy a saul-páli ortodoxia taszította ki a „szentírásból”, mert felfedi a Jézus-korabeli zsinagóga minden aljasságát.

128

IX. Nikodémus Evangéliuma

Ez az „evangélium” fennmaradt a görög, szíriai, kopt és örmény nyelveken írt kéziratokban, melyekben „Pilátus aktái” címmel található. Az ortodoxnak nevezett egyházban Epiphanius (Kr. u. 375) egyházatya magát Nikodémust. Jézus tanítványát nevezi szerzőként. Eusebius (Kr. u. 295) „Egyháztörténet”-e is megemlíti (1.9, I... IX. 1.1:7, 1) azzal a hozzáadással, hogy „Pilátus aktáiról” már jó sok idővel őelőtte beszéltek a gnosztikusok és oktatókönyveikben is tanították. Az evangéliumban leírt történetet azonban megerősíti Tiberius császárnak Poncius Pilátushoz írt levele - melynek pontos szövegét közli a Vindobon Codex, - és Koppenhágában 1804-ben közölte ezt a régi iratot A. Birch „Auctarium codicis apocryphi N.T. Fabrieiani” címen. - „Nikodémus Evangéliumát” J. A. Favricius „Codex Apocryphus N.T.” (Hamburg 1719) művéből a 23. és a következő oldalakon közölt szövegének magyar nyelvre való fordításával adjuk át az igazságot keresőknek.

I.

1.) Miután a főpapok és írástudók tanácsa összegyűlt, Anás, Kajafás, Semes, Dothaim és Gamaliel, Júdas, Lévi és Neftali, Alejandro és Jairo, valamint a többi zsidók, mind megjelentek Pilátus előtt vádolva Jézust valótlanságokkal - így mondták: „Ismerjük, hogy ez az ember Józsefnek, az ácsnak fia és Máriától született, de ő saját magát Isten fiának és királynak mondja, megszenteltségteleníti a szombatot és még atyáink törvényét is el akarja törölni.” - „Miként akarja eltörölni a törvényeiteket?” - kérdezte Pilátus. - „A mi törvényünk tiltja a szombati napon való gyógyítást és ez a gonosz bűvöléssel meggyógyította a sántákat, púposokat, bénákat, vakokat, süketeket, némákat és megátalkodottakat a szombatnapon.” - „Miféle gonosz bűvöléssel gyógyított?” - kérdezte Pilátus. - „Ez egy mágus, Belzebúb jóvoltából - és ő a gonosz szellemek ura, aki elűzi őket és mindegyik engedelmeskedik neki” - mondták a zsidók. - „Nem lehet a démonokat elűzni egy tisztátalan szellem erejével, hanem csak a segítő Isten jóvoltából” - mondta nekik Pilátus.

2.) Akkor a zsidók így fordultak Pilátushoz: „Kérjük felségedet, hogy őt a Te törvénszéked elé hozzassuk kihallgatásra.” - Maga elé hívta ekkor Pilátus őket és így szólt hozzájuk: „Mondjátok meg nekem azt, hogy én - aki csak egy helytartó vagyok - miképpen tudjak kihallgatni egy királyt?” - „Mi nem azt mondtuk, hogy ő király, hanem hogy ő állítja ezt magáról” - felelték a zsidók. - Ekkor Pilátus odahívta udvarmesterét és parancsolá: „Vezesd elő hozzám Jézust a teljes udvari szokás szerint”. - Kiment akkor az udvarmester, s amint megismerte Jézust, hódolattal illette; levette magáról

hosszú palástját, azt leterítvén előtte a Földre így szólt Jézushoz: „Uram! Taposs át rajta és lépj be, mert hív Téged a helytartó.”

- Amikor a zsidók látták, hogy mit csinált az udvarmester, ordítani kezdtek és azt kiabálták Pilátus felé: „Miért hivatod ezt az udvarmester által, amikor

129

egy kikiáltóval kellett volna berendelni?... Tudod-e, hogy udvarmestered hódolattal illette, leterítette palástját eléje a Földre és kérte, hogy taposson át rajta úgy, mintha a király volna?”

3.) Pilátus hívatta az udvarmestert és kérdezte tőle: „Miért vezetted így elém és miért terítetted palástodat a Földre Jézus lábai alá?” - Az udvarmester így telelt: „Kormányzó Uram! amikor Jeruzsálembe küldtek Alejandro kísérvőjeként, láttam őt számárháton a városba jönni a virágágakkal kezükben örömben rivalgó zsidógyerekek közepette, mialatt sokan elébe terítették ruháikat és azt kiáltozták: „Ments meg minket Te, ki a magasságban lakozol! Áldott az, aki az Ur nevében jön!”

4.) A zsidók ekkor megint ordítani kezdtek és azt mondták az udvarmesternek: „A zsidók gyerekei a saját nyelvükön kiáltoztak. Hogyan értetted meg te ezt görögül?” Az udvarmester így válaszolt: „Megkérdeztem egy zsidót, hogy mit kiabálnak és ő görögre fordította nekem.” - Pilátus kérdezte akkor a zsidókat: „Hogyan mondják azt héberül, amit kiáltoztak?” - „Hosanna membrome; baruchamma, Adonai” - mondták. - „Na és mit jelent 'hosanna', meg a többi?” - kérdezte Pilátus. - „Ments meg minket Te, aki a magasságban lakozol, áldott az, aki az Úr nevében jön” - felelték a zsidók. - „Ha ti magatok tanúsíjtátok azt az igazságot, amit a gyerekeitek kiáltoztak, akkor miben hibázott az udvarmester?” - kérdezte Pilátus a zsidóktól... de azok nem tudtak válaszolni, hallgattak. - Akkor Pilátus az udvarmesterhez fordult és mondta: „Menj és vezesd elém őt úgy, amint jónak véled”. - Kiment megint az udvarmester és ugyanúgy cselekedett, mint előbb, mondva: „Lépj be Uram... a helytartó hív Téged!”

5.) De abban a pillanatban, amikor Jézus a palotába lépett, mialatt a zászlótartók kezükben tartották a zászlókat és a rúdra erősített képeket (standardok), a zászlók és a képek meghajoltak és hódoltak Jézusnak. A zsidók ordítva szidalmazták a zászlótartókat. - Pilátus így szólt hozzájuk: „Nem csodálkoztok azon, hogy a zászlók és képek meghajlva magukat, miképpen hódoltak Jézusnak?” - „Láttuk nagyon jól, hogy azok miképpen hajoltak meg és tisztelegtek neki” - felelték a zsidók. - Ekkor Pilátus maga elé rendelte a zászlótartókat és azt kérdezte tőlük: „Miért cselekedtétek ezt?” - A zászlótartók így feleltek: „Mi görögök vagyunk és Isteneinket szolgáljuk. Miként hódolnánk mi ennek? ... De tudd meg, hogy mialatt mi tartottuk a képeket és zászlókat, azok maguktól meghajoltak és hódoltak neki.”

6.) Akkor Pilátus a zsinagóga főihez és véneihez szólt így: „Válasszatok ki magatok közül erős és hatalmas férfiakat és legyenek azok a zászlótartók, és majd meglátjuk, hogy a zászlók és képek meghajolnak-e megint maguktól?” -Kiválasztottak akkor a zsidó vénei 12 erős és hatalmas embert a népükből, akik átvették a zászlókat megoszolva, hat-hat egy csoportba és felálltak a helytartó törvényháza elé.

Pilátus pedig udvarmesterének szolt: „Vidd ki őt a pretóriumból és vezesd be újra olyan formán, ahogyan jónak véled.” És Jézus az udvarmester által kísérve kiment a pretóriumból. Ekkor Pilátus odahívta magához azokat a görögöket, akik előbb tartották a zászlókat és képeket és mondta nekik:

130

Megesküdtem a császár életére, hogy ha nem hajolnak meg a zászlók és a képek Jézus bejövetelekor - lefejeztetlek titeket.” ...és ismételten elrendelte, hogy vezessék eléje Jézust. Az udvarmester ugyanúgy viselkedett, mint az előbbi alkalommal és nagyon kedvesen kérte Jézust, hogy taposson át az ő leterített palástján megint. Jézus pedig átment a paláston és bejött az épületbe. Abban a pillanatban megint meghajoltak a zászlók és a képek és így hódoltak neki.

II.

1.) Amikor Pilátus meglátta ezt, szörnyen megijedt és el akarta hagyni a törvényházat. Mialatt azon gondolkodott, hogy feláll és elmegy, feleségétől érkezett ez az üzenet: „Ne avatkozz bele ennek az igazságosnak a dolgába, mert sokat szenvedtem az éjszaka ezen ügy miatt.” - Ekkor Pilátus odahívta a zsidókat és mondta nekik: „Tudjátok jól, hogy feleségem könyörületes és sokkal vallásosabb mint ti, zsidók.” - A zsidók azt felelték: „Igen, tudjuk.” - Pilátus így folytatta: „Hát akkor tudjátok meg, hogy az én feleségem a következő üzenetet küldte nekem: „Ne avatkozz ennek az igazságosnak a dolgába, mert az éjjel sokat szenvedtem ezen dolog miatt.” - A zsidók erre azt mondták: „Nem mondtuk-e Neked, hogy ez egy mágus? Biztosan varázsolt a feleségednek valami agyrémes álmot.”

2.) Pilátus akkor odahívta Jézust és kérdezte tőle: „Hogy van az, hogy ezek tanúbizonyságot tesznek ellened? ...Nem felelsz semmit?” - Jézus azonban így válaszolt: „Ha nem lenne hatalmuk erre, semmit sem mondhatnának, de mindenkinek van szája a jó és a gonosz beszédre, ők majd látni fogják.”

3.) Ekkor a zsidók vénei válaszoltak Jézusnak így: „Mit jeleni az, hogy mi majd meglátjuk?... Először is Téged a paráznaság hozott a világra; másodszor a Te betlehemi születésed egy nagy gyermekgyilkosságot okozott; harmadszor a Te apád József és anyád Mária Egyiptomba menekültek, mert feszélyezve érezték magukat a nép között.”

4.) Voltak ott jelen azonban jóakaratók is a zsidók között, akik így mondták: „Mi nem hisszük azt, hogy paráznaságból született, mert tudjuk azt, hogy mikor József megházasodott Máriával, Mária már terhes volt, de nem paráznaságból.”

Ekkor Pilátus azokhoz a zsidókhoz szolt, akik a paráznaságból való születést állították: „Tehát nem igaz az, amit mondtok, mert megtartották a házasságot, amint a ti népetekből valók bizonyítják.”

Anás és Kajafás válaszoltak Pilátusnak így: „Mi mindnyájan azt hirdetjük, hogy paráznaságból született, de ezek nem hisznek nekünk, mert ezek prozeliták és az ő tanítványai.”

Odahívta akkor Pilátus Anást és Kajafást és azt kérdezte tőlük: „Mit jelent az a szó, hogy prozelita?” Azok így feleltek: „Azt jelenti, hogy azok görög szülők gyermekei, akik zsidók lettek.” - Azok pedig, akik azt állították, hogy Jézus nem született paráznaságból a következők voltak: Lázár, Aster, Antal. Santiago, Amnes, Zeras, Sámuel, Izsák, Finees, Crispo, Agripa és Júdás ...és

131

azt mondták: „Mi nem születünk prozelitáknak, hanem zsidó szülők gyermekei vagyunk és az igazságot mondjuk, mivel ott voltunk József és Mária házasságkötésénél.”

5.) Odahívta magához Pilátus akkor ezt a tizenkettőt, akik azt állították, hogy Jézus nem született paráznaságból és azt mondta nekik: „Kérlek benneteket, hogy esküdjete a Cézár életére, hogy igaz-e az állításotok, hogy nem született paráznaságból...? - Azok így feleltek: „A mi törvényünk tiltja az eskütevést, mert az bűn, de hagyj, hogy ők esküdjenek a Cézár életére - mondva - hogy nem igaz a mi beszédünk és halálos bűnösök vagyunk.” - Pilátus akkor Anáshoz és Kajafáshoz fordult, kérdezve: „Semmit sem feleltek erre?” - Azok visszamondták: „Te ezeknek adsz hitelt, akik Jézus törvényes születését bizonyítják, mialatt mi mindnyájan azt kiáltjuk, hogy paráznaságból született, hogy ez egy mágus és magát Isten Fiának nevezi.”

6.) Kiutasította ekkor Pilátus a pretóriumból mind a zsidók sokaságát - kivéve ezt a tizenkettőt, akik tagadták a paráznaságból való eredetet és Jézust elválasztotta tőlük. Azután így szólt hozzájuk: „Mi az okuk ezeknek, hogy Jézust meg akarják ölni?” - „Gyűlölik Őt azért, mert szombaton is gyógyít” - felelték ezek.

A jócselekedeteiért akarják megölni?” - kérdezte Pilátus.

III.

1.) Pilátus megdühödve ment ki a pretóriumból és azt mondta a zsidóknak: „Az égen ragyogó Napot hívom tanúnak arra, hogy én ebben az emberben semmi bűnt nem találok.” - A zsidók felelték: „Ha nem lenne egy bűnöző, nem adtuk volna át Neked”. - Így szólt akkor Pilátus: „Vigyétek el és ítéljétek el a ti törvényeitek szerint.” - „Nekünk nincs megengedve az, hogy valakit megöljünk” - mondták a zsidók...- „Nektek megtiltotta Isten, hogy öljetek és nekem nem?” - felelt a helytartó.

2.) És ismét bement a pretóriumba. Magához hívta Jézust és kérdezte: „Te vagy-e a zsidók királya?” - „Magadtól mondod-e ezt, vagy mások mondták neked én rólam?” - kérdezte vissza Jézus. - „Hát zsidó vagyok én talán? A Te néped és a főpapok adtak Téged a kezembe, mit cselekedtél?” - hangzott Pilátus szava. - „Az én királyságom nem e világon van, mert ha itt lenne, az én híveim küzdenének azért, hogy ne legyenek

a zsidók kezébe adva, de az én királyságom nincs itt." - felelte Jézus. - „Tehát, Te király vagy?” - kérdezte Pilátus. - „Te mondd, hogy király vagyok, de én azért születtem és azért jöttem a világra, hogy mindenki hallja a hangomat, aki az igazságból való” - felelte Jézus.

Mi az igazság?” - kérdezte Pilátus. - „Az Igazság az égből származik” - felelte Jézus. - „A földön nincs igazság?” - kérdezte Pilátus. - Jézus felelte: „Láthatod hogyan esnek ítélet alá azok, akik az igazságot szólják azok által, akik a földön a hatalmat gyakorolják.”

132

1.) És benthagyva Jézust a pretóriumban, kiment Pilátus a zsidókhoz és mondta nekik: „Én semmi bűnt nem találok benne.” - A zsidók így feleltek: „Ez azt mondta, hogy hatalma van lerombolni a templomot és három nap alatt újra felépíteni azt.” - „Miféle templomot?” - kérdezte Pilátus. - „Azt, amelyet Salamon épített negyvenhat évig és ez azt mondja, hogy lerombolja és három nap alatt újra felépíti” - felelték a zsidók. - „Ártatlan vagyok ennek az igaznak a véréért, ti majd lássátok” - felelte Pilátus.

2.) Azután Pilátus összehívta a véneket, a papokat és a levitákat és titokban azt mondta nekik: „Ne dolgozzatok így, mert egyik vádatok sem érdemesíti halálra, mert mindegyik a gyógyításokra és a szombat megszenteltetésére vonatkozik.” - A vén papok és a leviták így válaszoltak: „Ha valaki a Cézárt káromolja, méltó-e a halálra?” - „Méltó a halálra” - válaszolta Pilátus. - „Ha a Cézárt káromoló méltó a halálra, úgy tudd meg, hogy ez Istent káromolta” - mondták a zsidók.

3.) Ekkor a helytartó megparancsolta, hogy a zsidók menjenek ki a pretóriumból és Jézust hívta be, mondva neki: „Mit csináljak Veled?” - „Cselekedj úgy, ahogy neked adatott!” - felelte Jézus. - „Miként adatott nekem?” - kérdezte Pilátus. - Jézus felelte: „Mózes és a próféták beszélnek az én halálomról és feltámadásomról” - A zsidók és akik hallották azt kérdezték Pilátustól: „Miért hallgatod tovább ezt a káromlást?” - „Ha ezek a szavak káromlások, akkor fogjátok el ti káromlás miatt, vigyétek a zsinagógátokba és ítéljétek el a törvényetek szerint” - felelte Pilátus. - A zsidók felelték: „A mi törvényünkben az van írva, ha egy ember vétkezik a másik ember ellen, egy híján negyven ütéssel érdemel, de ha valaki Isten ellen vétkezik, azt meg kell kövezni.”

4.) „Fogjátok el hát magatok és büntessétek meg, ahogy akarjátok!” - mondta Pilátus. - A zsidók így válaszoltak: „Mi azt akarjuk, hogy keresztre legyen feszítve.” - „Nem érdemli meg a keresztre feszítést” - mondta Pilátus.

5.) Ekkor körülnézett a helytartó és látta körös-körül a zsidók csődületét és azt is, hogy sokan sírnak a jelenlévők között és felkiáltott: „Nem mind az egész sokaság kívánja halálát”. - A zsidók vénei feleltek erre: „Azért jöttünk mindnyájan, tömegesen, hogy meghaljon.” - „És miért haljon meg?” - kérdezte tőlük Pilátus. - „Mert Isten Fiának és királynak nevezte magát” - felelték a zsidók vénei.

V.

1.) Ekkor egy Nikodémus nevű zsidó állt a helytartó elé és így mondta: „Mivel jóságos vagy, könyörgök, engedj nekem néhány szót szólni.” - „Beszélj!” - mondta Pilátus. - És Nikodémus így szólt: „Én így beszéltem a vének, a leviták és Izrael egész sokasága előtt a zsinagógában: mit kívántok tenni ezzel az emberrel?... Ő oly csodákat és különös dolgokat cselekszik, melyeket senki más nem tudott tenni és nem lesz képes senki sem ezekre. Hagyjá-

133

tok Őt békében és ne forraljatok semmit ellene, mert ha az Ő csodái isteni eredetűek - megmaradnak azok, de ha csak emberi dolgok, úgy elenyésznek. Mert Mózes is, amikor Isten által Egyiptomba küldetett, sok - Isten által előbb jelzett - csodát művelt a fáraó, Egyiptom királya előtt. És jelen voltak a fáraó előtt James és Jambres. akiket az egyiptomiak isteneknek tartottak és Mózeshez hasonló csodálatos dolgokat műveltek. Mivel csodáik nem voltak isteni eredetűek, elenyésztek azokkal együtt, akik hitték azokat. - Ezért most bocsássátok szabadon ezt az embert, mivel nem méltó a halálra!”

2.) Ekkor a zsidók így szóltak Nikodémushoz: „Te ennek az embernek tanítványává lettél és így az ő érdekében beszélsz.” - „Hát akkor a helytartó is az Ő tanítványa és az Ő védelmében beszél?” - „Nem a császár tette ebbe a méltóságba?” - kérdezte Nikodémus. - A zsidók mérgesen vicsorgatták fogait Nikodémus felé, amikor így szólt Pilátus: „Miért vicsorgatjátok fogaitokat rája, hallva az igazságot?” - „Legyen tied az ő igazsága és az ő része” - mondták a zsidók Nikodémusnak. - „Legyen enyém, mint mondtátok. Amén... Amén.” - felelt Nikodémus.

VI.

1.) Azután a zsidók egyike lépett a helytartó elé és engedélyt kért. hogy szólhasson. - „Ha valamit akarsz mondani, beszélj!” - mondta Pilátus. - És a zsidó így szólt: „Harmincnyolc évig voltam egy hordágyra dobva, tele fájdalommal. Mikor jött Jézus, sok megszállott és mindenféle betegséggel sújtott ember meggyógyult általa. Akkor megszánt engem néhány fiatal, felszedve hordágyamat és mindenemet elvittek Jézushoz. Jézus, ahogy meglátott, megsajnálta engem és így mondta: 'Vedd fel a te hordágyadat és járj' Es én felvettem a hordágyamat és járok” - „Kérdezd meg őt. hogy milyen napon történt ez?” - kiáltották a zsidók a helytartónak ...és a meggyógyult válaszolt így: „Egy szombat napon volt ez.” - „Nem mondtuk-e neked, hogy szombaton gyógyított és űzte az ördögöket?” - mondták megint a zsidók Pilátusnak.

2.) De másik zsidó jött előre és mondta: „Én vak voltam, már vakon születtem. Hangokat hallottam, de sohasem láttam semmit és Jézushoz érve nagy hangon kiáltottam neki 'Dávidnak fia, könyörülj rajtam'...és Ő megsajnálta engem. Szememre tette a kezét és megnyílt a szemem - láttam!”

- Megint másik zsidó jött előre és mondta: „Meggörbült rokkant voltam és egy szavára kiegyenesedtem.” - Megint másik mondta: „Leprás voltam és egy szavára kigyógyultam.”

134

VII.

Egy Berince (Veronika) nevű asszony kiáltott messziről: „Vérfolyásos beteg voltam. Csak megérintettem palástját (szűrjét) és elállt a vérzésem, ami pedig tizenkét év óta állandóan folyt.” - A zsidók kiabáltak közbe: „Van egy szabálya a törvénynek, mely megtiltja a nőnek tanúkénti szereplését.”

VIII.

És a sokaságból sokan, férfiak és asszonyok kiabálva mondták: „Ez az ember egy próféta, aki leigazza a démonokat és azok engedelmeskednek neki.” - Pilátus odamondta ezeknek: „Mién nem engedelmeskednek a ti tanítómestereiteknek is?” - Azok így feleltek: „Nem tudjuk”. - Sokan tanúsították azt is, hogy feltámasztotta Lázárt a sírból, miután már négy napja eltemették. A helytartó igen ijedten mondta akkora zsidók sokaságának: „Miért akartok ti mindenáron ártatlan vért ontani?”

IX.

1.) Aztán Pilátus maga elé hívatta Nikodémust és azt a tizenkét férfit, akik Jézus igaz és tiszta származását bizonyították és kérdezte tőlük: „Mit tegyek, mert a nép között már egy forradalom van készülóban?” - „Mi nem tudjuk, majd ők látni fogják” - feleltek azok. - Összehívta akkor Pilátus a zsidók csődületét és mondta: „Tudjátok, hogy az a szokásom, hogy a börtönből kiengedek egy elítéltet a kovásztalan kenyér ünnepén. Van a börtönben egy gyilkosság miatt elítélt Barabás nevű rab; és ez a Jézus, akiben én semmi bűnt nem találok. Kit akartok, hogy szabad legyen... Jézus, vagy Barabás?” - Azok így kiáltozának: „Barabás, Barabás” - „És mit tegyek Jézussal?” - kérdezte Pilátus. „Feszítsd meg!” - kiáltották a zsidók és még azt is hozzátették: „Nem vagy a császár barátja, ha ezt szabadon engeded, mert ez magát Isten Fiának és királynak nevezte és így elismered, hogy ez a király és nem a Cézár.”

2.) A méregtől feldühödve felelt nekik Pilátus: „Ti egy lázongó fajta vagytok, akik szembeszálltok a ti jótevőitekkel.” - „Miféle jótevőitekkel?” -kérdezték a zsidók. - „A ti Istenetek kihozott benneteket Egyiptomból és megszabadított egy kegyetlen rabszolgaságból. Áthozott benneteket a tengeren úgy, mintha a földön jártatok volna; élelmezett benneteket a sivatagban és a kőből fakasztott ivóvizet; és mindezekután megmérgeztették őt, amikor egy bikaborjú szobrát imádtátok; és elkeseredett istenetek ki akart irtani benneteket, amikor Mózes közbelépett értetek és így megszabadultatok a haláltól. Most meg engem vádoltok azzal, hogy gyűlölöm a császárt” - mondta nekik Pilátus.

3.) És felállva el akarta hagyni a törvényházat. De a zsidók megint ordítozásba kezdtek így: „Mi a Cézárt ismerjük el királynak és nem Jézust. Különben is a mágusok hoztak Keletről sok ajándékot neki, mint az ő saját királyuknak és amikor Heródes megtudta tőlük, hogy egy király született, véget akart vetni neki és kivégeztette mind a héber gyermekeket, akik Belénben születtek.

4.) Mikor Pilátus hallotta e szavakat a félelem szállta meg, és miután csendet teremtett a teremben, így szólt hozzájuk: „Ezek szerint ez az, akit Heródes keresett?” - „Igen, ez az” - felelték a zsidók. - Ezek után Pilátus vizet hozatott, a Nap felé fordulva megmosta kezeit és így mondta: „Ártatlan vagyok ennek az

135

igazságosnak a véréől, ám ti lássátok.” - Ismételten ordítani kezdtek a zsidók és ezt kiáltották: „Az ő vére rajtunk és a mi magzatainkon”.

5.) Ekkor elrendelte Pilátus, hogy húzzák szét a törvényszék azon részének függönyét, ahol Jézus állt és mondta neki: „A te néped nem ismer el téged királyának. Ezért elrendeltem, hogy először légy megostorozva, a könyörületes királyok régi szokása szerint és aztán feszítsenek fel abban a kertben, ahol elfogtak. Dimas és Gestas, a két gonosztevő veled együtt lesz a keresztre feszítve.”

X.

1.) És kiment Jézus a törvényszékből a két gonosztevővel együtt. Ahogyan megérkeztek az elrendelt helyre. Jézust megfosztották ruháitól és egy vászondarabbal övezték. Fejére töviskoronát tettek. A gonosztevőket ugyanilyen módon feszítették fel. - Jézus így szólt: „Atyám...bocsásd meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!” És a katonák megosztották Jézus ruháin. Az egész népség talpon volt és figyelte őket. A zsidó főpapok és a többi főemberek csúfolódva kiabáltak Jézus felé: „Másokat megmentett, most mentse meg magát és ha Isten Fia, szálljon le a keresztről.” - A katonák is hasonlóképpen gúnyolták és keserű ecetet kínáltak neki és így mondták: „Te vagy a zsidók királya - hát mentsd meg magadat.” - Aztán felolvasták az ítéletet és Pilátus rendelkezése szerint - Jézus keresztfájára tették az ő ellene felhozott vád címét, görög, latin és héber szöveggel írva, így: „Ez a zsidók királya.”

2.) Az egyik felfeszített tolvaj így szólt: „Ha te vagy a Krisztus, mentsd meg magadat és minket is!” - A másik - Dimas - felháborodva szólt társára: „Nem félsz az Istentől, hisz ugyanazon ítélet alatt vagy. De mi gonosz cselekedeteink miatt lettünk jogosan elítélve és ez itt viszont semmi rosszat nem követett el.” - És Jézushoz szólt így: „Emlékezz meg rólam Uram a Te Királyságodban!” - Jézus így felelt neki: „Bizony mondom neked, hogy ma még velem leszel az örökkévalóságban.”

XI.

1.) A „hatodik” órája volt a napnak, amikor sötétség lett a Földön, mert elapadtak a Nap sugarai. A nap kilencedik órájában kettérepedt a templom kárpitja és Jézus hangos szóval így kiáltott: „Atyám! A Te kezébe adom lelkemet!” - Az ottlévő százados látva a történeteket, dicsérte Istent, mondva: „Igaz ember volt ez!” - Az egész csődület pedig, akik szemtanúk voltak, melleiket kezdték ütögetni.

2.) A százados mindent jelentett Pilátusnak. Ez hallva a történeteket, feleségével együtt szomorúságba esett és aznap nem ettek és nem ittak semmit. Azután Pilátus a zsidó

főpapokat hívatta és mondta nekik: „Láttátok, hogy mi történt?” - Azok viszont csak annyit mondtak: „Egy közönséges napfogyatkozás volt, semmi más.”

136

3.) Jézus hívei messze voltak, de az asszonyok, akik vele jöttek Galileából szemlélői voltak mindennek, ami történt. Volt ott egy József nevű ember is a közelben, aki Arimatea körzetének a szenátoraként jelent meg és Isten földi uralkodásának érkezését várta. Ez felkereste Pilátust és elkérte tőle Jézus testét. Azután, amint levették a keresztről a holttestet, becsavarta azt egy tiszta, fehér lepedőbe és elhelyezte Jézus testét egy sziklába vésett új sírboltba.

XII.

1.) Amikor a zsidók meghallották, hogy ez a József elkérte Pilátustól Jézus testét, keresték őt, valamint azokat is, akik Pilátus előtt Jézus javára tanúskodtak, Nikodémust és a többi, akik Jézus jó és csodás cselekedeteiről beszéltek. De ezek mindegyike elrejtőzött. Egyedül Nikodémus jelent meg a főpapok előtt, mert az „egyik főembere” volt a zsidóknak, és így szólt a főpapoknak: „Hogyan jöttetek be a zsinagógába?” - Azok visszafeleltek: „És te? ...te hogyan jöhettél be, amikor cinkosa vagy neki és az ő pártján leszel az elkövetkezendő időben is”. - „Úgy legyen, úgy legyen!” - felelt Nikodémus. - József is megjelent hasonló körülmények között és mondta a főpapoknak: „Miért nehezteltek rám azért, mert kikértem Jézus testét? ...De tudjátok meg hát azt is, hogy elhelyeztem Őt az én új sírboltomban, becsavarva testét egy fehér lepedőbe és egy nagy követ gurítva a barlang bejáratához. De ti botrányosan viselkedtetek ezzel az igazzal szemben, mert nem volt elég nektek, hogy keresztre feszítettétek, még egy dárdával is átszúrtátok!” - A zsidók akkor letartóztatták Józsefet és elrendelték, hogy legyen lakat alatt bezárva a hét első napjáig és mondták: „Tudod nagyon jól, hogy nem tudunk ma semmit tenni ellened, mert a szombatnap óráiban igen benne vagyunk, de tudd meg, hogy nem fogsz kapni temetést, hanem az ég madarainak adjuk majd a holttestedet.” - József így felelt: „Góliáth fennhézázó módján beszéltek, aki az élő Istent és szent Dávidot gyalázta. De Isten megmondta a próféta szerint: 'Enyém a bosszú és én jutalmazok. És röviddel ezelőtt valaki, aki nem a test, hanem a szív szerint van körülmetélve, megmosta kezét vízzel, arccal a Nap felé és mondta: „Ártatlan vagyok eme igaz véréből - ám lássátok”...”

És ti feleltetek Pilátusnak: „Az ő vére mirajtunk és a mi utódainkon.” Most ezekután attól félek, hogy el fog jönni az Isten haragja rátok és a ti utódaitokra, amint mondtátok.” - Igen megmérgekedtek a zsidók József szavait hallva, megverték Józsefet és letartóztatták. Bezárták egy házba, melynek nem voltak ablakai. Lepecsételték az ajtót, mely mögött József volt bezárva és odaállítottak örökét is.

2.) És még aznap - szombaton - a zsinagóga hercegei, a papok és lévíták elrendelték, hogy a következő napon mindnyájan összegyűlnek a zsinagógában és már korán reggel a sokaság azt tárgyalta, hogy milyen formában fogják Józsefet megölni. Amikor a zsinagóga tanácsa ülésezett, elrendelték, hogy Józsefet vezessék elő szégyenteljes formában. Kinyitották a lepecsételt ajtót és nem találták őt az ablak nélküli házban. Az egész nép magán kívül volt, mert

a pecsétek érintetlenek voltak és az ajtó kulcsa Kajafás őrzetében volt. - Ezután nem mertek kezet emelni azokra sem, akik Pilátus előtt Jézus védelmében beszéltek.

XIII.

1.) És mialatt még a zsinagógában voltak és csodálkoztak József eltűnése fölött, egynéhány ór érkezett azok közül, akiket Pilátus ajánlott a zsidóknak Jézus sírjának az őrzésére, nehogy a tanítványai elvigyék onnan. Ezek elmondták a zsinagóga hercegeinek, papjainak és a levitáknak mindazt, ami történt, így: „Földrengés lett és egy angyalt láttunk az égből alászállni, aki elgurította a sziklát a barlang bejáratától és ráült arra. Fénylett, mint a hó, vagy mint a villám. Mi ijedtségünkben mindnyájan olyanok lettünk, mint a holtak. Azután hallottuk az angyal hangját, amint azokkal az asszonyokkal beszélt, akik a sírnál voltak. Azt mondta az angyal: 'Ne féljete, a megfeszített Jézust keresitek? ...Nincs itt, mert feltámadott, miképpen megmondta. Gyertek és nézzétek meg a helyet, ahol feküdt. Most pedig siessetek és mondjátok meg az Ő tanítványainak, hogy halottaiból feltámadt és Galileában van.'"

2.) „Milyen asszonyokkal beszélt?" - kérdezték a zsidók. - „Nem tudjuk, kik voltak azok" - felelték az örök. - „Hány órákor volt ez?" - kérdezték megint a zsidók. - „Éjfélkor" - felelték az örök. A zsidók rájuk szóltak így: „És miért nem tartóztattátok le őket?" - „A félelemtől mozdulni sem tudtunk, mert nem tudtuk elhinni, hogy nappali fény vegyen körül minket... hát hogyan emeltünk volna kezet rájuk?" - válaszolták az örök. - „Bizony Isten, nem hiszünk nektek" - felelték a zsidók. - Az örök válasza így hangzott: „Annyi jelet láttatok az embertől és nem hittetek neki, hát hogyan adnátok hitelt nekünk? Jogosan esküdtök az Istenre, de ő is él! Hallottuk azt is, hogy bezártátok azt is, aki elkérte Jézus testét. Az ajtót is lepecsételtétek, és amikor feltörtétek a pecsétet és kinyitottátok az ajtót, a rabokat nem találtátok ott. Adjátok át ti Józsefet és akkor mi is átadjuk nektek Jézust!" - „József elhagyta a várost" - felelték a zsidók. - „Jézus is feltámadott, miképpen az angyal mondta és Galileában van"- felelték az örök.

3.) E szavak hallatára a zsidók nagyon megijedtek és így szóltak: „Nem szabad ezt így hirdetni, mert akkor mindenki Jézus felé hajlik." - Tanácskozni kezdtek és hatalmas összeget adtak össze. Azt a sok pénzt oda adták a katonáknak e szavakkal: „Mondjátok azt, hogy mialatt aludtatok, eljöttek az Ő tanítványai és elvitték. Ha pedig ez a hír a helytartó fűiébe jut, mi majd meggyőzzük őt és mentesítünk benneteket minden felelősség alól". - A katonák átvették a sok pénzt és aszerint beszéltek, amint a zsidók azt elrendelték.

XIV.

1.) De nemsokára egy Finees nevű pap, egy Adas nevű orvos és Ageo, a levita - Jeruzsálemba érkeztek Galileából és a zsinagóga hercegeinek, papjainak és levitáiknak a következőket jelentették: „Láttuk Jézust a tanítványai

között ülve Galileában, a Mamlich-hegyen. amint így beszélt: „Menjetek és prédikáljátok az egész világon azt, hogy aki hisz és megkeresztelkedik (baptismo-nak veti alá magát) az üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, az megítéltetik. A hívőket kísérni fogják azok a jelek, hogy gonoszokat üznek el, kígyókat ragadnak meg és a mérges italok sem tesznek kárt bennük. Ha kezükkel érintik a betegeket, azok meggyógyulnak. - És mialatt még beszélt, csodálkozva láttuk, hogy felemelkedett a magasba, az ég felé.”

2.) A zsinagóga vénei, a papok és a leviták akkor azt mondták nekik: „Dicsőítve valljátok meg Izrael Istenének mindazt, amit láttatok és hallottatok úgy, amint azt az imént elmondtátok.” - És akik beszéltek, így szóltak. „Jehova Istenre esküszünk, akik apáink - Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, hogy hallottuk mit mondott és láttuk, amint mennybement.” - És akkor a zsinagóga vénei, a papok és a leviták azt kérdezték tőlük: „Azért jöttetek-e, hogy nekünk mindezt elmondjátok, vagy Isten dicsőítését teljesíteni?” - Azok így feleltek: „Isten dicsőségét kívánjuk szolgálni.” - A vének, a főpapok és a leviták felelték: „Ha Isten dicsőségére vágytok, akkor mire szolgálnak ezek a hamis hírek, amiket elmondtatok a sokaságnak?” - Finees a pap, Adas az orvos és Ageo a levita így válaszoltak a zsinagóga méltóságainak: „Ha azok a szavak, amelyeket elmondtunk és mindazt, aminek szemtanúi voltunk bűnnek minősülnek előttetek, itt állunk, tegyetek velünk úgy, amint jónak látjátok”. - Akkor azok elővették a törvény könyvét és megeskették őket arra, hogy senkinek sem beszélnek többé ezekről a hallottakról és látottakról. Azután megegettek és megittatták őket, jól ellátták őket pénzzel, adtak melléjük három kísérőt, akik kivezették őket Jeruzsálemből és velük mentek Galilea határáig. Így távoztak el békességgel.

3.) És azután, hogy a három visszatért Galileába, összegyűltek a zsinagóga főpapjai, hercegei és vénei és bezárva maguk mögött a zsinagóga ajtaját, fájdalmasan kiáltottak fel: „Lehetséges, hogy ily csodálatos dolog történt Izrael földjén?”

Akkor Anás és Kajafás szóltak: „Miért vagytok oly izgatottak, miért zokogtok? Vagy nem tudjátok, hogy a tanítványai nagy mennyiségű arannyal vásárolták meg őket, hogy mondják az Isten angyalának leszállását a földre és azt, hogy ő mozdította el a követ is a sír bejáratáról?” - Aztán a papok és a vének is megszólaltak és kérdezték: „Megtörténhetett, hogy a tanítványai ellopták a testét, de miképpen szállt belé a lélek, és életben van Galileában?” - Miután pedig sehogyan sem tudtak válaszolni a történt dolgokra, végülis fájdalommal telve azt mondták: „Nekünk nincs megengedve az, hogy a körülmételetlenek szavának hitelt adjunk!”

XV.

I.) Nikodémus állt azután a tanács elé, mondva: „Helyesen ítéltetek. Nem ismeritek félre - óh Jehova népe - azokat a férfiakat, akik Galileából lejöttek, a segítőket, az istenfélőket, a békesség barátait. Mert igaz, hogy ők eskü alatt vallották, hogy látták Jézust a tanítványai között a Mamlich-hegyen, ahogyan

tanította őket mindazokra a dolgokra, amiket tőlük hallottatok és azt is, hogy látták, amint a mennybe emelkedett. És senki nem kérdezte meg azt, hogy milyen módon tette ezt? Ahogy minket tanítottak, a Szent Íratok könyvében benne van, hogy Illés (Éliás) is mennybe ment, és hogy Eliseus kiabálására Illés ledobta köpönyegét a Jordánra, amin aztán Eliseus át tudott menni a folyón Jerikóba. Itt találkozott a próféták fiaival, akik kérdezték: „Eliseus. hol van Illés, a te urad?” - Eliseus azt felelte: „Felment a mennybe!” - - „Nem ragadta el őt a szellem és ledobta valamelyik hegyre? ...Menjünk a szolgálainkkal együtt a keresésére” - mondták azok Eliseusnak. aki velük ment. Három teljes napon át keresték Illést és mivel nem találták, elismerték, hogy mennybe ment. Most adjatok nekem igazat és küldjünk ki kutatókat Izrael minden határára és lássuk, hogy talán Jézust is elragadta egy szellem és aztán ledobta valamelyik hegyre.” - Mindenki örömmel fogadta a javaslatot és Izrael határait egy expedíciót küldtek Jézus keresésére, de sehol sem találták. Akit megtaláltak, az Arimateai József volt, de senki sem merte őt letartóztatni.

* * *

https://magyar-megmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/bjf_jkph04.html

A jeruzsálemi zsinagóga így feldolgozott jegyzőkönyvei szerint három galileai hithű zsidó, a zsidó ritus szerinti legnagyobb eskü alatt vallotta, hogy látták Jézust tanítványai társaságából a Mennybe emelkedni.

Az előbbieken közölt „Nikodémus Evangélium” sokkal részletesebben leírja a názáreti Jézus vádolását és Pilátus által való kihallgatását, mint az Újszövetségben található evangéliumi írás mondja.

Éppen azért ismertetjük, mert olyan fontos adatokat szolgáltat, melyek Jézus igazi alakját mutatják be. Vádolásának körülményeit is, valamint azt a módszert is, amit a zsidóság főpapjai alkalmaztak Jézus elítélésének keresztülvitelében. Vizsgáljuk meg hát együtt ezeket egymás után:

- 1.) Az evangéliumok mindegyike a „zsidóság sokaságát” említi, mely Pilátus elé járult. Mai nyelven mondhatjuk, hogy a zsidó papi testület indított oda egy jól megszervezett tüntetést, ahol többségben az ő híveik voltak.
- 2.) Jézus iránti szeretetet és a nép hozzá való ragaszkodását bizonyítja az a körülmény, hogy minden megfélemlítés és kiátkozás ellenére is megjelentek Pilátus előtt azok a „mentő-tanúk” - a meggyógyultak és az új életre kelt betegek személyében - akik küszködtek a túlerő ellen Jézus szabadon bocsátásának érdekében.
- 3.) Honnan vették a zsidó főpapok azt a vádat, hogy Jézus „királynak” mondta magát, amikor ezt ő soha nem mondta? Egyszerű szűrt hordott és mezítlásos szandálban járt. Mikor Pilátus kérdezi tőle: „Király vagy-e te?” ...világosan és félreérthetetlenül feleli, hogy: „Az én országom nem e világon van.” Tehát nem mondja sohasem, hogy király, hanem a zsidók mondják annak - de nem a „zsidók királyának”. - Sohasem mondja a vád így: „Azt hirdeti magáról, hogy a mi királyunk, vagy a zsidók királya”. Ezt sohasem mondják, csak azt: „Isten fiának és királynak mondja magát”. - Az Istenfiúságot mindig hangoztatta Jézus, de királyi voltát soha. Tehát igen nagy ütőkártyaként szere-

pelt ez a vád a zsidó papság kezében, ha Pilátus emiatt elítélte azt, akinek megállapította az ártatlanságát.

Nikodémus Evangéliuma az egyetlen, mely választ ad erre a IX. 3. alatt, amikor is informálják Pilátust, hogy „a mágusok hoztak Keletről sok ajándékot neki, mint a saját királyuknak”... Pilátus nagyon jól tudta, hogy Rómának és az ő császárájának legnagyobb ellensége a Pártos Birodalom, amelynek seregei nemrégén verték meg Crassust is és Antoniust is. E vád szerint tehát Jézust a Pártos Birodalom mágusai köszöntötték, mint saját, tehát pártosbirodalmi királyukat és ezt megérti Pilátus. Nem kell több magyarázat. Nem érdekli tovább, hogy zsidó-e vagy sem. megérti a vádat és talán a zsidók együttműködésének és Róma felé való szolgálatának érzi azt, hogy egy - az „ellenséggel cimboráló, gyanús ismeretlen” - elítélését kívánják tőle ily konok kitartással és annyira, hogy a valóban bűnöző gyilkos Barabást kéri inkább, mint ezt az ismeretlent, a „pártos mágusok, a legnagyobb ellenség által tiszteltet”.

A Nap felé való kézmosás nyílt politikai cselekedetszámba vehető. Pilátus mossa kezeit egy ártatlan ember véréből... Ugyanis, ha Jézus kivégzése miatt esetleges politikai bonyodalom keletkezne Róma és Pártia között - a római helytartó „ártatlannak” nyilvánította és csak a „zsidók határozott, tömeges és szinte forradalmi” fellépésére ítélte halálra. Ha a pártosok megharagszanak, ám üssék a zsidókat. A római helytartó ártatlannak találta azt a valakit, aki esetleg a pártos hatalom megbízottja volt.

Ugyanígy ne tételezzük fel Pilátusról azt, hogy ő felismerte Jézusban a földreszállt Isten-Fiút. Pilátus Rómát szolgálta, és a római birodalom politikájában nőtt fel. Azért lett helytartó pontosan azon a területen, mely a két nagyhatalom - Róma és Pártia - között volt, mint ütköző terület.

4.) A zsidók tisztában voltak azzal, hogy Jézus anyja - Mária - Adiabene-Kharax hercegnő, a pártos királyi házból való és rövidesen napvilágra kerülnek azok az adatok is, melyek a zsidó József - áccsal - való házasságát majd egyszerű liturgikus mesének nyilvánítják.

5.) Ki volt Nikodémus? ... Korának egyik leghíresebb orvosa, aki Jézustól a gyógyítás módszereit is tanulta.

6.) Ki volt Arimateai József? ...Korának leghíresebb ügyvédje és a zsidó állam szenátora. Tehát a zsidók közt is igen magasrangú személy.

Most már tudjuk, hogy ki is volt Arimateai József, aki Jézusnak testét elkérte Pilátustól és saját sírboltjába helyezte, miután a szokás szerint belefektették egy lenvászon lepedőbe, úgy, hogy az alul is és felül is betakarta a testet. Ez a lepedő valami csoda folytán megmaradt és az a mai „Turini Lepel”.

1978-ban a római egyház engedélyt adott a világ tudósainak, hogy tudományos műszerekkel és módszerekkel vizsgálják meg valódiságának megállapítása céljából. A következő fejezetben tehát beszámolok a kapott eredményről.

Előrebocsátom azt a fontos és hihetetlen adatot, hogy a Vatikán nem fogadta el a vizsgálatoknak pozitív eredményeit és - valószínűleg júdaista hatásra -

141

hamisítványnak minősítette a lepelt. Az indok az volt, hogy „valószínűleg egy középkori festő pingálta rá a lepelre a rajta látható alakot.”

A lepelén azonban az „alaknak” a *negatív* képe látható. Ezért mi azt kérdezzük: „Létezik-e a világon egy olyan festő, aki a vászonra egy emberi „alak” negatív képét tudja ráfesteni és úgy, hogy a testen lévő sebeket is mutassa, miként a Turini Leplen van?”

Ezt emberi kéz elvégezni nem tudja. - De Jézus így mondta:

Én veletek vagyok a világ végezetéig!”

Látni fogjuk a következő fejezetben, hogy a mai materialista világunkban a komputer-technika útján „támadt fel” újra, hogy erőt adjon a hívőknek. Ennek tudatában így üzenek az olvasóknak:

*Kövesd a Jézust, kövesd még ma!
Halld miként hangzik hívó szava.
Közel van Ő, hogy megáldana...
Azért hát siess.... jöjj!*

142

X.

Jézus Urunk születésnapja

AMIKOR Nagy Konstantin Bizáncba tette székhelyét - Konstantinápolynak nevezte azt, és saját magát „keresztény püspöknek” kinevezte, - a kereszténységnek még nem volt meg a mai egységes vallástana. Mást tanított a római püspök, mást az alexandriai és a Római Birodalom határát át nem lépő „apostolok”. Jézus Urunk tanítványai (az apostolok) által hirdetett „Jézus-hit” csak Keleten, azaz ázsiai területen élt, alapított egyházakat. Ilyen körülmények között, a Római Birodalom területén még Konstantin idejében is fennmaradt a régi római vallás istenkarának emléke és éppen ez ösztönözte Nagy Konstantint arra, hogy birodalmának tervszerű „keresztényesítése” helyett egyszerűen államvallássá tegye azt a „kereszténységet”, amit saját maga, mint „püspök” elrendelt. (Spanyol nyelven tanítottam, hogy amit Konstantin tett az „no christianizar el imperio rontana”, hanem „nacionalizar el christianismo”.) Ez a törvényesítés, vagyis a kereszténységnek államvallássá való tétele a Kr. u. 320-324 közötti időben történt. Természetesen Jézus Igéje képezte a tartalmát, de különböző magyarázatok szerint. Nem célunk az, hogy részletekbe bocsátkozzunk. Csupán azt az egyet akarjuk itt kiemelni, hogy a kereszténységnek államvallássá való hivatalosítása mellett, ebben az időben még mindig létezett a régi Róma egyik istene, akit a nép tisztelt és napját megünnepelte. És ennek az

Istennek, akit a rómaiak „Legyőzhetetlen Istennek” neveztek, az ünnepnapja a téli napforduló volt. amikor megszűnik a sötétség és a Nap „új életre kél”.

Aztán harmincnégy év után, vagyis Kr. u. 358-ban a bizánci központú kereszténység ennek a régi római „Legyőzhetetlen Istennek” ünnepét, a názáreti Jézus, *a Világ Világosságának* születésnapjául törvényesíti. Tehát a *Gurusuny-Karácsony* kozmikus tüneményét a Kr. u. 358. év óta ünnepeljük Jézusunk születésnapjaként.

A kíváncsi kutatóban felmerül az a kérdés, hogy Kr. u. 358 előtt milyen dátumot tartottak számon Jézus születésének idejeként? ... Ugyanis ahhoz kétség nem férhet, hogy ha a „Jézusi Ige” volt a vallás alapja, akkor az „Ige Forrását”, a Mestert is ismerték és tisztelték. Így születésének napját is biztosan tudták. Tudniuk kellett, hiszen a „betlehemi csillag” égi tüneménye jelezte az Isten Fiának - sokezer év előtt már megjövendőlt és ezt a várakozást, mint hagyományt írásban rögzített - Földre való érkezését és embertestet öltését. Vissza kell hát mennünk ennek a „betlehemi csillagnak” az idejébe, vagyis Jézus Urunk születésének esztendejébe.

143

Történelmi visszapillantás

Amikor a „betlehemi csillag” felragyogott az égen, két hatalmas birodalom nézett farkasszemet egymással már csaknem három évszázad óta: a rómaiak és a pártosoké.

A Római Birodalmat minden történelmi atlasz közli, de a Pártos Birodalom 500 éves fennállását és létezését igyekszik elhallgatni a nyugati történelem szemlélet. Talán annak a két - Nyugat számára kellemetlen - történelmi eseménynek a következménye ez az „elhallgatás”, amikor a büszke, kegyetlen és minden népet leigázó Róma kétszer is megkísérelte légióival leigázni a pártosokat, de a Pártos Birodalom hadserege mind a kétszer tönkre verte a római légiókat.

Először - a Kr. e. 53-ban *Carrhae*-nál (a régi Harrán) - maga Crassus is ott maradt a csatatéren; másodszor Kr. e. 39-ben *Joppa*-nál (a mai Jaffa) Kleopátra kedvese - Marcus Antonius - volt a legyőzött és szintén a csatatéren maradt római cészár. Csak e két lecke után hagyták örökségül egymásnak Róma cészárjai azt a tanácsot: „*Ne lépd át az Eufrátesz medrét sehol, mert iszonyú ellenség tör rád onnan!*”

Így élt és virágzott a Pártos Birodalom - minden római befolyás nélkül - az Eufrátesztől az Indus folyóig és az Indiai Óceántól Ázsia belsejéig fél évezreden át, és Jézus születésekor, amikor felragyogott a „betlehemi csillag”, akkor hatalmának tetőpontján volt.

A pártosok átvették és jól megőrizték a régi káld-sumír-babiloni kultúrát. Régi, lerombolt városait felépítették és egyik kultúrközpontjuk Babilon volt, ahonnan igen sok ékiratos agyagtábla maradt ránk a Pártos Birodalom idejéből, tehát a Jézus születését megelőző „három” évszázadból. Ezek között nagyon sok agyagtáblán asztronómiai feljegyzések, adatok találhatók. Az asztronómikus adatokat tartalmazó táblák óriási száma következtében munkacsoportok alakultak az ékírást ismerő szakértők között és ma már mondhatjuk azt, hogy a rendszeres munka eredményeképpen ismerjük ezeknek a tábláknak a tartalmát. Ugyanis a

több száz darab épen maradt és ezrekre menő táblatöredékek szövegét sikerült megfejteni és szakszerűen csoportosítani olyan kiváló tudósoknak, akik az ékírást is ismerték és matematikus-asztronómusok voltak. Szívesen közlök néhány könyvcímet azok részére, akik ezzel az érdekes témával foglalkozni akarnak. Ajánljuk a következőket:

Van der Waerden: Die Anfänge der Astronomie (Noordhoff Ltd. Groningen, 1966.)

Sachs A.J.: Late Babylonian Astronomical and Related Texts. (Providence, Rhode Island, 1955.)

Neugebauer, O.: Astronomical Cuneiform Texts. (Institute for Advanced Study, Princeton, London, 1955.)

Kugler. F.X.: Sternkunde und Sterndienst in Babel. (Aschendorffsche Verlagbuchhandlung, Münster, 1907-1955.)

Ezekben a szakkönyvekben teljesen meg van fejtve és bemutatva az a nagyszerű asztronómia, aminek feljegyzéseit az ékíratos táblák őrzik. Mint mondtuk

144

- a Kr. előtti utolsó „három” évszázad anyaga van feldolgozva, amelyből 256 év a Pártos Birodalom idejére esik, ahol a pártos „mágusok” folytatták a régi káld-sumír-babiloni csillagászatot és módszereit még tökéletesítették is. Előre kiszámították az égi tűnemények idejét és azokat a táblákra felírták. Mint majd látni fogjuk, a „betlehemi csillag” megjelenése is legalább „két” évszázad előtti számításban van pontosan tudatva és felírva; - és tudományukat igazolta az előre jelzett időben való pontos égi történet.

A „betlehemi csillag” a Szaturnusz, Jupiter és Nibiru fényeiből keletkezett. Mielőtt ennek részletes ismertetésére rátérnék, bemutatom a pártos csillagászoknak e két planétára vonatkoztatott számításainak egyik módszerét. A szakkönyvek „babiloni kalendáriumoknak” nevezik ezeket az ékíratos feljegyzéseket. Babilon is a Pártos Birodalom városa volt ebben az időben és a hozzátartozó - Sippar-nak nevezett - városrészben volt az az évezredes asztronómiai intézet, amit még a káld-sumírok alapítottak. Onnan valók az említett ékíratok, melyek arról tanúskodnak, hogy a pártos mágusok nemcsak pontosan tudták a planéták keringési idejét (másodpercenyi pontossággal), hanem az égi tűnemények jövőbeni bekövetkezését is előre kiszámították; ún. „nagy periódusokkal” dolgoztak.

A Jupiter „nagy periódusa” 427 év volt, mely a Jupiternek 36-szori napkörüli keringési ideje.

A Szaturnusz „nagy periódusa” 9 napkörüli keringéssel 265 év. Ezt azonban érdekesen tökéletesítették azért, hogy „összehangolják” a Jupiter periódusával. Tehát a Szaturnusz „nagy periódusát” még jobban felnagyították. Rájöttek arra, hogy a Szaturnusz 20 napkörüli keringésének az ideje 589 év. Ehhez hozzáadták az előbbi „nagy periódus” idejét, a 265 évet. Vagyis $589 + 265 = 854$ évet ad, ami megfelel két Jupiter „nagy periódusának”, vagyis $2 \times 427 = 854$. (Érdekes, hogy a káld-sumír számírásban, amit használtak a pártus mágusok is, a 427 szám két „7” számmal íródik. Tehát egymás mellé írnak - ékírással - két „hetes” számot. Jobbról számítva az első szám jelenti az „egyes” számokat...vagyis a $7 = 7$. Jobbról számítva

a második szám jelenti a „hatvanasokat”. Tehát a második „hetes” szám $7 \times 60 = 420 + 7 = 427$.)

De ehhez a „szaturnuszi” óriás periódushoz szinkronizálták a többi planétákat is. Így pl.; a Mars bolygó 151 napkörüli keringésének ideje 284 év, az ékiratok szerint. „Háromszor” 284 - 852, vagyis itt is megkaptuk a szaturnuszi „óriás periódus” idejét (két év különbséggel). A két év különbséget - amint az ékiratos kalendáriumok mondják: „a színódikus és a sziderikus keringési idő különbsége adja”. Tehát az ő asztronómikus módszerük a mi naprendszerünkben 854 éves „nagy periódussal” dolgozott.

Ezt csak azért hoztam példának, hogy bepillantassunk abba a tudásba, ami azóta elveszett, vagy elfeledett lett.

De térjünk csak vissza a „betlehemi csillaghoz”. Bemutatom itt azt a Pártos Birodalom Babilonjából származó ékiratos táblát, amelyen - két évszázaddal Jézus születése előtt - már pontosan meg van állapítva a Jézus születése évében történt csillagállás. (A tábla megtalálható a British Museum Inv. Nr. 35429. jelzéssel.) Az itt közölt és kézzel írt másolatot Pinches készítette és

145

Sachs könyvében Nr. 1195. szám alatt van. A tábla ennek az évnek (ami a mi kalendáriumunk szerint a Kr. e. - tehát Jézus születésének gondolt 0 (zéró) évünk előtti 7. esztendő) az első „8” hónapjának csillagkalendáriumát képezi, ahol az utolsó „3” sor - rövidített - csillagászati szakrövidítésekkel a 2. ábrán 3-as számmal jelzett együttállás utolsó fázisának kezdetét rögzíti a következő szöveggel: „ 1. Arah'samma (a mi számításunk szerint október 21.): Jupiter és Szaturnusza Halak jegyében, Vénusz a Skorpióban, Merkúr a Mérlegben, Mars a Nyilasban. - 5. Vénusz esti lenyugvása a Skorpióban. - 6. Mars belép a Bak jelébe. - 13. Vénusz hajnalcsillag a Skorpióban. - 14. Telihold. - 15. Merkúr belép a Skorpióba. - 18. Pleiades kozmikus lenyugvása. - 20. Jupiter nyugati mozdulatlansága a Halakban. - 21. Szaturnusz ugyancsak a Halakban nyugati mozdulatlanságban. - 28. A Hold Napkörzetbe lép.

Itt a legfontosabb a Jupiter és a Szaturnusz „együttállási mozdulatlansága” (Stillstand). Ma elektronikus teleszkópokkal dolgozva ilyen égi fenomén észrevétele és lefényképezése nem probléma. Azonban a pártos mágusoknak az a pontossága, amellyel ezt a Jupiter-Szaturnusz együttállási és az esti, nyugati mozdulatlanságának ritka és különleges csodáját észrevették, kiszámították és leírták azért bámulatos, mert a kalendáriumuk szerint a két megnevezett planéta „mozdulatlansági pontja” között csak „három perc” hosszúsági ívkülönbség van, ami *szabad szemmel nem látható*.

A 2. ábrán láthatjuk, hogy ez az „együttállás” a Kr. e. „hetedik” év május 28-tól november 12-ig tartott.

Nagyon fontos tudnunk azt, hogy a Pártos Birodalom „mágusai”, akik ezeket a csillagászati feljegyzésekkel teleírt táblákat ránk hagyták, hogyan

146

iktatták be vallásszemléletükbe a planétákat. Ugyanis Jézus születése előtt Párthiában a „mágus” vallás dominált, ahol a babiloni *Marduk* volt az Isten-kar Hatalmasa, de ezt a sémita nevet a pártosok nem nagyon használták, hanem *Marduk* helyett *Bál (Bél)* néven tisztelték és az ő csillaga volt a minden jóságot, örömet és boldogságot hozó: *Jupiter*. Ezeket a régi ékiratokat a mai szakemberek rendszerint a sémi-akkád nyelv szerint olvassák. Így pl. azt a két ékje-let, amellyel a *Jupiter* írva van, „kakkabu pisu”-nak mondják, ami „fehéren ragyogó csillag”-ot jelent. Nagyon érdekes bizonyítékot találtam azonban arra vonatkozólag, hogy a bizánci tudósok nem a sémi-akkád nyelvet használták az ékiratok olvasásánál, hanem a káld-sumír hangzás szerint jegyezték le görögül. Kugler említett könyvében (Erganzungsband 318. oldal) találtam meg azt a nagyszerű adatot, mely szerint:

„Hesychios, bizánci lexikográfus a Jupiter planéta két ékjejét nem a sémi nyelven, hanem a régi sumír kultúrnyelven olvassa és írja le így: 'Mul-Babbar'”.

A káld-sumír „Mul-Babbar” pedig a „Fény Fiának” - *En-Lil*-nek - a csillaga, aki a sumír mitológia és teremtéstörténet szerint a Szent Fokossal választotta el az Eget a Földtől, és Ő az Egyetlen Isten elsőszülöttje, akivel együtt jelent meg a Fény. - Már tehát azt is tudjuk, hogy a Kr. e.-i utolsó három évszázadban neve - a semitászodási folyamat után *Bél. Bál* lett.

Kutassunk most a „Szaturnusz” után. Az asztronómiai ékiratokon „Mul-Sag-Us” ékjelekkel van írva, amit a sémi nyelven „kakkabu kaimanu” néven ismernek és így ment át az összes sémita nyelvbe. A káld-sumír mitológiában igen hatalmas erőt tulajdonítottak a Földre jövő sugárzásának és „éjszakai nap” volt egyik neve, de amikor a Halak csillagképében volt, akkor „Mul-Ug-Ga” nevet kapott, melynek jelentése a „halál csillaga”.

A héber hiedelemben Izrael csillagaként volt tisztelve. Most aztán nem kell sok asztrológiai ismeret ahhoz, hogy a laikus olvasó is felismerje a 2. ábrán bemutatott Jupiter-Szaturnusz együttállás! folyamatból következtethető jövődőlést, vagyis azt, hogy:

A jóság, boldogság, öröm fényesen fehérülő csillagát a Halak jelében kíséri a „halál csillaga”, mely Izrael vezércsillaga.”

Hát ezért keltek útra a „három királyok Pártiából, hogy az ő tudásuk szerint megállapított jövődőlést betöltsék. A szaktudósok így értékelték ki a mágusok ékiratainak jelentését:

A mágus-hit Istenének csillaga megjelenik Keleten - esti formában - Izrael csillaga mellett, hogy azzal együtt a 'megjelenéstől a lenyugvásig' uralkodjanak az égen és hosszú ideig együtt maradnak. Ez annak az égi jele, hogy egy Isten-erővel megáldott Hatalmas érkezik a Földre, akit a 'halálcsillag' (ezúttal Izrael csillaga) erejéből származó veszély kíséri születésének pillanatától kezdve.”

Ez a tudat indította a mágusokat Betlehembe és azért tértek hazájukba - mint a héber költő mondja: „kerülő úton”, hogy a kisdedet megóvják és magukkal vigyék.

Itt semmiképpen sem szabad elfogadni azt az újszövetségi írást, mely szerint a „napkeleti bölcsek Izrael királyát jöttek köszönteni”, hiszen Jézus nem volt sem zsidó, sem Izrael királya.

147

Mikor született Jézus....?

A 2. ábrán jól látjuk az együttállási folyamatot, mely a Halakban megy végbe. Az „1” számú együttállás ideje május 28.; a „2” számú szeptember 25., és a „3” számú november 12. - a Kr. előtti 'hetedik' évben.

A szakirodalom az egyházi iratokban is és az összes kalendáriumok szerinti feljegyzésekben keresi Jézus születésének idejét, de ezekből igen nehéz kibogozni a helyes dátumot. Ugyanis a rómaiak részben Róma alapításától, de inkább az egyes cézárak uralkodási éveit szerint hagytak számunkra feljegyzéseket. Egyiptomban más volt az alexandriai és más a shotis kalendárium. A hellenisztikus irány is az alexandriai kalendáriummal dolgozott. Viszont Jézus nem Egyiptomban, hanem Palesztinában, a galileai Betlehemből született. Itt pedig a jeruzsálemi héber kalendárium adatai voltak a mérvadók. Clemens és Eusebius is írnak Jézus születésével kapcsolatban, de igen „homályos” a jelentésük erről. A zsidóknál megmaradt az, hogy „*az ötödik hónap - ABU - közepén*” született Jézus. Ez pedig az *Oroszlán csillagkép jele* szerinti 3. dekanátus, vagyis augusztus 11-től kezdődő idő.

A Kr. u. 358. év előtt tehát a názáretinek nevezett Jézus Urunk születésnapjaként *augusztus 11-ét tisztelték*, mely keddi nap volt. Ez a nap volt *Jézus-Király napja*.

Az „Isten-Fia” születésekor azonban egyéb égi csodák is történtek. Így az ékiratos pártos-babiloni kalendáriumok is feljegyzik, hogy amikor a Nap az Oroszlán jegyének harmadik dekanátusában ragyog, a Vénusz a Szűz csillagkép legfényesebb csillagával, a „béta Virginisz”-szel áll együtt, amit a régi káld-sumír csillagászat ERU idejének ismert fel, mert ekkor észlelték azt, hogy a Termékenység legnagyobb erejét fejti ki a Földünkön.

Ezt az együttállást jelképezi az esztergomi Árpád-Oroszlán combján lévő rozetta, mely így *Jézus Király* születésnapjára is emlékeztet. Véletlennek talán nem nevezhető ez a szimbolizmus. (Bővebb ismertetést nyújt: „Az Ister-Gami Oroszlánok Titka” című könyvem.)

Nagy Árpád papkirályunk idejében gyakorlatban volt magyar ősvallás - mint tudjuk - megőrizte a sumír-káld Szűzanya, a *Fény Szüze*, az Élet Anyja - *Nin-Ti* - alakját, mint a magyarok Nagyboldogasszonyát. Vele együtt és éppenúgy, miként az 5000 éves káld-sumír isten-hitben található, a hét leányának alakját és ünnepét is.

A júdai-keresztény római térítés is kénytelen volt kalendáriumába iktatni Nagyboldogasszony és leányainak ünnepét. Ezért van - csak és kizárólag - a magyar katolicizmusban Gyümölcsoltó, Sarlós, Havas stb. Boldogasszony ünnepe. De meg volt *Jézus Király Napja* is.

A „gyalázatos szolgaságba” taszított nép Jézus-hitéhez menekült... miképpen azt Fehér Jenő által leírt „Mágus-inkvizíció Jegyzőkönyvei”

148

is tanúsítják. I. István halála után tudjuk, hogy a római egyház papi testülete uralkodott Magyarországon. Mivel a nép nem hozzájuk, hanem *Jézus Királyhoz* csatlakozott, megszűntették Jézus Király Napját és belőle *Szent István napot* csináltak.

Térjünk vissza szent hagyományainkhoz. Az nagyon helyénvaló volt, hogy a minden júdaiságtól mentes bizánci egyház *Gurusúny*-t nevezte meg az örökké élő és legyőzhetetlen Istenünk - Jézus Urunk születésnapjául, mert ő legyőzte a „halál csillagát” is. Örök életre kelt. Feltámadt. - Megújult erővel győzi le a sötétség gonoszságát a *Turullu*, az Isten Fia. Intő példaként arra, hogy ezen a napon - *Gurusúnykor* - nekünk is meg kell újulni, új erőre kelni a *Szeretetben*.

Gurusúny - az öröktől fogva lett Isten-Fiának újraszületése. De a Földre embertestben érkezett „Isten-erővel” megáldott Lény, a Lélek maga és az emberi lelkeknek törvényt és igazságot mutató és adó király: *Jézus Király* aki a királyi jegyben, az Oroszlán csillagkép idejében kellett szülessen.

Térjünk vissza a *magyar hithez*. Legyen megint ez a nap *Jézus Király Napja*. Ünnepséggel, örömmel, boldogsággal és imádsággal emlékezzünk az igaz Királyról, aki nekünk a Szeretet Törvényét hozta és így azt mondta: „*Az igazság tesz szabaddá benneteket*”.

Jézus Király Napjának megünneplése is hozzátartozik a magyar igazsághoz.

149

A magyarság Jézusa

Most, amidőn közlöm *Jézus Király* születésének hiteles adatait, annak szent hagyományainkba való „visszaillesztését” is kérem! - Nagy örömmel olvastam a Szörényi Leventével folytatott interjút, a „Magyar Vetés” című hetilap 1993. augusztusi és szeptemberi számaiban. Az interjú címe: „*A nemzetek Jézusa, a magyarság!*” - Ebben az írásban - amikor napjainkban, az Istentől eredő igazságnak, vagyis a tudásnak megrontását és a gonoszságra való alkalmazását fedezi fel - Szörényi így beszél:

- Miért tehetik meg a lefelé mutató erők képviselői, hogy eltakarják a tudást? Azért, mert most *sötétségben* vagyunk. Így lehet elképzelni ezt: a Nap Fiai most *börtönben* vannak. Csak egy kis lyukon keresztül látják a fényt. Ez nem azt jelenti, hogy amikor a kozmosz a világos felében tartózkodik, akkor mindenki tiszta. Erre van egy nagyon jó ábrázolás, bizonyos elválasztott kör: a sötét felében van egy kicsi fehér pont, a világos felében egy kicsi sötét pont. Csak melyik érvényesül éppen? *Most a sötétség*. Ez egyértelmű. Ez mindenből kiderül. Ugyanakkor a fehér pont - *mint reménysugár* - mutatja Isten létét. De azért, hogy kiút legyen, azt azokra bízta - *azokra a lelkekre* -, akik az adott helyzet ellenére hisznek benne, hisznek abban, hogy van kibontakozás. És minél többen vannak ilyenek, és minél nagyobb erőt képviselnek, annál inkább beindul az a folyamat, aminek be kell indulnia, mert *elkerülhetetlen!* Ehhez valójában hozzásegít minket az az erő, amelyet nem a Földről, hanem *Fönről irányítanak*. Érezzük, hogy hozzásegít!"

Én úgy érzem, hogy nem egyszerű megállapítás, hanem *bizonyoságtévő szózat ez, hiszen az Igazság nem más, mint a kozmikus Fény felvillanása az emberi lelkekben, és ha ez a „felvillanás” állandósul, az ilyen emberi Lélek - egy eddig ismeretlen intuitív erővel megáldotton - prófétai munkát végez. Ontja a Fényt. „Megvilágosítja” az eddig sötétben, - Szörényi fogalmazása szerint - „börtönben” élt vagy élő Napfiakat.*

Tökéletesen igaza van abban is, hogy ezek a „világosítók” Fönti, vagyis túlvilági irányítást kapnak és anélkül, hogy összebeszéltek volna, anélkül, hogy ismerték volna egymást, tehát minden megegyezés és megállapodás nélkül „ugyanazt” hirdetik és tanítják. - Ebben az „egyezésben” már benne gerjed a kozmikus erő által hozzánk küldött „Igazságnak”, a tisztánlátásnak, a felvilágosodás jelenlétének minden gonoszságot legyőző valósága.

Ilyen „irányításnak” eredményeképpen Szörényi Leventének a „meg-

150

látását”: „*A nemzetek Jézusa a magyarság!*” - *nemcsak megerősítem, hanem hagyománykincstárunk eddig fel nem tárt adataival tán gazdagabbá teszem, amikor a mai sötét napokban azt kiáltom:*

Jézus csak a magyarság Jézusa!

De senki sem értsen félre! Itt semmiféle kisajátításról nincs szó, mert én *nem arról a Jézusról beszélek, aki még ma is eltorzult emberi arccal, keresztre feszítve látható minden júdai-keresztény templom feszületén!*

Én annak a Jézusnak emlékét támasztom fel, azt a Jézust nevezem „csak a magyarság Jézusának”, akit görögül 'Chrestos'-nak, azaz 'Egyetlen Szentnek' neveztek és nem 'Christos'-nak (Krisztusnak), héberül Messiásnak. Ugyanis ez a Chrestos az ő kozmikus és karizmatikus erejű isteni tartalmú valóságában, már csak egyedül a magyarság által megőrzött jelképes ábrázolásban maradt meg. Ezért nevezem Őt így: „A magyarság Jézusa.” Mert valóban csakis Ő tud erőt adni a magyarságnak ahhoz, hogy - a szimbólumok titkának felismerésével - hitéletében egy új korszakot nyisson és kijavítson mindent, ami „Vajk-István idejében letompult, félrecsúszott”.

Ezt a „félrecsúsztatást” eredetileg a júdai gyökerű római ortodoxia követte el, amikor kiátkozott, elpusztított és tűzre hányt minden olyan ókori hagyományt, mely Jézus Chrestos földre szállását és emberi testben való megjelenését a sokezeréves próféciaák megvalósulásának tanította. - Ne csodálkozzék tehát az olvasó, ha megint visszaviszem az ősi Sumériába, ahol a „Szeretet vallását” gyakorolták Jézus Úr előtt már 2000 évvel.

El kell tehát megint mondanom, hogy a sumír hitvilágban a „Világ Világosságát” En-Lil néven ismerték. Ő az „Istenlélek”...így „En-Lil” ..., „En-Lélek”. És ő volt az egyetlen Istenalak, akit sohasem ábrázoltak a hitvilág jelképeiben. Nincs róla sem szobor, sem kép és pecséthengeren sincs ábrázolva, hiszen Ő a Fény, a Világ Világossága, aki legyőz minden vakságot, megszünteti a sötétséget.

A bölcs máguspapok az égi fény érkezését magukon a *Gondviselés Kegyelme*ként észlelték. Látták, hogy az emberi életben a Lélek indítékával jön létre a megvalósulás és azt tapasztalták, hogy *minél tisztább a Lelkiség - annál hatalmasabb az alkotás!*...

Ezt a megállapításukat az égre vetítették és az Isten hatalmaságának megértésében úgy gondolták, hogy az *Isten-Lélek olyan erővé lényegül, mely 'anyagot' teremt. Így nevezték el Én-Lil átlényegült formáját, az anyagot létrehozó 'Isten-Erő'-nek - így: „Én-Ki” - és ezt a már átlényegült Isten-Erőt aztán emberi formában ábrázolták, hiszen a sumír teremtés-történet szerint: „saját képére” alkotott, egy Föld porából formált teremtményt, az égi lakók között, aki aztán erre. a Földre hullt, amikor a Világot elárasztotta a Fény, a Világ Világossága.”*

Így találjuk meg Babilonban is *Én-Ki* emberformájú ábrázolását, ahol a még mindig kozmológikus szemléletű „rendszerváltás” már „E-A” (*a Tudás Temploma*) nevet ad neki és nevét így írja az ékírásban:

151

Az itt bemutatott babiloni pecséthengeren láthatjuk őt. Szent állatán - az Oroszlánon - van trónusa, amin ül és az oroszlánnak a testére van írva urának neve, a „négy ék” = „E-A”, a minden Tudás Atyja, aki az előtte álló földi királynak adja át az „uralkodásra felhatalmazó jelképeket”, mely az „égi törvény” megtartására kötelez - és jelzi, hogy az *égi uralom ismét a Földre küldetett le*. - Ez a „karizma”. Vagyis Isten az egyetlen „uralkodó”, az ő földi elhívottja által. - A pecséthengeren 8 bolygót számolhatunk. Kilencedik a Hold + két Nap, tehát összesen tizenegy. E-A mellett ott van az elfáradó Fényt magasba emelő hatalmas „Fény-Madár”, a *Tur-Ul-Lu...* talán azt is jelentheti sumír nyelven: „A Tur nemzetség Fénye.”

Sokat írtam már arról az „Istenvárásról”, mely - a csaknem 3000 éves próféciaák alapján várta *En-Lil* és *Én-Ki* emberi testben való megjelenését a Földön. Igen fontos azt megállapítani, hogy amikor *Jézus megszületett a Fényből - Mária által - megszűnik minden Isten-ábrázolás* a mágushitű Pártos Birodalomban és az Adiabene-Galilea területén élő ún. „szkíta-arámiak”-nál, ami érthető náluk, hiszen ők tudták, hogy akit vártak már 3000 éve, a „Világ Világossága” lejött ide közéjük, a Földre és *a Napkirály a Nap-házából*, az Oroszlán csillagképen át érkezett és így az Oroszlán hozzá tartozik.

Aztán amikor elhangzik a gonoszok ajkáról a „feszítsd meg” és megtörténik a nagy merénylet, az emberiség legnagyobb gaztette - Jézus Urunk keresztre feszítése - *győz a Fény megint. Az emberfiává lett „Én-Lil” és „Én-Ki” visszatér ...az anyag Fénnyé lesz*, miként majd a „Turini lepel” bizonyossága nekünk azt elmondja. *Jézusunk most mint „Tur-An” (Ég-Nemzettje) elhagyja a „Tur” fiait*, akik hűségesen követik a századok minden keserveiben, üldöztetésüknek máig érző idején is.

Az Őt „báránynak feláldozó” Christos-Messiási ortodoxia nevezheti ezeket a Jézus-hitű népeinket áriánusnak, nesztoriánusnak, mágusvallásúnak, manicheusnak, vagy eretneknek; - hívhatja hitviláguk tartalmát Jézusi szkítizmusnak” (mint Epiphanius tette volt).... *csak megmaradnak Fény Fiainak*. - Ha pedig valaki még a történelmi „igazságot” is megtalálja, csodálattal kell megállapítania azt a valóságot, hogy a fent különféle névvel illetett „Chrestos-i Igazság” megtartóit, vagyis a minden júdaiságtól mentes jézusi szeretet-vallás gyakorlóit a történelem-tudományban szkíta, pártos, hun, avar és magyar népeknél találjuk meg. Ezek pedig mindnyájan a *Tur-ivadék-hoz* tartoznak. - A magyar múltba nyúló kutatás pedig azt mutatja, hogy: Jézus Urunk születésétől kezdve, a Pártos Birodalom fennállásáig (Kr. u. 302-ig) a pártos „Arsák” királyi vérből származó „Mani” által tökéletesen megszervezett ún. „manicheus hit” (vagyis minden júdaiságtól mentes Jézus-követés), mint ál-

152

lamvallás, a Kárpát-medence, Káspi-Aral-térség és a régi Sumériát is magába foglaló Pártos Birodalomban megerősödött.

Hatását a bizánci júdai-kereszténységre is kiterjeszti és itt Nestor pátriárka küzd haláláig (Kr. u. 440) a jézusi igazságért. Így nagy népünknel találkozunk ún. „nesztoriánus” keresztényekkel is, ami csak nevében különbözik a „manicheus” hittől.

Amint a Pártos Birodalmat a kegyetlen perzsa-szaszanida uralom váltja fel, az új uralkodók mind üldözni kezdik népünket a hite miatt. A perzsák ugyanis *azonosították a manicheus Jézus-hitet a Rómában és Bizáncban érvényesített júdai-kereszténységgel, vagyis a saul-páli ideológiával*. Ezt a perzsák politikai okok miatt tették, mert nekik is a Római Birodalom volt a legnagyobb ellenségük, és a babiloni, zsidó vallási központ intrikája sugallta nekik azt, hogy ezek a pártiai Jézus-hitűek éppen olyan „keresztények”, mint a rómaiak és a Római Birodalom kémei, mert oda akarnak csatlakozni.

Népünk tehát északnak menekül és hagyománykincsét „rejteki módon” őrzi, hogy megmentse, mert a perzsák 360 templomukat égetik le. - Mint „Kangár nemzetség” érkeznek a kárpát-medencei Avar Birodalomba és itt kerül ábrázolásra - a már szokássá vált rejteki módon - hitviláguk tartalma, az Avar Birodalom központjában, az Ister-Gami Szentélyben, ahol:

Jézus Urunk földi 'elhívottja'. a 'karizmatikus papkirály' részére adott ' kozmikus üzenet' - mint Jézus királyságának törvénye - lett az évezredek 'isten-várás' szerint a szentély falára függesztve a „Hét Oroszlánpár” titkaival, melyek a sok évig tartó vándorlás-követelte 'rejteki módon' hirdetik a Nép hitvilágának Jézus-Kresztoszhoz való tartozását."

Az „Oroszlán pár”

Én-Lil” és „Én-Ki” együttese, ahol az oroszlánok testén lévő „4 ék” írott formában mutatja az „Égi Tudás Urának” nevét.

A „két” oroszlán úgy tartozik „egybe”, mint *Én-Lil* és *Én-Ki*-nek „egységét” önmagában hordozó Jézus Urunk, aki az Oroszlán csillagképén át öltött emberi testet. - Az „Oroszlán-pár” ötvözi egybe a sokezeréves Isten-várást, a „földreszállás” misztériumával és így Jézus-Krisztosz nevét jelzi és Reá emlékeztet a jelképek „rejteki”, vagyis csak a „beavatottaknak” szóló nyelvén.

Rozetta az oroszlánokon

Az oroszlánok combján látható az ún. „rozetta”, vagyis a „nyolc levelű” rózsaszirm, a sumír-magyar hitvilágban a „Fény Szüze” vagy „Szűz-Anyja” jelképe. Kozmológikus tudattal a Vénusz planétához tartozik és itt kettős üzenet észlelhető e jelképből:

Egyik azt jelenti, hogy a „Fény Szüze” a (a Vénusz planéta erejével) csillagszekéren bejött az Oroszlán csillagképbe akkor, amikor a „*Fény Fia*” emberré lett, amikor a sokezeréves tudás szerint a termékenységi erő a legnagyobb és legáldottabb a Földön.

Másik jelentése az, hogy jelzi magának a „*Fény Szűzének*, vagyis az *Istenanyának*” Földre érkezését; szinte bizonyítva azt, hogy a „Fény Fia” Édesanyjától el nem választható, mert az Édesanya is abban az időszakban született a Földre, amikor a teremtető erő, amit a sumír-magyar nyelven *Eru-nak* írnak le (mint azt bemutatom az „Ister-Gami Oroszlánok Titka”

című könyvem 50. oldalán), a legerősebb. De jelzi azt is a rozetta, hogy: *az Isten-Anyá, az „Eru” időszaknak a „Szűz” csillagképbe tartozó napjaiban érkezett a Földre.*

Így Jézus Édesanyjának, Máriának is jelzi az évezredes „Isten-várás” születési idejét és ezt az „Isten-varást” megtaláljuk a szkíta őseinknél, de legfőképpen az ún. „királyi szkítáknál”, ahová éppen a római pápák minket, magyarokat sorolnak be, mert még a középkorban is a *„magyarokat nevezik a királyi szkíták utódainak.”* (Pl.: V. Orbán és VI. Gergely pápák)

De ezeknek a „királyi szkítáknak” országában, az Azovi-tenger környékén, Kercs közelében végzett ásatásoknál találták meg az itt bemutatott *„szárnyas Isten-Anyát, akinek fejdíszé pontosan az a rozetta, amit az ister-gami oroszok tomporán látunk.”* Az egyetlen különbség az, hogy ennek a szárnyas „Fény Szüzének” a fején kettős rozetta van, jelezve a szimbólumnak az előbbiektől szerinti „kettős” üzenetét.

A következő oldalon bemutatott aranykincs is az Ermitázs Múzeum tulajdona. (M.I. Artamonov „The Splendor of Scythian Art” című könyvének 273. képe)

154

De azt is tudjuk bizonyítani már, hogy ez az „Isten-várás” volt szkítáknak nevezett elődeink nemzeti vallásának fontos tartalma is és ennek tudatában nevezte el a zsidó szülőktől származott és a sauli júdaizmusú, az „Isten bárányát” minden nap feláldozó „keresztény” Epiphanius „egyházatyá” a „chrestosi hitet” (vagyis a júdai tanoktól mentes Jézus-követést) egyszerűen csak „szkítizmusnak” vagy „jézusi szkítizmusnak”. Történelmi ismereteink azt bizonyítják, hogy a háborúkat rendszerint a valláskülönbségek okozzák. Herodotos nagyszíven leírja például a méd és a perzsa mágusok valláspolitikai szembenállását, ami úgy végződött, hogy a perzsák 40 ezer méd-szkíta mágus papot egyszerűen kiirtottak. Ebből a példából is láthatjuk, hogy a mi szkíta őseink harcoltak a hitükért már abban az időben, amikor csak az „Isten-várás” adta nekik az erőt és a „Fény-Fia”, a mi Jézus Urunk még nem lett emberré. - Erre is van bizonyítékunk, mert be tudjuk mutatni itt azt a kardot, amit az orosz Melgunov tábornok ajándékozott Nagy Katalinnak, az oroszok nagy királynőjének. Ez a kard is az Ermitázs Múzeum tulajdona, és szintén Szkítiából származik, a Kr. e-i 3. századból. Valószínűleg abból az időből, amikor a Pártos Birodalomban már államvallássá lett a régi sumír hagyományok „mágus hite”, az „Isten-várás”.

A kardhüvelynek a fején ott találjuk az egymással szembenéző „két oroszlánt”. Szinte „modellje” az ister-gaminak, csak miniatűr alakban. Az oroszlánok alatt két szárnyas Isten-alakot látunk. Mindegyik előtt ott van az „életfa.”

A jobboldali az *Isten-Any*a (mellette a nyolclevelű rozetta). A baloldali a *Fény-Fia*. Feje vonalában, a szárnya mögött ott van a „hatágú csillag” jelképe, mely mint a már ismert „kétszeri hármasság”, az „égi hármasság” vízszintes síkján ábrázolja *Én-Lil*-nek *Én-Ki*-vé történő átlényegülését. - A két szár-

nyas alak előtt álló „életfa" a „megtestesülés", a „földi életre-keles" hirdetője. - A kardot és a hüvelyt a szkítáknál is, éppenúgy, mint hun-avar-magyar elődeinknél, a kardkészítés mesterei, a bölcs mágus-papok egyik része készítette, akik nemcsak a fémöntések mesterei voltak, hanem az ősi, szent hagyományok ismerői és tanítói. Mindig megtalálták a „rejteki módon" való ábrázolás módját és ezekben is megtartották a hitviláguk törvényeit. Itt is - mert *minden hitvilági és Istenhez tartozó jelkép nem a kardon, hanem a hüvelyen van. Ugyanis a „kard" öl.*

Így a kard nem az „Istenes Világ" tartozéka, hanem „Nimrud árnyéklelke" (Nib-Sibur = a Subur /szabír / Párduc) és „Nergál", az alvilág fejedelme, osztja a „halált vele és általa.

A „hüvely" a kard őrzője és a békességre serkentője, de a rajta lévő jelképek - szinte törvényszerűen -parancsolják azt, hogy kiknek a védelmére kell kardot rántani.

Az itt bemutatott kardhüvelyen az a sokezeréves Isten-várás két személye - a *Szűzanya és a Fényből „lett” Szent Fia* - Igazsága a „védelemre” és „oltalomra” szólító kötelezettség hitvilágának elkötelezettje, akik még nem jelentek meg a Földön akkor, amidőn a „védelem” hite már törvény lett.

Ily „hiteles” felfogás aztán már megszilárdította - a testet öltés valóságában - a Fényből született Jézusnak és Édesanyjának, Máriának - oly „védelmi” formáját, amelyet mai gondolkodásunk szerint csak a „törhetetlen Hit” biz-

156

tosít. Ez volt az indítéka annak a sok „egyházi” harcnak, melyet ma csak „vitáknak” nevezünk ugyan, de a júdaizmusnak a könyörtelen gyűlöletével hivatalosított „eretnek” kivégzésekkel és a „chrestosi tanoknak” elpusztításával ment végbe.

De hogy a mi nagy népünk volt aztán *egyetlen tulajdonosa ennek a törhetetlen „chrestosi hitnek” azt legjobban ATILLA bizonyítja.*

Ugyanis ő a minden júdaiságtól mentes Jézus-hit követője volt. Nevezhetjük - mint már írtam - *manicheusnak, nesztoriánusnak*, vagy - Epiphanius szavaival - *Jézusi szkítizmusnak* Atilla vallási felfogását, amit a vele szembenálló, két Római Birodalom júdai-keresztény hatalmasai nagyon jól ismertek. De a saját hitükben sem voltak biztosak, mert a júdaiság szerinti „áldozások” nem hozták meg rabszolgatartó rendszerük fennmaradásáért esdeklő „imáik” teljesítését és így Atillát, az „áldozatukat” el nem fogadó, bosszúálló „Istenük” büntetőjének látták. Ezért nevezték el „*Isten ostorának*”. Annak az ostornak, mely a Jézust jelentő oroszlánpár mindegyikének a farkán látható. Ugyanis a mi Atillánk valóban a „Chrestosi Igazság” védelmezője volt. Valóságos „*Nimrud-Fi*, akit éppenúgy „feládoztak” a gonoszok, miként azt a mi Jézus Urunkkal tették.

De Atillánk történetére csak azért hivatkozom itt, hogy az ister-gami oroszlánokhoz érkezés folyamatából kizárjam az esetleges hézagokat.

De még visszatérek a bemutatott „szkíta kard hüvelyén” található „rejteki” ábrázolásokhoz. Mind a két oldalán 4-4, tehát összesen 8 emberfejű és felajzott nyilat tartó, talán úgy is mondhatjuk, hogy a képzelet szülte, olyan négylábú állatot találunk, melyek mindegyike a hátán egy hatalmas „élő halat” visz, miként azt itt a képen bemutatom. Egyik állatnak oroszlán-lábai, a másiknak bika-patái vannak. Szimbolikájuk megfejtése nem könnyű feladat.

Mindenesetre az emberfejű nyilazók a „védelem” jelzői. - A különböző állatok: a minden eszközzel és minden lehetőséggel véghez vitt védelmet jelenthetik. A *hal*: talán a „halak korszakában” való megtestesülés hirdetője, vagy az „Isteni Tudás” jelképe, hiszen Jézus egyik nagy csodája a két hallal megettetett 5000 ember volt, ami egyben a tudás átadását, az Igazság tanítását is jelképezi.

157

Korunk nehéz napjaiban a „gonoszok” éppen az itt közölt, régi jelképek szerint a legnagyobb - tehát a kardhasználatig - védelemre rendelt két, testet öltött Isten-személyt, a feltámadt Jézust és Édesanyját, Máriát csúfolják, és isteni valóságukat a legperverzebb módon destruálják (pl. „Madonna” névvel, a megfeszített és eltorzult arcú Jézus keresztje alatt egy mozgó, ugráló és ordító némbor a szexualitás mindenféle módját bemutatja és nincs „keresztény egyházi hatalom, mely megakadályozná. Nincs „kultuszminiszter”, aki betiltaná.) - Ezek a „védelemre” szólító jelképek tehát most is érvényesek és megkövetelik azokatól, akik lélekben már összekötötték magukat a felső világgal, hogy összefogjanak és minden eszközzel harcoljanak a „gonoszok” által újraindított támadás ellen. A „kardrántást” majd NIMRUD rendeli el, ha itt lesz az ideje.”

El kellett mondanom mindezeket, hisz a „Vízöntő” korszakunkban *világunk forrong és senki sem tudja, hogy mit hoz a „Holnap”?*

De higgyetek a „Tudás Népében!”. Így mondta nekünk: „*Veletek maradok a világ végezetéig!*”

És itt van velünk Jézus, az élet vizének hordozója, a Nagy Állatöv csillagképeinek „egyetlen” emberalakja... aki maga a „Vízöntő” is.

Az ister-gami oroszlánypárban rejtették el Őt a gonoszok pusztítása elől őseink, de ezt a titkot már felfedték a MA „gonoszai” és *a hét oroszlánypárból már hat és felet, tehát tizenhárom oroszánt már lekaptak. Ami még él az egyetlenből, azt pedig már nem védi, nem óvja senki. A tudatlanság uralma lenne ez, vagy a „gonoszok” hatalma....?*

Majd a „Tudás” megmentheti még az „egyetlent”. Éppen azért folytassuk a tanítást és tegyük fel a következő kérdést:

Miért van hét oroszlánpár?

Az ábrázolásoknak „kettős” értelme van. A „hét” pár „tizennégyet” ad.

Sumír elődeink írták meg az emberiség *első törvénykönyvét, az ún. „Ur-Nammu” okmányt.* Ur-Nammu nevű királyuk íratta egy kőoszlopra, benne azt, hogy: *„élet és halál feletti ítélet (a régi nevén „Di-Til-La”) csak a „14” oroszlán (bíró) és a 15.-ként itt uralkodóként jelenlévő „Napkirály” által hozható a hónap 15. napján.”*

Ez a 'hét' oroszlánpár egyik jelképi magyarázata.

A másik a „hetes” számban gyökerezik, melyet a bölcs sumír mágus tudomány *számmisztikája hozott az „égi tudásból” a Földre.*

A magyar hagyománykincsnek is igen érdekes vonatkozása van a „hetes” számhoz. A néphit szerint ugyanis minden *„hetedik” gyermek született mágus.* (Ezért emelték ki a jezsuiták a cselédsorba taszított, szegény paraszt családjaikból mindig a *hetedik fiút* jezsuitának.)

Ezt a hiedelmet a júdai gyökerű ortodoxia „csúsztatta félre”, amikor kitalálta azt a mondást: *„Hetten vannak, mint a gonoszok.”*

Ugyanis a mágusok számmisztikájában a *„7” a Világ Csúcsa, a piramis hegye, mely azt a lyukat szúrja ki az égből, amelyen át az „Égi Tudás a Földre érkezik.”*

158

Ez a „7” pedig abból a világtépből származik, melyet az egyenlőszárú kereszt, vagy a négyzet, a négyoldalas „alap” (TEN) ad.

Ezt a geometriai sarkigazságot igazolja az aritmetika számmisztikája. - Ugyanis, ha ennek a négyzetalakú világtépből a számát, a „4”-et értékében emeljük, az így nyert számok renormált formája eredményezi a „Világtépből” számokban kifejezett törvényét. Íme:

4	=		=	4
4	=	16	- renormálva 1+6	= 7
4	=	64	- renormálva 6+4	= 10

A megújulás száma mindig a „3” marad, bármilyen hatványra emeljük a „4” értékét. (Ez a „megújulási” érték, a „3”, így valóban a „világtépből Törvényéhez” tartozik, hiszen a magyar néphagyomány értelmében: *„Három a magyar Igazság, de a Hold is „harmadnap” támad fel, éppenúgy, mint „OSIRIS” és JÉZUS, a „Fény Fia” is.)*

Ábrázoljuk geometriailag is az elmondottakat:

„4”...az egyenlőszárú kereszt, vagy a belőle alkotott „négyzet”. - Újítsuk meg a négyzetet a „3” értékével. A benne egymást keresztező „két” átló szüli a „harmadikat”, mely a felemelt középpont és így jön létre a „négyzet alakú piramis csúcsa.. a „7”, a Világ Közepe, melyre leér az „Isten Birodalmából” - a 10” értékből a „7”-ig, a „Földi Világ” piramisának csúcsáig ereszkedő és az „Égi Tudással” telített, tükröszimmetriával szerkesztett, fordított piramis csúcsa. A „földi” piramis csúcsa, a „7” szűrja ki az „Égi Világból” azt a nyílást, ahová az „Égi Piramis” csúcsán át, az Égi Fény, a Tudás hozzánk érkezik. Ennek a számmisztikái ábrázolásnak hitvilági értelmezése szerint azt taníthatjuk, hogy: * a „négyzet”: az Isten-anyai erkölcsi alap, melyre az istenes és jóakarató társadalom támaszkodik és hivatástudattal él.

** a „7”: vagyis a „Fény”, az Istentől eredő „Tudás” megszerzője és továbbítója... megszemélyesítve maga Jézus, aki a számmisztika „10”-zel jelzett „Isteni Birodalomból” biztosítja a Tudásnak földi érvényesülését és az isteni Gondviselést, mert Ő az egyetlen, a Világ csúcsán állva, aki a „10”-es világba be tud tekinteni.*

Az Ister-Gami Szentélyben tehát azért ábrázolták Őt a hét oroszlánpárral, mert az elődeink hitének tartalma szerint: *Itt volt a Magyar Világ közepe, az ő kozmológikus gondolkodású hitvilágukban és ebben a szentélyben, az összes hagyományok titkának egyetlen Ura a „Fény Fia”, a megtartott és megvédett Jézus volt, a régi „Chrestos”... az „Egyetlen Szent.”*

* * *

159

A fent elmondottakból láthatjuk, hogy elődeink a régi kozmológikus gondolkodásmódjukat a kozmikus Jézussal erősítették és „rejteki módon” őrizték.

A júdaizmus, mint valláspolitikai világnézet, céljainak elérésében tökéletesen egyezik a „vérszínű” zászlót lobogtató marxista ideológiával.

Most már nehéz azt megállapítani, hogy az Ister-Gami Szentély 13 oroszlánját a közelmúltban marxista, vagy júdaista érdek kaparta le a falról. A rideg valóság az, hogy a mögöttünk lévő és „marxista rendszerű kormányzatnak” nevezett időszak alatt veszítettük el hagyománykincsünk ezen pótolhatatlan emlékeit. De a „7” oroszlánpár piramisának a „hetese” már régen kiszúrta az égen a „fény” forrását és az a megmaradt egyetlen oroszlán MA biztos utat jelez az ébredő magyarságnak, hogy elérje az Igazságának forrását.

Ezen az úton haladóknak pedig a lelkük összeér és így együtt visszaszerzik régi tudáskincsüket is az örök Fény forrásánál, ahol várja őket a piramisnak a csúcsán álló Jézus-Kresztos, vagy ősi nyelvünkön nevezve: TUR-AN.

* * *

Amikor az Ister-Gami Szentélyben magyaráztam el a jelenlévőknek a „7 oroszlánpár” szimbolikáját, egyik újságíró nő azt kérdezte tőlem, hogy: „Ha a hun-magyar testvériség a nimrudi hagyományokra épül akkor az ősi földre visszatérő Árpádok miért az oroszlán jelképeket használták és miért nem a Nimrudhoz tartozó párducot?”

Ott nem tudtam elmondani azt az indoklást, amit most itt közlök és kiegészítem még azzal a megállapítással, hogy:

„Nimrud-Orion”-t az „ég hűséges pásztoraként” tiszteljük. Tudjuk, hogy vigyázója Népének. Ő már az „Isten Birodalmában” él és földünk minden pontjáról jól látható; az Ister-Gami Szentélyből is. Szimbólumát - az Orion csillagképet - maga a Mindenható alkotta és tette az égboltra.

Jelképe tehát örök és hatalmának hagyományaként. Népünk karizmatikus uralkodójának volt joga és kötelessége viselni a „párduc-kacagányt”.

A „7 oroszlánpár” Jézushoz köti a Hitet. A párdúc a Hit védelmezője.

Hiszen éppen a párdúc védelmében való hit és hagyományos népi öntudat miatt nem fogadta el a mi népünk azt a judeo-keresztény tanítást, mely szerint a *nép bűneinek eltörlése érdekében „feláldozott” Jézus-Chrestost, áldozati báránynak* nevezték. Hiába adták neki azt a nevet: „*Isten Báránya*”, a néplélek nem hajlott az „áldozat” felé. mert nálunk az „Isten báránya” a párdúc volt és maradt. - A magyar Szentkoronán rajta lévő két „mágus” szentünk, *Kozma és Dómján* tiszteletére egy templom épült Rómában, a Colosseum mellett. Ott láthatjuk ugyancsak az ábrázolást, amit Fettich Nándor talált az ócsai templomban is - ahol az „Isten Báránya” a párdúc.

Igen boldogan hallgattam Szörényi Levente „Atila Isten Kardja” operájának „Ősöd üzen” című jelenetében *Nimrud* szövegét:

160

**ŐSÖD ÜZEN, A NAP PÁRDUCA,
MESSZE IDŐT VISZEK.
TUDD:
ISTEN FÜLDEDRŐL VEZETTE
TUR NEMZETET
SZERTE VILÁGBA
LETT ÍGY NAPKELESTŐL VÉGIG
NAPNYUGVÓ NAGY VIZEKIG
TUR IVADÉKOK ÁLDOTT URUSZÁGA.
NEHÉZ IDŐK UTÁN SZABADULTOK
KÍNZÓ TEHERTŐL.
RÖVID LESZ ÚR ÍTÉLETE.
NAP JÓ S URUSZÁGOD ÉBRED.
IGAZ LÉGY ÚTJAIDON!**

(Lezsák Sándor szövege)

A kozmológikus úton való Istenhez emelkedés öntudatából életre kelt szavak ezek - *ma* 1993-ban.

Miután pedig igen mélyre nyúlnak e hagyomány gyökerei, az újraéledés lángját már kioltani nem lehet, mert az „*Égi Fény*” *éleszti* azt. *Ez pedig a gonoszokat is elégeti!*

* * *

De ki tudja megmondani biztosan, hogy már valóban beértünk-e a „Vízöntő” korszakba, vagy a „Halak” korszakának utolsó szakaszát éljük még talán?... Dr. Baktay Ervin így ír erről:

A csillagképek határait nem lehet olyan pontosan és félreérthetetlenül megállapítani, mint a Nap-pálya állatövi jegyeinek határait. Ezért bajos volna pontosan, határozott évszámmal megjelölni egy-egy világéra kezdetét vagy végét. Csak megközelítőleg határozhatjuk meg ezeket a döntő időszakokat. Mondottuk, hogy némelyek szerint a precesszió jelenleg a

„Halak” első fokaiban, tehát a Halak-érájának végefelé jár. Mások viszont azt állítják, hogy már elértük a Vízöntő korszakot, s ennek a végétől számított harmadik foka (elejétől számítva 27. foka) körül jár a tavaszpont.” („A csillagfejtés könyve”, Bp. Aquincum kiadás. 1930.)

Itt tudnunk kell azt, hogy egy világekorszak vagy precessziós világevnek egy világhónapja 2160 évig tart és 72 esztendő felel meg a világhónap egyetlen napjának. Viszont az ősi csillagászati hagyomány azt mondja, hogy egy-egy világekorszak jellemző hatásai nem egyszerre állnak be, hanem az előző korszak végén már felderengenek a következő korok eszméi, s ezek csak később érlelődnek meg, hogy teljes értelmükben kifejezésre jussanak.

161

Én úgy vélem, hogy a Halak korszaka utolsó napjának (72 évnek) az utolsó óráit (1-2 földi év) éljük, vagyis a Vízöntő küszöbén állunk!

Már érezhető a „Vízöntő-hatás”. Forrong a világ. Évezredes kiváltságok mennek veszendőbe, egészen új emberréteg kerül felszínre, az erőszak nem ismer határt, megindult egy erkölcsi bomlás folyamata a társadalmi zűrzavarban. Forr, kavarg az emberi élet, mint sohasem azelőtt. - A forrongás gerjesztői, az emberi méltóságnak és egyetértésnek tönkretévői pedig pontosan azok, akik a Halak korszakában, a Jézusi Szeretet Vallásának üldözői és ellenségei voltak.

De láthatatlanná vált és titkossá lett ez a már jól megszervezett ellenséges erő a világnézeti változás és lelkiséget nélkülöző, fertőző ideák és ideológiák bevezetése és tanítása útján, és a népeken való szellemi és anyagi uralkodás elérése által kegyetlenséggel, népiártásokkal pontosan az ellenkezőjét hozta létre az emberiség történetében, mint amit a földreszállt Isten-Fiú, a Fény-Fia hirdetett és megvalósítani akart.

Népünk bölcs ötvös-mágus papjai ismerték a jövőt is akkor, amidőn több mint ezer évvel előttünk - az itt bemutatott - Jézusi és Édesanyját „védőkardnak” jelképei által, rejtéki módon, meghagyták nekünk - az utókornak - az üzenetet. - A kardhüvely nyilas állatainak szimbolizmusa ugyanis mindent elmond a „látóknak”.

Az üzenetet azonban csak azok értik meg, akik az égi törvények ismerői. Tehát a „világhoroszkópból” kell kiindulni és ennek a precessziós korszakokkal alkotott „világhoroszkópnak” négy sarkalatos pontja van: fent az Oroszlán, vele szemben lent a Vízöntő, jobbra a Bika és átellenében a Skorpió, ami őseinknél, a sumíroktól kezdődően, hatalmas sasmadárral (turul) volt jelképezve.

A precessziós Nap háza, az Oroszlán. - Innen indul hosszú körútjára és amikor a Bikához ér, jelképesen a sötétségbe merül.

Most nézzük meg a kardhüvely üzenetét.

Itt a kardhüvelyen a száját kitató, ordító, talán parancsoló és a kifeszített nyilat tartó és a fővegén sastollat viselő Oroszlán előtt halad az emberfejű, szintén sastollat viselő, felajzott nyilat vivő Bika.

A *Bika* jellegzetessége: a hűség, erő, kitartás és tántoríthatatlan határozottság. Ezek a tulajdonságok viszont a küzdelem feltételei. Itt a *Bika* emberfeje kimondottan *hun-szittyá főveget visel*. Ugyanis csakis a mi népeink ékesítették fővegüket sastollal.

Tekintve, hogy a *Bika* az ordító *Oroszlán* előtt halad, felismerhetjük benne a „harcoló népek” jelképét, akiket a mögötte lévő *Oroszlán*, vagyis az „uralkodó hatalom” irányít.

Tekintve, hogy a *Bika* és az *Oroszlán* is egy hatalmas halat visz a hátán, és a kardhüvelyen csak ez a két állat van ábrázolva ismétlődve, így egybetartozásuk kétségtelenül jelezve van. A két hal bizonyosan a *Halak* korszakának jelölője, melyben a két állattal jelképezett történetek lefolyása van jövődölve.

162

Az *Oroszlán* farkán három ék látható, valószínűleg a *Halak* korszakában „igazság-védelem” kiegészítéséhez szükséges szellemi és anyagi erőknek - a *Vízöntő* kapujáig érő „három” világekorszaknak - a „*Bika-Kos*” és „*Halak*” részéről kötelező csatlakozási utasításként.

De másik jelentése is lehetséges. Miután ennek a kardnak és hüvelyének készítési idejét a régészek a Kr. u-i 3. század elejére teszik, amikor a Jézus-hitű Pártos Birodalom fénykorát éli, minden valószínűség szerint így az *Oroszlán* a *Pártos Birodalom* hatalmának jelképe is és a farkán lévő „három ék”, az utána következő három birodalomnak jövődölése. A jövődölés beteljesült, mert létezett a pártusok után a hatalmas *Hun*, a Bizáncot legyőző *Avar*, és Európának példát adó és szintén verhetetlen *Magyar Birodalom*.

Ezeknek a birodalmaknak pedig nemcsak az a jellegzetessége, hogy csodálatos nyilaikkal mindenütt győztek, hanem a *pártus-hun-avar-magyar* nevek alatt ismert hatalmas, de azonos népünk védte törhetetlen erővel és tartotta meg hűséggel *Jézus Urunk Szeretet Vallását* mindaddig, míg *I. Istvánnal*, a „*Halak*” korszakának gonoszsága meg nem töri ennek a *Jézus-hitű* és egymás szeretetében élő népnek a gerincét, az „*Isten Bárányának*” nevezett áldozati szertartás vallásával, a jól ismert „*júdai-kereszténységre*” való térítéssel.

Korszakváltáshoz érkezik világunk, s benne az emberiség és ezzel a „*Halak*” világkorszaka is véget ér. Én úgy látom, hogy ez 1999-ben következik be, iszonyú világnézeti harcokat és küzdelmeket hozva.

De „*új föld és új ég is lesz*” - mondja az ige és én úgy látom, hogy ennek előkészítésében, és az új életforma kialakításában népünknek - a magyarságnak - igen jelentős szerepe lesz addig, míg ismét úrrá lesz a lelkekben az „*ifjú*” *Vízöntő*, az „*élet vizének hozója*”, *Jézus Urunk* - a *Betlehemi Pártus Herceg*.

Azt, hogy népünknek jelentős szerepe lesz ebben az átalakulásban, sok „fénylátó” érzi és hirdeti. Nekem is jó segítséget adott ebben egy budapesti jövőbe-néző asztrológus, aki a csillagok rendjéből indokolta a jelenlegi, magyarországi állapotokat és igen katasztrofálisan látja az „új föld és új ég lesz” jövődölésnek már 1999-ben való bekövetkezését.

Foglalkozott az 1999-ben bekövetkezendő napfogyatkozás következményeivel is, a veszedelmeket jelentő csillagállások ismertetésével.

Miután ez a napfogyatkozás 1999. augusztus 11-én, Jézus Urunk - a Pártus Hercegünknek - a 2005. születésnapján lesz, nézzünk hát mi is együtt a csillagok rendjébe.

Még azt is meg kell említenem, hogy az egyenlőszárú keresztből alkotott négyzet őseinknél valóban egy „világrendet” alakított ki és minden ehhez igazodott. Az építészet is. A félezer éven át létező Pártos Birodalomban, mely hatalmas népünket oly erőben fogta össze, hogy a római légiókat is legyőzte - *kizárólag négyzet-alakú építményeket találunk. Még a sírok is négyzet alakúak.* Bemutatok itt néhány alaprajzot a Pártos Birodalomból és közlök néhány segítő véleményt is olyanoktól, akikkel *lelkünk összeért.*

Hézagpótló adatok:

Hadanich István munkatársam írását közlöm:

Folytatólagosan közölt tanulmányod „A Betlehemi Herceg” cselekvésre készített.
Kijelentésed, a betlehemi „palotára” vonatkozóan tisztázta előttem a „betlehem” szóval

kapcsolatos fejtegetéseimet, mert *Beth* jelentése: ház. A *Lachem*-nek írt szó, az elzsidósodott „Lakom” mássalhangzó torlódása *LKM*. „*Bethlachem*” helyes fordítása tehát: *lakóház*. Az aztán természetesnek vehető, hogy az *Adiabene* kormányzói család lakóháza megfelelt egy palotának, melyhez a köves rét (Názárethnek már megtárgyalt néveredeztetése szerint) adta az építőanyagot.

Felhasználva dr. Hajnóczy Gyula budapesti egyetemi tanár „Az építészet története” c. nagyszerű munkáját - úgy vélem -, hogy az *Adiabene lakóház (palota) valószínűleg egy négyzetalakú udvari körülvevő épülettömb volt*, melynek ablakai és ajtajai - a főkapu kivételével - az udvar felé nyíltak. Ez egyben erődnek is szolgált a zsidó és egyéb gyűlevész népek rablótámadásai ellen.

164

Belebotlottam Szűz Mária nagynénjének *Tryva-nak* vélt nevébe. Ha a család *pártos*, azaz turáni eredetű volt, akkor *kétségesnek látszik*, hogy *a jelzett szó személynév lenne*, már a mássalhangzó torlódás miatt is."

A következő sorokban aztán sorbaveszi a *Tryva* betűit és a számbajöhető írások (arám, föníciai, ugariti, nabateus, görög és héber jeleinek) kiejtését és a következő eredményre jut:

Nehézség van az értelmezéssel, de a magánhangzók beiktatásával, az eddig idegenül hangzó *Tryva*. megadja a „nőtestvér” szót, „*Utu-Uri-Ba*” és ez jól megfelel a galileai arám szokásnak, ahol a közéleti rokonságot *nő- és férfitestvérnek* nevezték.

A történelmi eseményeket összevetve mindezekkel, feltételezésem a következő:

Jézus Urunk Kr. e. 6-ban született. Mária 19 éves lehetett. A héber vallásra tért nagynéni - Eli-S-Beth - akkor 25 éves (Kr. e. 50.) - Ezeket most szem előtt tartva megyek tovább.

Ha Jézus Kr. e. 6-ban született, és a (héber írásokban szereplő) „Helena királynő” Kr. e. 48-ban hoz élelmet a szűkölködő Jeruzsálemnek, akkor ez a „Helena királynő, vagy *Eli-S-Beth nagynénjének a lánya*, vagy az *Adiabene* rokonság más tagja - *ugyanaz a személy*, akit Te *Tryva-nak* (nőtestvérnek) nevezel, nem lehet, mert Kr. e. 48-ban az időrendben nem sorolható be. Én azt feltételezem inkább, hogy *Mária nagynénje „Nacheb” húga*, aki - mint említettem - *25 évvel idősebb Máriánál*. Talán „*Nacheb*” és neje zsidó vallásra való téréskor követte bátyját, ő is „*áttért*” és akkor *kaphatta meg az „Eli-S-Beth”* nevet.

A Pártos Birodalom Kr. e. 53-ban legyőzi Crassus-t és így Szíria (Palesztina) felett kiterjeszti hatalmát.

Kr. e. 30-ban ugyan elvesztik az említett tartományokat, de az nem jelenti szükségszerűen, hogy az akkor már júdai vallásra áttért *Nacheb* (Joakim) menekülésre kényszerülne. Mint gazdag földesúr megmarad názáreti birtokán, a „lakóházban”, ahol Kr. e. 25-ben megszületik Mária. Nagynénje, *Eli-S-Beth* akkor 25 éves lehetett, aki a szülők halála után gondjaiba veszi Máriát.

Az evangéliumban szereplő *Erzsébet (Eli-S-Beth) Mária nagynénje*, „öreg korára” fiat szül: *Jánost*. (Akkoriban a 44 éves kor már öregnek számított.) János felnevelkedve a jeruzsálemi „*Adiabene*” - palotában jól ismerhette Heródes Antipas üzelmeit. Az ottani tapasztalataitól megcsömörülve a pusztába megy, bűnbánatot hirdet és *keresztel a mágus vallás hiedelmének megfelelően, a Jordánon túl, Itureában, mely abban az időben a Nabatea-iaké, beleértve Damaszkuszt is*. - Itt azonban közbe kell szúrnom azt, hogy Erzsébettel kapcsolatban Lukács evangélista egy érdekes és meggondolásra késztető kijelentést tesz így: „*az ő (Zakariás) felesége pedig Áron lányai közül vala*”. Lukács e hivatkozása nekünk igen jó felvilágosítást ad, mert a : *júdai vallásra tért partos hercegnő, miután zsidó elődei nincsenek, az előkelő „Áron leányai” rangra emeltetett. Férje Zakariás (Sa-Kar), a legnagyobb valószínűség szerint az Olajfák hegyén lévő Szűz-Anya templom mágusa volt*.

165

Visszatérek még tanulmányodra, ahol az Adiabene-palotában vagyunk és itt Erzsébet (a nőtestvér = Tryva) fogadást rendez. Miután a „Makkades-házasságot” kierőszakolni akaró Seth rabbi és bócher fia felsül, véleményem szerint *Erzsébet lányához, „Helena királynőhöz” fut*, de sikertelenül. Lehet, hogy tévedek feltételezésemmel, ti. hogy „Helena királynő” Erzsébet lánya, de ha nem így van, akkor: *ki lehel az a zsidó hitű „Helena királynő”, akit „Adiabene” névvel tüntet ki az evangélium?.....*

Ezzel az átrendezéssel Lukácsnak az evangéliuma valamicskét javul, de *Jézus születése körüli eseménysorozatot még logikai okok miatt is át kell írni.*

Hálás köszönettel közlöm ezt a „hozzászólást” és Eli-S-Beth személyt - talán a „sumír-arámi” hangzás szerint - „*Eli-Sa-Beth*”-et *elfogadhatjuk Mária apja testvérének azzal a gondolattal, hogy ő is visszatért bátyjával és Mária édesanyjával a „mágus-hitre” és csak a leánya maradt zsidó.*

Történelmileg azonban helyesbítenem kell, mert Kr. e. 39-ben a Pártus Birodalom seregei tönkre verik a római légiőket Joppa-nál (a mai Jaffa), ami csak úgy volt lehetséges, hogy ez a palesztinai terület, egészen a tengerpartig, a *Pártus Birodalomhoz tartozott és Adiabene pártos herceg (Mária édesapjának) kormányzósága alatt volt*. Csak e pártus győzelem után történik a rómaiak által zsidó királynak kinevezett Heródesnek Adiabene (Galilea) fölötti „névleges” uralmának elismerése, de *ez a terület még Jézus születésekor is Adiabene Jusef Pandar herceg, Mária törvényes férjének „pandársága” (felügyelete) alatt volt*.

Nagyon nehéz a történelmi valóságot megállapítani. Ugyanis az ortodoxia együtt dolgozott a zsidó „massora”-val és közösen pusztítottak el, semmisítettek meg minden adatot, bizonyítékot, mely a *Chrestosi Igazságához tartozott és ebben Mária és Jézus családi és származási vonatkozásai voltak a perdöntőek*. A pusztítással azután a zsidó „evangélisták” úgy írhatták le az eseményeket, ahogyan azt a júdaizmus és a belőle származtatott júdai-kereszténység érdeke megkívánta.

Ezért fontos, ha mindazok, akik *felülről* kapnak irányítást, leírják mindazt, ami tudatukban megjelenik. Így kapjuk meg aztán a *valóságot*, az egybehordott adatok segítségével.

22 Plan and front faiadé of the 'reception hall' at Khaltchayan, north Bactria, probably c. 50
B.C. - A.D. 50. (From Pugachenkova: 1971, 16-17)
A „Fény Szüze” a szkítáknál. Ilyen lehetett József Pandár székhelye

166

Visszatérve Lukács által említett Erzsébetre, akit én a sumír-arámi nyelven *Eli-Sa-Beth*-nek vélek. Ugyanis itt a „Sa” ugyanaz, mint a Sa-Pir, vagy *An-Sa-An* (Adzsem) kifejezésekben található. Így *Eli-Sa-Beth* „a lakóház istenarcúja”-t jelenti. Mondhatjuk úgy is anyanyelvünk szerint: „a ház üdvöskéje”. - Nekem az az érzésem, hogy akkor *tért vissza a zsidó hitről ősi, mágus hitére, amikor férjhez ment ahhoz a Zakariás-nak nevezett „Sa-kar”-hoz, aki az Olajfák hegyén lévő és a zsidók szerint „korruptió hegyén” lévő „Szűzanya” (Astarte) templom papja (mágusa) volt.* Így az is nagyon érhető, hogy Jézus „szokása szerint” (mint Márk írja) *ide járt és az éjszakát itt töltötte.* „Sa-Kar” nevet „oltalmazó” értelemben vehetjük át. Szó szerint: *a védelem arca.* Ha pedig azt is hozzágondoljuk, hogy ez a „Sakar” mint „Zakariás” Keresztelő János apja volt, akkor lassan megtisztul a fölénk húzott, szinte 2000 éves júdai érdekű „köd”, amit eddig nekünk kereszténységnek neveztek. De „*nincs olyan elrejtett dolog, mely világosságra ne kerülne*”.

Így az „igazság kutatói” lassan-lassan megtalálják a történelmi valóságot is. - Ilyen a fent közölt aranylemez töredék is, melyet szintén „Szkítiában” találtak és minden valószínűség

szerint scythopolis-i eredetű. Véletlenül akadtam rá és semmi részletes magyarázatot nem fűz hozzá Artamonov, akinek könyvében az utolsó képként látható. Én úgy érzem, hogy *itt Mária és herceg Adiabene József Pándár jelenik meg előttünk. Mária trónuson ül, de abból csak egy kereszt látszik. Rejteki módon közli itt a „Fény Fiának” jövőd sorsát.*

Nem jelenthet mást, mert az ún. „szkíta mitológiában” nincs másik két személy, akiknek a sorsa így egybekapcsolódna. Tehát mondhatjuk, hogy *Mária és védelmezője is feltámadt a homályból.*

167

Jézus Urunk 2005. születésnapja

Mindenki a korszakváltás évét várja az időszámításunk szerinti 2000. évben, pedig már megtörtént a váltás, mert Jézus a mi 0. esztentőnk előtt hat évvel előbb született. Ez a várvárt esemény tehát már bekövetkezett. Át is éltük: 1994-ben. Új rendszer nincs, csak új Urak.

A magyarországi helyzetet és állapotokat veszem alapul.

Az elkeseredés és nyomor uralma ez, és a nép nagy része szenved és már semmiben sem hisz. Mivel a „keresztény” egyházak semmit nem tesznek és nem emelik fel tiltakozó szavukat a jelenlegi kormányzatnál az általános népnymort előidéző rendeletek ellen, megjelennek a színen az asztrológusok is, akik a csillagok állásából értékelik ki a jelenlegi helyzetet és *Jézus Urunk 2005. születésnapján, az 1999. augusztus 11-én bekövetkezendő napfogyatkozás* idejére még nagyobb szerencsétlenséget jósolnak az eddigi nyomorúságnál.

Egy budapesti hetilap szerkesztője folytatott beszélgetést egy neves asztrológussal és az ott közöltekét egészítem ki e sorokban. Az alábbi megállapításokhoz közlöm meglátásaimat.

Az én asztrológiai kiértékelésem azonban nem a mai számítógépes gyakorlaté: a Pártus Birodalomba tartozott sippari asztronómusoktól megmaradt agyagtáblákról tanult megállapítások képezik asztrológiai módszeremet.

Így beszélgetett a hetilap szerkesztője az asztrológussal:

- Melyek azok a jó fényszögek, bolygóállások, amelyek lehetőséget nyújtanak a jelzett sorsnehézségek elkerülésére?

- Fontos, hogy a Nap. mint a tudatosság és a központi irányítás bolygója a kilences házban van, ami a jog, az erkölcs, a vallás és a világnézet háza. Ez azt jelenti, hogy fontos és ígéretes számunkra a külföldi kapcsolatok kiépítése, de a magasrendű műveltség is. Érdemes lenne új, az eddigiéknél is jobb egyetemeket létrehozni, és a többit is a lehető legjobban működtetni, mert benne van a magyarokban a tanulni és tudni vágyás, az ehhez szükséges képességekkel együtt. Bár a kilences házban álló Mars és Merkúr nem igazán jók, ami miatt gondok lehetnek a cselekvőképességgel. Nagy a feladata az ország vezetőinek: egyetemeinket nem leépítenünk kell, hanem felépíteni, és nem szabad hagynunk, hogy ennek a gyenge Mars okozta akaratgyengeség az útját állja.

- A közeljövőben, 1999. augusztus 11-én lesz egy teljes napfogyatkozás, amit Magyarországról is látni. Ennek a csillagászati jelenségnek az asztrológusok kiemelkedő jelentőséget tulajdonítanak. Súlyosbítja a helyzetet,

168

hogya állítólag a Nap-Hold együttállás mellett további rossz fényszögek is kifejtik majd káros hatásaikat.

- Valóban súlyos helyzetre kell felkészülnünk, hiszen igen jelentős fogyatkozás-képlet áll előttünk. A teljes napfogyatkozásokkal egyébként mindig együtt járnak a földi katasztrófák.

Az aznapi bolygóállás egy ún. T-quadrátot rajzol a képletbe. Ez annyit jelent, hogy a fogyatkozás idején több bolygó áll majd szemben, illetve quadrátban (negyedfényben) egymással. A horoszkópban egy négyzet látható, ami nem sok jót ígér. A planéták kozmikus helyzete erre még rá is erősít. Uralomban van a Skorpióban álló Mars és a Vízöntőben álló Uránusz. Mindkettő negatív hatású bolygó, és az uralomban fokozottan érvényesül romboló hatásuk. Értelmes nyelven ez annyit jelent, hogy nem menekülhetünk a rossztól. A pánik helyett: nem akarok sci-fibe illő részletekbe bocsátkozni, ijesztgetni az embereket. Elég nehéz ugyanis megmondani, hogy pontosan mi történik. Lehet, hogy csak elindít egy kollektív mélytudati folyamatot, ami néhány évvel később tetőzik. Persze az sem lesz kimondottan szép nap. Aki akkor születik, biztos, hogy nagyon szerencsétlen sorsú lesz, ha egyáltalán megmarad.

- Mely országokból lesz még látható a teljes napfogyatkozás?

- Sok európai országból és Észak-Amerikából is, összesen mintegy harminc országot érint. Nagyon fontos, hogy a fogyatkozás idején az Oroszlán jegyében lesz majd a Nap, így az Oroszlán csillagképe alá tartozó nemzeteknek - olaszoknak, franciáknak - kell majd a legnehezebb dolgokra felkészülniük.

- Konkrétabban?

- Nem mondhatok többet, mert köt az asztrológiai etika. Annyi bizonyos, hogy atomháború nem lesz, mert a bolygók ezt is világosan mutatják.

- Hogy lehet az, hogy az ország szövetségei egyben titkos ellenségek is?

- A kormány igazából nem törődik azzal, hogy az országnak mi a jó és mi a rossz. Nem akarok jósolni, de mintha itt az ország sorsának szándékos rontása lenne a cél.....

- Ha jól sejtem, a Bak jelében álló Szaturnusz jelképezi azt a népet vagy csoportosulást, amely egyszerre képes hivatalosan a szövetségesünk és a titkos ellenségünk lenni. Kissé nyakatekertnek tűnik.

- Pedig az asztrológus számára teljesen nyilvánvaló, hogy valóban erről van szó. Egy szaturnikus, Bak nép kellemetlenkedik a magyarokkal. En tudom, hogy melyik, de egy asztrológus erről ilyen konkrétan nem beszélhet. Annyi bizonyos, hogy létezik egy olyan

szaturnuszi erő ebben az országban, amely döntő befolyással bír az ország ügyeire és a leglényegesebb jellem- és sorstendenciákra nyomja rá a bélyegét.

- Az asztrológia tehát az egyes népeket is megfelelteti egy-egy égövi jegynek. A magyarokat hová sorolja?

- A Nyilas csillagkép alá."

169

A hetilap asztrológusa szerint „nyilasok” a „magyarok”. Azt hiszem, jól ismeri Dr. Baktay Ervin tanítását és így általa kell helyesbítenem. Baktay így mondja: „a nagy-Napciklus mítoszteremtő rendszerében minden csillagkép a hozzátartozó poláris kiegészítőjével mutatja meg a hatásokat.”

A „Nyilas” csillagkép poláris kiegészítője az „Ikrek”. Így a „felső világ” gondoskodása, a „Nyilas-Ikrek” csillagképek hatása által nyilatkozik meg a magyarságban.

Csak kiegészítésképpen közöltem a fentieket, mert a hetilap asztrológusa nagyon jól látja a csillagok rendjéből azt, hogy *egy „szaturnikus Bak-nép” uralkodik ma* és a Jupiter jelzése szerint bizony törvénytelenül, hamis és csalárd módszerekkel szerezve meg a hatalmat. Ezek a „csalárd módszerek” kiolvashatók a horoszkópból. Így a „nemzeti történelem” meghamisítását mutatja a Merkúr-i helyzet; a népművészet, népzene és néphagyomány irtását a Vénusz; de a politikai erőszak segítségével eltulajdonított állami vagyonról is beszél a Bak-Szaturnusz. Ugyanis a csillagállások a földi „fény” és „árnyék” jelölői. *Aki beáll a „fénybe”, megismeri a sötétség gonoszságának lehetőségeit. Így felkészülhet a „megmaradásra”, a tudatos és módszeres önvédelem megszervezésével.* Mert a csillagok ezt is megmutatják. Értékeljük ki együtt az alábbi horoszkópot.

Az első, amit észrevehetünk: az Oroszlán-csillagképben a Hold-Nap együttállást, vagyis a teljes napfogyatkozást. Érdekes belepillantani a babilóni ékiratokba. P.A. Deimel S. I. „Sumerische Lexikon” IV/2. része a „Planetarium Babylonicum” (* 157-196 oldalakon). Itt a következőket állapítják meg arra a napfogyatkozásra, ami a mai időszámításunk szerinti augusztus 11-én történik:

.....az ország fellázad az uralkodó ellen....az akkád király meghal."

„...a napfogyatkozás után 2 nappal (13-án) meghal az uralkodó." A magyarságnak a Nyilas-Ikrek csillagképek hatása alá utalása az ősi és görögök előtti - sumír - asztrológia hagyatéka szerint való. Hasonlóképpen érezték magukat Hammurabi sémi-akkádjai - Marduk-vallásuk szerint - a Skorpió csillagkép hatása alatt élőknek, de ennek a csillagképnek sumír nevét - GUR-TAB - (sumírul „két-karom”) ők „két-tör”-nek értelmezték. A zsidók ezt a hagyatékot vették át és vallási hiedelmükben JÚDEA áll a Skorpió oltalma alatt és a Szaturnusz = Izrael vezércsillaga.

De az előbbieken azt mondtuk, hogy „minden csillagkép a hozzátartozó poláris kiegészítőjével érezteti hatásait." - A Mars uralma alatt álló Skorpió polárisa a Bika, melynek

uralkodó planétája a Vénusz. A két csillagkép ellentétes hatású, mert a Bika-Vénusz a jóság fejlesztését ösztönzi, és ártó, kártékony hatást a Skorpió-Mars csak úgy tud kifejtetni, ha a Bika utolsó harmadában érvényesülhető Szaturnusz-i erő kapcsolódni tud a Skorpió első harmadában észlelhető azonos szaturnuszi hatóerővel.

Különösen nagy erőt fejt ki ez a szaturnuszi hatás az itt bemutatott „napfogyatkozási” horoszkópban, ahol a Skorpióban uralkodó Mars szemben áll a Szaturnusszal. Igaz, hogy nem a Bak csillagképből érvényesíti „kellemetlenkedését” a „szaturnuszi-nép”, de utalhatunk a „sémi-akkádok” állandó erőszakosságának és gyűlöletének hagyatékára, hiszen mind a két égitest - a Skorpió és a Szaturnusz - a mai zsidóság eszmevilágának befolyásolója. De ebben az erőszakosságban és gyűlöletben *két szaturnuszi hatás egymással való szembenállását láthatjuk a napfogyatkozási horoszkópban.* A Skorpióban uralkodó Mars támadóan adja fényszögét a Bikában közömbös jellegű Szaturnusz felé, melyet közömbösíteni nem tud teljesen és így a Szaturnusz (a nagy átok) viszonozza a támadást. A mai állapotokra vetítve, következtethetünk e szembenállásból *a zsidóság ideológiai kettészakadására és az egymással szembenállók élet-halál harcára.* (Talán a fundamentalisták és az „arany birtokosai”...?) Ugyanis mind a két planéta „negyedszögű” fényhatást kap a Nap-Holdtól, vagyis a napfogyatkozástól, melynek az Uránusszal való szembenállása bármilyen előre kiszámíthatatlan, váratlan történéseket hozhat létre.

Ugyanakkor a Szaturnusznak, mint a zsidóság uralmi planétájának ez a szembenállása a sémi-népek ősi Skorpió-Mars-ával, az *izraeli-arab ellentéteket emelheti tetőfokra* és az asztrológus csak annyit mondhat: Isten kegyelmezzen itt a szembenállóknak, mert emberi kegyelem, béke, kiegyezés a csillagokból *nem olvasható ki.*

171

Izrael belső válsága azonos a végétével, a másik sémi nép (arab) ellene indított könyörtelen harca segítségével.

Most nézzük meg azt, hogy nekünk - magyaroknak - ebben a harccal telített, végzetszerűségben mutatkozik-e valami pozitív és segítő kibontakozás?

A „T”-quadrát fényszögekkel telített horoszkópban *egyetlen kedvező* (120 fokos, trigon) fényszög a Bika és a Szűz föld-jellegű csillag képekből sugározva, a két jóakarátú planéta: a Vénusz és a Jupiter között mutatkozik és mindkét csillagképben *az elindulás állapotában.* (Jupiter 4 fokon és a Vénusz 2 fokon.) Ez hagyományaink és ősi hitvilágunk alapján elinduló *újraéledést jelez, mely állandósul a Szűzből az Oroszlánba visszatérő Vénusznak* (a Földről látott) *hátráló mozgásában.* A mitológia nyelvén: a Vénuszban megjelenő Boldogasszonyunk hiedelmének megszilárdulását és a lelkek feletti uralmának állandósulását jelentheti, mely az anyaggyűjtésre törő - most Bika-nép - uralmának megtörésével, a népi feltörés jelzője, a zürös és öldöklésekkel telített világban.

Ugyanis a *11-én bekövetkezett napfogyatkozást - 11 nappal megelőzően* - a Vénusz planéta a Szűz csillagkép 5. fokán visszafordul és megkezdí a Földről látható „hátráló” mozgását (Boldogasszony segítsége állandósul) - A napfogyatkozást követő 3. napon (3 = a feltámadás száma) már Jézus Király jegyében, az Oroszlán csillagképben van, így segítve a napfogyatkozásban és jól erősítve az életet adó Napunknak Földre adott kozmikus sugárzását.

Itt nem lehet azt mondani, hogy a Naperő *elégeti* a vénuszi sugárzást, mert a napfogyatkozás esetén ez éppen fordítva értelmezendő.

A Nap *augusztus 23-án* a Szűz csillagképbe lép és a Vénusz az Oroszlán csillagkép közepe felé halad, hogy a *napfogyatkozás utáni 30. napon (szeptember 11-én) befejezze hátráló mozgását és október 11-én visszatérjen* a Szűz csillagképnek arra a fokára, ahonnan elindult Jézus Urunk 2005. szüle-

172

tésnapján - 1999. augusztus 11-én. Láthatjuk az itteni, vénuszi határállomások dátumait. Mindegyik „tizenegy”.

A napfogyatkozás időtartama alatt (2 perc 23 másodperc) a Vénusz látható a Szűz csillagkép 2. fokán. Ennek az égi különlegességnek a bemutatására átveszem Werner Papke: „Die Geheimer Botschaft des Gilgamesh” (Weltbild Verlag, Augsburg, 1993.) című könyvéből a 37. ábrát, ahol a Vénusz planétának hasonló helyzete és útja látható, mint amit leírtam a napfogyatkozás idejére.

A „felső világban” nincsenek véletlenek. A Vénusz a Szűz csillagképben és az Oroszlánban - a válságok és végzetszerűségek idején - *támogató fényt kap az életrekelés, az igazság és a szerencsére indulás planétájától - a Jupitertől*. A rettentő társadalmi krízisek és a népi-faji ellentétek zűrzavarában is *törvényes állapotokat teremt a Jupiter-i erő a magyar földön*, annak ellenére, hogy a Merkúr és a Neptun negyed-fényeinek rontó hatásai az államforma meghatározását és a társadalmi kiegyenlítődést hátráltatják.

Nem szabad ezt a valóban ritka és napfogyatkozással koronázott csillagállásokat intuíció nélküli asztrológus fejével kiértékelni, mert a sumír-magyar hitvilágban csodálatos hagyományt találunk, amit ide vetíthetünk. - Ugyanis horoszkópunkban a Vénusz együttállásba kerül (megszenteli) a Szűz csillagkép csillagát. Ezen áthaladva aztán

„visszafordul" és megkezdi *látszólagos hátráló* mozgását. Tehát, „kétszer" szenteli meg a Szűz csillagkép legnagyobb csillagát.

Ugyanazt teszi, mint amit az Ister-Gami oroszlánok hátsó combján látható 8 ágú rozetta (mindegyik levelén egy pont) jelképez.

Ugyanis ez a „virginis" csillag annyira közel áll az Oroszlán csillagképhez, hogy - a Földről nézve - az Oroszlán hátsó combján ragyog. Ezért nevezték sumír-maghar őseink *NIN-SAR* néven „királynőnek". - A Szűz csillagkép egésze viszont úgy volt tekintve, mint a *Napisten (Bél, Bál) feleségének a háza* és amikor a Vénusz ebben a csillagképben tartózkodott, *INNANA, ISTAR, BAU-DUG-ASAN, ASTORET* neveket kapott a különböző időszakokban. De *ISIS és DIANA* is ő volt. A Kr. e. 715-ben Efezusban épített *Diana-templom* még a korai kereszténységben is az ő imádási helye volt.

Ezek a hagyományok végül is Jézus Urunk Édesanyjára - Máriára - kerültek át az ortodoxia és gnosztikusok hatalmas vita-harcai után. Sok ideig tartott a vita. melynek alapja az az *ISIS volt, akit II. Xerxes „szepőtelennek"* nyilvánított még csaknem 5 századdal Jézus Urunk előtt. A korai kereszténység 431-ben, az Efezus-i zsinaton ugyanazt a titulust adja Máriának, mint amit az egyiptomi vallás - a Xerxes-i - nyilvánítással - *ISIS-nek* tulajdonított. (Bővebben: „Igaz történelmünk vezérfonala Árpádig" című könyvem 229. és következő oldalain.)

A Pártus Birodalom hitvilágában azonban Jézus Urunk és Édesanyja - mint a sokezer éves „advent" Földön reinkarnálódott Isten-személyei - a „*Fény Fia*" és „*Fény Szüze*"-ként találhatók a Szentlelket adó Szentháromságban, a „*Fény Atya*" mellett. Pontosan úgy, ahogyan Szentkoronánkon volt ábrázolva, annak átalakítás előtti állapotában.

173

De térjünk vissza a napfogyatkozás horoszkópjához. Ez a napfogyatkozás pontosan olyan teljes, mint amilyen Jézus Urunk megfeszítésének pillanatában volt. Tehát már magában is *olyan égi-jel, mely sorsdöntő földi eseményekre utal.*

Bemutatom azt a magyarországi területsávot, ahonnan jól látható. A változások tehát nem Budapestről, hanem a napfogyatkozási sáv népétől indulnak.

Az 1999 augusztus 11-i teljes napfogyatkozás Magyarországra eső sávszélessége 112 kilométer; a teljes sötétség 2 perc 23 másodpercig tart ebben a zónában

Ez a napfogyatkozás nemcsak azért fog sorsdöntő eseményeket okozni az emberi életben, mert az Oroszlán csillagképben történik.

A Vénusz planétának az a „hátráló” mozgása, amikor az Oroszlánból kijövő Nap helyett „visszamegy” az Oroszlán csillagképbe - a Nap házába - *valóságos kozmikus üzenetet nyilatkoztat ki, mert az „Égkirálynő” tér az „Égkirály” helyére és még hatalmasabbá teszi annak jóságát.* De ékes bizonyítéka annak is, hogy ők ketten uralják a Mindenséget. *Ez is ősi, mahgar (sumír) hagyomány.*

Ugyanis a „Planetarium Babylonicum” (Deimel) arról tájékoztat minket, hogy a sumírok két Oroszlánt ismertek az égen: „UR-GULA” (hatalmas úr) és „UR-MAH” (tudás ura). A napfogyatkozással együtt lévő vénuszi mozgás ad magyarázatot erre. A Zenitet két csillagkép uralja, mint itt bemutatom: az Oroszlán és a Szűz. A Szűz jelképezi a „Napkirálynét”, de amikor a Vénusz így „visszaballag” szinodikus útján a „Napkirály házába” - ezt, mint „oroszlán” teszi és így az „UR-MAH” lesz az Oroszlán csillagkép neve.

Ez a magyarázata annak, hogy INNANA a jelképes ábrázolásokon két oroszlánon áll, miként az látható a 80. oldalon.

Az ekliptika a SZŰZ és OROSZLÁN csillagképpel

Itt érdekes azt felfedezni, hogy a sumír kozmológia geocentrikus szemlélete a Szűz csillagképet két részre osztotta.

A keleti rész: a „Spica” (Kalász csillag)-ig, neve mul AB-SIN és a nyugati részbe: sorolnak a Szűz többi csillagai, de nem a Szűzhöz, hanem az Oroszlánhoz tartoznak és nevük: mul ERU. A Szűz csillagképe „béta” csillaga (Virginis) az Oroszlán hátsó combján ragyog és ennek szimbóluma a rozetta. A Vénusz neve: mul DIL-BAD.

Deimel: Plenaterium Babylonicum c. könyvében így ír erről (3., 46., 47. oldalon):

A béta Virginis és Spica közötti csillagmező alkotja az ERU csillagképét. Az isteni datolyafürt csillaga a Szűz csillagképébe tartozik. Értelme: megtermékenyítő, neve: SARPANITUM.

Az Oroszlán farkán ragyogó csillagok képezik Sarpanitum istennő datolya-fürtjét.

Az ERU tehát a Szűz nyugati felét foglalja magában, beleértve a béta Virginist is.

Amikor mul DIL-BAD (Vénusz) az ERU csillagképébe ér, Sarpanitumot megszenteli.”

Amikor mul DIL-BAD mul AB-SIN és mul GULA csillagjai között áll, a termékenység és a bőség megsokszorozódik a Földön. (Viroilleaud: L'Astrology Chaldéenne, Paris, 1903.)

Mit mond nekünk az égi üzenet?

Az „égi-jel” válásában a magyar nép egyre nagyobb számban fordul a „feny” felé. A lelkekben egy szinte öntudatlan - kozmikus irányítású - melegség vezérli az embereket a „hinni-akará” felé. Ez a segítségkérés Égi Édes-

anyánkban - Boldogasszonyunknál - talál menedéket és szinte atavisztikus felébredéssel fordul Feléje....és így van jól!

Az érthetőség kedvéért bemutatom itt a „Szűz” és „Oroszlán” csillagképeket, amint elhelyezkednek az ekliptikán.

A napfogyatkozási horoszkóp Vénusza Ő, aki az életet adó Napunknak csillagképéből küldi a feltámasztó segítséget akkor, amikor a Napkirály, a Szűz csillagképéből áradható tudást okossággal indította és jó szándékokat erősíti.

Így válik a napfogyatkozás után *Napbaöltözött Boldogasszonnyá az Oroszlán csillagképben tartózkodó Vénusz és ebben a helyzetében, az „Isten-ostorát”, a Denebolát is uralja. Áldás és védelem az ő kegyelmes szándéka, mely állandósul a csillagok rendjében és eléri az ő népét a Magyar Földön.*

Istenünk, Urunk irányítja a csillagok rendjén át a földi világot és hazánk megszabadul a gonoszság hatalmától. *A „Fény” felé fordulás Istenhez való lelki felemelkedésében, tisztességben, becsülettel és testvéries megértésben uralkodik majd saját hazájában a magyar.*

Elősegíti ezt a kifejlődést az is, hogy a Szűzzel poláris Bika csillagkép szaturnuszi hatása is csökken, gyengül és el is lankad, mert *a magyarság az Orion-hatás alatti népekbe sorol.* (Ikrek = az Orion gyermekei) - *KOS-i népek* is vagyunk, hiszen sumír-mahgar őseink a KOS csillagképét a „*Hun ember házának*” (mul LU-HUN-GA) nevezték.

Az „égi-BIKA” így az Orion és a Kos által van „terelve”, amiképpen azt bemutatja dr. Papke az említett könyvében, az alábbi ábrán közölve - hálás köszönettel.

Jézus Urunk 2005. születésnapja tehát meghozza a Magyar Feltámadást, de sietnünk kell összefogni Nagyboldogasszonyunkba vetett törhetetlen hit-

ünkben. *Feléje fordulni összeérő lelkekkel és összefogott, egymásba kapaszkodó kezekkel... és a „Fénybe” állni, mert:*

Fény, ha jön. nem leszünk szélről tépett búzakalász!”

A napfogyatkozási horoszkóp csillagállásainak megfejtésekor és most, tűnődve a bekövetkezendő „minden lehet” történéseken - eszembe jutnak Jézus Urunknak azon szavai, jövődölései, melyeket az evangélisták Jeruzsálemre igyekeztek vonatkoztatni. Ott azonban nem teljesedett be az a Jézusi-jövődölés.

Talán a napfogyatkozás idejére vonatkoznak Jézus Urunk azon szavai, melyeket így mondott:

Mikor pedig hallani fogtok háborúkról meg ne rémüljete... ez még nem a vég. - Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad; és lesznek földindulások... éhségek és háborúságok. - De azokban a napokban, azután a nyomorúság után a Nap elsötétedik és a Hold nem fénylik. És az ég csillagai lehullanak és az egekben lévő hatalmasságok megrendülnek” (Mk. 13. 7.8. 24-25.)

1999. augusztus 11-én. Jézus Urunk 2005. születésnapján napfogyatkozás lesz. A Hold sem fénylik. Az „egekben lévő hatalmasságok” (űrhajók) lehullanak....?

Es akkor meglátjátok az „Isten Fiát” eljönni a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel.

Oh! - Bár megláthatnánk!

https://magyar-megmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/bjf_jkph05.html

XIII. ...és megjelent újra, nekünk is!"

Az előbbi fejezetben elmondtam azt, hogy őseink hitvilágában törvénné lett - még földreszállásuk előtt - a „Fény Szűzének”, Máriának és a „Fény Fiának” Jézusnak védelme.

Azt is hozzátettem, hogy ez a védelem Jézus Igéje általi Igazság-tanítással, egy törhetetlen hitté vált, mely manicheizmusnak, nesztoriánizmusnak vagy jézusi-szkitizmusnak nevezve - mint eretnecség - a júdai-keresztény ortodoxia üldözöttje lett. Miután pedig a júdai gyökerű kereszténység tanaiban a „bosszúálló Isten” is helyet kapott - a mi őseink Jézusos vallására nemcsak a „pogányság” csúfnevét illesztették, hanem a vértanúk ezrei is elpusztításra kerültek. - És itt, Atillától Koppányig, bizony sok igazhitű vérünket sirathatjuk. De talán az Atillától Koppányig jelzett időszakot kiterjeszthetjük napjainkig. Ugyanis az a gyűlölet, mely Jézus Urunk ellen felhangzott „feszítsd meg” kiállással indult útjára, napjainkban a gonoszság ideológiájába zsugorítva jelent meg Nyugaton is és Keleten is. Hiszen ma már jól tudjuk, hogy a „művelt Nyugaton” a titkos szervezetek kapitalizmusa készítette elő és robbantotta ki a háborúkat, hogy aztán Keleten a marxista terror szedhesse áldozatait azokból, akik nem tartoztak a „feszítsd meg”-et kiáltók közé.

Keleten a marxizmus saját dugába dőlt és miután Jézus Igazsága helyett a júdai-gyökerű „paulinizmus” maradt meg „kereszténységnek”, a volt gyilkosok a keresztényi megbocsátást követelik azoktól, akiket megkínóztak. Keresztény és keresztyén egyházaink megalázkodnak a gonoszok előtt és nem követelik a gyilkosok megbüntetését.

Azt is tétlenül nézik, hogy - ismétlem - a „művelt Nyugaton” pornószisztémával kicsúfolják Jézust és édesanyját Máriát. De ezek az egyházak nem vették fel tanaikba Jézus és Mária védelmét. Talán azért nem gondolnak erre, mert „Isten Bárányaként” a „szentmisén” feláldozzák?... Vagy talán azért, mert ma már a keresztény „istentisztelet” egyik fejezete: „Isten kiválasztott népéért - a zsidókért való imádkozás?”

Ki tud erre feleletet adni? - Viszont a tények azt bizonyítják, hogy a mi őseink hitvilágában élő kötelező védelem, mely Mária és Jézus istenes tiszteletét követelte és becsmértelésüket büntette - a kereszténységnek nevezett vallásfelekezetek egyikében sem létezik. Ugyanis, ha létezne ilyen védelem, nem fordulhatna elő pl. az, hogy a 90%-ig „keresztény” lakosú Kanadában az ontariói kormányzat megtiltja a köztereken és nyilvános helyeken a karácsonyi díszítéseket, vallásos tárgyak (Betlehem, Jézus a jászolban, Szent Család) ábrázolását, mondván: multikulturális ország vagyunk és ezek a keresztény jelképek sértik a „nem keresztények” érzékenységét, meggyőződését.

(Viszont a zsidó jelképeket, a Menorát és a Dávid-csillagot kitették az ontáriói parlament elé.)
- Ez a helyzet napjainkban.

Talán azért nincs „védelem”, mert ezek a keresztény egyházak Jézust is és Máriát is zsidó származásúnak tanítják. Hát ezért kell nekünk feltárni az igazságot és eredeti valóságában bemutatni a *Betlehemi Herceget*. Ezért megismerhetjük őt a következőkben *testi alakja szerinti emberi mivoltában* is, és aztán elmondhatjuk, hogy *miben különbözik az Ő Igéje, tanítása a jelenlegi kereszténységet” betöltő saul-páli ideológiától*. De előbb elmélkedjünk a következőképpen:

Végy le engem a keresztről!

- hiszen a gyűlölet szegezett engem oda és én megmutattam nektek, hogy Isten Fia vagyok. Legyőztem a halált és testemet magammal vittem az Atyához.

- Miért a „gyűlölet akarta” haláloamat dicsőíted?

- Miért nem *hhdeű feltámadásomat* az üres keresztről?

- Hiszen Péter, akire a nyájat bízam, leírta nektek a keresztről rendeltetését, ami nem a halál hirdetése, hanem az *Örök Élet prédikálása*.

* * *

Gondolkoztál-e már azon, hogy milyen is volt Jézus Urunk - mint ember?
....Összehasonlítottad-e saját magadat Vele?...

Ha igen - akkor milyennek láttad Őt?.... Egyszerű emberi ábrázatának vagy Báránynak, aki csak azért jött e világra, hogy feláldozza Magát a te meg az én bűneimért?...

Bizonyára te is úgy vagy Nemzet-testvér, mint a keresztények nagy százaléka, aki ezen nem sokat gondolkodott, hanem úgy fogadja el a Krisztust is, amint azt az egyház - amelyikbe tartozik - tanítja.

Pedig Ő azt mondta, hogy „mi mindnyájan Isten fiai vagyunk”. És Ő az volt. Tehát az „Isten-fiúság”-ból valami kell legyen benned és bennem is a mi Urunkból. Nos, ez az „Isten-fiúság” benned az, mely kötelez téged Jézus Urunk valóságos alakjának megismerésére.

Sok emberrel találkozhatasz, akik azt mondják: *"Ha Isten fia volt és valóban isteni hatalommal rendelkezett, miért hagyta, hogy megöljék? Miért nem változtatta meg az egész rendszert, és miért nem jött ki győztesként ebből az egész kontaktusból?"*

179

Ez a mai materialista ember hangja, aki kétségbe is vonja az Úr létezését.

Nekünk, akik hiszünk Benne, feltétlenül tisztában kell lenni azzal, hogy az Úr Jézus emberi tettei valóban az emberi gátlásokat nem ismerő *Istenfia* tökéletességének hibátlan és időszerű akciói - vagy a hamisság és gonoszság, bűnre igyekezés és beteglelkűség megváltoztatását szolgáló reakciói.

Milyennek kellett lenni tehát annak a tökéletes földi lénynek, aki önmagát az „ember-fiának” is nevezte, hogy életének minden mozzanata a természet nagy törvényszerűségének földi tükörképe volt?.....

Ha egy történelmi személy életének lefolyását, munkásságát és alkotásait akarjuk megvizsgálni, úgy előbb ismerni kell azt a környező világot és benne az ember által formált társadalmat, társadalmi rendet és életformát - amiben az illető napjait leélte. Különösképpen ismernünk kell azokat a törvényeket, mely az életformát kialakította, a személyes szabadságot biztosította, vagy szabályozta, s azt is, amit a társadalom-kutatók „társadalmi erkölcsi tartalom”-nak neveznek.

Jézus Urunk szintén egy „törvény és erkölcsi felfogás” szerinti környezetbe illeszkedett be és akciói, valamint reakciói teljesen ennek a „környezetnek” a függvényei. Ezt a környezetet nekünk azért kell megismerni, mert a „mi” világunkban - ma Jézus Urunk cselekedetei - egészen más elbírálás alá esnének, mint estek az Ő korában és a „zsidók országának” nevezett társadalomban.

A legelső, amit tudnunk kell az, hogy a „zsidók országának” nevezett társadalmi rendben *nem volt vallásszabadság*, hanem minden lakos köteles volt az „államvallást” - Jahwe hitét - elfogadni, gyakorolni és a „Nagy Szanhedrin” határozatainak engedelmeskedni. Ítéletét és parancsait ellentmondás nélkül teljesíteni. Ez a Nagy Szanhedrin pedig önmagáról a következőképpen törvénykezett:

A jeruzsálemi templom Nagy Szanhedrin-je Jahwe felhatalmazásából hozza a Törvényt. Jahwe maga is tiszteletben tartja ezeket a határozmányokat. A Nagy Szanhedrin jogosultságának kétségbe vonása halállal büntetendő.

A mai ember terminológiája ezt egyszerűen „terror-uralomnak” minősíti, mert elképzelhetetlennek tartja az emberi szabadság olyképpen megsértését, hogy egy közönséges „ellenvélemény nyilvánítása” már a halálbüntetést hozhatta maga után.

Pedig ez így volt, sőt - kegyetlenül így volt. Ugyanis e „vallás-terror” alatt élő társadalomnak és magának az egyénnek minden életlehetőségét, cselekedeteit, eljárását és beszédét a zsidó vallás tartalma, szemléletének rögzített formája - a *Thora* - határozta meg. A Thora nem dogma, hanem a „zsidó világ és zsidó élet” szabálya és törvénye. A Thora minden dolog, ügy és cselekedet mértéke és mérője. Ezt nem lehet „reformálni, változtatni, más véleményre hozni és más vélemény alapján új szektát alapítani.

Az egyetlen lehetőség az életre: „elismerni a Thorát és rendelkezései szerint élni.” Miután pedig a Thora legfőbb őre a jeruzsálemi Nagy Szanhedrin, melynek határozatai ellen való vétség csak ugyanazt a büntetést vonhatta maga után, mint a Thora ellen szegülő „lázadóknak, tévtan-hirdetőknak,

180

szemét-prédikátoroknak és istentelenségre bűjtogatóknak” járt. Büntetés pedig csak egy volt: a halál!

Jézus Urunk csaknem minden szava, melyet az Evangéliumok szájhagyomány útján és *nem közvetlen hallásból rögzítenek* - kimeríti a Thora-ellenesség és méginkább a Nagy Szanhedrin ellen nyilvánított vélemény kritériumát. Milyenek lehettek valójában az Ő - zsidókat és a zsidó világot ostromozó szavai a valóságban, ha az evangéliumi „átszűrt formájuk” is kimeríti a legnagyobb vétség tényét?

Jézus Urunk bátorságát, elhatározottságát, egyenességét és megalkuvás nélküli, „napbaöltözött forradalmár” mivoltát csak akkor tudjuk igazán méltányolni és értékelni, ha megismerjük az Ő korában érvényben volt azon törvényeket, amelyek „zsidó ország” alattvalóinak életét irányították. Ezek a törvények *az ország összes lakosára* vonatkoztak - függetlenül fajtájuktól - függetlenül attól, hogy „nem zsidó vallás” követői voltak azelőtt. *Zsidó-ország törvénye minden lakosra kötelező volt* és ez az ország nem ismerte a mai elnevezés és értelem szerinti, ún. „világi törvényeket”. Itt csak egy törvény volt, mely világi és hitbeli, mely politikai és vallási - a zsidó életrend törvénye, a: Thora. És ez ellen még a zsidó király, Heródes sem tudott semmit tenni - hiszen ő is a „zsidó ország” állampolgára volt.

Azokat a „gyakorlatokat”, melyeket a Thora és saját tekintélyének védelmében, a törvény legfőbb őre - a jeruzsálemi Nagy Szanhedrin - foganatosított, prof. *Ethelbert Stauffer* gyűjtötte össze és „Die jüdischen Ketzergesetze” név alatt katalogizálta. Ezekből ismertetek néhányat a következőkben (a számozás a törvénycikk illetékes számát tünteti fel):

1. *Aki a szombat tiszteletét, vagy a Thora egyéb előírását tudatosan és akarva átlépi, az Isten-szentségtelenítő.*
2. *Meg kell őt dorgálni.*
3. *Ha az illető nem szívleli meg a figyelmeztetést és tovább is a Thora rendelkezéseinek ellenszegül - azt halálra kell ítélni és meg kell kövezni.*
4. *Aki a Thora isteni eredetét kétségbe vonja - az megégetendő.*

5. A rabbik valamelyik előírásának (Halaeha) be nem tartása éppenúgy büntetendő, mint a Thora-ellenesség.

39. Tévtan-hirdető (szemét-prédikátor) 'Bál' gyermeke, aki az Isten népét-tervszerű agitációval - az islentelenségbe akarja vinni.

40. Az ilyen „szemét-prédikátor” ellen vezetett eljárásban mellőzni kell az egyéb ügyekben érvényes „ emberiesség rendelkezéseit.”

42. Az „eltérített város” az egy városi vagy falusi közösség, amelyik a „tévtan-prédikátor” agitációja következtében egy „nagymérvű elpártolási mozgalmat” szervez.

43. A jeruzsálemi Nagy Szanhedrinnek hivatalos közegeket kell az illető helyre kiküldeni az alapos kivizsgálások lefolytatására, az elpártolási mozgalom körülményeinek - a kezdeményezőknek, az eltérítetteknek és az ártatlanoknak a szigorú megállapítása végett.

44. A kezdeményezők minden esetben mint „ tévtan-prédikátorok” kezelendők és megkövezendők. A vagyonuk és birtokuk felégetendő.

181

45. Ha az elpártolási mozgalom még nem érte el a város lakosainak a felét - a lakosok megdorgálandók és figyelmeztetendők.

46. Ha a dorgálás után visszatérnek - amnesztiában részesítendők.

47. Ha a figyelmeztetés eredménytelen marad - úgy az eltérteket mind Jeruzsálembe kell vinni és egyenként, a megfelelő tanúkihallgatások útján lesznek elítélve.

48. A bűnösök megkövezendők - vagyonukat jogos örököseik kapják.

49. Ha azonban az elpártolás mérve túllépi a város lakóinak felét, akkor egy különleges tömeg-eljárás alkalmaztatása szükséges. A város minden lakója kardélre hányattatik, és karddal kivégeztetik, a város maga minden birtokkal és vagyonnal humúvá égettetik és azt soha többé felépíteni nem szabad.

50. Egy elpártolt városra alkalmazott ilyen büntető eljárást úgy kell tekinteni, mint „az Isten-tisztelet égő áldozatát”.

51. Az 'elpártolt városra' vonatkozó előírások teljes értelmükben alkalmazandók az „elpártolt törzsekre” is.

52. Egy „hamis próféta” mindig „tévtan-hirdető”, aki Izraelt álmodozásokkal, látomásokkal, hazug-bálványozásokkal, varázslattal, szellemidézésekkel, vagy valóságos csodatettekkel az istentelenségbe szándékozza vezetni.

53. A „hamis-prófétát” küldheti maga az Isten is, hogy próbára tegye Izraelt.

54. A „hamis-próféta” azonban legtöbbször a pokol eszköze, Belial lelkiségében, akinek erejével a megtévesztés csodáit teljesíti.

55. A „hamis-prófétát” a Nagy Szanhedrinnek kell elítélni és Jeruzsálemben kell kivégezni.

77. Az „istenteleneknek” a kivégzése az Isten legnagyobb dicsőítése.

* * *

A fent közöltek csak kis részét képezik ezeknek a „hóhér-törvényeknek”, amiket a zsidóság minél előbb akart a mi Urunk Jézusra alkalmazni. Láthatjuk, hogy minden szava beleütközött a Thorába, hiszen Ő nem a zsidóság bosszúálló Jehováját prédikálta, hanem a Szerető Mennyei Édesatyát, aki a zsidók országában „idegen Isten” volt.

Megérthetjük, hogy „nem lehetett próféta a saját hazájában”, hiszen a Nagy Szanhedrin titkos ügynökei már epedve lesték, hogy a samáriai lakóhelyek lakosságának „több mint a fele” csatlakozik majd Hozzá és így a törvény szerint az Úr minden atyafiságát kardélre hányhatják a 49. § értelmében.

Kövezték a mi Jézusunkat mindenüvé és Ő okosan és bátran hirdette az Atya szent forradalmát - a megtisztulást és az örök élet valóságát. Hirdette, de úgy, hogy a zsidóság hajdani ügynökei nem tudták az „elpártolást” egyetlen községre sem rábizonyítani, hiszen a „hamis próféta” a „hegyen beszélt, vagy a tónál tanított” és végezte csodatetteit. Nem lehetett tehát tudni, hogy a „kíváncsi sokaság” honnan is gyülekezett össze?....

Hasonló céllal sohasem készítette állásfoglalásra híveit, hanem példázatokkal tanított. Amikor a zsidó „törvénytudók”, vagyis a vizsgálatra kiküldött

182

ügynökök már előre lefektetett pontokra kérdezték Őt, mint az pl. Lukács 10:25-37. elbeszéléséből kiviláglik - nem Ő felelt, hanem az elmondott példakép után *maga az ügynök adta meg a választ és így a Thora szerint az Úr Jézus nem volt letartóztatható, mert nem Ő mondta ki a Thora-ellenes szavakat.*

Az a támadás azonban, amivel a zsidók „Istentől eredeztetett bosszúállásának törvényeit és szokásait” pergőtűz alá veszi - az már maga az isteni küldetés bizonyítéka.

A fent elmondottak után láthatod Nemzettestvérem, hogy a mi Urunk Jézus nem egy feláldozott bárány volt, nem is „bűnbak”, hanem az Isten Igazságát korbáccsal is érvényesítő „forradalmár”. *Ugyanis az igazság hirdetése mindig forradalmat okoz a hamisságban.*

A mai judao-christianizmus, a Thora felmagasztalója, hiszen a Szent Biblia egyik részét a Thora alkotja.

Hát az Úr Jézus követésében *ma* mi a feladatod?...

A Thora hamisságában megnyugodni, vagy az Úr Jézus *lelki forradalmában új életre kelni?*.....

* * *

Mielőtt határoznál, gondolkodjál néhány napig a következő kérdések felett:

1.) Tudod-e biztosan hova tartozol?... Nemzeti és lelki szempontból vizsgálva énedet - vannak-e tradícióid? ...Él-e benned valami szikrája a *magyar ősiségnek?*..

2.) Tudod-e biztosan hová tartasz?... Életed boldogságához jó-e a mostani utad?... Helyesen használsz-e energiádat lelked békéjéért és utódaid megmaradásáért?....

3.) Mindazt, amit anyagban és lelkiekben összegyűjtesz életedben - jó helyen hagyod-e?... Lesz-e abból további hajtása a lelki és nemzeti életben gyakorolt, a krisztusi és nemzeti jövő érdekében kifejtett áldozatodnak és erőlködésednek?... Vagy ami marad, az csak a „színtelen és lelketlen anyag?”...

Ha ezekre a kérdésekre - *önmagad meglelégedésére* - már megfeleltél, akkor alkossd meg a mi Jézus Urunk szent, de emberi alakját és *hasonlítsd össze saját magadat Vele.*

Aztán megérted majd a mi imádságunkat, az *Úr Jézus nevében a magyar nemzetért.*

A keresztre feszített hagyatéka

Edessa városában Jézus keresztre feszítése és feltámadásának idejétől kezdve, több mint 900 éven át, ereklyeként őrizték azt a halotti leplet, amellyel betakarták és sírboltba tették a megsebzett Istenfiút, a keresztről levett Jézus testét, amelyen a „megsebzett,, testének képe, teljes alakjában (tehát elől- és hátulnézetben) látható.

Az iszlám pusztításai elől meg akarták menteni az igazhitűek ezt a halotti lepelt és vitték, mentették napjainkig. A halotti lepelnek tehát meg van a

183

maga története és ma már - hála a tudomány módszereinek, sikerült feltérképezni azt a kalandos utat, mit végigjárt addig, míg a mai, itáliai *Turin-ba* érkezett. *Mai neve: a „Turini Lepel”.*

Fontos itt megjegyezni azt, hogy a Lepel, mint „Mandylion” Kr. u. 944-ig Edessában volt és még ezévbén került Konstanlinápolyba.

(A térképet átvettem Ian Wilson „The Shroud of Turin” című könyvéből. - Image Books. NY., 1979)

A régi időkben legendaként maradt meg a hívőknél az a tudat, hogy ez valóban a *megfeszített Jézus halotti leple* és ez a legenda igen megerősítette a Benne való hitet. Éppen ezért sok gonosz akadt, aki el akarta pusztítani.

Pocsolyába dobták, felgyújtották az épületet, amiben őrizték, de a Gondviselés mindig - szinte csodálatos módon - megővta és megmaradt a mai napig. És milyen érdekes az, hogy a Lepel mellett ma is megtaláljuk az évezredek harcot, mely oly sokszor a létezéséért folyt, de korunk módszere szerint. Ugyanis a „feszítsd meg”-et kiáltók mai utódai „hamisításnak” hirdetik; az igazhívők pedig a mai tudomány minden eszközét felhasználják valódiságának bizonyítására.

184

Mert nagy a tét! Ha bebizonyosodik, hogy ez a lepel valóban a megfeszített Jézusnak testét fedte és a lenvászonon látható megsebzett alak valóban *Jézus feltámadásának a bizonyága, akkor Jézus ismét „feltámadt” a mai emberiségnek, a mai ember által feltalált és szerkesztett komputerék bizonylataival; és így a „Turini Lepel” csodájával kell elindítani a nem új, hanem az Igazságban újra született erkölcsös világrendet.*

De ha a Lepelt egyszerű hamisítványnak nyilvánítjuk, megint azt csinálnak a „gonoszok” a már megfertőzött és lelkiileg elsötétített emberiséggel, amit akarnak - az „új világrendjükben”.

Amikor a következőkben rövid ismertetést adok a Lepelnek hozzánk érő történetéről, elmondom azt a - korunkban lezajlott - tudományos küzdelmet is, mely valóságának elismerése érdekében végbe ment. Ebben a legszomorúbb az, hogy a mai római egyház és maga a pápa is korunk Pilátusaként szerepel.

Éppen ezért talán kezdjük azzal a történetet, hogy a régi egyház „szentnek” tartotta a Lepelt, híveinek bemutatta, közszemlére téve. Így:

1521-ben Chambéry-ben három püspök helyezi a főoltárra. A híveknek tömege dicséri Jézust, a „szent lepel” által és éppen ezért, a még mindig „feszítsd meg”-et kiáltók is működésbe lépnek.

1532-ben tűz üt ki a Lepelt őrző kápolnában és a Lepel megsérül a kápolnát elpusztító tűzben. Az ezüst doboz is megolvad, amiben tartották, de *ismét csodaként, a Lepelen látható emberi alakhoz nem bírt hozzájutni a tűz*, csak az alakot nem mutató lenvászon részek sérültek meg. Mivel a kápolna leégett, a Lepel a Chambéry-ben lévő apácák zárdájába került és a jó, hívő apácák kifoltozzák a Lepel égési sebeit.

1570. szeptember 15-én aztán véglegesen Turinba érkezik a Lepel.

1898-ban a turini katedrálisban kiállítják, a főoltár fölé függesztve; május 25-én Secondo Pia készíti róla az első fényképet és ő fedezi fel azt a csodálatos valóságot, hogy *a Lepelen az „alak”-nak a negatív képe látható*. Aztán ugyanezen év június 2-án a Királyi Palotába viszik, mint „műemléket” (relikviát).

1931-ben ismét kiállítják húsz napra Turinban, Umberto piemonti herceg házasságkötése alkalmából és Guiseppe Enrie hivatásos fényképész új fényképsorozatot készít a Lepelről.

1969. június 16-17-én Mns. Pellegrino turini kardinális bemutatja egy tudósokból álló küldöttségnek és ekkor készülnek a Lepelről az első színes fényképek.

1972. október 1-én „ismeretlen személy” akarja elpusztítani, mert tűz üt ki a Királyi Palotában, pontosan ott, ahol a Lepelt őrizték, de az azbeszt tokja megvédte a pusztulástól.

1973-ban közszemlére teszik a Királyi Palotában az olasz tudósok, a TV és a sajtó részére és a Lepel „felületére lerakódott anyagokból” (tehát nem a Lepel anyagából) mintát vesz dr. Max Frei zürichi botanikus professzor. Megvizsgálták a Lepel szövési szálait is ott, ahol a vérnyomok láthatók, de e vizsgálatok mind a bizonytalanság és a határozatlanság idejéből valók, amikor csak a „hiedelemre” volt alapítva a Lepel valósága. Az „érdeklődők” na-

gyobbik része mindenáron azt akarta bizonyítani, hogy a Lepelen lévő alak valamelyik középkori, nagy művész festménye és itt még Leonardo da Vinci-ig is elértek a

feltételezésben. *Arra senki sem gondolt, hogy nincs olyan festőművész a világon, aki vászonra tudja „festeni” egy emberi alaknak a negatív képét.*

Természetesen ez a megállapítás a - *negatív alak a Lepelen - világszerte felkeltette az érdeklődést.* Miután már sok fénykép került forgalomba a Lepelről, sokan voltak olyan „hívők”, talán vallásos emberek, akik tudni akarták az igazságot. Ilyenekről azt szokták írni a sajtóban, hogy „hobby”-ként foglalkoztak a Lepellel.

Így volt a hajdani USA-beli repülőkapitány, John Jackson is, akinek - talán így mondanám - „Jézust kereső életében” felejthetetlen nappá vált 1976. február 19-e. - De azt is hozzá kell tennem, hogy ezek a pilóták és asztronauták magasra emelkedve a Földről, talán jobban és közelebből látják az Istent, mint az utca embere. Ilyen lehetett ez a Jackson kapitány is, aki a megnevezett napon az alburquerque-i (New Mexico) repülőtéren volt kiképző és Eric Jumper nevű kapitány társával összeállították *a Turini Lepel fényképét úgy, hogy teljes egészében látható volt a rajta lévő emberalak negatív képe.*

Ugyanebben a városban működött Bili Mottern rádiógrafikai laboratóriuma is, amelyik a NASA űrhajózási kutatásaiban alkalmazott, új készülékekkel (Interpretation System's VP-8 Image Analyzer) kísérletezett. Ugyanis ez a készülék domborműként mutatta ki a képernyőn az árnyék és a fény hatásait. Az űrhajózásban pl. két fényképet vettek különböző szög alatt a Holdról és ezzel a készülékkel a Hold domborulatai is látszanak, ami egyetlen fényképen, pl. egy emberi arc portréjával - nem lehetséges, mert nem ad elég információt a készüléknek *a háromdimenziós kép kialakításához.*

Jackson és Jumper kapitányoknak az az ötletük támadt, hogy a Lepel fényképét megvizsgálják ezzel a készülékkel és Mottern közreműködésével a Lepel fényképét behelyezték az „analyzer”-be. Iszonyú nagy volt a meglepetésük, amikor a készülék *háromdimenziójú képet mutatott a képernyőn.* Ezzel az eljárással bebizonyosodott, hogy: *a Lepelen lévő alak képe nem lehet művészi ráfestés, hanem valami egészen különleges sugárzás hozta létre azt.*

A két kapitány most munkához látott és a legkiválóbb USA-beli tudósokból (akik közül egyetlenegy sem tartozott a „feszítsd meg”-et kiáltók utódai közé), megszerveztek egy különleges kutató csoportot a Lepel megvizsgálására „Shroud of Turin Research Project” (STURP) névvel határozva meg működési szándékukat. A csoport minden készülékkel felszerelte magát, ami a Lepel horizontális és vertikális helyzetbeni vizsgálatához szükséges volt. (Foto-mikrografia, X-radiografia, X-sugár fluorescens analysis, stb.) Az Egyház hozzájárulását megszerezve a STURP 24 szaktudósa, 80 láda felszereléssel és műszerekkel megérkezett Turinba és 1978. október 8-án megkezdték a Lepel szakszerű vizsgálatát.

Közlöm majd a STURP-vizsgálat részletes eredményeit, melyet igen jól kiegészített dr. Max Frei professzor által bemutatott eredmény. Ugyanis ő végezte el az 1973-ban vett felületi anyagminta alapján a Lepel 'pollen' vizsgá-

latát és feltérképezte a Lepel útját. (Lásd a 184. oldalon közölt térképet.) Remekül kiegészítette ezzel a STURP eredményeit.

Akik ismerni akarják a Lepel vizsgálatát, azoknak ajánlom a következő fejezetben említett könyvet, melynek alapján én is írok.

De talán megemlítek itt is oly részleteket, melyek csodálatosak. Ilyen „csoda” történt a Lepelen lévő vérfoltok és a „testkép”-nek X-sugárral való átvilágításánál. Ugyanis ebben az X-sugárzásban látszott a test képe. A Lepelen lévő „alak” eltűnt, de a vérfoltok mindegyike látható volt, ott, ahol az emberi testet mutató alak sebezve volt.

A másik érdekessége a Lepelnek alulról való megvilágítása volt. Ugyanis a Lepelnek 1534-ben kapott „égési sebeit” a jó apácák úgy javították ki, hogy a Lepel alá varrták a foltokat. Így senki sem tudta a Lepelt alulról megvizsgálni és megnézni azt, hogy a vérfoltok helyén a vér behatolt-e a Lepel lenvászon szövetébe vagy sem. - A turini Szent József zárda apái lefejtették a foltok egy részét és így a STURP tudósai alulról is megvizsgálhatták a Lepelt és azt észlelték, hogy az alak képe nem ütött át az eredeti Lepel-vászonon (nem penetrált át rajta), a vér azonban igenis átütött.

Majd ha az olvasók megismerik a STURP tudósainak alapos és mindenre kiterjedő vizsgálati eredményeit, feltétlenül csodálkozni fognak azon, hogy a vatikáni „hivatalos” nyilatkozat mégsem minősítette a Turini Lepelt Jézus halotti leplének. Ezt a megtagadást azonban közismerten a másik oldal, a „feszítsd meg”-et kiáltók mai utódainak befolyása eredményezte. Hiszen maga Párizs hercegérseke jelentette ki, hogy: „A mai kardinálisok nagyobbik része isten 'kiválasztott' népéből való. - A tagadás indoklása a C-14 izotóp vizsgálat eredménye, mely a Lepelt a Kr. u. 14. századbelinek mondja. A STURP tudósai kérték ugyan ennek a vizsgálatnak a lefolytatását is, de a Lepel anyagából „minta-vételt” részükre nem engedélyeztek, azzal az indoklással, hogy ezt majd az egyházi szervek külön fogják elrendelni.

A legfőbb indok a mintavevés megtagadására azonban az volt, hogy ebben az időben a C-14 izotópos vizsgálathoz a laboratóriumok zsebkendő nagyságú mintát kértek. Ekkora rész kivágása teljesen tönkre tette volna a Lepelt.

Csupán 1980-82 körül sikerült olyan módszert alkalmazni, melyhez pár négyzetcentiméteres minta is elegendő. Így végülis II. János Pál pápa megengedte, hogy a Lepelből mintát vegyenek és összesen 6 laboratórium (3 USA-beli, 2 angliai és 1 svájci) kapott 2x2 cm nagyságú mintát a Lepelből, de abból a részből, amit az apácák az égés után kifoltoztak. A laboratóriumok mindegyike „14. századbelinek” minősítette a kapott mintát. Így került aztán a köztudatba (a „feszítsd meg”-et kiáltók utódainak nagy öröme), hogy a Lepel hamisítvány, annak ellenére, hogy az „embervér” jelenlétét és a rajta lévő „alak” kozmikus sugárzással való beégetését, valamint a Lepel „lenanyagának” és szövési technikájának a Kr. u. „első” századbeiségét állapították meg a STURP világhírű szakemberei. - De elmélkedjünk ezen is.

A Lepelt mindenáron el akarták pusztítani az „ismeretlen” tettesek, mint azt a leírt története elmondja. Korunk legkiválóbb tudósainak, a legmodernebb műszerekkel és komputerekkel való vizsgálata ellen a „feszítsd meg”-et

kiáltók mai utódai minden hatalmukkal és befolyásukkal felléptek. Miután a műszerek eredményeit megcáfolni nem lehet, a szokásos sajtóközlemények tömegével - tehát összehangolt nagy „tagadással” - hallgatták el az eredményeket és *mindenáron a C-14-es méréseket követelték*. - Turin bölcspüspöke - Ballesterio kardinális - tudta, hogy mit csinál. Adatott e célra olyan mintákat a Lepelből, melyeket a középkori „foltozásból” vágtak ki.... és most egyszerre csend lett. A Lepelt nem bántja senki és a hívők tudják, hogy *„Jézus ismét feltámadt nekünk”, az ember által készített „gépagyak” tanúsága szerint*. De az is köztudomásra került ebből az ádáz tudományos küzdelemből, hogy *nagyon félnek a „gonoszok”, még ma is Jézustól. Ezért akarják még az emlékét is elpusztítani*. Azt szeretném, ha a következő oldalakon közölt eredmények erősítenék az olvasót a *„Világ Világában”* való hitben.

A Turini Lepel vallomása

Miért fontos nekünk a Turini Lepel?... Azért, mert ez Jézus Urunknak egyetlen anyagi hagyatéka. Ezzel a lepellet takarták be a keresztről levett testét és testének teljes formája, alakja - *valóban csodaként* - rajta maradt a gyolcsvászonon. A lepelnek csaknem 2000 éves történetében végre, 1978-ban megengedte a római egyház azt, hogy egy alapos, tudományos vizsgálat tárgya lehessen. Legalább három tucatnyi tudós és kutató, a nagyvilág minden részéből megjelent a helyszínen és a magukkal hozott, *hetvenkét ládára való mérő műszerekkel neki kezdtek a lepel alapos vizsgálatának*. Természetesen közölték eredményeiket is. Egymás után jelentek meg a könyvek a Turini Lepelről minden nyelven. Nekünk egyik munkatársunk - *Oláh Imre Jenő* - volt segítségünkre a forrásanyag beszerzésében, amiért ezúttal is hálás köszönetet mondunk Neki és az általa megküldött és ajánlott könyv szolgál ismertetésünk alapjául. Ezt a könyvet ajánljuk minden olvasónknak, mert igen kitűnő alaposággal számol be a bizonyos komplikált és sokoldalú vizsgálat eredményeiről.

A könyv pontos adatai a következők:

The Shroud of Turin by Ian Wilson (Image Books, Garden City, New York kiadás). - Wilson összesítette könyvében az összes vizsgálatok eredményeit és a műszerekkel és számítógépekkel végzett mérésekről, megállapításokról beszámol. Kezdjük talán azzal, hogy mi:

A Lepel története

Kr. u. 30 körül: Mint „tisztátalan” temetési lepel, összehajtva és díszes fedőlap alatt bekeretezve - úgy, hogy csak az arc volt látható - Edessába kerül, V. Abgar király idejében (Thaddeus vitte).

Kr. u. 57 után: Edessában elrejtik.

Kr. u. 177 körül: Csak mende-mondák beszélnek róla és elfelejtik: de Edessában van. Edessa ebben az időben a Pártus Birodalomhoz tartozik és itt kaphatja meg a Lepel az anyagával és szövésmintájával azonos díszítést. A Lepel és a díszítés anyaga kizárólag csak a pártus királyi család öltözetéül szolgált.

Wilson könyvéből vesszük át az itt bemutatott képet, mely a „mandylion”-t mutatja a 10. századbeli kinézésben. A borításnak a mintája fontos, mert az pontosan egyezik a jobboldali képen bemutatott pártus király palástjának motívumaival. A királyi lepelt *királyi módon ékeztették a pártusok*, a magyarok elődei. Ebben az időben a Pártus Birodalom hatalma tetőfokán van; Kr. u. 256. a vége.

A „mandylion” pártiai takarójának mintái

Pártos király Hatra-ból

Kr. u. 525. évben: Edessát árvíz önti el és 30 000 ember veszti életét. Csaknem minden épület elpusztul. A városnak az újraépítésekor megtalálják a lepelt a nyugati kapu egyik felső részében. Jelentőségét nem ismerik fel, de azt mondják, hogy a rajta lévő kép nem emberi kéz alkotása.

Kr. u. 544-ben: Mandylionnak kezdik nevezni.

Kr. u. 944. aug. 15.: A mandylion Konstantinápolyba kerül.

Kr. u. 1204 körül: A keresztések hadjárata idején eltűnik, de:

Kr. u. 1300-ban: Már Franciaországban őrzik.

Kr. u. 1532-ben: Egy tűzvészben csaknem elpusztul, de csodálatos módon a Lepel sértetlen maradt. Négy helyen kellett megfoltozni.

Kr. u. 1578. szept. 14-én: jelenlegi helyére, az olaszországi Turinba kerül, de előzőleg piszkos helyeken hánykolódik. Titkos kezek akarják elpusztítani, talán azért, mert már kb. 1350 körül rájönnek arra, hogy ez a lepel, mint a fej

189

felett áthajlott takaró a testet teljesen ábrázolja, mind elől, mind hátulnézetben.

1902. ápr. 21-én: Yves Déglise, a Sorbonne anatómia tanára előadást tart a Francia Akadémián az ereklye hitelességéről. Ezen tette után állandó zaklatásokban volt része.

1930 májusában: Giuseppe Enrie, hívatásos fényképész kitűnő fényképeket készít a lepelről. Ekkor döbbennek rá arra, hogy a kidolgozott végső pozitív kép azonos a leplen lévő nyomattal és misztikusan groteszk; nem mutatja a valóságos ábrázolást.

A fénykép negatívja azonban megdöbbenő módon életre hívja a Lepelen lévő alakot, tehát így tulajdonképpen a gyolcsvásznon lévő kép az eredeti negatív és a felvett fénykép-negatív mutatja a valóságot.

1972. okt. 1.: Ismeretlen tettes betört a kápolnába, ahol őrizték az ereklyét és tüzet gyújtva akarta megsemmisíteni a Lepelt, de az azbeszt-takaró, amibe be volt csavarva, megvédte és sértetlen maradt. (A hitben járók azt mondták: „Júdás nem alszik.”)

1978-ban: Engedélyt kaptak a tudósok és szakemberek a rendszeres vizsgálatok lefolytatására. A következő eredmények mutatkoztak:

190

Embertani adatok:

Magassága (Height - estimated by Cordiglia)	181cm
Koponya mérete (Cranial index - Cordiglia)	81,9 cm
Orr mérete (Nasal index)	7,09 cm
Súly (Estimated weight)	170 lbs.
Faji alkata:	Klasszikus Europid-Anatoliai
Kora: A.D. (+ -)	100 év

C-14 szerint kalibrálva és dendrochronológiai adatokkal ellenőrizve.

Pollen-analízis

Pontosan mutatja a lepel vándorútját. Sivatagi növényeket a Holt-tenger mellől, sztyeppei növényeket Anatólia területéről és Isztambul környékéről, majd az európai növényeket, teljesen összhangban a lepel történelmileg ismert vándorútjával. Összesen 49 fajta növényt.

Orvosi szakvélemények

A test anatómiailag tökéletes. A sérülések orvosilag megállapíthatók. Hamisítás teljesen lehetetlen, és itt a legkisebb részlet is tekintetbe lett véve. Megállapították, hogy ketten korbácsolták. A térdeken zúzódások nyomai láthatók, úgyszintén a vállakon is. (Tudjuk, hogy maga vitte a keresztet és többször elesett.) *A szöveget nem a tenyerén verték át, hanem a csuklónál, közvetlenül a karcsont és a tenyérnek a csontrendszer között.*

Így fektették be a lepedőbe

Az egész lepedő fényképe

Műszeres és mikroszkopikus vizsgálatok

Itt egy valóságos *csodával* állunk szemben, mert kiderült az, hogy a leplen lévő „kép” nem festés vagy rajz, hanem az a vászonszálacskák felületén a szálakat érő *perzselés által keletkezett*. Ilyen felületi perzselés - anélkül, hogy a szövetet el ne égesse - csakis úgy képzelhető el, hogy az valami oly *sugárzásnak* a következménye, mely a röntgen-sugárnál is rövidebb hullámhosszú, mondhatni *kozmikus sugár-jelenség*. Magas intenzitással, nagyon rövid időtartamban, mely nem hosszabb egy ezred másodpercnél; tehát perzsel, de nem éget.

A szövet felületén így keletkezett árnyalati különbségnek két oka van:

- 1.) *Általánosságban*: a perzselés foka a vászontól mérendő test-pontok távolságának arányában gyengül. Ez vonatkozik a test minden részére, beleértve a haját is.
- 2.) *A vérnyomoknak megfelelő perzselési nyomok* intenzitása pedig aszerint változik, hogy ezek milyen közel vannak a bőr felületéhez. Legerősebbek a *szegek és a tüskés koszorú* körüli vérfolyások és szivárgások; különösen a karokon és a homlok körül. Kevésbé látszanak a zúzódásos sérüléseknél, a jobb szem alatt, a térdeken és a korbácsolások nyomain.

A perzselést okozó kozmikus felvillanás

nem kívülről eredt, hanem a testből kifelé és *csak függőleges irányban*. Legerősebben az életet adó vérből. A sugárzás tehát oldalra nem irányul, hanem csak merőlegesen felfelé, a testet borító takaróra és lefelé, a fekvőhelyre.

Igen érdekes az a megállapítás, mely szerint a vászon Lepelnek az a része, mely a felsőtestet fedte, saját súlyánál fogva, körülborította a testet és ennek ellenére oldalirányban semmi perzselés nyoma nincs. Ugyanez vonatkozik a lepel azon részére, mely a fej felett szorosan volt áthajolva. A haj nem fogadható el szigetelőnek, mert ugyanaz a haj alsó és felső vetületében tökéletes perzselési nyomot hagyott, míg oldalt - tehát vízszintes irányban - semmit sem.

* * *

Ide kell iktatnom munkatársamnak azon szavait, amelyekkel ő figyelmünket felhívja erre a *valóban csodának nevezhető valóságra* is, és a Lélek mélyén járó intuíciójával meglátja annak *magyart vonatkozásait is*. Eképpen írja:

Aki látni akar, az csodálatos jelet kap az itt történetekből. Egy hatalmas szimbólum-csoportosulást vehetünk itt észre. Ugyanis az ember legrégebbi jelképe az *egyenlőszárú kereszt* (+), mely a négy világtáj felé indulva, magát a világot jelenti. Tudjuk, hogy a kereszt *vízszintes vonala a horizont, a földi élet színtere*.

A kereszt merőleges vonala pedig az Ég és a Föld összekötője, vagyis a Földre eső sugárzás iránya.

Jézus földi hagyatékának - az Ő embertestét betakaró Lepelnek - kozmikus sugárzástól eredő perzselési nyomai azt bizonyítják, hogy az égből lefelé indu-

ló, eget és földet összekötő *merőleges sugár földi végénél van az Isten Fia a feltámadás pillanatában.*

Ma „sumer”-nek nevezett ősi Mah-Gar nyelvünkön az Isten Fiának egyik neve *Tur-An*. Véletlen lenne, hogy a *Tur-An* földi testét betakaró gyolcs lepel éppen *Tur-In* városába került?... Véletlen lenne az is, hogy a már *mandylion*-ná szentelt lepel ékes borító-takarójának díszítő motívumai azonosak a Hatra-i pártus uralkodó királyi ruhájának díszítő motívumaival?... Ez az erekleve mindenben *szentesíti az ősi sumír-mahgar hitvilágot és annak szimbólumait.* Ez az *Isten által nekünk ajándékozott fénykép, Isten tanúsága Tur-An-ról.* A sugár két vége összeér. Évezredek átkarolva átmetszi életünk horizontját és létrehozza a Világot jelentő kereszt jelképét és megsemmisíti a világunkat fojtogató kígyót, bénító szimbólumaival együtt.

Ha munkatársamnak a meglátását kiegészítjük a sumír agyagtáblák ékiratainak azonos szövegével, melyeket *nem magyar* szakemberek fejtettek meg, és ahol az Isten egyszülött Fiát - *En-Lil*-t, a *Világ Világosságának* nevezik - valóban fel kell ismernünk népi örökségünket ebben a Jézusi Hagyatékban. Ugyanis az embertani vizsgálatok teljesen megcáfolták a kereszténység krisztológiájának azt az állítását, hogy a názáreti Jézus fajilag zsidó lett volna. *Nem volt zsidó!* Hanem abból a nemes szkíta-mahgar fajtából öltött testet, amelyik a magyar nép származásának forrása.

A júdai-kereszténység őszövétsége a zsidókat kifejezetten Ábrahám magvából valóknak nevezi. A zsidók büszkéek is erre. Hagyjuk meg őket ebben a hitükben, de boldogan és örömmel fedezzük fel a Turini Lepel csodájából azt a valóságot, hogy:

Mi magyarok Jézus magvából származunk!

A Turini Lepel üzenete kötelez minket Jézus követésére és az Ő Igazságának tanítására. A júdai-kereszténység római egyháza minden áron meg akarja tartani a júdai gyökerét és nem hajlandó elfogadni a Turini Lepel csodáját, hiszen a názáreti Jézus testét betakaró vásznon - kozmikus sugarú perzseléssel - *visszahagyott emberi fényképe ékesen bizonyítja a júdai-kereszténység „Jézus a keresztfán meghalt” tételének ellenkezőjét. Vagyis azt, hogy Jézus halhatatlan és örökké élve, legyőzte az emberi gonoszságot.*

Ugyanis a halott ember-test az hideg. Abból nem fakadnak olyan intenzitású sugárzások, amelyek a holttestet borító vásznon *perzselési nyomokkal* rögzítik a test fényképét. De azt is bizonyítja a Turini Lepel (amit a júdai-római egyház szintén nem akar elismerni), hogy *Jézus valóban egy embertestet öltött Isten-Lény volt, aki akkor tette le vagy vette fel embertestét, amikor akarta.*

A lepert 1978-ban alaposan megvizsgáló szaktudósok egyöntetűen „paranormál fenoménnek” nevezték mindazt, amit találtak és éppen Ian Wilson mondja könyvében a következőket:

Ha a leplen lévő embertest képét azonosítani akarjuk valamely történelmi személyiséggel, az evangéliumi bizonyítékok szerint sem lehet az más, mint a názáreti Jézus.”

Hivatkozik itt az evangéliumok azon szakaszaira, melyek arról tudósítanak, hogy Jézus átváltozott (transfiguration). Helyette vakító fényesség lett. Hivatkozik Máté 17,2 versére, ahol a következő szöveget találjuk:

És elváltak előttük, és az ő orcája ragyogott, mint a Nap; ruhája pedig lőn, mint a fényesség.,,

Ugyanezt írja le Márk (9,30) és Lukács is (9,29). De hiába tesz vallomást a Turini Lepel a *Fény Fiáról*. Hiába írják az evangéliumok a tanítványok előtti „transzfigurációt”, hiába tanúsítják Jézus fénné válását ezek az írások, melyeket „isten szavának” neveznek a júdai-keresztény egyházak. Amikor Jézusról, mint a Fény Fiáról beszélnek, egyszerre süket lesz a vatikáni „szentatya” is, mert nekik Mi Urunk Jézus csak az a zsidó rítus szerinti „áldozati bárány”, aki „elviszi” azt a sok bűnt, amit csaknem 2000 év óta az egyházak elkövettek. Mert nem a *legnagyobb vétek-e nem felismerni a Turini Lepel csodáját?* Nem valóban halálos bűn-e *elhallgatni, a feledés fátylát borítani* azokra a vizsgálati eredményekre, melyek azt ordítják e materialista világ fülébe: *Jézus újra megjelent a mi életünkben!* Ugyanis az embert el lehet butítani. Hamis tanokkal félre is lehet vezetni, de a komputerok nem tartoznak egy vallásfelekezethez sem. De mégis az emberben lévő „isteni szikra” segítségével szerkesztett „gépagyak” valósították meg Jézusnak újra megjelenését és a Turini Lepel. „Jézus-képének”, a komputerok által végzett kiértékelési eredményeit nyugodtan nevezhetjük így:

Turin csodája

A csoda dr. John Jackson fizikus és dr. Eric Jumper USA-beli repülőkapitány munkásságával jött létre.

Dr. Jackson a testnek a lepeltől való távolsága és a perzselési fok intenzitása közötti arány felismeréséből indult ki - mondván a következőket: *„Ha a távolság és az intenzitás között egyenes, vagy mértani arányú összefüggés van, akkor a kép tulajdonképpen három dimenziós információt tartalmaz.”*

Egy modern komputert és egy „VP-8 Image Analyser”-t alkalmaztak a kísérletük elvégzéséhez. Utasították a komputert, hogy értékelje ki a képet elől- és hátulnézetben, és mindkettőt a térben integrálja. Igen nagy volt aztán a megrökönyödés, amikor a szoborszerű dombormű nézete megjelent a képernyőn és azt bármilyen nézet irányában, tetszés szerint forgathatták. Azután erre a célra alkalmas, *speciális anyagból kifaragták a fénykép domborművét is*. Az emberiség minden Jézus-hitűje hálás köszönettel tartozik e két amerikai tudósnek azért, hogy - 1987 év után - *visszaadták nekünk a mi valóságos és nem zsidó Jézus Urunkat*.

A római pápa - egyházi politikájának szolgálatában - most már mondhat amit akar, mert a *komputer csalhatatlan*.

Ugyanis ugyanezzel a módszerrel megkísérelték különböző, más, híres portrékkal és fényképekkel ugyanezt végrehajtani, de eredménytelenül. A komputer sohasem mutatott

domborművet. Ugyanis ahhoz, hogy sík vetületeket három dimenzióban rekonstruálhassunk az szükséges, hogy ugyanarról a

194

tárgyról *két különböző szögbeli vetület* álljon rendelkezésre, hiszen a sztereónézésnek is ez a titka.

Egyedüli kép a világon *a Tur-An fényképe, mely önmagában tartalmazza a háromdimenziós információt és ez:*

A Turini Lepel csodája

A következő képekben bemutatjuk dr. Jackson és dr. Jumper csodás eredményeit.

A komputer által kifaragott dombormű, mely Jézus arcát mutatja szinte hihetetlen tökéletességgel. (Ha ezen a képen ilyen világosan látszik, elképzelhető, hogy a dombormű a legkisebb részleteket is kimutatja.) Dr. Jackson és dr. Jumper VP-8 Iniage Analyzer-rel készített reliefje.

Ugyancsak a VP-8 Image Analyer-rel készített dombormű Jézus teljes alakját mutatja előlnézetben, és a hátát is, ahogyan a leplen lévő perzselési nyomok mutatják. Ugyancsak dr. Jackson és dr. Jumper készítménvei.

A kép Jézus arcát mutatja, ahogyan az arc-domhormúról rekonstruálták, a töviskoszorú által okozott sebekkel. — E kép mellé odatettük Mór József festményét ahogyan a Képes Magyar Bibliában ábrázolta az Isten Fiát, káld-sumír neven En-Lil-t, aki a Világ Világossága. Ez megint egy csoda, mert Mór József festőművész nem ismerte a Turini Lepelről kiértékelt domborműveket, hanem az isteni sugallat ihlete rendelte azt, hogy pontosan azt az arcot fesse le, amit a Lepel mutat. Egyetlen különbség az, hogy a Lepelen Jézus szeme csukott. Ugyanaz Mórnál: feltámad és él.

A Lepelt, mint „mandylion”, így összehajtva őrizték Edesszában. Jacksonék spectrum vizsgálata még az összehajtás nyomait is kimutatta, miként itt látható a megnevezett könyvből átvett ábrán.

De ismételten felhívjuk a figyelmet arra, hogy az *edesszai mandylion takarójának olyan anyagot tettek, melyet csak a Pártos Birodalom királyai használtak és használhattak*, mert ez az anyag „királyi tulajdont” képezett abban az időben. Itt azonban azt is hangsúlyoznunk kell, hogy a Pártos Birodalom Jézus életének idején volt a leghatalmasabb és Kr. u. 306-ig uralta azt a hatalmas területet, mely az *Eufrátesztől az Indus folyóig terjedt*. (Északi határainak megállapításában igen nagy a vetélkedés, de minden valószínűség szerint Edessa is a fennhatósága alá tartozott akkor, amidőn a palesztin part végleg a Római Birodalom alatt élt és szenvedett.)

Tehát bátran mondhatjuk azt, hogy *Jézus halotti leple a Pártos Birodalom ereklyéje volt és csak ennek - talán így mondom - a „hozzánk” és a „mi” történelmünkbe tartozó birodalomnak megszűnése után indul „rejtegető” útjára*. De valószínűleg azok „rejtegetik”, akik az ún. Jézusi szkítizmusnak” nevezettekhez tartoznak. Érdekes lenne egy külön tanulmányban kidolgozni, az évszámok szerint összevetve a Lepel helyét a kapcsolatos történelemmel, hiszen a hívők seregének a „júdai-kereszténységben” való tömörítése nem volt oly egyszerű és zökkenőmentes. Mindenesetre az a valóság, hogy *„Jézus halotti leple” megmaradt; bizonyítékul szolgál arra az „igazak” általi tanításra, mely szerint Jézus legyőzte a halált és embertestét fénné változtatva - magával vitte azt vissza, az örök Fényességbe*. (Tehát nem „szállá alá poklokra” - miként azt a júdai gyökerű „kereszténység” tanítja.)

* * *

A Turini Lepelről mondottakat ki kell egészítenünk a napjainkban közismertté vált másik kegytárggyal, mely

Az Oviedói Szent Lepel

Ma a Vatikán birtokában van és a torinói katedrálisban őrzik azt a halotti leplet, amellyel feltehetően Krisztus testét fedték be tanítványai, a keresztről való levétele után. A XV. századtól a savoyai hercegek tulajdonában lévő négyszögletes, 4 méter hosszú és 1 méter széles egybeszőtt vásznat, Itália exkirálya, Savoya hercege, Umberto hagyományozta 1983-ban bekövetkezett halála után az egyházra. A szent ereklyét az '70-es és '80-as években egy sor tudományos eljárás alkalmazásával világhírű tudósok vizsgálták, igyekezvén bizonyítani, illetve cáfolni azt a tényt, hogy a Megváltó testének lenyomatát, valamint vérmaradványait őrzí.

1994 végén a spanyol sajtó hírt adott arról, hogy *Asztúria* központjában, a valamikori királyi városban, *Oviedóban* megtartották az első kongresszust az Oviedói Szent Lepelről, amelyen a tudósok szintén krisztusi nyomokat véltek felfedezni.

Az észak-hispániai városban a legnevesebb olasz, amerikai és spanyol ereklyeszakértők és tudósok gyűltek össze annak érdekében, hogy összegezzék eddigi véleményüket a késő gótikus San Salvador katedrálisban őrzött relikviáról. A kongresszuson jelenlévők egyetértettek abban, hogy egy sor hasonló-

tosság van az Oviedói Szent Lepel és a torinói között. A két ereklye hasonlatosságaként említik a *vércsoportok azonosságát*, s azt, hogy a szövet ráncain elhelyezkedő vérfoltok szimmetrikusan azonosak. Hogy az egybeesést valószínűsítsék, hátra van még a DNS-vizsgálat.

A hagyomány szerint az Oviedói Lepel egyike a Krisztus sírjában talált tárgyaknak, amelyet Jeruzsálemből hoztak, más relikviákkal együtt Észak-Afrikába. Később a muzulmánok elől rejtve Cartagenából Sevillebe, majd Toledóba került, ahonnan a IX. században Asztúriába hozták. A becses ereklye útjának utolsó szakasza történelmileg is dokumentált, úgy mint az oviedói katedrálisban való őrzése. A Torinói Lepellel, a feltételezések szerint Krisztus egész testét s a fejét is befedték, viszont alatta az arcot egy kisebb méretű kendővel is letakarták, és ezt tekintik az Oviedói Szent Lepelnek.

Az ismert olasz jezsuita személyiség, Giulio Ricci véleménye szerint az Oviedói Szent Lepelnek, a „kereszténység legértékesebb relikviájának” birtoklásával Asztúria tartományi székhelyének katedrálisa - hasonlóan a torinói székesegyházhoz - az egyik fő zarándokhellyé válhat.

A nevéssé vált egyházi kinccsel kapcsolatban összehívott konferencia résztvevői azt sem titkolták, hogy a legnagyobb különbség a két halotti lepel között a vászon állapotának minőségében van. Míg a Torinói Lepel viszonylag kevésbé károsodott meg az évszázadok folyamán, addig az Oviedói Szent Lepelt jobban kikezdte az idő vasfoga. A csodának köszönhető, hogy nem semmisült meg 1934-ben az asztúriai bányászok felkelése során, amikor a főtemplom kriptáját dinamittal fel kívánták robbantani.

Az előbbieken közölt hivatalos jelentés megállapítja azt, hogy a Turini és az Oviedói Lepel anyagában különbség van.

Vagyis az oviedói anyaga nem azonos a Turini Lepel anyagával, amelyről a szaktudósok megállapították, hogy a *pártus királyi ruhaanyaggal azonos*.

Ha az oviedói is Jézus testének befedésére szolgált volna, az anyagának azonosnak kellene lenni az egész testet befedő nagy Turini Lepellel.

Ugyanis, ha így fedték volna be abban az időben a halottakat, akkor ez egy „készlet” lenne, amit mindenki használ. De nincs más korabeli példa „kettős” lepelnek a használatára. Így az oviedói nem lehet más, mint *Veronika kendője, amit adott ez a jó asszony a keresztyét vívő és már fejsebeket viselő Jézus Urunknak*.

A kendőn rajta maradt jézusi arc tehát ugyanazokat a sebeket mutatja, mint a torinói, hiszen az Urat a fején Jeruzsálemben sebesítették meg, amikor a töviskoronát fejére tették és a zsinagógában ostromozták. Fejsebei tehát már rajta voltak a keresztre feszítés előtt.

Az oviedói tehát nem halotti lepel, hanem egy női fejkendő és azért sokkal könnyebb az anyaga, mint a Turini Lepelnek.

De örüljünk, hogy megvan Veronika kendője is Jézus Urunk arcképével, mely azonos a turiniével. Így kétség nem férhet ahhoz, hogy Jézus Urunk képe van rajtuk.

Hogy a Vatikán tagad, az ma már senkit sem lep meg, ismerve a bíborosok többségének hovatartozását és a júdai-kereszténységnek politikai irányát a zsidóság felmagasztalásában.

* * *

Itt még azt szeretném megemlíteni, hogy Jézus Urunk Szent Leple *magyar kézben* is volt, és ezért találjuk meg képét a „Pray Kódex”-ben (1192-95.) Azt tudjuk, hogy 944-ben a szent Lepel Edessában volt. A bizánci császár hadsereggel hozatja át Konstantinápolyba 944. augusztus 15-én. Ott marad 1204-ig és 1307-ben már Párizsban van.

Ebben az időszakban kerül *III. Béla magyar király leányának* birtokába. Ugyanis a nagyműveltségű III. Béla királyunk Bizáncban nevelkedett és feleségül vette VII. Lajos francia király leányát. Ebből a házasságból született 1175-ben *Mária-Margit magyar hercegnő*, akit apja (valami elkötelezettség miatt) férjez ad a már csaknem öreg II. Izsák Angelus bizánci császárhoz. Ne felejtjük, hogy III. Béla (1172-1196) alatt Magyarország Európa legfejlettebb és leggazdagabb állama volt. A IV. keresztes háború „vitézei” elfoglalják Bizáncot, megölik a császárt, és az özvegy Mária-Margit férjez megy a keresztesek vezéréhez, Boniface de Montferrat-hoz. A Szent Lepel Mária-Margit birtokában van, aki férjével átmegy Thessalonikába (ma Szaloniki) és templomot épít a Szent Lepel részére (A templom mai neve: *Eski Cuma Cami.*)

1207-ben Mária-Margit férje meghal, és újra férjhez megy egy „kereszteshez”, akinek neve: Nicholas de Saint Omer. Ettől születik Vilmos (William) nevű fia, aki anyja halála után átadja a Templomos Lovagrendnek a Szent Leplet, miután ő is közéjük tartozott. Így viszik a „templomosok” Párizsba. A közölt térképen a Szent Lepelnek Konstantinápoly - Szentföld - Párizs útvonala *nincs bizonyítva. Ez csak feltételezés.* III. Béla királyunknak tehát *láttni kellett a Szent Lepelt leánya kezéből.* Csakis így kerülhetett az uralkodása alatt készült „Pray Kódex”-be.

* * *

(A Pray-Kódex - a XII. században készült, latinnyelvű misekönyv, melyet Pray György (1723-1801) jezsuita tanár, a budai Egyetemi Könyvtár őrzője talált meg. Róla nevezték el „Pray Kódex”-nek. A „Halotti Beszédet” is tartalmazza.)

198

XIV.

Jézus életkörülményeinek történelmi háttere

AMIKOR valaki kutatja az őstörténelmet, akkor a kutatásban minden kis adatocská igen nagy fontosságú. Ebben a munkában az őstörténelem csendes kutatója tulajdonképpen egy nyomozó detektívvé változik, aki keres, kutat és mindent feljegyez. Mindent átszűr, mindent megvizsgál és a legkisebb adat sem kerülheti el figyelmét. Ez a „nyomozás” aztán a kutatónak a vérévé válik olyannyira, hogy átváltozik a munkarendszer módszerévé. Így a kutató már

tudat alatt is eszerint az irány szerint dolgozik és feljegyzéseit már szinte automatikusan végzi el.

Ha valaki aztán egyetemi tanár és rendszeresen előad egy igen kíváncsi és nagy tudásszomjjal telített fiatalságnak, akkor abban a kutatásban, amit az előadott tantárgyában még az előadás alatt is végez, legsegítőbb társakra talál a kíváncsi egyetemi hallgatókban. Ugyanis ezek kíváncsiságukban és tudni akarásukban sokszor olyan érdekes kérdéseket tesznek fel, ami a tárgykörében elmerült kutatónak az eszébe sem jut. Így történt meg aztán e sorok írójával is, amikor a Pártus Birodalom történelmének előadása közben néhány kérdést kapott a hallgató és tanuló ifjúságtól. Az egyik rabbi-növendék a következő igen érdekes kérdést tette fel:

Minek tulajdonítja Professzor Úr azt, hogy a názáreti Jézus különbséget tesz júdeai és izraelita között?"

E sorok írója, aki a mezopotámiai történelem és ősnyelv egyetemi tanára, meglepetten nézett a kérdést feltevő rabbi-növendékre és ez volt az első eset kutatásaiban, hogy a názáreti Jézus tanítását ellenző oldalról egy ilyen konstruktív kérdést kap. A válasz a következő volt:

Miután a názáreti Jézus nem volt zsidó, így tudta azt, hogy az izraelitáknak nem volt semmi közük a júdaiakhoz; hanem - miképpen a történelem azt leírja - éppen 25 ostromot vezettek a júdeaiak fővárosa Jeruzsálem ellen." - E felelet után a következő párbeszéd alakult ki:

Egyetemi hallgató: „Tehát Ön lehetségesnek tartja azt, hogy Samária és Galilea területén lévő lakosságban létezett a régi Palesztina őslakosságának egy maradványa?"

Professzor: „Én azt hiszem, hogy igen, mert a vonatkozó történelemírás még a Kr. e. 7. évben is megemlékezik a filiszteusokról, akik tudvalevőleg Palesztinának a névadói, mert hiszen Palesztinát a régi időkben *Palastu-nak* hívták."

Egyetemi hallgató: „Ön - Professzor - lehetségesnek tartja azt, hogy ez a samáriai, galileai nép, amelyik tudvalevőleg a Kr. e. 8. században Sancherib által lett nagyrészt erre a területre telepítve, miután deportálta innen az iz-

raelitákat. Feltételezi-e Professzor, hogy az ide telepített babilóniai, tehát mezopotámiai nép továbbra is kapcsolatot tart már Krisztus születésének idejében a régi babiloni néppel?"

Professzor. „Feltétlenül léteztek ezek a kapcsolatok, hiszen tudunk egy másik hasonló és párhuzamos kapcsolatról. Ugyanis a júdaiakat, akiket Nabukodonozor a babiloni fogságba hurcolt, Cyrus visszatelepítette, illetőleg megengedte nekik, hogy visszatérjenek Júdea földjére. A Bibliából tudjuk nagyon jól, hogy csak 34 000 tért vissza, s egy nagyobbik részükből álló kolónia visszamaradt Babilonban. Ennek a hatalmasra nőtt és meggazdagodott kolóniának állandó kapcsolata volt a júdeai, jeruzsálemi zsidókkal. (Az egyetemi hallgató közbeszól és mondja, hogy „igen, igen, ez igaz.") Tehát feltételezhető az, sőt nemcsak feltételezhető, hanem biztosnak mondható, hogy a babiloni népnél, amelyik Samáriába, tehát Júdea mellé települt, szintén létezett ez a testvéreket és azonos népeket összekötő állandó kapcsolat."

Egyetemi hallgató: Tehát Ön azt állítja Professzor Úr, hogy a Pártos Birodalom idején, amikor Júdea meg volt szállva a rómaiaktól és a Római Birodalom határát az Eufrátesz folyó képezte, ezek a samáriai és galileai, babiloni származású népek összeköttetést tartottak a már most Pártos Birodalomhoz tartozó Babilonnal."

Professzor: „Ez az összeköttetés feltétlenül fennállott."

Egyetemi hallgató: „Akkor igaza van a mi tanárunknak, aki a rabbiképző intézetben a történelmet úgy tanítja, hogy a názáreti Jézust azzal vádolta a Nagy Szanhedrin Pilátus előtt, hogy a pártusokkal szimpatizál és maga is egy Pártiában tanult mágus pap."

Professzor: „Ezt én nagyon helyesnek tartom, ha úgy tanulják, hogy a názáreti Jézus *mágus pap* volt, mert a Thoraban, amit a júdai-keresztények ószövetségnek neveznek, Sámuel I. könyvének 28. 3, 7-9. verseiben előforduló héber írásjel, amit maguk „mágus”-nak olvasnak, ugyanúgy található Márk evangéliumának héber szövegében a 3. rész 22, 30. és János evangéliumának 7. rész 20. versének szövegeiben. Ismétlem a héber verzióban - annak ellenére, hogy ezt a bibliafordítások nem mágusnak adják vissza, hanem azt mondják Jézusra vonatkozólag, hogy a zsidók azzal vádolták: „ördög van veled”.

Ami a júdai-keresztény bibliafordításokban „ördög van veled” szavakkal van kifejezve, az a maguk irataiban, héber jellel „mágus”-nak van írva.

Miután a mágus vallás Jézus idejében csak Pártiában volt gyakorolva és Werner Keller megállapította, hogy a Babilon melletti Sippárban és Borsippában voltak a mágus hitnek a teológiai, valószínűleg a názáreti Jézus itt végezte az Ő ifjúságának tanuló éveit. Ha maguk úgy tanulják, hogy Jézus a pártusokhoz húzott, akkor én azt elhiszem, mert Jézussal kapcsolatban a héber teológiák mindig a való igazságot mondják.

Ugyanis ez a héber teológia erősíti meg azt is, hogy Jézus nem volt Dávid fia, és így nem volt zsidó származású, hiszen ha zsidó lett volna, nem szögezték volna keresztre. - Ugyanis a történelemben egyetlen zsidó sincs, akit keresztre feszítéssel végeztek volna ki. Ezt a módszert csak a nem-zsidóknak kivégzésekor gyakorolták."

200

A jelen bevezetés után azt hiszem indokolt volt, hogy a címnek adott történelmi adatokat itt, a történelmi igazsághoz híven felsoroljuk.

Bármilyen történelem könyvnek az olvasásánál, ami erre az időre vonatkozik, megállapíthatjuk azt, hogy a közel-keleti területen két politikai hatalom létezett, amelyik élet-halál harcát vívta abban az időben, amikor a názáreti Jézus megszületett. Ez a két birodalom egymással küzdött könyörület nélkül. Az egyik volt a Római Birodalom, amelyiknek terrorja és kegyetlensége a történelemben mindenütt megtalálható, és a másik volt a Pártus Birodalom. A történelem úgy írja, hogy a Római Birodalomnak egyetlen erős ellenfele a Pártus Birodalom volt, mert hiszen Augustus római császár azt hagyta meg utódjának: „Nehogy átlépd az Eufrátesz vonalát, mert egy rettenetes ellenséggel találkozol, aki biztos legyőzi seregeidet!"

Ez a „rettenetes ellenség” - a római felfogás szerint - a Pártus Birodalomnak a lóhátról nyilazó harcosai voltak.

Mekkora kiterjedésű volt ez a Pártos Birodalom?

Jól meg kell keresni az erre vonatkozó történelmi adatokat, és főleg az örmény kútfőkre kell támaszkodni, mert az indo-európai történelemírás éppenúgy, mint a júdai-keresztény egyházi történelem is - igyekszik eltüntetni a Pártus Birodalomnak a létezését, annak ellenére, hogy ez a birodalom több mint 500 évig békés és szociális életet biztosított az Eufrátesztől az Indus folyóig terjedő területen élő népeknek. Így már meg is határoztuk a horizontális határait a Pártus Birodalomnak, amelyik tehát az Eufrátesztől az Indus folyóig, Indiáig terjedt. Déli határa a Perzsa-öböl és északi határa Szíria, a Kaukázusi hegyvidék, a Káspi-tenger és az Oxus folyó (Amu-Darja), de az Ázsia felé eső határait eddig azért nem tudta senki meghatározni, mert ennek a Pártus Birodalomnak testvéri szövetségébe tartozott az összes ázsiai hunvérű nemzetség.

Miután mi Jézus életkörülményeit kutatjuk, meg kell vizsgálnunk azt is, hogy milyen

Földrajzi és származástani vonatkozása

van annak a területnek, ahol Jézus élt. Palesztináról van szó, ahol oly földrajzi megosztást találunk, amelyik két politikai területből áll. Az egyik Júda országa és a másik Izrael. Ez a földrajzi kettéosztás már meghatározza azt, hogy nem azonos népekről van szó, mert a júdaiak nem izraeliták és az izraeliták sohasem voltak júdaiak.

Amikor a babiloni fogságból az Akhaimenida Kurás (Cyro) Kr. e. 516-ban visszaengedte a zsidókat Jeruzsálembe, tehát a régi júdai területre, már 250 éve ott éltek azok a népek, akiket a sumeriai Kuta. Sippár és Babilónia területéről telepített Samáriába Sancherib asszír király Kr. e. 763-ban, behelyettesítve ezekkel a népekkel az ismeretlen helyekre elhurcolt izraelitákat. Amikor Sancherib ezeket a babilon-kömyéki sumír származású népeket elvitte Babilonból és letelepítette őket Palesztina földjén, akkor azt a babiloni területet úgy hívták *Subar-Tu*, vagy *Sabar-Ki*. És itt találjuk meg annak az elnevezésnek az

201

eredetét, hogy: *Samaria*. Ugyanis nyelvészetileg Sabar, vagy Samar az teljesen azonos. (Vannak szövegeink, ahol így van írva: „Szubir-Ki.”)

De vizsgáljuk meg sumír nyelvészeti alapon a *Samária* kifejezést:

Samar = a Babilon környéki ország és nép neve. A hozzacsatolt „i” ugyanaz, mint a magyar helyhatározói rag; „i” amivel megjelölöm, hogy valaki honnan való. Pl. Budapest-i, Uruk-i, Samár-i, tehát *Samárból való*. Most tegyük még hozzá a szükséges „a” betűt. Ez semmi más, mint a sumír határozott névelő, amit a mi ősi - most sumírnak nevezett - de az ékiratokon *Mah-Gar* névvel írt népünk nem előre, hanem a szó után tett. Samária tehát annyit jelent, hogy „a *Samar-ból való*k országa”.

De a judeaiak - tehát Júdea országának népei - nem így nevezték el azt a népet, amelyik Babilonból volt odatelepítve és amelyik sem fajilag, sem vallásilag nem volt zsidó. Ők a saját nyelvükön *Galil-Hag-Gojiim-nak* nevezték ennek a népnek a területét, ami annyit jelent, hogy „az idegenek földje”. Ebből a héber elnevezésből született meg aztán a *római Galilea*.

Mint mondtuk, ez a samáriai-galileai nép nem követte a Jehova kultuszt, hanem templomokat épített a „magas helyeken” (lásd: 2Kir. 17:29-41) és ma már tudjuk azt, hogy azok közül a megszemélyesített Isten-erők közül, akiket az ő vallásuk templomaiban imádtak és tiszteltek, egy biztosan és helyesen található meg a sok eltorzított bibliai név között, és ez *Nergál*, amelyik a kutai népnek, tehát a Kuta városból Samáriába telepített népnek volt a védőszentje. Ma már tudjuk azt is, hogy *Nergál*, az „Istenfia tan” hitvilágába tartozik és az ékiratok szerint Nimrud személyéhez kapcsolódik.

Mialatt tehát a samáriai-galileai nép az ősi sumír vallást követte, azalatt Júdeában a törvényileg elrendelt vallás a jehovizmus, azaz a mai zsidó vallás volt. A két nép különböző nyelvet is beszélt. A júdeai héberül és a samáriai-galileai nép az ősi - ma sumírnak nevezett - ragozó nyelvet beszélte, ugyanazt, mint a Pártos Birodalom népe, amelyik területenként csak nyelvjárási különbségeket mutatott fel. Nem beszélték a zsidó nyelvet és nem értették meg magukat a zsidókkal, azok a - ma már őslakosnak mondható - régi népek, akik a biblia szerinti filiszteusoknak voltak a maradékai és akik a Carmel-hegység északi lejtőjén voltak megtelepedve.

Az „Ősi gyökér” 1975. évi 3. számának 59. oldalán „A palócok története” című fejezetben részletesen ismertetjük Palesztinának elnevezési eredetét, amit régen *Palastu*-nak neveztek.

Itt tehát nem ismételjük meg ezt, hiszen ezen a megnevezett helyen teljes pontossággal letárgyaltuk a sumír ékiratokban és az egyiptomi írásokban előforduló neveket, Palesztinára vonatkozólag.

Itt csak annyit jegyzünk meg, hogy a filiszteusoknak nevezett nép, amelyik Palastu népe volt, szintén egy ázsiai turáni, mondhatnánk hun nép, amelyik erre a területre lóháton jött és bevezette a lóhátról való nyílazásnak harci módszerét.

Tehát ezeknek a hun népeknek - akiket a Biblia filiszteusoknak nevez - leszármazottai még itt éltek, összekeveredtek Babilonból, Kutából és Sippárból ideérkezett testvéreikkel és az azonos nyelvük következtében teljes egyetértés-

ben és szeretetben éltek. Miután azt már tudjuk, hogy a Pártus Birodalom alapítója az eftalita-hun királynak a fia, aki *Ar-Sak* nevet vett fel, (az Ár = nép, Sak, Sag, Szag = fej, Ár-Sak tehát annyit jelent, hogy *a nép feje*, a nép vezetője, és ebből ered a mai „ország” elnevezésünk.) Azt is tudjuk, hogy ezek a hunok azért nevezték birodalmukat Pártus Birodalomnak, mert „elpártoltak” az ázsiai fehér hunoktól. Tehát a Pártus Birodalom is a hun nyelvet beszélte és a hun írást használta éppen úgy, mint a palesztinai parton a palastu nép is ezt a nyelvet beszélte és használta, ugyanezt a hun írást, amit a semitológusok azóta is *föníciai írásnak* neveznek. Így érthető, hogy a Pártus Birodalom népe és a samáriai-galileai nép között egy tökéletes megértés állt fenn, mert hiszen azonos vérű és azonos nyelvű népek voltak.

A törvényhozás és a joggyakorlat Jézus idejében

A fent említett helyzet, vagyis az, hogy a palesztinai nem zsidó nép és a Római Birodalom legnagyobb ellensége - a Pártos Birodalom népe - között testvéri kapcsolat állt fent, a Római Birodalom előtt teljesen ismert volt.

De azt is tudta a római kormányzat, hogy a Pártos Birodalom kultúrközpontjában - Babilonban - létezik egy zsidó kolónia, egyetemekkel és rabbi-képző intézetekkel. Ennek a zsidó kolóniának a jeruzsálemi zsidó kormányzathoz való kapcsolatával is tisztában volt Róma. Tudta nagyon jól, hogy a jeruzsálemi zsidók igen nagy támogatást kapnak a babilóniai - ismételjük - kulturálisan és anyagiakban is igen erős - zsidó kolóniától.

A rómaiak tehát bizalmas tárgyalásokban és bizalmas úton a Pártos Birodalomban egy kémközpontot létesítettek a jeruzsálemi és babilóniai zsidó kapcsolataik alapján. A jeruzsálemi zsidó kormányzat csak akkor kapott a rómaiaktól engedményeket, ha ez a kém szolgálata jól működött.

Viszont az okos, művelt és harcászati, hadműveletileg kitűnően képzett pártos királyok - éppen az ő nagy műveltségű mágus papjaik tudása és ismeretei következtében - felismerték ezt a helyzetet és létesítettek egy kémelhárító szolgálatot, amelynek a központja Samária és Galilea volt. Ugyanis nem feltételezhető az, hogy másképpen fenn tudták volna tartani 500 éves uralmukat anélkül, hogy Róma, a hatalmas római légiókkal, egyetlen egyszer is át tudta volna lépni az Eufrátesz vonalát.

Ez csak azért lehetett, mert a pártos hadvezetés már előre értesülve volt minden római szándékról és hadmozdulatról.

Hogy a pártos királyok megfelelően ellenőrizni tudták a Babilonban élő zsidó kolóniának a működését, az abból látszik, hogy alaposan megszervezték életrendjüket. Elrendelték, hogy a zsidó kolóniának meg legyen a vezető főnöke, akit az iratok „Exilárchának” neveztek és a pártos királyoknak a türelme és jóakarata eziránt a zsidó kolónia iránt a babiloni zsidóságnak a viselkedésétől függött. Ha rosszul viselkedtek és Rómával konspiráltak, akkor a pártos királyok magasabb adó kivetésével szorították meg őket. Ha bizonyosságot tettek a pártos királyhoz való hűségükről - és legalábbis neutrálisak maradtak - akkor csökkentették az adójukat.

203

Azon viszont nem lehet csodálkozni, hogy a samáriai és galileai népség teljes mértékben a pártos uralomhoz húzott és azt szerette volna, ha a Pártus Birodalom kiterjeszti határait Samáriára és Galileára is, mert amíg ők a római terror-uralomnak a nehézségeit nyögték, az alatt a türelmes és jó pártos királyok gondoskodó törvényekkel biztosították az emberi szabadságot, az igazságos társadalmi rend, az egyenlő vagyoneelosztás és a szabad vallásgyakorlat pedig abban az időben olyan állampolgári jogok voltak, amelyek egyetlenegy más országban meg nem találhatók. A „barbárnak” nevezett Pártus Birodalomban azonban igen. Ez annak a következménye, hogy a birodalomnak az államvallása - az ősi sumír mágus vallás - valóban Istenhez visszavezető Istenhitén alapult, nem pedig valami egyházpolitikai érdekeltségnek a kötelezettsége volt.

Miután a Római Birodalom vezetői, politikusai és diplomatái már igen kipróbált módszerekkel rendelkeztek ebben az időben, nem csodálkozhatunk azon, ha Róma olyan intézkedéseket léptetett életbe, amellyel a samáriai és galileai nem zsidó lakosságot a hatalma alá kényszerítette. Ez a rendelkezés pedig az akkori életkörülmények megváltoztatásán nyugodott. *Ugyanis minden nemzetnek meg volt a maga nemzeti vallása, amit gyakorolt. A nemzetiesség egyenlő volt a nemzeti vallásbölcselet gyakorlatával.* Tehát ha a mágus vallás alapján élő samáriai és galileai nem zsidó lakosságot új vallásgyakorlatra kényszeríti Róma, *akkor új nemzetiséget is ad neki. Így lett kiterjesztve a zsidó vallás kötelezettsége a samáriai és galileai népre is.* Ez tulajdonképpen annyit jelentett, hogyha valaki egy új hitről prédikált, pl. mint az Úr Jézus nem Jehovát dicsérte, hanem a Szerető Mennyei Atyáról beszélt, akkor *nemcsak a júdai vallás eretnekjeként lett elítélve, hanem mint a nemzet árulója is törvény alá esett...* És itt van az, amit nekem a rabbi-növendékeim hoztak elő.

Ugyanis Kajafás és a Nagy Szanhedrin azzal vitte Pilátus elé a názáreti Jézust, hogy új vallást hirdet. Tehát nem a római császárnak szolgál. Mert, *aki nem a zsidó vallást követi, az a zsidó államnak az árulója. Mivel a zsidó állam Róma szövetségese, és elismeri Rómának a felsőbbrendűségét, így a zsidó állam árulója egyben a római állam árulója is.*

A zsidó teológia szerint tehát erre volt felépítve és ebből a - rómaiak szerint jóváhagyott - zsidó törvényen alapuló „ügyési eljárásból” ered a Nagy Szanhedrinnek az a vádirata és vádbeszéde, amit Kajafás elnökségével a zsidók - hivatalosan - Pilátus elé, mint a Római Birodalom palesztinai kormányzója elé terjesztettek.

Így megérthetjük azt is, hogy Pilátus azért nem térhetett ki a szerepe elől, mert a fondorlatos zsidó főpapok törvénye alapján *Jézust, mint nemzetfelforgató és a legnagyobb államellenes bűntettet elkövető bűnözőt vezették eléje.* Pedig Jézus ezúttal is a mennyei Atya szeretetét hirdette.

Azt mondhatjuk következtetésül, hogy Róma elérte a célját, mert azzal, hogy a samáriai és galileai népet a zsidó vallás kötelező gyakorlatára kényszerítette - lefékezett minden aktivitást, amit ez a nem-zsidó nép a pártusokkal való szövetkezésében a rómaiak ellen elkövethetett.

204

De azt is megérthetjük, hogy mikor Jézust halálra ítélték, akkor a samáriai-galileai nép fegyveresen lázadt fel Róma ellen.

Josefus Flavius írásai elmondják azt, hogy Róma miképpen fojtotta vérbe ezt a felkelést. De hogy vérbefojtotta az biztos, mert hiszen abban a tudatban tette, hogy e legelkeseredettebb ellenségének, a Pártus Birodalomnak a híveit pusztítja el. A Nagy Szanhedrin hóhér törvényeit már közöltem az előbbi részben, átvéve a németnyelvű prof. Ethelberg Stauffer: „Jerusalem und Rom” (Dalp-Teschenbücher-Band 331) című könyvéből, kivonatolva a minket érdeklő paragrafusokat - „Die jüdischen KetzerGesetze”.)

Ezek azonban csak egy részét képezik a „hóhér-törvényeknek”, amiket a zsidóság minél előbb akart a mi Jézus Urunkra alkalmazni. Láthatjuk, hogy minden szava beleütközött a Thorába,

hiszen Ő nem a zsidóság bosszúálló Jehováját prédikálta - hanem a Szerető Mennyei Édesatyát és ez a zsidók országában „idegen Isten” volt.

Megérthetjük, hogy miért „nem lehetett próféta a saját hazájában.”

205

XV. Két Pártus Herceg Júdeában

AMIKOR ehhez a témához nyúlok, mindig hatalmas felháborodás támad a zsidó-keresztény papi körökben. Ugyanis az a konok fanatizmus, mely Jézus Urunknak és Keresztelő Jánosnak zsidó voltát védelmezi, nem tűr semmi változtatást a megcsontosodott dogmákon alapuló felfogásban.

Nem hajlandók kiszabadulni a 2000 éves igaztalan és zsidóérdekűvé változtatott írások ellentmondásaiból, amit az evangéliumokban talál a logikusan gondolkodó igazság-kereső. Nem veszik észre, hogy ma - az ezredfordulón - mindez egy világuralmi politika eszköze lett, mely a zsidóság felmagasztalását beiktatta a mai liturgiába és - pápai kinyilatkoztatással - a „keresztényeket” *Istenünk mostoha-gyermekeinek tanítja, akik beoltattak Izrael olajfájába.* Jóságos Mennyei Atyánk elleni bűnnek mondhatjuk ezt a tanítást (még akkor is, ha II. János Pál pápa szájából ered), és Jézus Urunk szavaival felelek nekik, így:

Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök: ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.” (Jn. 9.41.)

Ők tudják, hogy nyugodtan és szépen lehet élni mindazzal, amit a zsidókereszténység „bűnnek” nevez. Ugyanis a mózesi törvény és annak végrehajtási utasítása - a Talmud - kötelezővé teszi a nem-zsidók sanyargatását és Jehova rendelkezésének tanítja. Így áll elő az a lehetetlen állapot, mely szerint az a „keresztény” pap, aki az egyházában ószövetségi szentírásának parancsait teljesíti, valójában a saját népének *lelki leigázását szolgálja.* Ugyanis itt nem Jézus Urunk jóságos Mennyei Atyjának, hanem a *zsidók nemzeti Istenének -Jehovának - parancsolatai vannak leírva,* mely félreérthetetlenül kiirtásra ítél mindenkit, aki nem ezen ószövetség szerint való. Íme az írás:

Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közötttem és ti közöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok.

És metéljétek körül a ti férfi testetek bőrének elejét és ez lesz az én közötttem és ti közöttetek való szövetségnek jele. (I.Móz. 17. 10-11.)

A körülmetéletlen férfi pedig, aki körül nem metélteti az ő férfi testének bőrét, az ilyen lélek kivágatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetségemet. (I.Móz. 17.14.)”

A zsidók nem ismerik el Jézust zsidónak. Ma is tagadják hozzájuk való tartozását. A zsidó-kereszténység ennek ellenére ragaszkodik a négy - ki tudja hányszor átírt és a zsidó érdekek szerint átjavított - evangélium írásaihoz, ahol Jézus Urunk és Keresztelő János is *zsidóként* szerepelnek és *zsidó származásúnak vannak tanítva.*

Ma már külön könyvtára van annak a bizonyításnak, hogy Jézus Urunk *nem volt zsidó származású*. Keresztelő Szent Jánossal azonban nem sokat foglalkozik a szakirodalom. Én úgy látom, János az evangéliumokban leírt *zsidó származása ellenére sem lehetett zsidó!*

Ugyanis Máté evangéliumában olvashatjuk (Mt. 14. 3-11), hogy Heródes Antipas egyszerűen elfogatta, tömlöcbe vetette Jánost, aztán pedig - minden ítélet nélkül - *lefejeztette*. Ha János zsidó lett volna, ezt nem tehetné vele, mert a jeruzsálemi zsinagóga törvénye szerint - „*zsidót halálra ítélni nem lehet!*” - ítélet nélkül még börtönbe sem vethető a júdeai zsidó állampolgár. Heródes tehát jól tudta, hogy Keresztelő János *nem zsidó, hanem a rómaiak legnagyobb ellenségének, a Pártus Birodalomnak ivadéka, hercege* - tehát nyugodtan lenyakasztatta őt kénye-kedve szerint, mert sem a római, sem a zsinagógai törvény ellen nem vétett ezzel, hanem azt mondhatta, hogy „*egy hamis próféta nyakát szegte le.*”

Keressük meg itt is az igazságot! Kutassunk János igaz története után! Kezdjük az evangéliumi adatokon.

Lukács evangéliumában találunk hivatkozást János szüleire, lakóhelyükre és Jánosra vonatkozóan. Idézzük:

Heródesnek, Júdea királyának idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig Aron lányai közül való vala és annak neve: Erzsébet. És nem volt nekik gyermekük, mert Erzsébet meddő volt és mind a ketten immár idős emberek valónak.” (Luk. 1.5. és 7.)

Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje és szüle fiat.” (Luk. 1.57.)

A kis gyermek pedig nevelkedik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, amelyen megmutatta magát az Izraelnek.” (Luk. 1.80.)

Meg kell hagyni, hogy igen keveset tudósítanak az evangéliumok Jézusnak leghívebb munkatársáról, aki „tanúságot” tett róla, mondván: „*utánam jő, de előttem lett.*” De ha nyomozunk egy kicsit a kifejezések jelentése, értelme után, érdekes furcsaságokat észlelhetünk.

1.) „Abija” (és nem „abia”) Áron fiainak a nyolcadik rendje (Krónika I. 24. 10), de „Áron lányairól” nincs adat, mert csak „fiakat” említ minden ószövetségi írás. A nők ugyanis másodrendű és alárendelt értékűek, akik a sátor (zsinagóga) előterébe mehetnek csak be. Tehát nem lehet tudni, hogy Lukács miféle „Áron-lányai” eredetet akar adni János anyjának, Erzsébetnek, aki az eredeti szövegben *Eli-Sa-Beth* néven található.

2.) Zakariás neve ugyanezekben a szövegekben: „*Zakar*”.

3.) Igen zavaros az a kifejezés, hogy „*a kis gyermek a pusztában nevelkedett*”. Mit érthet a „puszta” kifejezés alatt az evangéliumnak írója?...- Talán elködösíteni akar valamilyen valóságot, mely megzavarná azt a hiedelmet, hogy János zsidó volt?... Aztán mit értsünk e

kifejezés alatt: „megmutató magát Izraelnek?” - Hát megmutatta jól magát, amikor a hozzá érkező farizeusoknak megmondja a „magáét”, így: „*Mérges kígyóknak fajzatjai! Kicsoda*

207

intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete?” (M.8.7.)

Itt tehát kevés igazságot találunk, de a történelmi események jól eligazítanak minket. Vegyük hát sorra az eseményeket.

Abból kell kiindulnunk, hogy a Pártos Birodalom hatalmának tetőfokán áll ebben az időben, mint Róma egyetlen legyőzője. Tehát a Jézus születése előtti félévszázadban Palesztina egész területe a Pártos Birodalom fennhatósága alá tartozik és ők segítik a Hasmoneus zsidó-uralkodó ház tagját, II. Aristobulo név alatt, Jeruzsálem királyságába Heródes ellenében. De derítsük fel az eseményeket időrendi sorrendben:

Kr. e. 60 körül: A Pártus Birodalom kiterjeszti fennhatóságát Szíriára és egész Palesztinára, beleértve Galileát és Samáriát is.

Kr. e. 53-ban: A pártusok tönkreverik *Carrha* (Harran)-nál a támadó római légiókat és Crassus is ott marad a csatatéren.

Kr. e. 50 körül: Adiabani (Adiabene) Nakeb pártus királyi herceg lesz Galilea és Samária kormányzója, *PA-KUR* méltóságnévvel. Jeruzsálemben megépül az Adiabene-palota. Júdea azonban nem tartozik a hatáskörébe, mert ott II. Aristubolo a zsidók királya. Nakeb herceg kb. 32-34 éves ebben az időben.

Kr. e. 42: Adiabene Nakeb és Grapte-Kharax pártus hercegnő házassága. Ebből az alkalomból Bazarpan pártus király az Ár-Sak királyi házból meglátogatja őket Galileában és megerősíti II. Aristobulo júdeai királyságát Heródes ellen.

Kr. e. 40 és 39.: Róma kinevezi Heródest Júdea királyának és 39-ben a római légiók partra szállnak *Joppá*-nál (a mai Jaffa), de a pártusok hadserege megint tönkre veri a rómaiakat. A pártusok fogságba ejtik Heródes apját és testvérét is.

Kr. e. 38 körül: Miután Adiabene Nakeb és Grapte-Kharax házasságából eddig utód nem született, a zsidó papok rábeszélik Nakeb herceget és feleségét, hogy vegyék fel a zsidó vallást, áldozzanak Jehovának és a zsidók istene majd megáldja őket gyermekkel. Így kap Nakeb herceg *Joakim és felesége Anna* nevet zsidóságukban. De Nakebnek kiskorú leánytestvére is zsidó lesz (kb. 14 évesen), aki *Eli-sa-beth* nevet kap.

Kr. e. 26.: Miután csaknem két évtized elmúlt és Nakeb hercegéknél - még Joakim és Anna voltakban - sem született gyermek, felhagynak a zsidó vallás követésével. Megszüntetik a zsinagógának nyújtott hatalmas összegű támogatásokat (mint „istennek tetsző” áldozatot) és Nakeb herceg Pártiába megy. Onnan - a mágus főpap tanácsára - hoz magával egy mágus orvosnőt, aki feleségét kezelésbe veszi. Elisabeth is elhagyja a zsidó vallást és az Olajfák hegyén lévő és a zsidók által „a korrupció hegyének” nevezett „Melkiilu” (Melkizedek) templomába jár imádkozni, a régi pártus-hite szerint és „Anahit” (Fény Szüze) segítségét kéri.

Kr. e. 25.: Adiabene Mária pártus hercegnő, Nakeb herceg és felesége gyermeke megszületik. Szülei 3 éves korában a „Beth-sha-an”-i (Scythopolisi)

208

magaslatti templomba" adják át, Istennek ajánlva öt, régi fogadalmukat betartva. Elisabeth ebben az időben 25-26 éves lehetett.

Most nagyot kell ugranunk az időben, mert semmi adattal nem rendelkezünk és csak a következtetések logikája tudja kitölteni azt az időszakot, mely Jézus Urunk születéséig terjed. Ezen idő alatt Elisabeth férjhez megy az Olajfák hegyén lévő templom papjához - Zakarhoz -, akit az evangéliumok „Zakariás” néven említene. Így Elisabeth a jeruzsálemi Adiabene palotában és az Olajfák hegyén lévő templomban is lakik, férjének segítve az ősi vallás ápolásában, annál is inkább, miután volt alkalma jól megismerni a zsinagóga „hercegeinek” a korrupságát.

Következő dátumunk:

Kr. e. 6. esztendő, Jézus Urunk születése

Mária szülei már nem élnek, hiszen Mária születésekor édesapja 58 év körüli, édesanyja pedig 40 év körüli volt. Itt számolni kell Heródes aljasságával is, aki a saját gyermekeit is megölette, tehát lehetséges, hogy Nakeb herceg valami „véletlen” szerencsétlenség áldozata lett. De unokaöccse, *Adiabani József Pandúr lett utána Galilea kormányzója*, aki ezt a méltóságot Jézus Urunk születésekor is betöltötte.

Az evangéliumi írásokból tudjuk, hogy Elisabeth (Erzsébet) fia *három hónappal Jézus Urunk előtt születeti és őt nevezzük ma „Keresztelő Szent Jánosnak”*. Tehát Elisabeth (Erzsébet) fia is éppen olyan Adiabani hercegi származású, mint Jézus Urunk. János így unokabátyja volt Jézus Urunknak. Mária „Szentfiát” Galileában nevelte fel, ahol József Pandúr védte őket minden bajtól addig, míg életben volt. Talán azért nem tudjuk, hogy *a 12. évtől a 30. évéig hol tartózkodott Jézus Urunk*, mert Édesanyjával együtt - valószínűleg - Pártiában éltek. Jézus a sippari bölcsek között tölthetett sok időt és Édesanyja a Van-tó melletti Adiabani tartományban, ahol az ő családja (rokonságának tagjai) uralkodott. Viszont Máriának hatalmas birtoka volt Galileában és Jeruzsálemben a palotájuk, valamint az egész Olajfák-hegye is az ő tulajdona volt, mert édesapja ezt megvásárolta a zsidóktól, hiszen azok a „korrupció hegyének” hívták éppen azért, mert Salamon-i tradíciójuk szerint Salamon itt imádta „Bált és Astoret”-et a „pogány” feleségével. János viszont a jeruzsálemi palotában felcseperedve, nagyon jól megismerte a zsinagóga vezetőit és látta, hogy a főpapok és írástudók miképpen tartják lelki rabszolgaságban a népet, kötelezve őket a rituális élet betartására és az „áldozatok” befizetésére.

Ezért aztán az evangéliumok írói a „pusztába” helyezik öt, pedig az Olajfák hegyén lévő templomi székhellyel ostromozza a zsidó főrendek és hercegek korrupságát és tereli a népet az Igazság Istene felé, a zsidó „megmerítési” ritust az „újraéledés” útjának nevezve.

János is tanított a tónál, az árnyas helyeken, ahová sereglett a nép hozzá, és ezeknek sokaságában zsidók is voltak. Olyanok, akik felismerték a zsinagóga általi kihasználásukat és

félrevezetésüket. De Salome, Heródiás leánya, valószínűleg gyermekkori ismerőse - talán pajtása - lehetett.

209

Salome valószínűleg sokat hallgatta János kimerítő tanításait és az Olajfák templomába is járt. Így anyja nem jó szemmel nézte lányának vonzódását János felé, hiszen János nemcsak „térítő”, hanem „született herceg” és gyerekkori pajtás is volt. Tehát Heródiás, a gonosz anya tanácsolta szeretőjének - Heródes Antipasnak - azt, hogy „vesse tömlőbe” Jánost. Sokat gondolkodva János lefejezésének történetén, valahogy nagyon sok aljasságot érzek itt. Heródiás megsejtette leánya vonzalmát János iránt és ezt használta ki János elpusztítására. Feltehetően Salome nem akart a Heródes által rendezett ünnepségre menni. Anyja csalta el azzal az ötlettel, hogy „kiszabadítjuk János herceget”. Amikor aztán Heródes azt kérte, hogy Salome táncoljon, anyja mondhatta neki: „mondd, hogy táncolsz - ha Jánost kiadják neked.” Salome belement és anyja mondhatta azt, amit az evangélium a „leány” kívánságának tanít. Idézem:

A leány pedig anyja rábeszélésére monda: Add ide nekem egy tálban a Keresztelő János fejét." (Máté 14.8.)

Az „evangélista” azt a „leányt”, akiről semmi rosszat nem írnak sehol - ilyen szadista és elképzelhetetlenül gonosz fiatalnak állítja be egy közismerten és az evangéliumban is bemutatott „prostituált” mellett, mint Heródiás, a gonosz anya volt?... Milyen lehetett ennek a „Máténak” a lelkivilága...?

Amikor az ember sokat medítál ezeken a történeteken, nemcsak azt veszi észre, ami valami „érdeket” szolgál, hanem a négy evangélium ellentmondásos érveléseit is látja és kénytelen ezeket is az „érdek” szolgálójának felismerni, így pl. Lukács, Jézus Urunk keresztye alatt csak „asszonyokat” lát. (Luk. 23.49). - Márk már azt írja, hogy: „Mária-Magdala, Jézus Édesanyja és Salomé” is együtt állanak a felfeszített Istenfiát nézve. (Márk 15.40). Miután az egyetlen Salomé, akiről az evangéliumok írnak, Heródiás leánya, felfedezhetjük itt Benne azt a nőt, aki vonzódott János-herceghez és anyjának csalárdsága olyan kegyetlenül szörnyű csapást mért lelkére, hogy Jézus Édesanyjánál és Mária-Magdalánál keresett menedéket.... és talált.

Ebben a feje tetejére állított világban és az „Igazság” fellelésében találok meg azt a menedéket, mely a Léleknek nyugalmat ad úgy, amint Jézus Urunk tanította: „*az igazság tesz szabaddá benneteket!*” Ezért írom le bátran azt a Jézusi Igazságot, amit a Saul-Pál alapítású zsidó-kereszténységünk megváltoztatott, eltitkolt és még a papjaik is csak azt ismerik el, ami az emberek által írt „szentírásukban” olvasható. Itt pedig Jézus Urunkról csak az van leírva, ami szükséges annak elhitetésére, hogy Isten - a Jóságos Mennyei Atyánk - feláldozza egyszülött Fiát, hogy megváltson Téged, a papokat és az „anyaszentegyháznak” nevezett kétszáz-egynéhány keresztény szektát és azok tagjait bűneik sokaságától. Pedig Jézus Urunk erre is megfelelt, mondván:

Hiába tisztelnek engem, ha olyan tudományokat tanítanak, amelyek embereknek a parancsolatai. - Mert Isten parancsolatját elhagyva az emberek rendelését tartjátok meg....” (Márk. 7. 7-8.)

Nem akarok vitába szállni senkivel. Még II. János Pál pápa teológiai „átértékeléseivel” sem, ahol ő a „megváltást” - *szubjektív és objektív* - részekre bontja és ebben az alapállás = Jézus Urunknak a „megváltói érdeme”, mert az

210

Ő szenvedései és kereszthalála által engesztelődött ki a Mennyei Atya-Isten az emberiséggel.

Én csak azt kérdezem: olyan szadista ez a Jóságos Mennyei Atya, hogy egyetlen Fiát - Jézus Urunkat - szenvedtette és szenvedése által „*kiengesztelődött*” és *megbékélt* az emberiséggel.....?

Kétségtelen, hogy ezek mind „emberek parancsolatai”, egyházpolitika uralmi szándékának a „vallás” általi uralma a hinni akaró lelkek felett, mert Jézus Urunk így tanított: „*Én és az Atya egy vagyunk!*”...és így az Atya nevében is azt rendelte:

Irgalmasságot akarok és nem áldozatot!” (Máté 9., 13.)

Ne keverjük bele a Jóságos Mennyei Atya-Istent az emberi huncutság ügyeibe. Tartsuk meg őt a „*Fény Atyának*”, aki áldott Napunk útján adja nekünk az életet és ne nevezzük „teológiának” - azaz „Isten-tan”-nak a hinni akaró lelkek elkábítására szolgáló dogmákat, emberi parancsolatokat és ideológiai magyarázatokat. *Mert csak saját magad tudod „megváltani” magad a saját bűneidtől. Allj a Fénybe és Árnyékod így mögötted van. A Tudás és a Lélek-hang megmondja teendőidet!*

Nekem a „fénybeállítás” az, amikor Jézus Uramhoz fordulok. Szembe nézek Vele és kérem a segédelmét ebben az Igazság-kutatásban, amit végzek. Hiszem és tudom, hogy irányít engem és ezt le merem írni, hogy olvasóim is tudják.

Most is Hozzá fordulok és kérdezem Tőle, hogy mi történt - az általunk „Keresztelő Szent Jánosnak nevezett - unokatestvérének gyalázatos lefejezése után...?

Ugyanis az evangéliumok nem írnak semmiféle felháborodásról. Igen nehéz belőlük megállapítani a történéseket és azok időrendjét is.

Az egyetlen, amit „bizonyítottak” vehetünk általuk az, hogy *János és Jézus Urunk unokatestvérek voltak*. Akkor is, ha Máriát és Erzsébetet zsidóknak vesszük (miként a júdai-kereszténység tanítja), és akkor is, ha *mindkettő a pár tus Adiabene dinasztia hercegnője*.

Nem feltételezhető a Földre szállt Szeretetről, Jézus Urunkról az, hogy unokatestvére meggyilkolásakor felháborodásának kifejezést ne adott volna. De az evangéliumok erről nem írnak, hanem érthetetlen ellentmondásokkal írják le a történeteket. Ha kezdjük megint *Márknak* az írásával, láthatjuk, hogy „Jézus Urunknak János által való megmentésével (keresztelésével) indítja az „első” fejezetét és csak ezután választja Jézus első tanítványait, Simont és Andrást (1.16.), de előtte azt írja: „*Miután János tömlöcbe vettetett, Jézus Galileába ment*” (Márk 1.14.) Ugyanezt Máté így közli: „Mikor Jézus meghallotta, hogy Jánost bebörtönözték, visszament Galileába”. (Máté 4.12.)

Márk azon megállapítása, hogy Jézus Urunk csak *János által történt „megkeresztelése” után kezd igehirdetését és tanítványokat vesz magához*, valószínűsíti a *szent sólyomnak* (és nem galambnak) *Jézus vállára való jövetelét, égből való érkezését*, hiszen ez az isteni kinyilatkoztatás indítja Jézus Urunkat küldetésének nehéz útjára.

211

Jézus Urunk nyomát kereső evangélisták nem gondoltak arra, hogy a két unokatestvér találkozása - küldetéstudatuk egyezésében - a nagy elhatározások és - talán így mondom - *egy közös evangélizáló munkaterv megbeszélése is volt...?* Valószínűnek tartom azt, hogy ezek a júdaiság felé hajló „szentiratok” nem közlik az igazságot. Állításomat igazolja a „bibliakutatás” tudománya, ahol a szentiratok tudósainak kiértékelése sokszor olyan valóságokat hoz a felszínre, melyeket a templomi prédikációk nem hirdetnek, talán azért, mert a papok a júdai-keresztény hivatalos vallásfilozófiáján nevelkedve, csak a „szentírás” valamiképpen magyarázatával vesződnek.

Az állandó forrásadatnak használt „Bibliai magyarázó szótár”, amit a hivatkozásaimban mindig így jelölök (*), Jézus Urunk tanításáról így vélekedik: („The Interpreter's Dictionary of the Bible”, Abingdon Press. N.Y. 1962. „G” 347. oldal):

Jézus tanításából hiányzott a Thora magyarázata és a törvénytől való függetlenséget hirdette, egybehangzóan a galileaiak vallási lelkületével.”

Itt tehát felmerül pontosan az a kérdés, melyre én mindig felelek. Milyen volt a „galileaiak” vallási lelkülete? Nyilvánvalóan nem a „Thora” szerinti, hanem *más*. Olyan, mint Jézusé és Keresztelő Jánosé - vagyis nem zsidó, hanem az, amit én - „Istenvárasnak” nevezek. Amit az ősi sumír-mahgar próféciaák jövendöltek és az a várvavárt „szeretet-vallás” megjelent a Földön az Isten Fiával és unokatestvérével.

De a galileaiak vallását már ismerjük és tudjuk, hogy a „magaslatti helyeken” épült templomaikban imádkoztak az „Isten-Anyához” és a papjaikat -ugyanúgy, mint a Pártus Birodalomban - „táltos”, „mágus” néven ismerték. Mint már írtam, a zsidók Jézus Urunkat is „mágusnak” nevezték, de az „ördög, démon, mágus, Belzebub” a héberben azonos jellel íródik. Így Márk (3.22) írása szerint a zsidók *Jézusunkat is „mágusnak” nevezték*. De Máténál (11.18.) ugyanezt találjuk meg *Jánosra* vonatkoztatva mondva: „*ördög van benne*”. Ez is ugyanúgy van írva, mint Márknál a Jézusra vonatkozó. Tehát nyilvánvalóan - Jézus és János „mágus”-nak voltak elismerve a zsidók által és ennél nagyobb ellenséget ők nem ismertek. A két unokatestvér tehát: *lélekben mágus, és testben pártus herceg. Ez a hatalmas „másság”*. Júdeában a Szanhedrin által hozott hóhér-törvények alapján *egyenlő volt a halálos ítélettel*. Amit az evangélisták írnak Jánosról, hogy Heródes Antipas és Heródiás házasságát szidalmazta, az csak ürügy és nem büntett. A Heródes családi vérfertőzős egybekelések ellen a zsinagóga főpapjai sohasem tiltakoztak, hiszen náluk is a korruptség uralkodott.

János a „vízből való újjászületéssel” és Jézus dicséretével a hóhértörvények által leírt „*hamis próféta*” jelzőt kapta a zsinagógától és ehhez hozzájött *Saloméval való megértése*, mely Heródiásnál gyűlöletté változott.

Az egyháztörténészek úgy írják, hogy Heródes Antipas „*Machaerus*” börtönébe zárta be Keresztelő Szent Jánosunkat. Ez egy erődtménnyé épített palota, mely nagy Heródes rezidenciája volt. Heródes építtette saját magának és a börtönt is hozzá. Halála után Antipas költözött ide, aki itt lakott első fele-

212

ségével, a „*Nabateus*” király leányával, akit ugyanebben a börtönben tartott fogva azért, hogy Heródiással együtt élhessen.

Itt tudnunk kell azt, hogy ez a „*Machaerus*” a Holt-tenger keleti oldalán volt és a „*Nabateus* királyság” = a bibliai „*Edom*”, melynek fővárosa: a műkincseiről és kultúrájáról híres „*Petra*” volt. De hogy a „heródesi” családról is tudjunk valamit, közlöm azt is, hogy:

Heródiás első férje apjának féltestvére volt, de ennek a Heródiás első férjének féltestvére Heródes Antipas.”

Hát János is abba a börtönbe került, ahol a megunt és elcsapott „királyné” raboskodott. Valószínűleg ebben a palotában volt az a híres ünnepség, ahol Saloméának táncolnia kellett és ennek ára Jánosunk „feje” és az ő lelki összeomlása volt.

Márk írja, hogy: „*János tanítványai elvitték az ő testét és sírba tették.*” (Márk 6.29.) Majd így folytatja: „*És az apostolok összegyülekezének Jézushoz és elbeszélnek neki mindent, azt is, amiket cselekedtek, azt is, amit tanítottak.*” (Márk 6.30.) Teljesen érthetetlen, hogy a mindig logikus Márk itt nem részletezi azt a „mindent”, ami Keresztelő Szent János meggyilkolásával volt kapcsolatban és arról sem tudósít, hogy „mit cselekedtek az apostolok?”. Aztán megtudjuk tőle, hogy *Jézussal elmennek hajón egy „puszta helyre”, és „csak maguk voltak, de a sokaság látta őket és minden városból egybefutának oda gyalog.... és hozzá gyülekezének*”. (Mk. 6.33.) - Igen furcsa történet ez. Csak „sejtet” valamit, mert milyen „puszta hely” lehet az, ahová „hajón” mentek, de mégis „sok városa van” ennek a „puszta helynek”, ahonnan a „sokaság” Jézushoz fut....?

Vegyük csak elő Galilea térképét. Láthatjuk, hogy „hajón” csak a Genezáreti tavon lehet közlekedni és ennek partján települtek mind a városok, falvak. A tó másik neve „Galileai-tenger” és bőséges volt a halakban. Legnagyobb városa *Capernaum* (Simon-Péter és András lakóhelye) és forrásadatom (*) szerint „*Jézus lakóhelye*” is, mert Názáret ebben az időben nem létezett még. De itt van Chorazim, Bethsaida, Magdala és Tiberias is. Tehát ezekből a városokból futott a lakosság Jézus Urunkhoz. Máté, Márk és Lukács egyöntetűen írják, hogy „Jézus a galileai zsinagógákban” tanított. Meg is nevezik a *Capernaumit*. Itt azonban a júdaizmus gyökeréhez simított írások félrevezetését olvassa a jámbor hívő, mely nem lehet „Isten szava”, hiszen a régészeknek ásatásaiból kiderült, hogy „*Galileában csak a Kr. u. 2. századtól kezdődően épülnek a zsinagógák, melynek legszebbje a fehér kőből épített Capernaum-i, melyet a Kr. u.-i 3. században építettek*” (*) (G. 347. old.)

Most arra kérem az olvasót, hogy olvassuk együtt Márk evangéliumát: 6. rész 34. versétől az 56-ig.... és helyezzük be magunkat az akkori helyzetbe. De legyünk logikusak a szöveg kiértékelésénél. *Alapállásunk*: a galileai nép hitvilága elleni első és a galileai „kormányzó” általi *első támadás megtörtént János lefejezésével*. A nép ijedten fűt Jézushoz. *Jézus Urunk*

tudja jól mit várhat ő, saját maga és a nemzsidó „galil hag gojiim” népe a bosszúálló Jahwe népétől.

213

Meg kell erősítenie a népét. Ezért elmondja, hogy semmi jót nem várhatnak. Az evangéliumokban „Jaj néked Khorazim” és Capernaum jövőjére vonatkozó kijelentései (Máté 22.21. / Lukács 10.13-15.) ide vonatkoznak. Neki meg kellett mondani a népnek mindazt, ami majd elkövetkezendő. Márk ezért írja: *„mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok. És kezdi őket sok mindenre tanítani, vagyis megerősítette őket hitükben. Ezt leírja Lukács (10.19.) így: „íme adok nektek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat nektek.”*

De az összegyűlt sokaságnak „jelet” is kellett adni valami csodával, hogy a Földre jött „Isten-Fiának” földöntúli hatalmát lássa és érezze. Ekkor történik meg az „öt kenyér és két hal” csodája, miképpen együtt olvassuk most Márk írása szerint, de Lukács még arról is tudósít, hogy *„evének és megelégedének mindannyian és felszedének, mik darabok maradtak tőlük, tizenkét kosárral”.* (Luk. 9.17.)

A nép tehát lelkiileg felkészült a bekövetkezendő üldöztetésre, mert így mondta nekik:

.....mert törvényszékeknek adnak át titeket és gyülekezetekben vernek majd

titeket és helytartók és királyok elé állítanak én érettem..... és lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én nevemért; de aki mindvégig megmarad, az megtartatik." (Mk. 13.9. és 13.)

És minden úgy történt, amint mondta. De valószínűleg tájékoztatta a népet arról, hogy az ő küldetése „*legyőzi a gonosz halálát*” és feltámadásával bizonyosságot tesz arról, hogy a Szeretet a világ megtartója. Hiszen azért adta népének a Szeretet-Törvényét, mondva:

Úgy szeressétek egymást, mint Én szeretlek Titeket"

214

De azért is intette őket az összefogásra, egymás megértésére és a közös, testvéri együttműködésre, mert jól tudta, hogy mit fognak rájuk hozni az elkövetkezendő esztendőök. Ezért szomorkodik *Chorazim. Capernaum* és *Bethsaida* jövőendő sorsán (Máté, 11.21, 26. és Luk. 10.13. és 15.) mondva: „*le fogsz alázatni*”, mert bizony így is történt minden.

Amikor a rómaiak lerombolták Jeruzsálemet (Kr. u. 67.), a rabbinizmus erőszaka pontosan ezeken a területeken terjesztette el hatalmát, ahol Jézus Urunk tanította és figyelmeztette népét az elkövetkezendő nehéz napokra. - Mert a „*hét kenyér és a két hal*” csodáját azon a területen végezte, mely nem tartozott Galilea kormányzójának - Heródes Antipasnak - a felügyeletébe. Itt erősítette meg népét, ahol a zsidó „kormányzó” emberei nem tudták elérni és bántani őket. Itt nyilatkoztatta ki a SZERETET Törvényét*Bethsaida „pusztáján”*.

Mert bizony úgy történt minden, ahogyan Ő mondta. A rabbinizmus itt, ezekben a városokban kezdte felépíteni a Kr. u. 2. század elejétől kezdve a zsinagógáit, lerombolva a „magaslatokon” épített régi, de most már „Jézus-hitű” szentélyeket. Így épült meg Bethsaidában fekete bazaltkőből és Capernaumban fehér mészkőből a zsinagóga.

215

https://magyar-megmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/bjf_jkph06.html

XVI.

A jézusi igazság és tanítás

AMIT manapság vallásnak nevezünk, az nem más, mint: Isten említésének az emberi fanatizmus szolgálatába való állítása" - írta egyszer nekünk a Bölcs Palóc. Éppen ezért Jézus tanítását nem soroljuk a „vallás” fedőnévéhez, hanem az örök, megváltoztathatatlan és megdönthetetlen isteni igazságot szűrjük ki belőle és ez az, amit Ő *Törvénynek* nevez. Viszont a júdai-kereszténység sok magyarázata arra hivatkozik, hogy Jézus a törvény kifejezés alatt a mózesi törvényt értette.

Ez tudatos félrevezetés, mert az evangéliumok szerint Jézusnak tulajdonított szavakban félreérthetetlenül megtaláljuk azt a kifejezést, mely szerint Jézus a mózesi zsidó törvényt (a Thorat) a „ti törvényeiteknek” nevezi, amikor a zsidókkal beszél. (Jn. 8:17) - Viszont az *isteni törvényt*, amit mi filozófiánkban metafizikának nevezünk, Ő *igazság névvel* illeti mindig, hiszen „*az Igazság szabadokká tesz titeket*” (Jn. 8:32) intése *még ma is érvényes és elsősorban ránk, félrevezetett és elnyomott magyarokra vonatkozik*. Ugyanis a júdai gyökerű keresztény egyházaink *Jézus nevével vezetnek félre minket azáltal, hogy saját egyházi törvényeiket, dogmáikat, Jézus Igazságával egyenrangúvá teszik*. A hívők nem tudják, hogy ezt a saját „szentírásuk” cáfolja, ahogyan írva van Máté evangéliuma 15. és 9. versében így: „*Pedig hiába tisztelnek engem, ha olyan tudományokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.*”

Tehát Jézus elítéli az emberi kiváltságokat, a papi, egyházi, pápai rendeleteket és az egyházi érdekű filozófiát is, hiszen mindezek ellenkeznek az Igazsággal, az Istentől eredő kozmológiával. Csak példaként említtem azt, hogy a júdai-kereszténység ún. „szkolasztikus filozófiája” élesen és nyilvánvalóan beleütközik a metafizika törvényeibe, a kezdetbeniség és őseredet egyoldalú és valláspolitikai érdekű tanításával. Jézus önmagát a Világ Világosságának nevezte és hozzátette: „*Aki engem követ, nem járhat sötétségben.*” (Jn. 8:12)

Eszerint az *Igazság tudása = a Világossággal és az Igazság maga a „Fény”, míg a tudatlanság a sötétség birodalma.*

Jézusnak a szavai megpecsételik azt a „fénylátó” és „fénytudó”, bölcs, emberi társadalmat, amelyiket ma *sumernek, szkítának, káldeusnak és mahgarnak nevezünk, hiszen ők - Jézus nemzetiségi elődei* - tudták, tanították és hitték azt, hogy az *Isten Igazsága, a Világ világa, a Fény-Fia vele és általa emberi testben jog megjelenni a Földön*. Ennek az „istenvárásnak” történetét már elmondtam. Éppen ebből kiindulva, ha azt akarjuk pontosan tudni, hogy „*mit tanított Jézus?*” ...nem a zsidókkal kell foglalkoznunk, hanem még jobban meg kell vizsgálni Jézus működési területén (Galileában és Samá-

216

riában) az Igazságra, a Tudásra, a Világosságra való emberi törekvésnek azt a három időszakát, melyben ez a folyamat végbement.

E három időszakot így csoportosítom:

A.) Mária és Jézus születését közvetlenül megelőző időszak.

B.) Jézus igehirdetése, tanítása és saját „írott” hagyatéka.

C.) A Saul-rabbi „pálfordulásával” Jézus feltámadása után bekövetkezett valláspolitikai „átértékelések” időszaka.

Már sok mindent elmondtam az A.) pontba tartozó történetekről, de oly sok félrevezetést, tudatos hamisítást, zsidó-érdekű változtatást kell az Igazság palástjával

betakarni, hogy bizony sokasodnak ilyen adatokkal a „*Betlehemi Hercegre*” vonatkozó írásom oldalai. Különösen azért, mert bedolgozom mindazokat az újdonságokat, amelyek ebben a kényes témában, a sajtóban napvilágot láttak 1990-ig. Ezekből láthatja az olvasó, hogy nem e sorok írója az egyedüli, aki kétségbe vonja a zsidó-érdekű „szent iratok” állításait és Jézus szolgálatában keresi az Igazságot.

A Holt-tengeri tekercsek, Qumran és a Jézus születése előtti időszak

Fel kell hívnom olvasóim figyelmét arra, hogy már Magyarországon is megjelennek olyan könyvek, amelyekben Jézus létezését erősen megkérdőjelezik és így írnak:

Mit tudunk Jézusról?... Voltaképpen nagyon kevés hiteles adatot - oly keveset, hogy számos kutató (marxisták és nem marxisták egyaránt) kétségbe vonja még történelmi létét is és pusztán legendás személynek tekintik.” (Hahn István: Istenek és népek, Bp. 1980.)

Azt persze nem írja, hogy ez a „számos kutató” mind a zsidók soraiból, vagy „társutasaikból” kerül ki. De Jézus történelmi létezését éppen az a sok gúnyirat bizonyítja a legjobban, melyeket a zsidók írtak róla, már az 1. századtól kezdve. (Ezeket Huber Lipót sorolja fel a legjobban, a már ismertetett könyvében.)

De ez a ma ismét felvetődött és központilag irányított tagadás és ismételt kicsúfolás főképpen azt a célt szolgálja, hogy *Jézus népe magára ne találjon és fel ne ébredjen*. Aki módszeresen kutatja ezt, az hamar rájön, hogy ennek az „új” tagadásnak a gyökere a „*Holt-tengeri tekercsekében*” van.

Ugyanis majdnem fél évszázada, a kecskéiket kereső beduin pásztorok egy elhagyott Holt-tenger melléki barlangban, cserépkorsókba rejtett bőrtékercsekre bukkantak, amelyekről a szakemberek megállapították, hogy *Jézus születése körüli évekből származnak*. A jordániai kormány széleskörű kutatásokba kezdett és a barlangokból további tekercsek és írástörödékek ezrei kerültek elő. 1952-ben találták meg a leggazdagabb rejtekhelyet és *14 barlangból közel 700 görög, arámi, kopt és héber nyelvű kézirat került elő*.

A régi írások keresésével párhuzamosan azt keresték, hogy kik lehettek azok az írástudók, akik ezeknek a tekercseknek a tulajdonosai voltak, melyekből egy egész „könyvtár” tevődött össze.

217

Azt is megállapították, hogy ezek az írásos tekercsek kb. a Kr. e. 3. századtól kezdődően a Kr. u. 1. századig terjedő időben készültek.

Így tárták fel a régészek a tekercseket rejtő sziklák és a Holt-tenger északi csücske között az egykori Qumran romjait. - Monostornak vélik malommal, fazekas műhellyel, fürdőmedencével, pékséggel, egy nagy központi teremmel és „írásházzal” (sumírul *E-dub-ba*) ellátva, de mesterséges teraszokat is kiástak, vízvezetékét az öntöző termelésre, szobákat és *134 lakás céljára használt és földalatti folyosóval is*

összekötött barlangot. Mindezek pedig éppen olyan idők, mint a tekercsek legrégebbjei. Hogy kik lakták Qumran-t, az még nincs bebizonyítva. A „biblikusok” és a júdai-keresztény egyházak azt állítják, hogy a lakók az ún. „esszénusok” voltak és ezek - szerintük - a zsidó vallás „szektáját” képezték. Ez a feltevés azonban egyáltalában nem helytálló. Ugyanis az eddig leolvasott írásokban, mely 20%-át sem teszi ki a talált anyagnak, egyetlen egyszer sem fordul elő az „esszénus” vagy „esszeus” név.

A Holt-tengeri tekercsek felfedezése világszenzációnak indult. A barlangok mélyén talált kéziratok ugyanis ezer évvel öregebbnek bizonyultak, mint az eddig ismert és legrégebbnek tartott „bibliajellegű” írások. Olyan írások is előkerültek, melyeket mind a zsidó, mint pedig a júdai-keresztény kánon kirekesztett szent könyveinek gyűjteményéből. Így pl. „Énok-könyve” több példányban található a barlangok kézíratai között. Úgyszintén az újszövetségben leírt jézusi doktrínák és gondolatok teljes szóhasználatával és kifejezésekkel. A nagyvilág azt hitte, hogy a Holt-tengeri tekercsek titkai hamarosan köztudomásra kerülnek. De nem így történt, mert a jeruzsálemi zsidó központ és a Vatikán együttes és titkos közreműködése korlátozta az anyag hozzáférhetőségét. A tekercsek vizsgálatára jogosult tudósok számát minimálisra csökkentették.

John M. Allegro angol tudós - aki mondhatni elsőként vette kézbe a tekercseket - hozza köztudomásra a valóságot 1984-ben „Titokzatosság a Holttengeri tekercsek titkai körül” című munkájában, amikor azt mondja, hogy: „...a felfedezések eltitkolása valláspolitikai döntéseknek az eredménye.” - E megállapításából láthatjuk azt, hogy még ma is él a „gonoszság”, mint az „Igazság” örök ellensége.

Ezt teljesen nyíltan állítja Michael Baigent és Richárd Leigh tudós könyve: „The Dead Sea Scrolls Deception” (Summit Books, N.Y. 1991.), ahol is a „Mai inkvizíció” című fejezetben (96. oldalon) közli Strugnell John professzor (École Biblique) nyilatkozatát, a New York Times 1990. december 12-i számából, mely így hangzik:

A júdaizmus egy 'horrible' religion. Egy keresztény eretnekség, különböző utakon tárgyalunk a mi eretnekeinkkel."

Két nappal később a Times többet közöl tőle, így:

A júdaizmus egy valamilyen nagyon primitív és fajgyűlölő (racist) vallás. Ami engem bánt az 'the very existance of Jews as a group'...

Aztán a London Independent-ben így:

218

A zsidóság részére a megoldás (solution) a kereszténységre való tömeges áttérés lenne." („kereszténység” kifejezés alatt ő a Pál-féle júdai-kereszténységet érti.)

A tanulmányozásból „kirekesztett” nemzsidó szakemberek kemény, de őszinte szavait olvassuk ezekben a könyvekben és azt is megtudjuk, hogy a tudósítások így nem a „tekercsekről”, hanem az „esszenusoknak” nevezett és feltételezett qumrani lakókról

szólnak nagyobb részben. Megállapították róluk, hogy *nyíltan támadták a jeruzsálemi zsidók főpapjait, erkölcstelenséggel és korrupcióval vádolva őket. Tudjuk azt is róluk, hogy semmiféle „áldozatot” nem mutattak be és liturgiájukba volt iktatva a vízzel való keresztesítés (vízbemerülés), valamint a nekünk igen fontos és értékes: „a kenyér és bor vétele”.*

A tekercsekben foglaltak elhallgatásának miéértjét legjobban felderítette Dr. Charles Francis Potter: *„Jézus elveszett éveinek felfedezése”* című könyve, amikor a Nag-Hammadiban talált gnosztikus evangéliumok és a Holt-tengeri tekercsek alapján egy új Jézus-kép kibontakozására hívja fel a figyelmet, mely szerint:

..a júdai-kereszténység műveletlen, tanulatlan, ács-prédikátora helyett kialakuló és kirajzolódó ÚJ JÉZUS a római, pártos, hellén, alexandriai kultúra és tudományoknak, a zoroasteri fény-vallás tanainak, a buddhizmusnak igen jó ismerője. Széles látókörű, bölcs tanár, orvos és Isten Igazságának hirdetője, aki - Potter szerint - mindezt a qumrani közösség könyvtárában tanulta.”

Prof. Potter írása nekünk megindokolja azt, hogy milyen fontos és időszerűen szükséges részünkre a „Betlehemi Herceg” Igazságának a feltárása. Ugyanis éppen azért lettek „némák” nagy hirtelenséggel a Holt-tengeri tekercsek, mert *visszaadják nekünk CHRESTOS-t, az egyetlen Szentel, az 5000 éves próféciák szerint Földre szállt Fény-Fiát.*

Azok mind érzik ezt, akikkel a „*lelkünk összeér*”. Ezért segítenek munkatársaim is az adatgyűjtésben. Azok, akik írásomat a saját kutatási eredményeikkel egyeztetik. Így egy másik munkatársam megküldte nekem a „Biblical Archeology Rewiev” 1933. július-augusztus, Vol 19. No. 4. számából a 11. és 12. oldalakat, ahol Schurmann (Jeruzsálem) és Schiffmann (N.Y.) egyetemi tanárok levelezéséből megtudjuk a következőket:

1.) A „Holt-tengeri tekercsek” felfedezése előtt 1700 évvel, Eusebius (Kr. u. 290-360) már arról tudósít (History of the Church), hogy: *„Jerikó közelében egy korsóban talállok tekercseket, amelyek a zsoltárokat tartalmazzák”.* - Válaszul prof. Schiffmann konkretizál, mondva, hogy: *„Oregon egyházatya (Kr. u. 184-235) talált egy ősi fordítást a Zsoltárok Könyvéből, Jerikónál egy korsóban.”*

2.) Sokkal érdekesebb azonban Schiffmann következő bejelentése: *„a középkori muzulmán és karait írók a X. és XII. században beszélnek a 'Magarians' (Maghariya) barlang-szektáról és ezeknek az írásait találták meg a barlangokban. Mindezek arra mutatnak, hogy a középkorban már köztudomású volt, hogy a kései ókorban Qumranban is létezett a szekta.”*

219

Ahogy a *Magharei* kifejezést sokan egyszerűen *magyar rét*-nek értelmezték, úgy valószínűleg a *Magarians* (angolosítva, többszámban), majdnem jogosan összevethető a magyar, mahgar szavakkal és talán közel visz minket *Nimrud atyánk Magor nevű fiához*, annál is inkább, mert ez a valódi népnévünk éppen *huszonkét*

középkori krónikánkban így fordul elő. De dr. Endrey „*Útban Magor felé*” című tanulmánya rávilágít azokra a héber szövegekre, ahol a Magor név előfordul és meglepetéssel kell tudomásul venni, hogy a héberben írt *Magor jelentése rémület*. Hivatkozik Jeremiás könyvére (20.3.), ahol megtalálható a *magor missaib* héber kifejezés, mely annyit jelent: „*körülöttünk rémület*”, De Jeremiás írása (6:21-25) valóban „népnévként” ismerteti Magor-t, amikor így mondja:

Ímé, nép jön el az északi földről és nagy nemzet serken fel a földnek végéről. Kézívet és kopját ragad... szavuk zúg, mint a tenger és lovakon nyargalnak... Ki ne menjetek a mezőre, mert rémület fenyeget körös-körül.” - Nos, ez a rémület fenyeget héberül = *MAGOR missaib*.

Dr. Endrey a „Magor” országot, őseink egyik birodalmát a Dél-Kaukázus-ban, a Kur folyó völgyében látja és kellőképpen is bizonyítja.

De térjünk vissza a *Magaria* szóhoz, illetőleg ahhoz a tényhez, hogy *Qumran lakói a „Magarians”-nak nevezettek voltak*. - Ha az a három zsidó író - Flavius Josephus, Pliny és Philo - ismerte a Magor szó héber értelmét, ami biztosnak mondható, így tudták, hogy ezek a qumrani lakosok - a *Maghariak* - *nem voltak zsidók, hanem Jézus népéhez tartoztak*. Ezért voltak *ádáz ellenségei a jeruzsálemi szanhedrinnek, s főpapjaiknak és „hercegeiknek” korrupságát ismerve Qumranból nemcsak monostort, hanem erődöt is csináltak*. Ezek hárman arra törekedtek már a kezdeti időben, hogy Jézus tanításának még a nyomait is eltöröljék, hogy az utókornak csak olyan hagyomány maradjon meg, mely mindent a „júdaisághoz” csatol. Ezért nevezték el Qumran Magari lakóit „essenek”-nek és így sorolták be őket a júdaizmus tanítói közé, mint „zsidó szektát”. Ugyanis az „essene” név görög. Miután mind a hárman (Josephus, Pliny és Philo) görögül írtak (ez munkájuk szövegének eredeti nyelve és csak görögből fordították jó későn írásait héberre), az általuk használt „essenoi” vagy „Essaioi” név csak a görög neve lehet annak az arámi szónak, ahogyan a qumrani közösség önmagát nevezte. *De ezt az arámi nevet senki nem közli és csak most, a Holt-tengeri írásanyag kiértékelésének eltitkolása útján bukkan fel a qumrani közösség valódi és igaz „arámi” neve így: MAGHARI*. - De ez a legújabb fordulat és meg kell várni a júdai oldalról jövő „visszhangot”, ami valószínűleg az „elhallgatás”, az ügynek ellaposítása lesz, de azt már nem tudják letagadni, hogy az általuk erőszakosan „esszenus”-nak nevezett, volt qumrani lakókat ők is „barlang-szektának”, Jeruzsálem-ellenesnek és farizeusellenesnek nevezték, akik elégedetlenek voltak a korabeli júdaizmussal annyira, hogy ellenségeivé váltak. (Aszkétáknak is mondták őket, de a qumráni sírokban asszonyok és gyermekek tetemei is találhatók.)

220

Mint említettem, a „*tekercsek*” *igazsága mindent megváltoztat, amit eddig a júdai kereszténység hirdetett. Jézus alakját, körülményeit, tanításának alapjait, kizárva mindennemű júdaizmust*.

Prof. Cross F.M.: „The Ancient Library of Qumran” (London, 1958) című munkája jelenti ki legelőször kategorikusan és ellentmondást nem tűrve azt, hogy „*Qumran az esszenusok települése volt*” és ez azóta mondhatni „szentírás” lett mindazoknál, akik

részére megengedettett a barlangokban talált iratok vizsgálata. Az archeológusok megállapítása, mely szerint: *„Qumran a Kr.. e. 6. században az innen elhurcolt izraeliták egyik erődje volt és a tekercseket író 'barlang szekta' Kr. e. 134-ben települt ide”* - hogy *honnan*, azt nem mondták.

Miután ennek a területnek ősi, arámi neve „*Magharet*”, Qumran lakóinak „*Maghari*” neve nemcsak logikus, hanem a természet törvényei szerint való, hiszen ma is minden nép a *saját nyelvén ad nevet lakóhelyének, városainak, országának, birtokolt területeinek*. Nézzük meg tehát most együtt, hogy az ősi maghar-arámi nyelven milyen értelmet ad a *Mag-Har-I* szó? : „*Mag*” (innen a latin „mágus”) = tudós, bölcs; „*Har*” jelentése = lánc ... így *Mag-Har* = *bölcsek lánc*, vagy *tudós szövetség*. A szó végére illesztett „*I*” határozó rag, a hovatartozás mutatója, éppenúgy, mint mai nyelvünkben pl. „magyar-I”, Elemezzük az angolosított *Magarians* szót, így *Mag-Ár-I* jelentése *mágus áradat* (tudás népe). *Ma-Gar-I formája: az Anya (Istenanya) Ma-'Gár'-ját, azaz népét, sokaságát fejezi ki*. Bármelyiket véljük a régi qumráni közösség népnéveként, mindegyik azt bizonyítja, hogy *Qumránban a „zsidókorban” is hirdette az ősi hitet a jézusi „tudás népe”*.

De azt is láthatjuk, hogy üldözték őket. A zsidók biztosan, de talán a rómaiak is. Leírtam Qumrán földalatti titkait, a folyosókkal és a 134 barlanglakással. Ezért rejtették el írásait is a barlangokban. Üldözésükről majd részletesebb ismertetést adok a „Saul rabbi” című fejezetben.

Még egy érdekes adatra hívom fel a figyelmet. Annak az állításnak, hogy a qumráni tekercsek írói *a júdaizmus valamilyen szektájába tartozók lettek volna* - egyik éles és perdöntő cáfolata az, hogy: „a sémiták ősatya” *Ábrahám* sehol sincs említve a tekercsek írásaiban. Ha a tekercseket zsidók írták volna, biztosnak vehető, hogy Ábrahám „ősatyjuk” is helyet kapott volna a hagyományok említésében. A tekercsek íróinak zsidó voltát a mai zsidó szakemberek főleg azzal igyekeznek indokolni, hogy a *„qumráni írások tartalmazzák az ún. bibliai Zsoltárok Könyvének egyes részleteit, vagyis néhány ilyen zsoltárt.”* Ez semmiképpen sem lehet valamilyen júdaiság” vagy „júdaisághoz való tartozás” bizonyítéka, hiszen köztudomású a teológiai körökben az, hogy: a Zsoltárok mind „*chati-szkíta* „*(hetita)* eredetűek. *Azokat a zsidó kánon szerkesztői egyszerűen eltulajdonították (átvették) és Dávid dicsőségének a szögére akasztották. De most már tudjuk, hogy a tekercsek írói a „Magarians” barlang-szekta tagjai voltak és így természetes, hogy ismerték a saját zsoltáraikat.*

De ezeket a „zsoltárokat” azért nem hozza köztudomásra a Holt-tengeri tekercseket kigyóként körülfgó inkvizíció, mert a *tekercseken írt szkíta zsol-*

tárok szövege talán felfedné a „Dávid zsoltárok” valláspolitikai ízű változtatásait. - „Nincs oly rejtett dolog, mely ki ne tudódnék és világosságra ne jöjjön” Lukács 8:17 írása szerint Jézus Urunk mondta így... és ő mindig segít az igazság keresésében. Így kapjuk nagy segedelmét itt, a „tekercsek” ügyében is, mert ezek szövegének a már eddig közölt részében is felfedezhetünk egy részünkre nagyon fontos adatot. Potter

professzor írja az említett könyvében, hogy : „*a tekercsek szerkesztőinek liturgiájába be van véve a kenyér és bor vétele.*

Már tudjuk, hogy a *tekercsek „szerkesztői”, az önhatalmúlag esszenusoknak nevezettek, a „Magharians” nép bölcsei, máguspapjai voltak.* Azt is tudjuk, hogy Jézus is ugyanezt a liturgiát követte az evangéliumok által nevezett „*utolsó vacsora*” alkalmával. Ha már a „szentírásnál” vagyunk, ugorjunk csak vissza Ábrahámhoz, amikor UR városából Harránba ment. Így olvashatjuk a Genézis-ben (1 Móz 14:18): „*Melkizedek pedig Salem királya, kenyeret és bort hozza, ő pedig a Magasságos Isten papja volt.*”

Kérem olvasóimat, hogy frissítsék fel emlékezetükben mindazt, amit Melkizedekről írtam. Ugyanis az ott mondottak elegendő magyarázattal szolgálnak ahhoz, hogy Skythopolis Beth-Shan körzetében munkálkodó Jézuskorabeli Astarte-Bált tisztelő templomi szervezeteken kívül, a *qumrani „Magarians” is megőrizték „Milki-Ilu”-hoz való felemelkedésük liturgikus hagyományait éppenúgy, amint azt Jézus tanította.* Ez a tény azonban újabb kérdések szülője. *Jézus a „pusztában” 40 napig nem Qumranban volt? „Magarians”-é az Olajfák-hegyi templom?*

Az itt felsorolt gondolatok nem hátráltatják nyomozásunkat arra a két kérdésre, melyeket az Olajfák-hegyén lévő templom és a qutnráni közösség kapcsolatára vonatkozólag feltettünk. Ugyanis Jézus júdeai tartózkodásának részleteit kell elemezni ahhoz, hogy útvonalát fel tudjuk deríteni. Ezeket az adatokat azonban csakis az Evangéliumokban lehet megtalálni. Viszont az ott leírtak annyira összekeverik az eseményeket, hogy a szövegek szerint lehetetlen egy időrenddel szerkesztett haladást, útvonalat Jézus Urunk munkálkodásáról és tartózkodásáról elkészíteni. Éppen ezért indulunk ki a virágvasárnapi esetből, amit mindegyik evangélium leír a maga módján.

Máté: igen sok ószövetségi adatot tömörít ide és a zsidók „felháborodásáról” tudósít Jézusnak jeruzsálemi bevonulásakor. (21:10)

Márk, Lukács és János: az ószövetségi zsidó szokást, a pálmaág és ruházat elibe terítését hangsúlyozzák, de ami nekünk fontos: *mind a hárman Jézust ide, az Olajfák-hegye mellől indítják.*

De mint mondtam, „nyomozásunkban” nekünk az a legérdekesebb, hogy *pontosan ezekben a „jeruzsálemi” fejezetekben kerülnek összeütközésbe az evangéliumi szövegek - önmagukkal.*

Ugyanis Jézus fogadásának üdvözlő és állítólag a zsidók által kiabált szavaiként, mind a három evangélista a 118. zsoltár szavait idézi: „*Hozsánna Dávid fiának!*” De ugyanezekben a szövegekben - Jézus szavait idézve - meg is cáfolják azt, hogy Jézus Dávid fia lenne. Vagyis azt bizonyítják, hogy *Jézus nem Dávid fia!* (Mt. 22:43-45, Mk. 12:37, Lk. 20:41.44). Jánosnál ezt nem

találjuk, hanem ő azt írja le, hogy: *Jézus már jó sok idővel a jeruzsálemi bevonulás előtt Júdeában tartózkodott. Tartózkodási helyéül ő is az Olajfák-hegyét jelöli* (Jn. 8:1), Márkhoz hasonlóan (13.:3). De beszélnek a Jordán melletti részekben való tartózkodásról is.

Vessük most össze ezeket az adatokat a „qumrani tekercsek”-ről szerzett ismereteinkkel. Nagyon sok tekercs héberül írottan a zsidóság ószövetséginek nevezett hagyományait erősítgeti, de ugyancsak a héber nyelvű sok irat már Jézus után keletkezhetett, mert a zsidó evangélisták - és különösen Saul-Pál rabbi - felfogását tükrözik. Ha csak a héber nyelvű tekercsek szövegeit értékeljük ki, szinte úgy néz ki a helyzet, hogy Qumran lakosai valóban szektárius zsidók voltak. Az arámi nyelvűek azonban cáfolják ezt, mert a zarathustrai tanítást, a Fény uralmát foglalják magukba és annak a *Földön való megjelenését jövendölik, mely nyilvánvalóan Jézus érkezésére vonatkozhat csak, a többezeréves prófécia alapján.*

A valószínűség tehát azt mutatja, hogy *Qumran eredeti lakói azok voltak, akiknek nevét „Maghar”, vagy „Magari-nak említik az igen késői karaíta írások.* Ezeknek valóban el kellett „rejtőzniük”, hiszen Jahwe rendeli el templomaik, magaslati helyeik elpusztítását.

Jézus születésének idején pedig már szinte kegyetlen a helyzete Samária és Galilea nemzsidó lakosainak. Éppen ezért e sorok írója tovább megy a valószínűsítés lehetőségében azt mondva, hogy:

1.) *Jézus igehirdetésének idején a régi „Maghar”-i Qumrán tagjai közé már befurakodtak az „álcázott” zsidók* (mint talán Iskariotes Júdas, aki „tanítvány” lett), és ezek a készítői a héberül írt, thoraikus tekercseknek.

2.) Az evangéliumokban sokszor említett „puszta”, ahová Jézust menesztik, valószínűleg szintén Qumrán volt. Ugyanis, ha egy tekintetet vetünk az itt közölt képekre, melyek ezt a helyet ábrázolják, kétségünk feltétlenül eloszlik.

3.) De Jézus életének ebben a „jeruzsálemi fejezetében” már a kimondott üldözés és a gyűlölet hatalma uralkodik. Látjuk, hogy a még meglévő *egyetlen hely, ahol Jézus békésen tartózkodhat, az Olajfák-hegyén lévő templom*, mely nem zsidó, hiszen azt a zsidók a korrupció helyének nevezik. A logika tehát azt mondja, hogy itt lehetett azoknak a „qumrani magharoknak” az utolsó menedéke, vagyis itt volt a „*Fényfiainak*” *utolsó központja.*

Itt most megint egy nagy kérdésre kell feleletet adni: *Hol volt az Olajfák-hegyén az a templom, ahova - az evangélisták szerint - Jézus minden éjszakára kiment és „kora reggel hozzá megy az egész nép, hogy Őt hallgassa a templomban”* (Lk. 21:38). *És milyen templom volt itt az Olajfák-hegyén?...*

Az egyetlen templomot, amit Jézus korában itt az Olajfák-hegyén találunk, azt Salamon építette, amelyről így tudósít a Királyok I. könyve (11:5): *.....melyek Jeruzsálem előtt voltak az Olajfák-hegyének jobbfelől lévő oldalán, melyeket Salamon épített volt Astoretnek és Milkomnak.*”

Bemutatok itt egy 25 évvel ezelőtt készült fényképet az Olajfák-hegyének jobbfelöli részéről, ahol láthatók a még ma is meglévő *Salamon-templomok*. A fénykép felső részén látható út alatti részen kezdődött a „Gecsemáné-kert”, ahol Júdás és zsidó csöcseléke elfogta Jézust. Miután a Királyok 2. könyve (23:13) világosan megmondja, hogy: „*Salamon követi vala Astoretet és Milkomot*”. Mondhatjuk, hogy ez a templom Salamon ideje óta az „*Istenanya*” és a „*Magasságos Isten*” (Napisten) *tiszteletét szolgálta*. Ezért nevezték a zsidók ezt a vidéket a „korruptió” helyének. Már tudjuk, hogy a zsidók „Astoret”, „Astarte” („Istar” szónak változataiként) néven az „Istenanyát”, a „Fény-Szűzét” nevezték és „Milkom”, a *Milki-Ilu (Melkisedek) héber változata, mely valóban a „Magasságos Istent” jelenti*. Jézus idejében tehát itt volt a „*Melkisedek szerinti*” HIT egyik helye és Jézusnak az ottani megjelenésével - talán a központja.

Ezt a hitet nevezem én „Istenvárásnak” Jézus előtt, melyhez az Ő megjelenése hozta a megígért „Idők teljességét”.

Ismételten idéznem kell szorgalmas munkatársamnak - Hadanich Istvánnak - leveléből egy ide iktatható részt. Így ír Hadanich:

....Erzsébettel kapcsolatban Lukács evangélista egy érdekes és meggondolásra készítő kijelentést tesz: 'Zakariás felesége pedig az Aron lányai közül való vala' ...Erzsébet férje Zakariás (Sakar), a legnagyobb valószínűség szerint az Olajfák-hegyén lévő 'Szűz-Anya' templomának papja volt. Ez az Erzsébet (Eli-S-Beth) Mária nagynénje, 'öreg korára' fiat szül: Jánost. Erzsébet 44 éves-lehetett és akkoriban ezt a kort már öregnek számítják. János felnevelkedve a jeruzsálemi 'Adiabene' palotában nagyon jól ismerhette Heródes Antipas

üzelveit. Tapasztalatain megcsömörülve, szintén a pusztába megy és kereszttel a régi ún. 'mágus' vallásnak megfelelően."

Ezekkel az adatokkal az Olajfák-hegye, ahová éppen Lukács evangéliuma „meneszti ki” Jézust, mondva: ...és kiméne az Ő szokása szerint az Olajfák-hegyére” (Lk. 22:39), sokkal nagyobb jelentőséget kap, hiszen Keresztelő János munkássága is innen indul ki - lévén saját édesapja - Zakariás - első tanítómestere. De tökéletesen megérhető Keresztelő Jánosnak Jézus tanaival teljesen azonos igehirdetése is. Miután a mai judao-kereszténység teljesen a saul-páli ideológia és írások alapján használja az elnevezéseket, így nyugodtan mondhatjuk azt is, hogy az a HIT, amit Saul-Pál „Melkizedek szerintinek” mond és „Jézust ezen melkizedek rendje szerinti főpapnak nevezi, az Olajfák-hegyének templomában leli egyik központját és Jézus ottani tanításával szentelődik meg. - De Jézus „elrablása” is csak így érthető meg. Ugyanis Júdás tudta, hogy Jézus tanítványaival „dicséretet énekelve kimenének az Olajfák-hegyére” (Mk. 14:26), tehát „hátulról”, a templom mögöl, a Gecsemáné-kertnek nevezett erdőn keresztül közeledtek a templom felé és így találkoztak az imádkozó Jézussal.

* * *

El kell még azt mondanom, hogy azért térek ki mindezek ismertetésére - a jeruzsálemi bevonuláshoz kapcsolva az eseményeket, mert Jézus történetének, ebben az utolsó előtti részletében is a küldetés kinyilatkoztatását vélem felfedezni, mely az eddig csak csodáknak nevezett jézusi cselekedetekre egy hatalmas felkiáltójelet tesz.

Ez a küldetés kinyilatkoztatás pedig a megholt Lázár feltámasztásával zárul. Mert Lázárt eltemették és ez a Lázár Jézus-követő volt és nem hithű zsidó. Amikor Jézus beérkezett a megholt Lázárnak családjához, teljesen körül volt már véve azokkal a zsidókkal, akiket a farizeusok és a zsidó templom főpapjai küldtek utána megfigyelő kémkedésre. És mi történik? ...Lázár életrekeltése után ítéli halálra Jézust a „farizeusok és papi fejedelmek főtanácsa” (Jn. 11:47-53). Az evangélista arról is ír, hogy „Jézus tudta ezt és elment a „pusztához” közeli Efraimba”.

Jézus Urunk visszavonulása nem más, mint felkészülés a legnehezebb napokra, hiszen nagyon jól tudta, hogy részére - e földi szereplésében - következik az „utolsó felvonás”: visszatérés az örökkévalóságba a halál legyőzésével, embertestének fényre való visszaváltoztatásával.

Sajnos írását - Jézus Evangéliumát - is a földi gonoszság égette el. De a mai emlékező nap sugallata úgy mondja, hogy azok a sorok, melyeket olvashatunk János (11:46-47) írásában, ebből a búcsú-evangéliumból valók. Értsétek meg jól Jézus üzenetét. Íme:

Én világosságul jöttem e világra, hogy senki se maradjon sötétségben, aki bennem hisz.

És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hiszi, én nem kárhoztatom azt, mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot.

Aki megvet engem és nem veszi be az én igémet, van annak aki őt kárhoztassa: a beszéd - a saját beszéde. Az kárhoztatja majd az utolsó napon!"

(Az evangélium olvasója az utolsó mondat szövegének megváltoztatását láthatja itt. Az eredeti görög szöveg helyes értelmezése közlés, melyet már „átfésült” a júdai érdek.)

Jézus tanítási és működési időszaka

Ennek az időszaknak tárgyalásánál megint foglalkoznunk kell Qumrán Jézus-korabeli lakóival; azokkal, akikre az a megállapítás vonatkozik, hogy *Napkalendáriumot* használtak. Ugyanis ez az életfelfogásuk teljesen elkülöníti őket a *Holdszámítás* szerint élő zsidóktól.

De pontosan Jézus idejében kezdik el Qumránban *héberül is írni a tekercseket*, és ezek legnagyobb része *a jeruzsálemi zsidó templom korrupt vezetőségének thoraikus ideológiája ellen irányul és ellenzi a római megszállóknak minden feltétel nélküli kiszolgáltatását is*. A „Háború tekercse” című írás mindenestre, szövegében erre utal eképpen: *„A megszállóknak hatalma ragyog be majd mindent a föld végéig.”*

Most itt az a nagy kérdés, hogy a *„fényváró Igazság fiai”* kik lehettek? Zsidók, vagy *maghari-ak?*... Mindenesetre meg kell állapítanunk azt, hogy a *jézusi tanítás és a régi zarathustrai fényesség sugara* érte el azokat, akik így írtak. Jahweista zsidóként való elfogadásukat, vagy ilyennek való minősítésüket igen megzavarja a 4Q246. számú tekercs szövege, mely: *„egy születendő gyermekről beszél, akit a „Magasságos Fiának” fognak nevezni.”* (Ugyanezt közli a Bibl.Arch. Review 1990. március-áprilisi száma a 24. oldalon.)

Ezekkel a kifejezésekkel már az Evangéliumokhoz értünk, mert Lukács is használja a *Magasságos-Fia* elnevezést. (1:34), de ő ezt *már Dávidhoz kapcsolja*. Talán éppen ez a „dávidi vonatkoztatás” lesz problémánk megoldója. Vizsgáljuk csak meg tüzetesen ezt.

A jeruzsálemi templom ideológiája és tanítása szerint: *„Dávid a zsidók Messiása, aki Jahwe kiválasztottja.”* Az említett tekercsek azonban *egy másik érkező Messiásról vallanak, akit Isten-Fiának fognak nevezni*.

Logikus következtetéssel tehát azt mondhatjuk, hogy a Jézus-korabeli qumrániak *nagy része feltétlenül elfogadta Jézust „Messiásnak”* és ez a rész képezhette azt a - zsinagógával ellentétes - zsidó szektát, mely héberül írt.

De megint felmerül egy nagy kérdés ezzel: Miért kellett nekik a Messiásukat kicserélni? Miért hagyták el Dávidot? Talán ezek *másképpen ismerték a zsidó hagyományokat és a jeruzsálemi papoktól „eltérő formában” tanították saját történelmüket is?*..... Valószínűleg itt kell keresni a feleletet. Magyarázatként talán jól szolgálhat a Királyok I. könyve alábbi szövege (1:33-38), Dávid beszél így: ... *„ültessétek Salamont, az én*

*fiamat az én öszvéremre és vigyétek őt Gihon-ba kenje őt királlyá..... és kiáltsátok:
Éljen Salamon király".*

Most azt kell kérdeznünk: Hol van ez a Gihon?

Erre felel Mózes 1. Könyve (2:13): „*a második folyóvíz neve Gihon, mely megkerüli az
egész Kus földjét.*”

A képeket átvettem: Michael Baigent & Richárd Leight „The Dead Sea Scrolls
Deception című könyvből. (Summit Books, NY, 1991.)

Gihon tehát a Kus nemzetség földjén van és a biblikus földrajz azonosítja a kaukázusi *Araxes folyóval*. Mit bizonyít tehát részünkre ez a szöveg? ...Egyszerűen azt, hogy ha Dávid a kusok földjére küldi fiát - Salamont - királynak, akkor nyilván „kusita” volt és a zsidók egyszerűen „kiemelték” onnan. Csak a zsidó „eltulajdonítás” módszerével lett „sémita”, a júdaiak nagy királya és aztán Messiása. Így tudhatták ezt Qumránban is és így lehetséges tehát, hogy Qumrán lakóinak az a része is, *melyet ma „zsidó szektának” minősítenek, a Fény felé való haladásának szándékában olyan tanácskozásokkal és gondolatokkal foglalkozott, mely a templomi zsidó papság által kiagyalt bosszúálló jahweizmus törvény-tanát teljesen elvetette*. A valláspolitikai érdekű zsidó thora-tan követése helyett - inkább az Igazság, a Fény tisztaságának nyíltságával, a természet törvényeihez alkalmazkodó életformával (Napkalendárium) akartak lelkieg egy gondviselő, jóságos, Egyetlen Istenhez emelkedni és amikor ennek módját, formáját és útját Jézus tanításában meghallották - bennük is megjelent a „messiás-várás-ígéretének” beteljesülési valósága.

Majd látni fogjuk a következő fejezetben, hogy valójában innen indítható a *sauli pálfordulás* is, mert Saul rabbi, mint kiválóan kiképzett farizeus, észrevehette ezeknek az „essenusoknak” nevezetteknek a zsidóság elleni forradalmi szándékát és így jelenhetett meg Saul fejében az a zsidóság megmentésére szolgáló „ötlet”, amit ma „damaszkuszi vízió”-nak nevezünk a mai júdai-kereszténységben. De erre majd visszatérünk.

Ezeket a részleteket azért is el kellett mondanom, mert magyarázatként szolgálnak részben arra is, hogy a *qumráni tekercsek szövegeit miért titkolják el a hívők előtt?* A héber szövegűeket is külön kellett ismertetni, mert a mai *nagy tagadás* igyekezete az, hogy az „arámi” *írásjelekkel írottakat* is 'héber' *érdekűnek tüntessék fel*. Pedig látjuk, hogy a héber nyelvűek nagy része is az arámi szövegek tartalmi támogatója. De talán a *maghariak* nyelve az, mely ma *aráminak* mondatik.

Én úgy vélem, hogy az *arámi tekercsek* nyelve inkább *Samaria* nyelve, vagyis a ma *sumírnak* nevezett *mah-gar* nyelvnek ezen a területen használt formája, hiszen a lakosság *sumír* földről lett ide telepítve, az elhurcolt izraeliták helyett.

(Itt nagyon kérem olvasóimat: ne adjanak hitelt olyan dilettáns sajtóközleményeknek, melyek kárunkra kiabálják így: „Magyar nyelven írták a qumráni tekercseket”. - Szittyakürt, 1994. január-februári számában. Maradjunk meg a szakszerűség komolyságánál.)

* * *

Beszéltem arról, hogy a jeruzsálemi zsidó főpapság mindent és mindenkit üldözött és elpusztított, aki az ő jahweista törvénytanaikat nem fogadta el. Ugyanakkor bemutattam azt a „qumráni szektát” is, mely ennek a templomi és korrupt papi rendszernek a legnagyobb ellensége volt. Érdekes helyzet állt itt elő valóban, de mindent megértünk akkor, ha az eseményeknek mélyére nézünk. Hogy megértsük a qumrániaknak azt az ellenszenvét, amit a zsidó temp-

lom hatalma ellen kimutattak és egyidőben ezzel Jézus ige hirdetését is, a zsidó kultusznak általa való ostromozását is örömmel fogadták, meg kellett ismernünk azt a „jahweizmust”, mely az akkori zsidó életet irányította és a zsidó társadalmat szabályozta. Ezt nevezi a mai júdai-kereszténység „zsidó monotheizmusnak” ...és a jámbor hívő azt hiszi, hogy ez - mint a neve mondja - „Egy-Isten Hit” de NEM AZ! Hanem egy fondorlatos, az „istenhitet” jelszónak használó és az emberi lelkeket uralni akaró, egyházpolitikai ideológia. (Egyeduralmi alapjai pontosan egyeznek a politikai marxizmus határozataival.) Ugyanis ebben a jahweizmusban a „törvény” maga Jahwe „emberré válása” - mint Jahwe Istennek népéhez - Izraelhez - történt „kinyilatkoztatása”. - Tehát: Jahwe + a papok által az ő „kinyilatkoztatása” szerint készített „Törvény” + Izrael népe ...e három együtt képezi Izrael „Egy-istenét”. Ez az ő „monotheizmusuk”, melyet megerősít és „papi-országgá” tesz a „körülmetélés” szövetsége.

Jézus folyamatosan és tervszerűen ostromozza ezt a kultuszt, éppenúgy, mint az „esszenusoknak” nevezett qumrániak. Így tehát „két tűz között” találja magát az a „templomi főtanács”, mely a „választott nép” egyedül való és másokra gondoskodását ki nem terjesztő Istenének nacionalizálásával, s saját, kapzsi, papi kasztjának monopoliumos hatalmában jutott kifejezésre és már megcsontosodott abban, hogy ezt a mindenkire kötelező „vallást” a saját üzletének tekintse.

A rómaiak - igen bölcsen - felismerték ezt az üzleti alapon nyugvó zsidó „vallást”. Uralmuk és békességük érdekében támogatták is jól. Így Augustus császár „felékesítette” a jeruzsálemi „szentélyt” és naponta egy bika és két juh „áldozati állat” (vagy azok ellenértéke) volt a „zsidók templomába” irányított „ajándék”.

A zsidó templomnak ez az egyoldalú gazdagsága, a tudatlan nép ki-uzsorázása által szerzett pompa és javakban való meg nem érdemelt dúskálás volt az a ki nem mondott céltábla, amire Jézus példabeszédeiben utal, amikor a „mások vérén” szerzett gazdagságot nevezi minden bűn forrásaként, mely zsarnokokat éleszt és istent nem dicséri. De nem hirdeti mégsem a gazdagság eltörlését, hanem a gazdagság atyafiúi-testvéri gondoskodássá való átváltozásának a szükségességét. Ezért hivatkozik a „nemzetségekben” való összetartozásra, ahol minden nemzetestvértnek azonos joga és kötelessége van.

És itt meg kell állapítanunk azt, hogy ezt az egyenjogúságot követelő és megtartó nemzetségi állapotot - mint jézusi szeretet-törvényt - egyedül a MI, Jézus-fajtabeli népeinknél lehet megtalálni, akiket az ortodoxia főképpen „szkíta” vagy „kurai(kuti)”, vagy „samar” népnévvel illet. Így megérhetjük ma is Epiphanius - zsidóból lett hajdani „egyházatyá” - átkozódó szavait, amikor a legnagyobb „eretnekségnek” a júdai tanoktól mentes „ázsiai kereszténységet” nevezi, de „jézusi-szkítizmus” néven.

De térjünk vissza Jeruzsálembe, ahol Jézus nemcsak ostromoz, hanem gyógyít, csodálatos és eddig soha nem látott eseménynek lesz tanúja az eddig félrevezetett nép addig, míg be nem következik az idők teljessége. Így neve-

zem azt a pillanatot, amikor Jézus földöntúli hatalmának Isten-erejű bizonyítékát adja. Ez pedig: *Lázár életre keltése, mellyel a nagyhatalmú és eddig „Istenértékűnek” tartott zsidó, jahweista papi testület is tehetetlenül áll szemben.*

De érvényesíteni akarják az ő „törvényüket” és színre léptetik a „bosszúálló istenüket”. *El kell pusztítani azt a földi lényt, aki hatalmasabb náluk.* Tehát, miként az előbbieken már említettem, *Jézust ekkor ítéli halálra a templomi főtanács, mely ítéletét köztudomásra adja.* Talán ezt akarja kifejezni János evangéliuma is (11.53) amikor így írja: *„Ama naptól kezdve pedig azon tanakodának, hogy Őt megöljék.”*

Jézus hívei között megjelenik a nagy aggodalom. A csaknem kétségbeesés érzése uralja a tanítványi lelkeket is és az *Utolsó vacsorára* való készülődésben a szomorúság és bizonytalanság sugárzik az eddigi hívő szemekből. Jézus látja mindezt és tudja, hogy *most* kell legyőzhetetlen erőt és törhetetlen hitet adni az övéinek. Ezért, az akkori felfogás értelmében és emberi szokások szerint *megmossa tanítványai lábát, megtisztítva ezzel őket az aggodalom porától. Azután adja nekik az „Élet Kenyerét”, mert ezáltal a Szerető és Gondviselő Mennyei Atya ad önbizalmas, tudatos Életet mindenkinek, aki így, ilyen hittel eszi az „Élet Kenyerét”.*

Aztán a piros borral telt poharat nyújtja nekik és mondja: „Ez az én vérem! Az „Új Szövetség” vére! Igyatok ebből mindnyájan!” (Azt, hogy a tanítványok a poharat igyák „bűnöknek bocsánatára” Jézus sohasem mondta. Ez Saul-Pál hozzátevése, kitalált ideológiájának érvényesítésére.)

Mert Jézus vére bennünk - a bornak ily hittel való vételével - az Ő isteni ereje bennünk, mely a mi emberi erőnké válik a HIT által, mert „vérszövetséget” köt velünk így Jézus Urunk. Nem bűneink bocsánata ez, mert azokat magunkban kell jóvátenni, vagy a „számadás idején”, vezeklésünket átvenni értük.

A „Vérszövetség” az a Jézusi Erő jelenléte bennünk, melynek segítségével, mely által - elhívásunk és nekünk adott képességünk szerinti - kötelességünket és életfeladatunkat teljesítjük. Félelem és aggodás nélküli életre serkent a Vérszövetség ereje oly önérzetes „Istenfiúságos” öntudat keletkezése által, mely bűnt nem követ el és így nem ismeri a „bűnösök” bizonytalanságát és letörtségét.

Ne feledjük azt, hogy a jeruzsálemi korrupt zsidó papságtól indult el az a folyamat, mely mindenkit „bűnösnek” nevez és saját papi testületének tartja fenn a „bűnbocsánat” adását, vagyis a „bűnből való feloldozást”. Természetesen minden „bűnbocsánatnak” meg van a maga ára is, amit a hívőnek fizetni, „áldozni” kellett a „templom” részére. Sajnos a júdai-kereszténységbe becsempészett „júdai” érdek még ma is fenntartja azt a hiedelmet, mely *mindenkit „bűnösnek” tart és állandó „bűnbánatot” követel.* Sajnos, 2000 év után is megtartotta ez a júdai-kereszténység a jeruzsálemi zsidó főpapi tanácsnak azt a határozatát, hogy a zsidó nép bűnét Jézusnak „feláldozásával” bocsátotta meg Jahwe istenük.

Majd megismerjük a következőkben azt a saul-szentpáli elgondolást és gyakorlatba vitelét, mely innen eredően ma is a papi testület hatalmának saját tulajdonaként kezeli a „bűnök bocsánatát”. Itt csak annyit állapítunk meg, hogy a mai júdai-kereszténységben - valami láthatatlan tervszerűséggel - van fenntartva és szinte megszervezve az a „nagypéntek előtti” aggodalmaskodás, kétségbeesés és szomorúság, amit *Jézus Urunk feloldott és erővé változtatott az Ő „Vérszövetsége” által*. Meg kell állapítanunk azt is, hogy a kozmikus gondolkodásúnak egyáltalában nem nevezhető emberi életünk materialista hajszájában a „megnyugvás” vizeire minket eljuttató, *egyetlen mentőcsónak az Úr Jézussal való „vérszerződésünk” fogadalma*, melynek segítségével és mely által, imádságos lélekkel éljük át a nagypénteki fájdalmainkat, melyeket az élet mindnyájunk számára tartogat.

A nagycsülörtöki „*Utolsó vacsora*” evangéliumi leírása a nagyvilág csaknem mindegyik alkotó művészt megihlette. A nagy olasz mesterek mindegyike hatalmas festményben örökítette meg. De mások is. Talán az én személyes érzésvilágom titkát fedem fel akkor, amikor elmondom, hogy engem Salvador Dali ábrázolása ejtett csodálatba (hatalmas képe a washingtoni National Galleryben látható) akkor, amint a főhelyen ülő Jézus Urunk mellett ott találtam azt a kis „mentőcsónakot”, amit az előbbieken említettem. Ezáltal értettem meg Dali elképzelésének alapgondolatát is - amikor - a háttérben - az égig felérő „emberfiát” láttatja. Dali és e sorok írója két egymástól messze élő lelket hordozó teremtmény, de *ezt a közös gondolatot talán mégiscsak lehet „ kozmikus gondolkodásmódnak” nevezni*.

Talán jobb lenne az egész emberiség, ha ilyen *kozmikus gondolkodásmód uralná a világot*. Biztosan mondható, hogy nem lennének valláspolitikai fanatizmus által megindított háborúk, népiirtások, melyeket ma „erényként” elkövetnek a népek a „saját maguk által formált isten-alak” szolgálatában és „dicséretére”. És ezt így tanítják gyermekeiknek is. Szeretném, ha megértenének olvasóim. Szeretném, ha érzésvilágomat is vinnék e betűk mindenkihez, aki azokat olvassa, mert *kozmikus gondolkodásúaknak* én azokat nevezem, akik - egymást nem ismerve is - *minden papi közvetítés nélkül megtalálják az Istent és saját imádságaikkal igyekeznek a Mindenek Urához felérni*. Ebben az igyekezetben azonosulnak lelkeink az egymás megértésére is. Széttörhetetlen lelki kapcsolatok ezek, mert *alapkövük a HIT - az Istenhez érő HIT és nem az ember-agyalta „vallás”*.

De hadd térjek vissza megint Jeruzsálembe, a Jézussal történtek ismertetéséhez. Ugyanis megint észrevettem valamit. Nevezetesen azt, hogy a *nagycsülörtöki események leírásában sem az evangéliumok, sem az ún. „egyházatyai hagyomány” nem foglalkozik Jézus itteni életének olyan óráival, melynek feltétlenül meg kellett történnie e földi életében. Ez pedig az a találkozás, tán közös „Istenlátás”, amit ezen az estén együtt végzett az a két Lélek, mely egymástól elválaszthatatlan a Szeretetben. Ketten vannak, de örökké EGYEK:*

Az Olajfák-hegye mögött hanyatlóban van már a Nap. Alkonyodik. Az alkonypír pirosba öleli a vidéket. A fák lombjain is átszűrődik ez a csodálatos színű fényesség, mint a Napnak búcsúintése. Mintha így mondaná: *„Még egy kevés ideig itt vagyok veletek, azután elmegyek.”*

És ezt a vérpiros búcsúfényt sokan látják. Sokan nézik olyanok is, akikben a szomorúság lakozik most, de csak azért, mert a lelkük szeretettel van tele. Ezek között ott van az Édesanya is, aki talán tovább is lát a lenyugvó Napnál. Aki itt, az Olajfák-hegye mentén készül a „Napnyugtára” és mindenre, amit majd a sötétség gonoszsága utána hozni fog.

A napféynél ragyogóbb szeméből azonban nem hullanak könnyek, hanem biztos tekintettel nézi az eget. Azt a kis pontocskát, ahol Ő már meglátta azt a parányi fényt, amelyben egy megjelenő csillagocska jövendöli a fekete éjszaka érkezését.

A csillag megjöttével elindul a nagy könyörgés is az Édesanyának Lelkéből, így imádkozik:

Óh, Örök Fényesség! Te, ki eddig is Atyánkként velünk voltál - adj erőt, hatalmas erőt a gonoszság-adta kínok elviselésére! Adj erőt az emberben, hogy minden úgy lehessen, amiként Te rendelted, amiként Te akarsz és visszatérjen Hozzád az örök ígéret szerint.

Az én lelkemnek is kegyelmes erőddel add meg, földi napjaim árvaságának elviselését és az Ő fájdalmaiban való osztozás!. Betöltöttünk mindent, amire ide küldtél minket. Utolsó emberi erőt kérünk a Te Igazságod dicsőítésére!”

Még sugárzott belőle az IMA az Ég felé, amikor már háta mögött állt és vállaira tette kezeit a Szent Fia, Jézus. Sehol nincs leírva ennek az utolsó találkozásnak a párbeszéde, de a Jézushoz emelkedett lelkiség sugallata felfedi ezt a titkot is. Hiszen mi mást mondhatott Jézus az Édesanyjának, mint a véghetetlenül nagy Szeretet szavait?.....

Édesanyám! - A gonoszság földjére lejött Ég Királynője... hallom jól imádságodat. De le kell nyugodnia a Napnak ahhoz, hogy a sötétség rövid óráiban megindíthassa meddő harcát Atyánk Igazsága ellen a Gonosz. Látni fogsz, amikor legyőzőm a halált és feltámadok abban a Fényben, amelyből születtem és utoljára emberként Veled leszek, majd akkor is. Itt a Földön nem léssen árvaságod, mert Veled vagyok örökké a Szeretetemben és sokan osztoznak majd velünk ebben a Szeretetben, melyet itt hagyok az elhívottak és az általam választottak Lelkében. Ne hullass könnyet értem Anyám, ha szenvedni látod bennem az embert, mert ezáltal kell legyőznöm örökre a gonoszság földi hatalmát, hogy feltámadásom örök fénye mindenkor erőt adjon azoknak, akik keresik és megtartják az Igazságot. - Ölelj át, hogy a test által összeforrjon a Lelkünk és örökké így maradjon, ahogyan az kezdetben is volt. Itt marad mindig Veled Mária is, akit legjobban szerettem földi küldetésem idején; én elmegyek e földi világból, de minket már egybeforrasztott örökre Égi Atyánk jóságos akarata, mert minden úgy lesz és csak úgy lehet, ahogyan Ő akarja.”

Aztán megáldotta őket. A lenyugvó Nap utolsó sugara intett vissza, amikor így mondta: *„Legyen meg Atyám a Te akaratod!”*

És Mária-Magdalához szólt így: *„Jer hát hűséges társam, erősítsük meg a csüggedő szíveket, akik most miattam aggodalmaskodnak.”*

A tanítványokhoz mentek innen az *„Utolsó vacsorára”*. Úgy történt aztán minden, amint azt leírtam... a „lábmosás” és a „vérszerződés” is.

Le kellett írnom ezt is, mert az evangéliumi szövegekből csaknem „barátságtalan” és ragaszkodás nélküli viszony érezhető Jézus és jó Édesanyja között. Ez tudatosnak mondható a zsidó szellemben élő, gondolkodó és író „evangélistáknál”, amit egy igaz Jézus-követő lélek sohasem tud elfogadni. *A Szeretet tanítójánál ugyanis nem hiányozhatott az Édesanyja iránti tisztelet és határtalan szeretet. Ha pedig ezt megtaláltuk, hirdessük és tanítsuk dicsőítésükre.*

De kövessük tovább Jézust. Vacsora után kimenének az *„Ő szokása szerinti Olajfák-hegyére”*. (Lk. 22:39). Itt történt aztán Jézus elfogatása, amit Lukács a *„főpapokkal, a templom tisztjeivel és a vénekkel”* végeztet el (22:52), de János írása zavart keltő, mert *„katonai csapatról”* tudósít (Jn. 18:3), akit még egy „ezredessel” is vezényeltet (18:12). A görög szövegben „tribunus” van említve a Jézust elfogó „csapat” parancsnokaként. Igen sokat nyomoztunk ebben az ügyben és rájöttünk arra, hogy:

1.) A rómaiak egyáltalában nem vettek részt Jézus elfogatásában, sem csapattal, sem „ezredessel” vagy „tribunussal” (Ez utóbbi igen magas méltóság volt a római hadseregben. „Tribunus”-t a konzulok választották és egy légióban hatnál több nem volt.)

2.) Lehet, hogy János írása időközben „átíródott” és a júdai érdek követte el a változtatást, vagy a János evangélium írója talán a zsidó templomi őrség (mert ilyen is volt) tisztjét szerepelteti.

3.) Összevetve az összes adatot, teljesen nyilvánvaló és bizonyított tény az, hogy *Jézus elfogatása nem törvényesen kiadott parancsra történt, hanem - Júdás vezetésével - egy rongyos, zsidó csőcselék ejtette foglyul, rabolta el és megkötözve vitte az örömmel teli zsidó papi főtanácshoz.*

Az elárult, eladott Mestert, a mi Urunk Jézust aztán így viszik Annás „főpap” elé, aki ezt a méltóságot Quirinus római legátustól kapta Kr. u. a 7. esztendőben és így a jeruzsálemi zsidó templom főpapjai mind Annás fiaiból és nagy családjából kerültek ki, mintegy dinasztikus örökség szerint. *Kajafás* is ide tartozott és ezek mindnyájan „egy követ fújtak” bosszúállást dédelgető, korrupt lelki világukban. Az ún. „papi főtanács” tehát nem volt más, mint a zsidóságon uralkodó Annás család tagjainak „egyakarata”, akik mint papi hercegek természetesnek tartották, hogy egyedül ők az élet és halál urai Jeruzsálemben.

Azután peregnek a jól ismert események a Golgota keresztjéig és a Feltámadás csodájával a Mindenható Isten keze leér a gonosszá vált emberiségig. Az előbbi

fejezetben ismertetett „Turini Lepel” felfedi Jézus Urunknak e földről való eltávozási módját és megerősíti azt az ígéretét: „*Én veletek vagyok a világ végezetéig!*”, hiszen az ember által szerkesztett komputer képernyőjén

233

jelent meg a mai hitetleneknek. Nem bocsátkozom tehát ismétlésekbe, hanem ebben az emberiség által elkövetett legnagyobb bűntényben, Jézus keresztre feszítésében arról az emberről akarok néhány szót mondani, aki megmenthette, szabadon engedhette volna Jézust. Ez pedig *Poncius Pilátus, Júdea római prokurátora*. Nagyhatalmú ember volt, hiszen Claudia nevű felesége Tibérius császár leánya volt, aki különleges engedélyt kapott császár apjától arra, hogy férjét Júdeába kövesse. Ez a Lucius Poncius Pilátus nem olyan gyáva, félénk és határozatlan ember volt, miként a köztudatba ment az apostoli hagyományból. Ellenkezőleg. Számító, képmutató, jellemtelen volt és kegyetlen vérengzéseket végzett a rendeletei ellen tüntető zsidók és samáriaiak között. Pilátus előtt azok a zsidó főpapok, akik már maguk között Jézust halálra ítélték, mint vádlók jelennek meg. Ha Jézus valami „büntettet” követett el (amint a zsidók vallották) akkor a római perrendtartás szerint nemcsak az ítékezés joga volt a helytartóé, hanem a büntett elkövetésének helye szerint is ő volt az egyetlen, aki ítélezhetett. - Viszont „*én ebben az emberben semmi bűnt nem találok*” -mondta a helytartó. Ha a vádlott nem bűnös, akkor nem ítéltető el. Pilátus ítéletében tehát politikai érdeket kell keresni. Ez pedig nem más, mint *Jézusnak „pártos királyi származása.”* Pilátus tehát Róma ellenségét ítélte halálra Jézus személyében.

De „*kezeit is mosta*”. Kiadta a zsidóknak, hogy ők feszítsék meg.

Ezek ismeretében kötelességünk hirdetni: Jézust nem ítélték el, hanem megölték. Így kivégzése nem bírói igazságtalanság, hanem gyilkosság!

Jézus feltámadása utáni időszak

Jézusnak a keresztre feszítését a jeruzsálemi zsidó főpapi tanács a *legnagyobb győzelmének tekintette*. A „feltámadást” az ő anyagelvűségük egyszerűen *nem tudta felfogni*, de valami eddig ismeretlen fogalmat, valami titokzatos, nagy hatalmat is láttak benne, ami a félelemnek a súlyát nyomta rájuk. A sír őrzésére kirendelt katonák elbeszélését is nagy ijedtséggel fogadták, hamisságuk ugyan „hazugságnak” minősítette az elmondottakat, de mégis hatalmas pénzösszeget adtak a katonáknak azon ígéretük vételével, hogy *erről (a Feltámadásról) senkinek sem beszélnek*. A zsinagóga válasza tehát a „Feltámadásra” az volt, hogy *mindenkit lefizettek, aki arról beszélt, nagy összegeket áldozva így az „elhallgatásra”*. Ez volt az egyik cselekedetük. A másik pedig a „törvényük” szerinti: vagyis titkosan elrendelték a Jézus hívőknek az üldözését.

A zsidó Lukács nagyon „szentbeszéd” formájában írja le a történeteket az „Apostolok Cselekedetei” című írásában, ahol - faji jellegéhez hűen - jól összekeveri az eseményeket. Azt írja ugyanis, hogy: „*Jézus meghagyó nekik, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből.*” (1:4) - Jézus ennek pontosan az ellenkezőjét üzenté tanítványainak a

feltámadáskor. Ezt az üzenetet azonban csak a nemzsidó Márk Evangéliumában találjuk meg (16:7), a sírban ülő „ifjúnak”, mint égi küldöttnek a szájából hangzóan így:

.....menjetek el és mondjátok meg az Ő tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megyen Galileába, ott meglátjátok Őt, amint megmondta nektek."

234

Tehát Jézus Galileába küldi tanítványait, vagyis, hogy minél hamarabb hagyják el Jeruzsálemet. Ugyanis Jézus tudta jól, hogy megindul az ő híveinek az üldözése, amint meg is mondta előre: „...jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik.” (Jn. 16:2)

És ez az idő a Feltámadás után következett be, amikor egy: „*Saulus nevezetű ifjú ...pusztította őket, házról-házra járva és férfiakat és asszonyokat elővonszolva....*” (Csel 7:58, 8:3).

Az idézett szöveget ezekkel a szavakkal fejezi be Lukács: „*tömlöcbe veti vala*”. - Ez megint jó félrevezetés és az igazság eltitkolása. Ugyanis ennek a *Saul nevezetű ifjúnak* nem volt sem joga, sem lehetősége arra, hogy valakit tömlöcbe vessen, mert a tömlöcök a római helyőrség tartozékai voltak, ahová a Saul-féle, bosszúálló zsidók nem vethettek senkit be. De ezek a Jézushívőket üldöző zsidó rohamosztatok, melyek egyikének volt vezetője Saul, mint farizeus rabbi, egyszerűen megölték azokat, akiket üldöztek. *Ezért menekítette Jézus tanítványait Galileába.* Ide nem tudott elérni ugyanis a bosszúállás.

Mária, Jézus Édesanyja és most már „gyermek”, Mária-Magdala sem maradtak Jeruzsálemben, hanem híveik a legrövidebb úton és a leggyorsabban a Pártos Birodalom területére viszik át őket és a pártos diplomácia Tibérius császárhoz fordul. - Jó pár hónapot lehet számolni addig, míg Mária-Magdala Tibérius császár színe elé került és *Pilátus bilincsbe-verése, a zsidó főpapok letartóztatása megtörtént.*

Ezalatt tudott Saul zavartalanul garázdálkodni, üldözni és gyilkolni. Ékes és jó példa erre István megkövezése, amit az Apostolok Cselekedeteit író zsidó Lukács olyan „szentpapírba” csomagoltan hoz a jámbor hívő tudomására, mindenkor thóraikus hivatkozásokkal (Csel 7.).

A mai júdai-kereszténység tanításában mellőz nagyon sok adatot és eseményt, mely szorosan beletartozik Jézus történetébe. Majd megismerjük azt is, hogy milyen sors vár erre a „nagyhatalmú” Pilátusra és a Jézust felfeszítő zsidó főpapokra. Mert ez is le van írva a régi írásokban. Mielőtt azonban ezeket felfedném, visszatérek az „Édesanyához” és Mária-Magdalához.

Azt már tudjuk, hogy Mária-Magdala (Magdaléna) ott volt az „Utolsó vacsorán” Jézus mellett és valószínűleg mindnyájan együtt mentek az Olajfák-hegyére, és amikor Jézust a Júdás-vezette csőcselék elfogta. Magdalénát a tanítványok néhányan Jézus Édesanyjához kísérték, akinek elmondták Júdás gaztettét. Ismerve Nikodémus Evangéliumából írottakat, szinte lehetetlennek tartom azt, hogy Nikodémussal ne ment

volna Jézus Édesanyja és Magdaléna Pilátushoz. Erre vonatkozó adattal az egyházi iratok nem rendelkeznek, de teljes bizonyossággal mondhatjuk azt, hogy Jézus szerettei részéről megindult a védelem Pilátusnak meggyőzésére, akinek feltétlenül ismernie kellett Mária hercegnői mivoltát és talán nem volt tudomása arról, hogy a Pártos Birodalom királya, éppenúgy, mint Tibérius római császár, a kölcsönös békekesség fenntartását államügynek tulajdonította. Pilátus *Rómát akarta szolgálni* a galileai pártos hercegnek zsidóként történő elismerésével, és mint zsidót, a zsidóknak való átadásával. Ezért nem hallgatta meg Máriát és Magdalénát sem. Ezt a

235

Pilátusnál való meghallgatási kérelmet azért vélem biztosan megtörténtnek, mert majd látni fogjuk, hogy *Mária-Magdala Tibérius császárig eljut panaszával és ez okozza Pilátus végzetét is*. Pilátus gaz ítélete így az Édesanyát is sújtja, mert végig kell néznie Szent-Fiának a Golgotára való kereszttvitelét és megfeszítését is. A keresztről való levétel Arimateai József személyének bevetése, valószínűleg Nikodémus műve, aki korának legismertebb ügyvédje volt és így Pilátusnál egy eddig ismeretlen „jóakarót” mutat be, aki a „halott testét” eltemetésre kikéri. Sikerült is terve szerint minden. Az Édesanya azonban jól tudta, hogy mi következik ebben az „utolsó földi felvonásban”, tehát nem távozik el Szent-Fia mellől. Hiába hengerítik a nagykövet a sírbarlangra, ő ott marad Mária-Magdalával és a többi asszonnyal, akik az ő kíséretét képezték, akik tulajdonképpen a zsidók bosszúja elől óvták eddig is, a hosszú éveken át.

Amikor aztán éjfélre fordul, bekövetkezik a legnagyobb földi esemény - *a Feltámadás* - az Édesanyának testben láthatóan jelenik meg a Szent-Fia és megöleli, megcsókolja őt, földi módon véve búcsút Tőle. Az ott álló Mária-Magdala ezt nem látja, hanem csak - mint evangéliumában mondja - „érezte Jézus jelenlétét, lelkileg szólott hozzá.”

A Feltámadással oly dimenzióba jutunk, melynek titkait nyugodtan nevezhetjük misztikusnak, vagyis a materialista felfogás szerint érthetetlennek, hiszen messze túllépik az anyagiasság eszközeit és módjait.

Sajnos mai júdai-kereszténységünk annyi ún. ószövetségi zsidó és anyagelvű hagyományt vett át, hogy az evangéliumban is érvényesülő, hasonló szellemiség elhallgatja sokszor a neki nem megfelelő igaz történeteket. Ezért mondanak oly keveset és semmi jót az evangéliumok Jézus Édesanyjáról, és a mágus papok városából (Magdala) származó, jól kiképzett, szépséges papnőről - Mária-Magdaláról - csak annyit, hogy „*hét ördög volt benne*”, de Jézus *'kiűzte' ezeket belőle*. Így vannak a vallásos hívők egy skatulyába bezárva, ahová csak annyi Fény jut, amennyi a „bűnbocsánatot” adó papok akaratával oda beszűrődik. Ez azonban nem Isten Igazsága, hiszen „*az Igazság tesz szabaddá titeket*”!

Hasonló eset áll fenn Pilátussal és a zsidó templom papi fejedelmeivel is. Nem tudunk meg semmit sorsukról a kanonizált evangéliumok írásaiból. Az „Universidad Pontificia de Salamanca” által összeállított ún. „*Evangélos Apokrifos*” egyike „*Pilátus aktái*”-ból, „*Tiberius levele Pilátushoz*” azonban érdekesen írja le a történeteket. (Editorial Católica S. A. Madrid, 1975. 474. oldal.) A görög és spanyol szövegből átvett magyar fordításban így:

Tiberius császár levele Pilátushoz

Amikor olyan merész voltál, hogy erőszakosan és igazságtalanul halálba küldted a nazarénus Jézust és elmarasztaló ítélet nélkül adtad át őt a dühös és telhetetlen zsidóknak; semmi szájalommal nem voltál eme igazhoz, hanem borzalmas határozatod szerint az ostromlás gyötrelmeit és a keresztre feszítés kínjait kellett ennek a minden bűntől mentesnek elszenvedni. Ugyanakkor szá-

236

jad részvétről is beszélt, de szíved szerint kiszolgáltattad őt néhány törvénytelen zsidónak.

Mindezek miatt most te leszel láncra verve elibém vezetve, hogy számot adj erről az életről, amit minden ok nélkül a halálnak adtál, és mentsd magadat kifogásaiddal. Ez a te kegyetlenséged és szégyen nélkülséged valósága. Mióta tudomásomra jutott mindez, szenved az én lelkem és nem találom belső nyugalmamat, mert elibém járult egy asszony (Mária-Magdaléna), aki az ő tanítványa volt és bizonyítja, hogy ez a Jézus: mindenre kiterjedő gyógyító munkát végzett mindenütt, ahol járt. Vakoknak látását adta vissza, a bénák jártak, süketek hallottak, megtisztította a leprásokat és mindezek egyetlen szavára gyógyultak meg.

Micsoda kegyetlenséggel rendelhetted el, hogy keresztre feszítsék őt, hiszen ártatlan volt, ok nélküli az ítéleted..... mert ő hatalmasabb volt mindegyik istennél, akiket mi tisztelünk. Hogyan adhattad őt halálra?

De tudd! - Mivel igazságtalanul halálra ítélted és megöletted, ugyanolyan formában törvénykezek feletted és minden tanácsadód, bűntársaid és megvesztegetőid felett is."

Eddig a levél, melynek kísérője volt Tibérius császárnak az a rendelete, mely arra intézkedett, hogy: Pilátust bilincsbe verve, rabként azonnal Rómába hozzák, Arquelaot, Heródes fiát bűntársával, Filipoval együtt, valamint Kajafást és apóstát, Annást és az összes zsidó főpapokat, szintén rabként, bilincsbe verve.

Így Tibérius császár volt az egyetlen a világon, aki nemcsak igazságtalanságnak és merényletnek minősítette Jézus keresztre feszítését, hanem halálra ítélte és kivégeztette mindazokat, akik ennek - mint mondtam - az emberiség ellen elkövetett legnagyobb bűnténynek elkövetői és végrehajtói voltak.

Az említett „Apokrif Evangélium” aztán részletesen leírja, hogy miképpen lelték megérdemelt végüket a nevezettek.

Fel kell tennünk itt azt a kérdést is, hogy: *miképpen kerülhetett Mária-Magdala Tibérius császár színe elé?....* Ugyanis Mária-Magdala nem volt római állampolgár. De a római perrendtartás szerint a rómaiak által elfoglalt területek minden polgára *apellálhatott a császárra akkor, ha ő vagy közvetlen hozzátartozója igazságtalan ítéletet kapott a római bírótól, vagy kormányzótól.* Az igazságtalan ítéletet jelen esetben Pilátus hozta.

Az ő közvetítését tehát Mária nem használhatta a császárhoz való fellebbezésében. Pilátust meg kellett kerülni tehát és az ő tudta nélkül kellett elérnie Tibérius császárt.

Tekintve, hogy ebben az időben Róma és a Pártus Birodalom között béke van, minden valószínűség szerint Mária-Magdala a pártus diplomácia közbelépésével jut el Tibériushoz, talán egy pártus diplomáciai küldöttséggel. Ugyanis másképpen - lakóhelye szerint - Pilátus volt az egyetlen illetékes római területre jogosító útlevél kiadására, de a császári levél szerint Pilátus nem tudott Mária római útjáról.

Es Mária-Magdalénának Jézus '*hozzátartozójának*' kellett lenni, hogy a császár elé jusson, és így mint '*hozzátartozó*', Jézus Édesanyja helyeit is kér-

237

hetten az igazságtételt. Itt csak arra a nagy irodalomra hivatkozom, mely azt állítja, hogy Mária-Magdaléna Jézus felesége volt.

A gnosztikus evangéliumokból is ez valószínűsíthető. Így értelmezhető egészséges formában, az „*Ember-Fia*” elnevezés.

Van olyan elgondolás is, mely a „Feltámadás” után boldogan élteti Jézust, Mária-Magdalénától született gyermekeivel. Persze ezek nem ismerik el a Turini Lepel üzenetét.

238

XVII. „Kaptok majd jeleket tőlem...”

AMIKOR azt írom, hogy „sokan vannak, akik nem ismerik fel a Turini Lepel üzenetét”, Jézus Urunk szavaira gondolok, amint így írta:

„Kaptok majd jeleket tőlem, amikor az Idők megkövetelik. Küldök majd Vigasztalókat is. Egyszerű Fénylátókat. Nem hatalmasokat.”

Ezt az idézetet ide, előre kiemelem abból a Jézus Evangéliumából, amit az alig fellelhető manicheus és uigur hagyományban találtam meg és majd teljes egészében közölni fogok itt. Ezt most azért vetem így előre, mert a Turini Lepel igazságának megerősítésére is érkeznek hozzánk ezek - a Jézus Urunk által beígért - *jelek*. - Persze a még máig is élő „feszítsd meg”-i gonoszság igyekszik leértékelni, eltitkolni és elhallgatni őket, mert szinte csodaként jelennek meg valóban egyszerű „Fénylátó” embereknél és nem hatalmasoknál.

Emiatt kell visszatérnem a Turini Lepelhez, amit a gonoszok serege sehogyan sem akar „igaziként” elfogadni. Miután már nem mondhatják a rajta lévő képmást „festménynek”, mert nem volt és ma sem létezik olyan „festőművész”, aki egy

megsebzett emberalak „negatív” mását tudná vászonra tenni úgy, hogy a „festményen” rajta legyen az embertest minden sebe, még azok is, amiket az ostromlás okozott. De lássátok ti is a következő 240. oldalon.

Hát bebizonyosodott, hogy a képmás nem festmény. A nagy tagadás most a C-14 izotóp vizsgálatok „eredményeit” hirdeti, mely a 14. században keletkezettnek mondja a Lepelt. (Hogy itt hamis adatokat lehet „tudományként” közölni, azt ne is említsük.)

Közhírré van téve és még a Vatikán is elfogadja ezeket a C-14-es vizsgálatokat, mely szerint: *a Torinói Lepel nem lehet Jézus Urunknak a halotti leple, mert az anyaga - a vászon - a 14. századból való.*

Íme, a vatikáni „csalhatatlanság”. Ezt el kell hinni... de ha a Lepel anyagát a 14. században szőtték, akkor a Magyar Nemzeti Múzeum tulajdonában lévő és 1192-1195 között keletkezett, kéziratos, latin nyelvű misekönyv, amit megtalálójá - Pray György (1723-1810) jezsuita tanár, a budai Egyetemi Könyvtár első őrének neve után „Pray Kódex”-nek ismerünk, a 27v. fólióján miképpen mutatja rajzban a lepelt Jézus meztelen alakjával?... - A magyaroknak az a misekönyve, melynek a 154. lapján ott van egyik legrégibb nyelvemlékünk, a „Halotti beszéd”, - tehát már 300 évvel „keletkezése „előtt tudomással bírt Jézus azon halotti leplének létezéséről, melyet ma Turini Lepel néven ismerünk?

Íme, egy Jézus által küldött Jel”, melynek birtokosa az Ő népe - a magyarság.

Egy „másik jel” tanulmányomhoz érkezik, mert a jó munkatársak, mint a „jeladás kiválasztottjai” tudomásomra hozzák az „eltitkolások” csodáit. Nagy örömmel iktatom hát ide Jézus Urunktól - éppen a mostani nehéz idők átélé-

A szent lepel egy megkínzott és keresztrefeszített ember képét őrzi. A szenvedésekre és halálra utaló, a leplen világosan „fel térképezhető” nyomok telje sen megegyeznek a Jézus szén vedéstörténetét leíró evangéliumi közléseivel. - 1. az 1532. évi tűzvész nyomai és a kiégett részek foltjai. 2. az oltáshoz használt víz foltjai. 3. a lepelben eltemetett test elől- és hátulnézetben. 4. a korbács (flagrum) jellegzetes nyomai. 5. töviskorona okozta sebek a homlokon, a fejen és a tarkón. 6. szögültötte seb a bal csuklón. 7. vérfolyások

az alkarokon. 8. szúrt seb vérfoltja a mellkas jobb oldalán. 9. nagy vérfolt a derék táján: az oldal-seb a test levételekor másodszor is vérzett. 10. az átszegezett lábfejek vérnyomai. 11. kiterjedt horzsolások a jobb váll és a bal lapocka táján: a kereszthordozás okozta sérülések.

A képet átvettem: Vfz I.ászló „A torinói halotti lepel és korának meghatározása” c. könyv (Ecclesia, Bp., 1990) 112—113. oldaláról.

240

sére érkezett biztató jel üzenetét, mert ez is azt sugallja, mint amit a Turini Lepel üzen: „*Én veletek vagyok a világ végezetéig!*”

Közlöm tehát kozmikus gondolkodású munkatársam, a fénylátó *Tomory Zsuzsa* történész, boldogemlékü *Magyar Adorján* írásainak megjelentetését nagy munkával és nagy anyagi áldozatokkal segítő *Nagyasszonyunknak* hozzám küldött „jel-látását” úgy, amint azt nekem leírta:

A Jóisten malmai lassan őrölnek...

A Discover Magazin 1994. áprilisi számának 18. oldalán közölt rövid, új hírek rovatában a következő tudósítás jelent meg az archeológiai érdekességek között „A keresztesháború vége?” címmel, amit fordításban teljes egészében közlök:

A múlt év december 24-én, minden különösebb ok nélkül Leon Decoeur archeológus úgy határozott, hogy aznap tovább marad a kis ásatási területén, melyen már tizenegy éve dolgozott, Jeruzsálem közepéhez közel eső terepen. Minden különösebb figyelem nélkül tovább sepert egy kis kupac földet, miközben megkísérelte figyelmen kívül hagyni a szemetet, amit a szél fúj a város utcájáról az ásatás irányába, amikor valamin megakadt a tekintete - egy tompa, fémes csillogáson, a lenyugvó Nap fényében. Decoeur ezután már céltudatosabban, majd egyre érdeklődő izgalommal folytatta munkáját, amint a fémtárgy mindjobban kirajzolódott előtte a porban. Valamilyen pohár volt. - Amikor végre kiemelte a poharat, az egyre sűrűülő fényben látta, hogy inkább boroskupa vagy serleg van a kezében, méghozzá egy igen régi serleg

'Ezen a ponton egy kicsit elgyengültem' - emlékezik a régész. Decoeur azt hiszi, s ha igaza van, a század legfontosabb tudományos eseményével van dolgunk: a bibliai régészet 'Holy Grail'-jével, a 'szó legszorosabb értelmében véve' - mondja kuncogva.

Mint futótűz terjedt el Decoeur eredményének híre az archeológusok körében, elsősorban a 'Testament'-nek nevezett Internet csoport útján, amit egy magas teljesítményű, digitális asztaltársaságnak is nevezhetnénk. A hír nyomán keletkezett hatásban a nyíltan lelkesedőtől a kemény kétkedésig minden megtalálható volt. Decoeur néhány szívtelen bírálója felhozta ellene az azelőtt 15 évvel történt esetét, amikor azt hitte, hogy megtalálta a 'Hegyi beszéd' első fogalmazványát.

'Egy kicsit túlélkedtem akkor' - vallja be Decoeur - viszont máig is azt hiszem, hogy akkor igazam volt. Az is igaz, hogy a pergament rossz állapotban volt, a kézírás halvány és soha sem tudtunk C-14-es vizsgálatot végezni rajta.'

Decoeur már laboratóriumba is küldött mintát a serleg aljához tapadó, vörösesbarna odaszáradt anyagból. A vizsgálat eredménye januárban érkezett vissza: 0 (zéró) pozitív; tehát az egyetemes 'adó' vércsoportozhoz tartozik a kupában található vér. 'Éppen olyan vércsoport ez, amit Jézusról elképzelnénk' - mondja Decoeur. De a vérvizsgálatnak ez még csak az első lépése. 'Emlékszik, néhány évvel ezelőtt egy kozmológus állította, hogy látta Isten

241

arcát? - kérdezte Decoeur. Én pedig azt hiszem, hogy látni fogjuk a DNA-jét".

Ezt mondja a lelettel kapcsolatos cikk, melynek olvasásakor a következő kérdések fogalmazódtak meg bennem:

- 1.) Miért olyan biztos abban, hogy Jézus ivókupájáról van szó?
- 2.) Miért tartja olyan természetesnek azt, hogy ebben a kupában vért talált?
- 3.) Miért küldte el nagy sietséggel vizsgálatra ezt a vért?
- 4.) Miért nem fogadta el a régész-közösség a „Hegyi beszéd” 15 éve megtalált első írott szövegét?.....
- 5.) Miért nem engedték a C-14-es vizsgálatnak alávetni azt, és tudományos módszerekkel sem vizsgálták?...

A fenti kérdéseket igen röviden a következőképpen válaszolom meg:

Az említett Decoeur nevű lelkes archeológus már tizenegy éve dolgozik Jeruzsálem központjában, egy hangsúlyozottan „kicsi” területen, amit neki „ásatási helyként” kiutaltak és ennek a területnek minden porszemét már megismerte. Talált igen sok bizonyítékot, melyek a fenti következtetést alátámasztják, de ezek a nyilvánosság előtt hangot éppenúgy nem kaptak, mint ahogyan ez a kupa sem került szóba a szenzációhajhász hírközlő csatornákon, sem karácsonykor, sem húsvétkor.

Azt sem kérdőjelezte meg, hogy miként kerülhetett vér a kupába. Talán azért, mert hitt a bor tényleges átlényegülésében?... Vagy talán tudomása van egy ott élt és nemzsidó ősi nép szokásáról, amit vérszerződés néven ismerünk? - Bármelyik esettel állunk szemben, egy bizonyos: Decoeur szentül meg van győződve arról, hogy a kupa és a vér Jézusé!

Napjainkban egyre jobban erősödő irányzat - hivatásos papok részéről is - az, hogy Jézust a mesék világába sorozzák, de erről az irányzatról a legtekintélyesebb hírközlők is részletesen tájékoztatják a nagyközönséget. Decoeur valószínűleg el akarta kerülni

azt, hogy ez a kupa is a Hegyi Beszéd sorsára kerüljön. Bölcs igyekezetének eredményeként tudjuk tehát, hogy a *kupában vér volt és ez a vér a „0” vércsoportba tartozik.* (Ez az egyetlen vércsoport, mely mindenkinek adható, bárhová tartozzon a vére.) - Remélem, hogy a DNA vizsgálatát ezek után már nem fogják akadályozni és megengedik majd az eredmény nyilvánosságra hozatalát is. Így ennek a vizsgálatnak nyomán fogjuk megtudni azt is, hogy *milyen népcsoporthoz tartozóan öltött testet az „Embernek Fia”. Ez Istenünk legnagyobb ajándéka.*

A „Hegyi beszéd” alapos kivizsgálása azt hiszem azért maradt el, nehogy nyilvánosságra kerüljön az a tény, hogy: *Jézus korának legnagyobb tudósa volt, s mint ilyen, természetesen írt is - nemcsak a porba, hanem pergamentre is.* A történelemben sok olyan hivatkozással találkozunk, melyek bizonyítják ezt az állítást. Ilyen például *Sabea királya Abgar* - aki Jézussal folytatott levelezés alapján fogadta el Jézus tanait és követte tanításait. Abgar politikai síkon a Pártos Birodalommal tartott szoros kapcsolatot és ennek a Birodalomnak a kerek templomai „*Az ős ok*”, „*A bolygók*”, „*A tudás*”, „*A világrend*”, „*A szükség és a Lélek*” tiszteletére szenteltettek fel.

242

Ha ezeket a biztos tárgyi emlékeket a „szakemberek” hitelessé nyilvánítanák - fenn áll a veszély, hogy a Tamások is hinni kezdenek akkor, amidőn a világ törekvései épp ellenkező irányúak.

Gyakran kell gondolnom Jézus azon mondására, hogy: „*Az Atya kövekből is tud támasztani Fiakat!*” - Napjainkban a kiásott kövek, a régészeti leletek, mind a magyar igazságot hirdetik azoknál a „fiaknál” is hangosabban, akiknek minden igyekezete az, hogy magyar népünk elmerüljön a feledés tengerében Jézussal együtt.... de **én hiszek egy isteni örök igazságban!**

* * *

Ennek a hosszú fejezetnek azt a vezércímet adtam *Mit tanított Jézus?* Sok adatot közöltem benne, de a lényegre, vagyis Jézus Urunk azon hagyatékára, melyet az ő írás-emlékének nevezhetnénk - nem tértem rá eddig. Most, hogy így *Jelek érkeznek* hozzám, eddigi jószándékom új bátorítást kap és egybefonom azokat a böngészéseket, amelyeket a manicheus tudományban *Mani* igehirdetésében és az újgur hitvilágban találtam és Jézusnak kijelentéseit, szavait tartalmazzák. Ezek pedig csak annak az „elveszett” írásnak részei lehetnek, melyet - az említett „Hegyi beszéd” pergamenthez hasonlóan - *Jézus Urunk saját maga írhatott le.* (A sorrend és a számozás az én jószándékomé, de a „tartalom” nem más, mint

Jézus Urunk Evangéliuma

- 1.) Messzi idők ígéretét teszem valóvá most, hogy emberként jöttem ide közétek.**
- 2.) Nem volt ez szükséges addig, míg atyáitok lelkéből a szeretet imádsága törhetetlen hittel érkezett az örökké lett Mindenhatóság fényvilágába.**

3.) Amíg a földi ügyeket az Égi Törvény örök rendje irányította.

4.) Amíg az emberi gonoszság meg nem rontotta bennetek az istenfiúság méltóságát.

5.) Amíg az örök Szeretet Teremtőjét - akit ti Istennek neveztek - meg nem gyalázták e gonoszok azzal, hogy más népek legyilkolását ez örökkévaló rendelkezésének és akaratának hirdetik.

6.) Amíg a mindent előre elrendező és a földi ügyeket is irányító Fényvilág Igazsága helyett - az ember- és állatáldozatokat követelő, gonosz akaratát, hogy az istenfiakat emberi szolgákká tehesse - „Törvénynek” nem nevezte egy parázna nemzetség.

7.) Meglátjátok és halljátok is, miként ostromozom majd őket, mint mérges kígyók fajzatait, kiknek szája gonoszul és hamisul szól, mert csak önszeretet és önérdek lakozik bennük.

8.) Akik nem akarják észrevenni az Idők jeleit és azokban az Igazságra intés felemelt ujját.

9.) Akik Istennek tisztelik a maguk-csinálta írást, azt „Törvénynek” nevezik, hogy a sötétségben járók útját irányítsa.

243

10.) Engem meg akarnak ölni, mert tudják, hogy én vagyok a Világ Világossága, de az én beszédemet nem értik, mert nincsen bennük Igazság.

11.) Ha majd legyőztem a halált és visszatérek a Fényvilágba, titeket is üldözni fognak az én nevemért.

12.) De érettetek és mindazokért, akik majd nektek hisznek járom végig emberi utamat, hogy Atyánk Igazsága megszentelődjék és mindnyájan egyek legyetek az Ő Igazságában.

13.) Így teszek bizonyosságot arról, hogy Ő küldött engem e világra, hogy az igazak és hívek megőriztessenek minden gonosztól.

14.) Mert a gonoszok a hazugságot és a bosszút vallják istenüknek. Majd eltitkolják és meghamisítják az én beszédemet is, amit az Igazságról hirdetek, hogy titeket a Fényvilágból a sötétség útvesztőjébe tereljének.

15.) Azt fogják nektek mondani mindennap, hogy bűnösök vagytok és bűneitek terhétől csak az ő feloldozásuk szabadíthat meg titeket.

16.) De ne higgyetek nekik, mert nem születettek bűnösöknek, hanem sokan meggyengültetek a Lélekben.

17.) Tartsátok meg azért és kövessétek az én tanításomat, hogy a Lélek által mindig elérjeteek engem és megmaradjatok az én Igazságomban.

18.) Meg kell hát tisztulnod az önmagadba való nézéssel.

19.) Ha saját lelkedbe nézel, már ketten vagytok a megújulásra: jó-szándékos és az elhatározás, hogy jóváteszed azt, mit gyengeségedben rosszul végeztél. Jóvátevésed, lelked így megtisztulása örömet ad.

20.) Ilyenkor nézz a Fénybe. Én vagyok ott is Veled és új erőt kapsz.

21.) A Lélek Világosságára gyújtott Tűz is szent. Átala is tisztulhat Lelked, hiszen láthatod hatalmát a gonoszság elégetésére. Ne nézzed hát csak tűznek, mert bizony égi Fény az is. Jóra való elhatározásodat örökíti, jóvá tett vétkeidet elégeti. Szent fogadalmak születnek a Tűzbe, Fénybe vetett tekintetekkel.

22.) A Fény-tüze és a Tűz-fénye adja lelkednek sugarát, mely segít is, gyógyít is - ha úgy akarod és kéred a Kegyelem erejét hozzá.

23.) Maradj hűséges és fordulj hozzám, hiszen emberi, apró, igaz dolgaiddban is megsegítlek. - De igaz légy útjaidon akkor is, ha a gonoszok közelítenek hozzád.

24.) Nehéz az Igazság útja - de ha a Fényt követed, szembe állsz vele, akkor a sötét árnyék mögötted van. - De bizony, ha hátadat fordítod a Fénynek, csak a sötétség vesz körül, melyben legnagyobb teher a saját árnyékosod.

25.) Én úgy parancsoltam: „Szeressétek egymást, mint én szeretlek titeket!” - Ez legyen életvizeteknek a forrása: a SZERETET.

26.) Szeresd nagyon atyádfiát, családot, nemzet-testvéreidet, hiszen közük születted. Sorsotok is egy - közös.

27.) A nemzetség, melybe Isten rendelt, földi életed vára, otthona. Hozzá láncol az Igazság. Ha eltéved e láncot, olybá leszel, mint a hullott fale-

244

vél, melyet a szelek visznek magukkal s egyszer elvész valahol a feledés sarában.

28.) Maradjatok meg nemzetségeitek erős hajtásának, mert kötelességeitek az Igazság tanítása - az én földi munkám folytatása.

29.) Fogjátok erősen egymás kezét és ne féljeteek! Én veletek vagyok, de összefogott erőtök, közös akarattal és törhetetlen hittel végzett munkátok szükséges ahhoz, hogy veletek maradjak.

30.) Kaptok majd jeleket tőlem, amikor az Idők megkövetelik. - Küldök majd vigasztalókat is. Egyszerű Fénylátókat. Nem hatalmasokat.

31.) De maradjatok meg mindig a FÉNYBEN, mert amint majd erősödik a gonoszság hatalma a Földön, úgy majd az épített, gazdagsággal és pompával berendezett templomok is a sötétség házái lesznek.

32.) De én veletek maradok a világ végezetéig!"

Amikor így egybefűztem e lélekmentő írástörödékeket, valahogy bennem is az a gondolat ébredt fel, hogy Jézus Urunktól igen sok pergamennek kellett megmaradnia, amelyekre ő saját maga írta rá igehirdetését és az Igaz Istenhez való közeledés hittanát. Az a tény, hogy az *újugurok* hagyatékában is fellelhetők e *Fényvilági tanítások*, bizonyítják azt a közlésemet, hogy: miután a szaszanida-perzsák kivégezték a volt Pártus Birodalom Jézus-hitű egyházának főpapját, *Mani*-t és üldözték követőit is, a manicheus elnevezésűekre mindenütt halál várt. Így az igazhitű *fénylátók* vallásukat *újugur*-nak (új fordulásnak) nevezték, és ez az elnevezés aztán népnévük is lett. - Menekülési irányuk *Chorezm* volt és itt váltak kétfelé. Egyik részük keletre ment; és ezek írásait gyűjtötte össze Sir Stein Aurél; másik részük nyugatnak tartott és ezek a *mi magyar őseink, az igaz Jézus-hitet vallók*.

Bemutatom itt lekicsinyítve az említett „Pray Kódex”-ünk 27v. tábláját, ahol

245

látható a „Turini Lepel” kiterített formában, felette pedig Jézus teste van ábrázolva. - A kódex lapja alatt, az angol szöveg közli annak keletkezési idejét is, amint olvashatjuk: *Kr. u. 1192-95. években*.

Talán ezt is egy beérkező *jelnek* kell tekintenünk, mert a Lepel-tagadók álláspontját elfogadó vatikáni közlés is a Kr. u. 14. századból származtatja azt és így „hamisítványnak” hirdeti hívőinek.

Viszont Jézus népe, a magyarság - már 300 évvel az állítólagos és hirdetett „keletkezés előtt”, imádságos könyvében „szent lepelként” tiszteli.

Tehát ismét *mi vagyunk* a jézusi Igazság hirdetői, tanítói és bizonyítói.

Így nem szabad csodálkoznunk, hogy a „zsidó-keresztény” egyházak szervezetei a magyarság egészének, a múltunkban jól ismert „pogányoknak” járó elbírálást fenntartják és ennek következtében mindenben hátráltatják a magyarság lelki felemelkedését.

Ez az oka például annak is, hogy a csángó-magyarokhoz nem magyar papokat küldenek, hanem idegent.

Tudatosítsuk csak magunkban, hogy Jézus népe vagyunk és majd győz a mi igazságunk, az Ő nagy kegyelmével és segedelmével!

https://magyar-megmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/bjf_ikph07.html

XVIII. Saul rabbi

EBBEN a fejezetben nem a júdai-kereszténység Szent Páljával foglalkozom, hanem annak a gazdag és hajdan Taurusban élt zsidó házaspárnak a fiával, akiből - farizeus kiképzésének befejezése után - *Saul rabbi* lett.

Szülei jómódú zsidó állampolgárok voltak és így Saul is örökölte ezt az állampolgárságot. Római zsidó és zsidó római volt egyszemélyben. Taurusban nevelkedve ismereteit görög nyelven szerezte, de szüleivel otthon héberül is beszéltek. További biográfiáját idézem *Lehmann* könyvének 45. oldaláról (1.)

Saul apja igen fontosnak tartotta, hogy fia a zsidó előírás szerinti tanítást kapjon és ebben „konfirmált” legyen. Miután anyagilag jól állt, fiát nem a taurusi rabbihoz küldte tanulónak, hanem Jeruzsálembe, *Gamaliel főrabbinak* a híres iskolájába. Így került a kis Saul a liberális, görög Taurusból a szent Jeruzsálembe, ahol a *Templom* állt. Itt egy új világ tárult eléje. Saul, aki a legjobb esetben a Thora görög fordítását (a Septuagintát) ismerhette, most az eredeti héber szövegben olvashatta.

De Saul 14 éves koráig a kis-ázsiai görög környezetben liberális felfogású szülei között élt, akik - mint a szétszóródottság zsidói - nem tartották be szigorúan a Thora-törvényeket. Nekik a római állampolgárság volt a legfontosabb. „Rómaiak” voltak.

Saul - későbbi írásaiban - beismeri, hogy eleinte „törvény nélkül” és „vallási hiányosságokkal” élt. - A zsidó hagyomány úgy emlékezik róla, hogy *kötekedő, alacsony, kövérkés ember volt, aki mindenáron vezető szerepre törekedett. Mint rabbi, a türelmetlen, fiatal farizeus igyekezetével, megalkuvás nélküli életmódon akarta a Thora 365 tilalmát betartani és a 248 imáját teljesíteni. Így meg volt arról győződve, hogy a Thora szigorú betartásával élete hibátlan. Mert úgy tanulta, hogy: Jahwe mindent a Thóra és a próféták által rendelt el és szabályozott, és ha valaki e szabályokat betartja, „Istennek tetsző az ő élete, nyugodt lelkiismerettel élhet és cselekedhet”.*

A zsidó Thóra-szakértők véleménye megoszlik Saulra vonatkozóan.

Egyik részük bölcs farizeusnak minősíti, *aki Jézus egész lényét a zsidó hiedelemhez illesztette, de úgy, hogy az általa elindított „új felfogást” - mint ősök és indíték - a jahweizmus uralja, annak ellenére, hogy feláldozott „Isten bárányaként” Jézus Krisztus van ennek az új hiedelemnek a középpontjában.*

A másik oldalt - talán a liberálisabban gondolkodókat - nagyszerűen képviseli a jeruzsálemi *Schalom Ben Gurin*, aki így ír róla: (2)

Mi nagyon jól ismerjük ma Jeruzsálemben a fanatikusoknak ezt a típusát. A szétszóródottságból (diaszpórából) érkezett fiatalok. Természetesen többé nem Taurusból, hanem New Yorkból és Londonból jönnek és a békés

247

szombatnapi" autóvezetők ellen a „Törvény (Thóra) nevében" tüntetnek és kövekkel dobálják meg őket ezek a *külföldi Talmud-tanulók*.

Természetesen sem New Yorkban, sem Londonban nem tudtak így tüntetni a „szombat megtartása" érdekében, de *Jeruzsálemben 100 %-os „Thóra-zsidákként" akarják magukat legitimizálni*.

Ugyanígyennek kell elképzelnünk a hajdan Taurusból érkezett fiatal Sault is, aki a zsidóság közötti működésében mindig a *Törvényhez* való hűségét hangoztatta és bizonyította is azzal, hogy az „eretnek (István) megkövezésénél örvendezett."

De tudósít minket erről és Saul rabbi egyéb „terrorista" cselekedeteiről az Új Szövetség könyvében az Apostolok Cselekedetei című fejezet is, amikor leírja, hogy „*Istvánt a városon kívül megkövezték. Tanúbizonyosságul felsőruháikat egy 'Saulus' nevű ifjú lábaihoz rakták le.*" (7:58) - Saul tehát valóban vezető szerepet szerzett magának a Jézus-követők üldözésében, mert ugyanitt még így olvashatunk róla:

Saul pedig pusztítá az anyaszentegyházat, házról-házra járva és férfiakat és asszonyokat elvonszolva..." (8:3)

De úgy látszik, hogy nemcsak elvonszolta az ártatlanokat, hanem „öldöklölte, gyilkolta" is őket, mert így tudósít a „szentírás":

Saulus pedig a fenyegetéstől és öldökléstől lihegve...." (9.1) végezte el a kegyetlenségeit. Mindez pedig - a szakirodalom megállapítása szerint - négy-öt évvel az Úr Jézus keresztre feszítése és feltámadása után történt.

Saul biográfiájában ott él a „gyilkolásig" érő azon gyűlölet, melyet a galileai és samáriai, Jézust váró és követő arámi-szkíta néppel szemben érzett, de hitehagyott árulóknak minősítette azokat a zsidókat is, akik Jézust dicsérni merték és csodálattal kísérték.

De *Qumrán* is megtelik az üldözöttekkel, mert itt igen jó menedéket találhattak. Valószínűleg Saul egy nagyobb rohamosztaggal *Qumránt* is megtámadja és ezt nevezik az evangéliumi írások „*damaszkuszi útnak*". Ugyanis, ha az ember ezután is egy valóságos nyomozást indít, érdekes dolgokra jön rá. Legelső az, hogy *Damaszkusz Szíriában* van, *ahová Saul nem mehetett*. Ez a terület ebben az időben már nem tartozott júdeai fennhatósághoz, hanem különálló provincia volt. Pilátus itt nem parancsolt. Ide nem lehetett „Jézus-hívók" üldözése címén fegyveres zsidó osztagoknak bemenni. Az említett könyv szerzőinek (akiknek könyvéből a qumráni képeket átvettem) ugyanez a véleményük és ők is úgy látják - a tekercsek tanúbizonyossága szerint - hogy a Saul-féle „*Damaszkusz*" azonos *Qumránnal*, ahová

Saul fegyveres támadást intéz. Valószínűleg itt kaphatta meg fejére azt a „gyógyító” ütést, mi a magyar mondás szerint „csillaglátással” is jár, hogy jobbnak látta felhagyni az üldözéssel, mert a qumrániak jól védekezve bizony jól visszaütöttek.

Visszatérve a „qumráni Dakaszkuszból”, igen nagy meglepetés lehetett Saul rabbinak Anás, Kajafás és az összes főpap letartóztatása, bilincsbe verése és „tömlöcbe vetése” és Rómába való szállításuk parancsa. De még nagyobb, a minden gyilkolást nyugodtan néző *Pilátusnak a megbilincselése.*

248

Az okos és tanult farizeus Saul látja a nagy veszélyt: az általa eddig szolgált és gyakorolt jahweizmus teljes kudarcát, a zsidóknak Jézus tanításához való tömeges csatlakozását. Ekkor születik meg agyában az a mentő ötlet, melyet ma „damaszkuszi fény” néven tanít a judao-keresztény hittan.

Ismerjük meg Saul „pálfordulását”, vagyis *azt a mentő ötletét, amivel az elsorvadt zsidóságot felmagasztalja és a jahweizmust minden nép vállára tette.* Ugyanis Saul rabbi ideológiájának két sarkalatos pontja van, mely elgondolásának alapját képezi. Íme e kettő:

1.) Az eddig „nacionalista” (vagyis csak a zsidókat segítő) Jahwét „internacionalizálja” és azonosítja Jézus szerető menynei Atyjával.

2.) Jézust, mint „Melkisedek rendje”-beli főpapot a zsidó kultusz áldozati bárányává teszi, aki „elvette a világ bűneit.”

Tehát Izrael fiainak az Istenét, aki a zsidó népet magának „kiválasztotta” olyan Isten-alakra változtatta, aki *a Teremtő Isten, akitől az egész emberiség származik,...* Ő az „Atya”, a görögöknek görög, a zsidóknak zsidó. - Ez az „univerzális” Isten képezi a sauli religio alapját és ezt az „új” Isten-alakot Saul éppen olyan nagyszerűséggel tudta a zsidóknak „Jahweként” bemutatni, miként a nemzsidóknak mint az Ég és Föld teremtményét. Ehhez az ideológiájához használta fel közvetítőként azt a Jézust, *akit ő soha nem látott és soha nem hallott, akinek tanításáról fogalma sem volt.*

Érdekes talán itt, Jézus tanításának ismeretlenségénél azt megjegyezni, hogy a saul-páli szellem és ideológia értelmében és annak támogatási szándékával szerkesztett négy kanonizált evangéliumnak egyike sem említi azt a szót, mely Jézus tanításának az alapelvét fejezi ki. Ez a szó: „Kegyelem” - De a „Krisztus”, azaz „Messianus” kifejezést *legalább 200 esetben említik az evangélisták.*

Ideológiáját farizeus rabbitársaival jól kidolgozzák, leírják és Saul jobbnak lát most már „meglépni” Jeruzsálemből és megkezdi utazásait, evangelizációs útját *Pál, „Isten apostola”* néven, ahogyan ő magát elnevezte.

Jézus apostolainak a munkássága, amit aztán Jeruzsálemben is végeznek és amit az „Apostolok cselekedetei” című írásban is olvashatunk, csak Pilátus bilincsbevétele után kezdődik. De Jeruzsálembé való érkezésük előtt Samariában szervezkednek,

mert az itteni nép örököse volt a régi sumír próféciaíknak és valóban teljes hittel vett részt abban az Istenvárásban, mely *Mária és Jézus megjelenésével beteljesült*. Ezt a zsidó Lukács pár szóval elintézi, mondva: „*Samária bevette az Isten ígését.*” (Csel. 8.14.) De nem mondja, hogy mikor és hogyan! Mint már említettem, Scythopolis (Beth-Shan) a központja a Jézus-követők azon gyülekezetének, akiket „arám” néven ismerünk és nem zsidók. Itt, a Galileának nevezett, de arámi nyelven *Magharet* néven ismert területen az apostoloknak nem sok dolguk volt és innen - Samárián keresztül haladva - Jézus mennybemenetele után lementek Jeruzsálembe.

Mire odaértek, *itt már megalakult a Jézus nevével szervezett, első ún. zsidókeresztény gyülekezet, melyet a „Hetek tanácsa” vezetett.* (Ezt írja az általam (*)-gal jelölt Bibliai Szótár C. 623. oldalán.) A „Hetek” nevét azonban nem közlik sehol. Ebből a tudósításból azt is megtudjuk, hogy ez az első jeruzsá-

249

lemi gyülekezet teljesen sauli alapon szerveződött és Jézus apostolaival szemben semmiféle testvéri ragaszkodással nem volt, hanem őket „feleslegesnek” minősítették.

Tehát az „Apostolok cselekedetei” című kanonizált „szentirat”-ban írt történeteket Saul-Pál leveleinek adataival kell össze simítani és akkor láthatjuk, hogy Saul mindenütt ilyen „egyházat” szervez már püspökökkel és diakonokkal.

* * *

Ha már ennyire megismertük Saul rabbit, foglalkozzunk talán az ő pszichológiai állapotával is, kiegészítve fanatikus, farizeusi nevelésében fogadott kötelezettségi kényszerét.

A biblikusok úgy írják: „*Saul sohasem látta és sohasem hallotta Jézust.*” -A kanonizált írások is csak a Jézus utáni Sault ismerik. Ma már nem tudjuk megállapítani azt, hogy Saul működött-e Jézus életében és ha „működött”, miként tette azt. Önvallomásai és az előbbi idézetek az „Apostolok cselekedetei”-ből viszont azt bizonyítják, hogy *nagyon sok vér tapad a kezéhez!*

Éppen e sok vér miatt arra gondolok, hogy az a bizonyos „*damaszkuszi fény*” (a qumráni fejbeverés után), talán egy eddig *sok gonoszságot, bűnt és gyilkosságot elkövető embernek a belsejéből vulkánként, hirtelen kitörő lelkiismeret furdalás lehetett, amelyik a visszanézés vádló és tetemrehívó pillanatában új utat keresett a saját értéktelenségének a megváltoztatására.*

Ezt az útkeresést azonban Saul csak a benne már megkövesedett thórai és talmudi felfogás és világnézet alapján tudta elindítani, mert a Jézus által hirdetett *KEGYELEM és a hozzá tartozó „gondviselés” hiedelmét Saul felfogni, megérteni egyszerűen nem tudta!*

Ezért keresett olyan megoldást, mely az ő Jahwe Istenének - a prófétákkal (állítólag) közölt „kinyilatkoztatásaival” összhangba hozható volt, és ezt az „egyetlen” kiutat látta követhetőnek, eddigi gyalázatos életmódjának felhagyására.

Miután pedig abban a zsidó környezetben, amiben felnőtt és azokkal a zsidó ismeretekkel, amit Gamalielék a fejébe vertek, csakis Jahwenak hozott „áldozatokkal” lehel valami „kiút-féleséget” találni, Jézust - mint „Isten Bárányát” - véli legmegfelelőbbnek erre a célra és ezt a meglátását igen tömören fejezi ki a rómaiakhoz írt levelében így: „Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az igazságát, az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt.”

Saulnak tehát szüksége volt - a saját lelkiismeretének megnyugtatóra - Jahwenak olyan áldozatot hozni, amilyen eddig a zsidóság történetében elő nem fordult, annak ellenére, hogy voltak emberáldozataik.

Saul ezzel az ötlettel talán elsősorban saját magának akart - az ő zsidó hite szerint - lelki megnyugvást biztosítani, de nagyon jól ismerte farizeus rabbiarsainak felfogását és módszereit a Thóra „látszólagos, de nem valóságos” betartásának színlelésében. Jól ismerte a zsinagóga „hercegeinek” korrupszóját is. Így biztos volt abban, hogy ötletének végrehajtásában segítők és ideológusok lesznek.

250

giájának érvényesítésében követőkre talál. És igaza volt, mert 2000 év alatt már nagyon sokan követik és mindegyik egyformán így mondja: „Jézus azért áldozta fel magát, hogy megváltson minket bűneinktől.”

Ez a „bedresszírozott” sauli júdai-keresztény álláspont! De ha megkeressük, hogy az Isten országát itt a Földön megteremteni szándékozó Isten-Fia mit felelt annak a bizonyos embernek, aki így kérdezte: „Mit tegyek, hogy az örök életet elnyerhessem?.....bizony más választ találunk:

Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből, és a te felebarátodat, mint magadat. Ezt cselekedd és ÉLSZ!” (Lk. 10:27-28)

Se többet, se kevesebbet! Ugyanis, aki ezt betartja, munkatársa és munkása lesz Jézusnak. Arra, hogy az elmúlt 2000 év alatt, a Jézus Urunk által meghirdetett „Isten Országát” nem sikerült a Földre kiterjeszteni, hanem HELYETTE megjelent a júdai-keresztény EGYHÁZ, bátran azt mondhatjuk: „Jézus nem ezt és nem így akarta!”

* * *

Hogy Ő miként akarta, azt sejteti Mani írásának az a töredéke, mit „Jézus Evangéliuma” címen közöltem. De a zsidó „egyházatyák” igen megsokasodtak 2000 év alatt és bizony sokan nem értenek egyet azzal az iránnyal, ahová és amerre a

kimondottan júdai-keresztény egyházakat vezetik. „Tanításukkal” sem. A „Függelék”-ben közlök majd példákat erre vonatkozóan.

Most itt azt kell megállapítanunk, hogy Jézus Urunk tanai nem azonosak azzal, amit a mai zsidó-keresztény egyházak, a saul-páli ideológia alapján hirdetnek, mert „Isten szavának” tanítják Saul-Pálnak azt az okoskodását, mellyel minket a zsidóságba gyökereztet „Krisztussal” így:

Értsétek meg, hogy akik hitből vannak, azok Ábrahám fiai.” „Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, sem férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban. - Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát Ábrahám magva vagytok, az ígéret örökösei” (Ef. 3. 7:28-29)

De Saul-Pál még tovább megy és Jézust a mózesi törvény szerintinek mutatja be eképpen: *„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk, mert megvan írva 'átkozott' minden, aki fán függ”. (Gal. 3:13)*

Itt ismerni kell a mózesi törvénynek azt a szakaszát, amit Saul a megfeszített Jézusra vonatkoztat. Ugyanis ezzel a hivatkozással *elismeri Jézus megölésének „törvényes” és igazságos voltát. Így rendeli a mózesi törvény: „Ha valakiben halálos ítéletre való bűn van, és megölik, és felakasztatod azt fára: Ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt, aki fán függ... (Ház. 5.21:22-23.)*

HIVATKOZOTT FORRÁSMUNKÁK

- 1.) Lehmann. Johannes. „Die Jcsus GmbH. (Fxon Verlag, Dilselforl”, 1970)
- 2.) Schalom Ben Chorin: „Paulus - der Völkerapostel in jüdischr Sicili” (LIST Verlag, 1967. 66. oldalon.)

251

Ezért nevezi Saul-Pál „Megváltónak” a megfeszített Jézust, mert a Törvény helyett - melyet most betartani nem tud „Messiásnak” (Christosnak) nevezve Jézust - Őt, a megfeszítettet nevezi „átoknak”, aki a zsidók Thórája (Mózesi Törvénye) teljesítésétől mentesíti Sault.

Igazi farizeusi, körmönfont gondolkodással, teljesen megmásítja az „élő Jézus” alakját, és majd látni fogjuk azt is, hogy saját vallási ideológiájának bevezetésével Jézus Urunk igazságát is.

Mi Jézus Urunkat a „Világ Világosságának”, az Isten Földre szállt Fiának hisszük és valljuk. Nekünk Ő nem „átok”, hanem az „Igazság” maga. Hitünk fundamentuma, aki által kapjuk a kegyelem ajándékait.

Ilyen „hitvallás” szerint gondolkodva és élve be kellett mutatnom a „damaszkuszi út” előtti, véreskező és a Jézus-követőket üldöző Saul rabbit és a „pálfordulás” Pál

apostolát is azzal a munkásságával, mely szerint „ez a 'Pál apostol' szellemi síkon ugyanazt teszi az igazhitű Jézus-követők ellen, mint amit gyakorlatilag elkövetett sauli volta idején. Saul rabbi ölte és üldözte a Jézust dicsérőket. - 'Pál apostol' pedig a nála 'átokká lett' és a fán függő, megfeszített Isten-Fiát egyszerű 'bűnbakként', 'áldozati bárányként' veszi be az általa 'megreformált' zsidó vallásba, az eddigi Jézus-követőket 'Ábrahám fiaivá' változtatva. - Ebből a sauli ideológiából 'lett' a júdai-kereszténység a zsidóságnak oly szektájává, mely a 'szeretet', és 'megbocsátás' hangoztatása mellett a zsidóság szellemi és politikai felsőbbrendűségét is hirdeti és tanítja.

Így lettünk mi zsidó-keresztények, Istennek mostoha gyermekei - miként azt II. János Pál pápa Buenos Airesben mondta.

De miért? - Egyszerűen azért, mert a zsidó származású „egyházatyák” Saul-Pál ideológiáját egyházi doktrínákká érvényesítik és pontosan úgy, miként Jeruzsálemben volt a zsinagóga szervezete levitákkal, papi doktorokkal, farizeusokkal, főpapokkal és papi hercegekkel, teljesen azonos formában alakul meg a zsidó-keresztény „egyház”.

A különbség csak az elnevezésekben van. Itt diakónusok, szerzetesek és papok, püspökök és kardinálisok végzik ceremóniájukban a zsidó Jézus feláldozását. S ma, majdnem 2000 évvel Jézus után így írnak az általuk „christológiának” nevezett filozófiai eszmefuttatásaikban:

Jézus a lelki életet nem tanítja, sem az imádságnak Istennel való kapcsolatát. Az egyén intellektuális és kulturális kialakulását sem..... Jézus élete példaszerű összeütközések (konfliktusok) közötti folyamat.... konfliktus a papokkal, a papi doktorokkal, a farizeusokkal, a zsidó nép vezetőivel, a római politikai és heródesi rendszerrel... Nem olyan tanár, aki testetlen elveket tanít.” (Jósé Comblin: „Antropologia Cristiana”, Ediciones Paulinas B. A.s. 1985. 261. oldal.)

252

Jézus Igéje és Saul ideológiája

Chrestos" tanait így hirdetik Jézus apostolai:

Jézus mondja: „Élni kell Istenben, Istenért.” - *Segít:* Hogy senki se szenvedjen. - *Hirdeti:* A jócselekedetekből keletkező boldogságot és örömet, mert „Istennek ajándéka” az öröm, amit boldogan kell fogadni. Örömteli életet kíván - folytonos és mindennapos hálaadással.

A *hit* alapja a *tudás*. „A tudás lesz szabaddá benneteket” - és megóv minden gonoszságtól.

Aki engem követ, nem járhat sötétségben.”

Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, mint én szeretlek titeket.” - „A szeretet a Megtartó.”

Gnózis" Istennek egy darabja, szikrája a „Lélek" az emberi testben, melyet tökéletesít a „Tudás" (gnózis).

Jézus azért jött, hogy ezt kinyilatkoztassa: „A Lélek az, mely megelevenít" és az emberi élet boldogságát így megtartja. Aki Jézust így követi, annak valóban Ő a „Megtartó".

Jézus e kinyilatkoztatás után visszatér égi Honába, - miután a Feltámadással véglegesen legyőzi a lelketlen emberekből fakadó, bűnös gonoszsgot.

A „megtartás" feltétele: „Szükséges nektek újjászületnetek" ...igéjének a megvalósítása. Vagyis: az „embernek meg kell újulni."

Az Ige hirdetésének alapjai: Az Igazság szerinti élet, a Tudás terjesztése, mert a Lélek önmagára való ébredésével tisztul és újul meg az ember és nem a szertartásokkal.

Christos" a zsidó Messiás alakja a Saul-Páli ideológiában:

Jézus meghalt Isten miatt. Szenved és fél a haláltól (Lk 22.). Kéri Istent, hogy ne itassa meg vele a keserű poharat. Úgy érzi, hogy Isten elhagyta Őt. - *A szenvedés Isten akarata, ezért utánozni kell Jézust a szenvedésben. „Imitatio Christi". Lemondani, szenvedni, aszkétának lenni, kínozni a testet, hogy minél hamarabb vége legyen az életnek.* (Erre legjobb példa árpádházi Szent Margitunknak juttatott élet.)

A „paulinista" ideológia szerint: a szenvedés alapja a könnyöretnek. Aki sokat szenved itt a Földön, az majd boldog lesz a mennyben.

Saul-Pál „teológiája": Egy „bűn" miatt sokan meghaltak és az egész emberiség „átkozott" lett. (Éva „eredendő bűne") Ehhez hasonlóan: *Egynek* (Krisztusnak) feláldozásával minden ember kegyelmet kap. Tehát: Isten követett el hibát és nem az ember. Ezért Neki kell áldozatot hozni, hogy saját hibáját jóvá tegye. - Így Isten „újul" meg, és feláldozza egyszülött Fiát, hogy megváltsa az emberiséget. Ezért nevezi Jézust „Megváltónak".

A „megváltás" feltételei: Megkeresztelkedés és a zsidóságtól átvett áldozati szertartások teljesítése. Ezek be nem tartása a túlvilági „kárhozat" okozója.

253

Ha elmélkedünk és összehasonlítjuk a kétféle felfogást, a kétféle tanítást - látjuk, hogy *egy harc folyik az emberi lelkekért kétféle Jézus-alakkal.* Jézus tanítványai, az apostolok a Pártus Birodalomba menekültek a zsidók üldözése elől, de Jézus rendelkezése is az volt, hogy a *tanítványok menjenek Scythiába, ahol övéinek szkítái várják őket.* Hát a pártusok bizony „tárt karokkal" fogadták őket. A Scythiába küldetést írja az „András akta" című evangélium.

És *ma* - 1998-ban - már megmerevedett a zsidó-kereszténységben a saulpáli ideológia, mint „paulinizmus" ahol Jézusra csak azért van szükség, hogy az „oltári

szentség" szimbólumában minden nap feláldozzák és az áldozó-pap így mondja: „*Fogadd Urunk ezt az áldozatot bűneink bocsánatára.*” ...„*Bűnösök vagytok! ...Bűnösök vagytok!*”...hangzik a lelketverő szó állandóan és csak a júdai-keresztény egyházi szervezet tagjai azok a „felkentek”, akik neked a bűnöd alól való feloldozást megadhatják, de áldozni kell érte. Hiába mondta Jézus Urunk (Mt. 9:13) így:

„Irgalmasságot akarok és nem áldozatot!”...

A „paulinizmus” farizeus gyökerű ideológiájával létre jött zsidókereszténység az *Isten Fiát is feláldozza*, vagyis képletesen megöli, azért, hogy ennek a ceremóniának megtörténte után *higgyük bűneinknek bocsánatát*. Pedig ez a mindennapi rituális áldozat teljesen *Isten-ellenes!* - Ugyanis az, hogy a júdai-kereszténység a zsidóság Törvényét (Mózes I.-V. könyvét) és összes írásait, mint „*őszövetséget*” *Isten szavának tanítja, ellenkezik Jézus Urunk által adott parancsolatokkal és az Ő tanításával.* - Ugyanis Jézus - János evangéliuma szerint - *a zsidókat megveti és „az emberölő ördögatyától származtatja, akiben nincs Igazság, mert hazug és a hazugság atyja.”* (Jn. 6:44) - Azt is mondja nekik, hogy „...*Ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül vagytok!*” (Jn 10:26)

Jézus evangéliumi szavai tehát ellenkeznek minden olyan cselekedettel, mely a zsidósághoz kapcsolja az Ő lényét és tanítását. - „*Ti nem az én juhaim közül vagytok!*”... mondja a zsidóknak és szavaival világosan meghatározza azoknak a kötelességét és jövőjét, *akik Benne hisznek és ebben a meghatározásban semmi zsidó vonatkozás NINCS.* Íme: „*Az én juhaim hallják az én szómat és én ismerem őket és követnek engem. És én örök életet adok nekik és soha többé el nem vesznek és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.*” (Jn. 10:27-28)

Itt az „örök élet” kifejezést úgy kell értelmezni, hogy minden nap és minden időben támadnak olyan igazhitűek, akik Jézus Urunk Igazságát hirdetik és küzdenek azért, hogy Igéjének és tanításának magyarázata *megszabaduljon a júdaizmust szolgáló „paulinista” ideológiától azért, hogy Jézus apostolai által a Pártus Birodalomban hirdetett, áldozatnélküli, igazi „kereszténység” váltsa fel a zsidóság jahweizmusához kapcsolt és Jézus Urunkat „áldozati bárányként” használó, mai zsidó-kereszténységet.*

Hogy ez a magát „Isten apostolának” nevező Saul-Pál nem az Egyetlen Igaz Istent, hanem az ő valláspolitikai isten-alakját - Jehovát - szolgálja, azt legjobban az „áldozati bárányra” és egyéb „áldozatokra” való hivatkozások mutatják.

254

Nemcsak Saul-Pál írásaiban, hanem a „paulinista” felfogás szerint jól átírt evangéliumi szövegekben is. Ezek mind a zsidó hagyományokból erednek. Nézzünk meg néhányat:

Azt már tudjuk, hogy a zsidók húsvétkor *egy kost áldoztak fel, hogy elvegye a nép bűneit.* „*Páska gyanánt ölj az Úrnak a te Istenednek egy juhot.*” (5 MÓZ 16:2)

János evangéliuma Keresztelő Jánossal mondatja: „Íme Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit.” (Jn 1:29)

Ez a versszak - minden valószínűség szerint - az evangéliumokat átfésülő, hajdani zsidó „egyházatyák” betoldása. A „betoldást” megerősíti Ézsaiás prófétára való hivatkozás (Ézs 53:7). Ugyanis Ézsaiás szövege a babiloni fogságból szabadult izraelitákra és „Jehova szolgájára” vonatkozik, aki „kínoztatott... mint bárány, mely mészárszékre vitetik”... tehát ez a szöveg nem illeszthető Jézus Urunkra.

De az is lehetetlen, hogy a „vízbemerítés” (keresztelés) által való megújulást - vagyis a zsidó vallástól való szabadulást - hirdető Keresztelő János „áldozati báránynak”, azaz „páskának” nevezte volna azt, akiről maga mondja: „Ez az Isten Fia!” (Jn 1:34) De Keresztelő János tanítása is felháborította a zsidókat, hiszen Jézus Urunkat dicsérve, saját sorsát is megpecsételte; és a zsidók éppenúgy „hamis prófétának” tekintették, mint Jézust is. Tehát Keresztelő János semmiképpen sem beszélhetett „áldozatról”, mert a vízből való „kijövetel” megújulását éppen a véres „áldozatok” megvetése miatt hirdette.

Jézus Urunknak „áldozati báránnyá” való lealacsonyítása kétségtelenül Saul-Páltól ered, aki nagyon jól tudta, hogy Jézus nem zsidó eredetű és így Jézust, mint a galilei „gentiles”-ekhez tartozót, az Ezékiel által jellemezeitekhez sorolja (Ez 23:30). Az pedig, hogy „Melkizedek rendbelinek” nevezi Jézust, ékes bizonyítéka annak, hogy Saul-Pál Jézus Urunkat „gojiimnak” (nemzsidónak) tartotta.

Ha Jézus zsidó lett volna, nem feszítették volna keresztre, mert a zsidók törvénye nem engedi meg a zsidók megölését, vagy feláldozását. Saul-Pál azért tette Jézust „áldozati báránnyá”, mert a zsidók páskáján Ő volt az a „bárány”, melynek feláldozását a Mózesi Törvény elrendeli - miképpen az előbbiekben írtuk. És itt jól kell tudni az említett „Ezékiel-féle szöveget”, mert ez ad magyarázatot a húsvéti áldozati bűnbaknak nemzsidó emberrel való behelyettesítésére.

A zsidó kereszténységben uralkodó ún. „cristológia” a „paulinizmus” ideológiát veszi alapul és ez meglátszik az evangéliumi írásokban is.

Így valószínűleg az a „János apostol”, akinek „Közönséges Levelei” a Bibliában találhatók, nem azonos azzal a Jánossal, aki az „evangélista”, vagyis János evangéliumának szerzője. Ugyanis az „Első Közönséges Levél” azt mondja Jézus Urunkról:

És Ő engesztelő áldozat, a mi vétkeinkért, de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is.” (2:2)

Ezen az íráson már erősen érezhető a „paulinista” befolyás.

Ugyanis Saul-Pál mondja a „Zsidókhoz írt levelében”, így: *„Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor „bűn nélkül” jelen meg azoknak, akik Őt várják üdvösségükre.”* (Zsid 9:28).

Ismét egy farizeus fogalmazása így: *...másodszor bűn nélkül jelen meg...* - Tehát Saul megint visszatér az ismertetett Mózesi Törvény elismeréséhez, mely így mondja:

...ha valakiben halálos ítéletre való bűn van és ...felakasztatod azt fára” ...Saul-Pál szerint tehát ez Jézusnak „első megjelenése”, ahol Jézus bűnös. Miután „megáldoztatott”, másodszor bűn nélkül jelen meg... a Saul által Messiássá alakított, feltámadott Jézusban.

Tökéletes kinyilatkoztatása ez a „paulinizmus” farizeusi ideológiájának, de ennek a valláspolitikai huncutságnak a felismeréséhez *nagyon jól kell tudni Jézus Urunk tanításának és Igéjének Igazságát.* Azt, amiről Saul-Pálnak fogalma sem volt, nemhogy ismerte volna. Ezért nem tud elszakadni a beléje nevelt felfogástól, mely az elkövetett nagy bűnök bocsánata érdekében keres kiutakat és végülis - mármint „Pál apostol”, a Mózesi Törvényt veszi végső megoldásnak - mondva: *„Véröntés nélkül nincs bűnbocsánat.”* (Zsid 9:22)

E sorok írójában a felháborodás mellett a mélységes fájdalom érzése keletkezik mindig, amikor a római-júdai kereszténység „áldozó-papja” a felmutatott ostyát - mint Jézus testét - megtöri. De a felháborodás azt kiáltja a világba: *„Az evangéliumokat 'Isten szavának' hirdetik. János evangéliumában Jézus így mondja: 'Én és az Atya egy vagyunk!' (10:30). Ha Jézus EGY az Atyával, akkor Jézus feláldozásával az Atyát is feláldozzuk?”*

IGEN. Feláldozzuk! - Ugyanis a zsidó-kereszténységben az „áldozatot” nem Jézus Szerető Mennyei Atyjának, a mi „Jó-Istenünknek” mutatják be, hanem „Jehovának”, aki nem más, mint a zsidók által kreált valláspolitikai isten-alak. A MI Jó-Istenünknek, Jézus Urunk által hirdetett Szerető Mennyei Atyának nem kell „áldozni”, mert Ő MAGA A SZERETET és Jézus Urunk által kapjuk az Ő kegyelmét.

Én és az Atya EGY vagyunk! - Jézus Urunk ezzel a „Fény-Atya - Fény-Fiú - Fény-Szúze” Szentháromság egységét fejezi ki, hiszen azt is mondta: „Az Anyám a Szentlélek!”

Ezt a „Szentháromságot” ismerték és vallották a mi kaldeus őseink és a Szentkoronán is ez a háromság volt rajta, az átalakítása előtt.

Ez a Jézus-hitű kereszténység fundamentuma, és nem hisszük azt, hogy a mi Jézus Urunk feltámadása előtt „szállá alá poklokra” - miként a zsidókereszténység hitvallása tanítja. A mi hitünk szerint a zsidó-kereszténység Jézust feláldozó szertartása - Jézus Szerető Mennyei Atyjának a megtagadását és a mózes-törvényi „Tízparancsolat” Istenének elismerését jelenti, aki így mondja: „Én vagyok Jehova a te istened... ne legyenek én előtted idegen isteneid.” (5 Móz 6:7)

Az evangéliumi írások bizonyítják, hogy Saul-Pál és titkára, a görögül író Lukács evangélista *Adiabene Mária hercegnőnek fiát, Jézus Urunkat egyszerű „zsidó gyereknek” akarják bemutatni az „Isten szavának” mondott írásokban.*

Legjobban bizonyítja Lukács, amikor - szintén Mózesre hivatkozva - *Máriával is feláldoztat két gerlicét, hogy az 'Isten Fia' - Jézus születése után 'megtisztuljon'*" (Lk 2:22-24)

Íme a szöveg: *„Mikor pedig beteltek Mária tisztulásának napjai, a Mózes törvénye szerint... hogy áldozatokat adjanak, mint megmondott az Úr törvényében 'egy pár gerlicét' vagy két galambfiat'".*

Mindezek után most még vizsgáljuk meg azt a kérdést is, hogy a *zsidó vallásban és a zsidó gyökerű kereszténységben*

Miért van szükség áldozatra?

A zsidóságra vonatkoztatva egyszerű a felelet: Azért van szükség, mert a „Törvény” előírja a különféle áldozatok bemutatását. (4 Móz 16, 17 részek és 5 Móz 17.) - De a legfontosabb a zsinagóga és a zsidó-keresztény egyházak részére a Mózesi Törvény következő rendelkezése:

"DE üres kézzel senki sem jelenjen meg az Úr előtt. Ki-ki az ő képessége szerint adjon az Úrnak a te Istenednek áldása szerint." (5 Móz 16:16-17).

A zsidó-kereszténységben az „áldozat” Saul-Pál hagyatéka és ezt a vele szemben álló „péteri” Jézus-követő egyházban és a Jézus utáni Pártus Birodalom - ugyancsak Jézus-követő - államvallásában nem találjuk meg. - Majd a következőkben megismerjük, hogy ennek éppen ellenkezője, a Jézusi Szeretetvallás Igazság-tana képezte alapját ennek a zsidó gyökértől mentes kereszténységnek.

Ugyanis a „péteri egyházban” tömörültek úgy hitték - és Péter - minden valószínűség szerint - mondta is Saulnak, hogy:

Isten Fiának feláldozása nem 'Isten-tisztelet', hanem 'Isten-kísértés'". Mai gondolkodással azt állapíthatjuk meg, hogy: *„áldozatra csak annak van szüksége, aki a mai zsidó-keresztény egyház által előírtakat - köztük az 'áldozás' kötelezettségét - tartja 'hitének' és egyházi kötelezettségeinek betartása nélkül nem tud Istenhez felemelkedni. Így az, amit ő 'hitnek' vél, valójában nem más, mint a vallási előírásoknak a teljesítése, pontosan úgy, amint azt a Mózesi Törvény előírja. - Ez tehát nem a Jézusi-Igazság szolgálata, mert a Jézus-követésben 'fénylátónak', hívőnek és Istenhez felemelkedőnek, Hozzá esedezőnek kell lenni."*

Biblikus gondolkodással, vagyis a Bibliára való támaszkodással ezt azonban megtenni nem lehet. Ugyanis a Biblia hűséges olvasója, pláne az, aki „Isten szavának” tartja annak minden sorát, el sem tudja képzelni, hogy milyen *másítások* történtek már a szövegekben a sauli ideológiához való illesztés szándékával és így az *Igazság elpalástolása* - még az evangéliumokban is - a legapróbb részletekre is kiterjed.

Vizsgáljunk meg itt néhányat a sok közül és elsőnek, talán a legfontosabban, mely csak „négy” betű, így: „INRI”.

* * *

257

1996-ban az olaszországi RIMINI-ben rendezett „Őskeresztény kiállítás”-on volt bemutatva Saul-rabbi, azaz Szent Pál legkorábbi, fennmaradt falra festett portréja.

258

XIX. „INRI” és a Sólýma

I.N.R.I. - e négy betűt íratta Pilátus egy táblára, amit felszögeztetett a keresztfára, a megfeszített Jézus Urunk feje fölé. Mindenki úgy tudta, hogy az I.N.R.I. jelentése: „*Jésus Nazarenus Rex Judeorum*” - és ezt a szöveget ma úgy értelmezik: „*Názáreti Jézus, a zsidók királya*”.

Azonban Názáret nevű helységnek Jézus korában való létezését a *zsidó írások nem említik, a Talmud sem és Flavius Josephus sem*, így a biblikusok nagy része azt mondja, hogy *Jézus nem származhatott egy „nem létező” városból. Ez az oka annak, hogy az evangéliumoknak görög szövegű eredeti írásaiban sem találjuk meg a*

„názáreti” kifejezést Jézusra vonatkozóan. Márk így írja (1:9): „Nazarenos” Lukács pedig így írja: (4:34 és 24:19): „Nazorais”

Felmerül tehát az a nagy kérdés: *Hogyan lehetséges az, hogy az evangélisták nem azonos kifejezést használnak Jézus származási helyének a megjelölésében, mert a fentiek egyike sem jelenti azt, hogy „názáreti”.*

Az előbbieken már sokszor említett és forrásadatként használt (*) -gal jelölt Bibliai Szótárból megtudjuk azt, hogy görögül „Nazorai” Jézus híveinek neve volt. „Nazoraion” pedig a Talmudban lévő zsidó kifejezés a Jézuskövetők kicsúfolására.

Nazarenus” kifejezés alatt a Jézust-követő *galileai és samáriai népet* különböztették meg ugyan, de a mai biblikusok már azonosítják ezt a nevet az említett „Nazorai” görög szó jelentésével és a *nemzsidó „Mandeus”* nevű, gnosztikus „eretnekeket” is ide sorolják. *Nekünk itt most az a fontos, hogy a „Nazarenus” sem jelenti a „názárit”, vagyis a Názáretből származót.*

Mindegyiknek eredete azonban a „Nazirit”, *mely a zsidóknál olyan „szent személyt jelölt, aki nem követett el „tisztátalanságot”.*

De azt is hangsúlyozza ez a forrás-adat, hogy ezt a „szent ember” fogalmat a zsidók a Közel-Kelet hitvilágából vették át. Idézem:

This was also true in the Non-Israelite near East”.....magyarul: „Ez igaz volt a nem-izraelita Közel-Keleten is.” (* 'nazirit' szó alatt, N. 526. oldalon.)

Még azt hozzáteszi a felvilágosítás, hogy *„gentiles, azaz nemzsidók nem kaphatták meg ezt az elismerést. Köztük nem lehetett Nazirit.”*

Jeruzsálemben azok a zsidók, *akik látták Jézus csodatetteit, nem tudták azt, hogy honnan való. Az egyetlen, amit tudtak róla az volt, hogy „galileai”. Nevét sem ismerték, tehát nem nevezték „Jézusnak”, hanem csak azt kiabálták:*

Nazirit”... Nazirit”... itt van a „szent ember.”

A zsinagóga rabbijai és „papi hercegei”, akik maguknak követelték a „nazirit”-i méltóságot, iszonyúan felháborodtak azon, hogy a nép az általuk

259

galileai „hamis prófétának” csúfolt Jézust nevezi „Nazirit”-nek, „szent embernek”.

De a hivatkozott Bibliai Szótár helyesen írja, hogy a zsidók ezt a „Nazirit” kifejezést a nemzsidó közel-keleti hitvilágból vették át. Ugyanis a ma sumírnak nevezett mahgar, vagy káldeus nyelven a NA-ZI-RIB (összetett szó) fejezi ki ugyanazt, ami a zsidó „Nazirit” értelme. Itt a NA = „ember”, (L.70.), ZI = „élet” (L.84.) és RIB vagy KAL = „erős, hatalmas”. (L.322.) - Talán úgy értelmezhetjük: *„az élet hatalmának embere”, vagy „káldeus”, „szent ember”, aki istenes életet él.* (Nasaru, Naseru jelentése az akkádban

= vigyáz, megóv, megőriz, oltalmaz; Nasiru = oltalmazó, védő, pártfogó (Akk. Sum. Gloss. 313. oldal).

A zsidó „Nazarit”-ok, ha bűnbe estek, vagy valami tisztátalanságot követtek el, *galamb-áldozattal tisztultak meg*. - Sok kis galamb vére ömlött ki a zsidó világban, hiszen ez volt a legolcsóbb áldozat.

Sokféle galamb volt Palesztinában és - éppen úgy, mint a magyarban - sokféle volt a nevük is, de galamb kifejezés alatt, a zsidó társadalomban *kizárólag az áldozatra szánt madarat értették*.

Mint említettem, a „Nazarit”-ok áldozati állata volt, de az asszonyok és nők is ezt használták „*áldozati állatként*”, a *menstruáció*, a *szülés* vagy *szexuális szabálytalanságok utáni „megtisztulásra”*.

A zsidó Lukács evangélista is ilyen áldozattal akarja Jézus Urunk *Édesanyját - Máriát* - a *zsidósághoz kapcsolni*. (Vagy talán ezt is a zsidó származású „egyházatyák” ragasztották az evangéliumhoz?... - Minden lehetséges.) - Ezek ismeretében nyugodtan mondhatjuk, hogy a galamb *nem volt lélekhordozó, szent állat*, hanem közönséges „áldozati eszköz”, éppenúgy, mint például a KOS. Ugyanis ezeknek az állatoknak nem a „tisztelete”, hanem a leölési rendelete van a zsidók „szentirataiban” megörökítve.

És pontosan itt a „galambnál” vetődik fel egy *kétség az evangéliumi szövegre vonatkozóan*. - Ugyanis János evangéliuma Keresztelő Jánossal ezt mondatja:

És bizonysgot tőn János, mondván, láttam a Lelket leszállni az égből, mint egy galambot és megnyugovék Ő rajta.” (Jn 1:32)

Márk így írja: „...*feljővén a vízből, látta az eget megnyilatkozni és a lelket, mint egy galambot Ő reá szállni.” (Mk 1:10)*

Lukács (3:22) és Máté (3:16) ugyanígy mondják. De Keresztelő Jánost Máté, Márk és Lukács *nem ismerte. Szemtanúi sem voltak a „vízbemerítésnek”* és ők sem voltak így „megkeresztelve”. Joggal mondhatjuk, hogy evangéliumi írásuk e részlete *János evangéliumából ered*.

Viszont pontosan János evangéliuma az, amit a „paulinista” egyházatyák kezdetben a „gnosztikus” írások közé soroltak és sok biblikusnak az a véleménye, hogy *János evangéliuma sok változtatást szenvedett. Különösen az evangélium bevezető része*. Eleinte nem is vettek tudomást róla, mert létezéséről legelőször *Valentiánus „Gnosztikus Herakleon”-jában* olvashatunk (Kr. u. 160.), aki úgy mondja, hogy „*János az egyiptomi eredetű nemzsidó forrásokat használta evangéliumának megírásakor. Miután pedig a „paulinista”*

szemlélet ellenkezik azzal a Jézusi Igazsággal, amit a „gnosztikusok” tanítottak, valószínű, hogy János evangéliumának ezeket a gnosztikus vonatkozásait átjavították, hogy a paulinizmusi ideológia követelményeihez illeszthető legyen.

Nézzünk meg benne egy ilyen „paulinista” változtatást:

A mai szöveg így mondja: (Jn 6:69):

És mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek fia.”

Az eredeti szöveg azonban így mondja a Krisztus szó nélkül görögül:

És mi elhittük és tudjuk, hogy Te vagy az Istennek egyetlen dicsőítettje (szentségese, fényben dicsőségese).”

Ugyanis igen nagy különbség van a „megismertük” és a „tudjuk” között és nem „krisztus” (messiás), hanem „Egyetlen dicsőített”.

Ezt a lényeges változást észelve igen nagy kétkedéssel kell fogadnunk azt a kitélt, hogy a *Szentlélek egy „galamb” képében szállt Jézusra*. Ugyanis a galambnak rituális értéktelenségét már ismerjük és „*lélekhordozó*” csak a *zsidó-kereszténységben lett*. Abban a zsidó környezetben, a Jordán mellett, ahol Keresztelő János „vízbemerítette” a megújulásra vágyókat, az Isten nem küldhette „*Egyetlen megdicsőített*” Szent Fiára a *Szentlelket egy ilyen értéktelen áldozati állattal*.

De János sem írhatta ezt így, hiszen az evangéliumát sokáig kiközösítő „paulinista” egyházatyák megállapítása szerint: „*Egyiptomból származó, nem zsidó forrásokból vette adatait.*”

Itt tudni kell azt, hogy ebben az időben a *Pártus Birodalomhoz tartozó Káldeában, Kánaánban (vagyis Palesztinában), a hittitáknál és Egyiptomban a „Melkizedeki hitszemlélet” uralkodott, a Melkizedek rendje szerinti mágus papság hirdetésével és ennek volt az utolsó csírája a „gnoszticizmus”, amelyben Jézus tanítását találjuk meg.*

Saul-Pál Jézust „a Melkizedek rendje szerinti örökké való” főpapnak nevezi (Zsid 6:20). - Ezt azért mondja, mert nagyon jól tudta, hogy *Palesztinában ez volt a galileai és samáriai „gentiles” (nem zsidó, gojiimnak nevezett) nép vallása, mely vallás alapja a „Fény Szentháromsága”. Ezt a Szentháromságot Egyiptomban és Palesztinában - Jézus Édesanyjának, Adiabene Máriának küldetéséig „Isis-Osiris-Horus” képezte, ahol ISIS = „Fény Szüze”, OSIRIS = „Fény Atya” és HORUS = „Fény Fia” és „Isis” ebben az időben már „szeplőtelen titulust” visel, miután a méd-perzsa király, II. Xerxes (Gaumata a méd főmágus) annak nyilvánította (Kr. e. 4. században). Azt is tudnunk kell, hogy a „Horus” azaz a „Fény Fia”, a szent SÓLYOM képében jött a Földre, a Melkizedek rendje szerinti hitvilági tudat szerint. Ezen a vidéken a „fehér sólyom” volt a lélekhordozó szent állat. Hiszen Palesztina fővárosának neve is a „szent sólyom” dicsérete így: „Uru-Solyma”, vagy „Sólyom város”. Ebből csináltak a zsidók „Uru-Salem” változatot, („uru” sumír/mahgar nyelven = város). Az egyiptomi fáraók magukat „Horus” földi kiválasztottjának hitték és a vállukon nyugvó „szent” sólyom jelképezte ez „Istentől” nyert hatalmat.*

Bemutatom Chephren fáraó szobrát és Tutankhamon sírjában talált „Horus”-t, a „Fény Fiát” ábrázoló sólymot, melynek fején a Napkorong, karmaiban az „élet” és az „örökkévalóság” jelképei.

De helyezzük magunkat vissza Jézus idejébe, a Jordán mellé, ahol Keresztelő János „bemeríti” az embereket a vízbe, hogy megújhódva lépjenek ki onnan. - *Jézus is bemerül és „feljövén a vízből, nála nem megújulás, hanem a Rá eső „Isteni kinyilatkoztatás” pillanata ez, mert a szent „fehér sólyom” csapott le az Égből és a vállán megnyugodott. A sokaság megbűvölten látta ebből, hogy Jézus a „Nazirit” - maga a „Fény Fia”, akit eddig „Horus”-ként tiszteltek és a nép leborult előtte, hiszen az Isten-küldte „fénymadár”, a vállán nyugvó szent fehér sólyom jelezte, hogy Ő az Isten Fia, aki leszállt a Földre.*

Csakis így lehetett ez a csodás történés, hiszen Istennek *megnyilatkozása nem hétköznapi, szürke dolgokkal történik, hanem sohasem látott csodák mutatják Isten hatalmát*. - Itt is, és János, aki nem volt tanúja ennek a csodának és arra sincs adat, hogy Keresztelő Jánossal beszélt volna valaha, az egyiptomi források alapján, csakis így írhatta le evangéliumában ezt a csodát.

János tehát így írta evangéliumának ezt a versét:

.....láttam a Lelket leszállni az égből, mint egy fehér sólymot és megnyugovék Ő rajta." (Jn 1:32)

A XIV. fejezetben kifejtettem azt, hogy Jézus Urunk „küldetésének kinyilatkoztatása” a már halott Lázár feltámasztásával zárul. Ezzel bebizonyosodott az Ő emberfeletti Istenfiúsága.

A szent fehér sólyomnak vállán való megnyugvását viszont joggal vélhetjük a „küldetés kinyilatkoztatás” kezdetének. Ugyanis az égből lecsapó sólyom csak Isten rendelkezéseként szállhatott Jézus Urunkra, mint Isten szentlelkének hordozója. Valóban isteni jel volt arra is, hogy Őt a nép „Nazirít”-nak nevezze és leboruljon előtte. - E kinyilatkoztatás után következik a csodák sorozata, majd - Lázár feltámasztása után - a zsidóság „papi hercegei” összegyűlnek a zsinagógában és Jézus Urunk halálos ítéletét mondják ki. Jön nagypéntek, Pilátus, a keresztre feszítés és aztán (Jn 19:30):

„Elvégeztetett!”

Az emberi testben földreszállt Istenfia utolsó szava volt ez és azután az evangéliumok így írják le a történeteket:

Ezek után pedig kéri Pilátust arimathei József (aki Jézus tanítványa volt, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse Jézusnak testét (Jn 19:38)

Ő pedig gyolcsot vásárolván és levevén Őt, begöngyölé a gyolcsba és elhelyezé egy sírboltba, mely kősziklából volt kifaragva és követ hengerített a sírbolt szájára." (Mk 15:46)

Ennyi az egész, amit megtudunk Jézus temetéséről és mindezt az eddig ismeretlen „arimathei” József végzi és a legszentebb Édesanyának az említését *gondosan elkerülik az evangélisták*.

Elképzelhető-e az, hogy a szintén isteni küldetésű édesanya, *Mária*, akinek végig kellett néznie Szent Fia szenvedését, keresztre feszítését, a *sírbatételnél ne legyen jelen?....*

E sorok írója ezt az „evangéliumi hiányt” Mária isteni kiválasztottsága *elhallgatásának véli*, vagy itt is a *másításokra* kell gondolnunk? - Talán végezzünk egy felderítést ebben az ügyben is.

Induljunk ki abból, hogy a „szentírás” *arimathei Józsefet* teszi a történesek főalakjának. Keressük meg a térképen, hogy hol van „Arimathea”.

Felkutattam az összes bibliai térképet, de sehol sem leltem meg ezt a helyet. Végre az itt mindig (*)-gal jelölt, legmodernebb bibliai szótárból a következő vonatkozást böngésztem ki:

Arimathea egy város, de nem tudjuk hol van. - Nem szabad összetéveszteni a Jeruzsálemtől 6 mérföldnyire lévő Ramleh-hel. De talán azonos lehet

263

Joppától keletre lévő Ramathian-Zaphim-mal, ahol Sámuel próféta lakott (1 Sám 1.), de ez a hely Samaria-ban van. () Arimathea 219. oldal)*

Így tudjuk meg, hogy ez az *arimathei József* a *gentiles (gojiim)* földről való, tehát nem zsidó. (Helyesbíteni kell Nikodémus Evangéliuma szerinti megállapítást.) Ez a „József” tehát nagyon jól ismerte Jézus Urunk Édesanyját és valószínűleg „nem vásárolt” gyolcsot, hanem a *Scythopolisban* készített és „készenlétben” tartott „királyi szövésű lepelbe” fektették az Úr drága testét, az Édesanyjának intézkedése szerint, és az ő segítségével. - Hiszen - mint már ismertettem - a *Turini Lepel* anyaga azonos a pártus uralkodók részére készített különleges anyaggal, mely közönséges halandó részére nem volt beszerezhető.

Így a halotti lepel is bizonyítja Jézus királyi származását, de higgyük el és tanítsuk azt, hogy Jézust az édesanyja takarta be a lepelbe és biztosan ő volt az utolsó, aki kijött a sírból, mielőtt ez az „arimathei” József ráhengerítette a követ arra.

De talán nem is samáriai, hanem pártus származású volt arimathei József?.... Ugyanis *ARI-MA-TI-A = a Pártus Birodalom szent neve, a hiedelem szótára szerint. Jelentése: „az örök élet népének országa.”*

Hát ezért volt ez a pártus József a *Betlehemi Herceg tanítványa, követője és sírbatevője. Jézus Édesanyjával - Máriával - mint „földiek”, együtt temették el „Adiabani” (Adiabene) pártus hercegnő Szent Fiát.*

E sorok írója úgy véli, hogy a *Turini Lepel* történetén is változtatni kell valamit. Ugyanis az *Edessa*-ba való kerülése előtt biztosan Jézus Édesanyjánál lehetett. Mert helyezzük vissza magunkat az akkori valós helyzetbe. *Jézust Édesanyja takarja a lepelbe és ott van, amikor a sírt lezárják a kővel és Jézus feltámad. A sír üres. Csak a lepel maradt ott, amin az Édesanya és Mária-Magdala felfedezik Jézus testének és arcának képét! Van-e olyan édesanya, aki fiának ily hagyatékát kezéből kiadja?.... Mit tesz Mária? - A szívéhez szorítja és viszi magával.... de hova?*

Az evangéliumi írások nem beszélnek arról, hogy mi lett Jézus Urunk Édesanyjával és Mária-Magdalával a feltámadás után.

De „*Elvégeztetett!*” - A zsidók gyűlölete most a tetőfokon van. Azokat is üldözik, akik Jézus feltámadásáról beszélni mernek. A tanítványokat is halálra keresik. Minden valószínűség szerint *a tanítványok Máriát és Mária-Magdalát a scythopolisi egyházi központba viszik, ahol Mária nevelkedett.* Ugyanis Scythopolis nem tartozott Júdea területéhez, hanem a római fennhatóság alatti Decapolis-hoz, mint a 265. oldalon közölt térképen látható. Ide zsidókat nem engedtek be.

És Mária viszi magával fiának halotti leplét is. Valószínűleg innen is tovább mennek, a Pártus Birodalomba, ahol teljes biztonságban élhetnek, és nem kell félniük a zsidó bosszútól többé. Valószínűleg az egyik pártus főváros, *Hatra volt* végleges letelepedési helyük.

Ugyanis itt volt a legnagyobb egyháza és leghatalmasabb templomai a pártiai „kereszténységnek”, melynek tanítása és szertartása azonos volt azzal az egyházzal, amit *a jó Péter apostol Antiochiában alapított meg és ez a*

264

szertartásában nem „áldoz”, hanem az „utolsó vacsora” emlékében a hívők, akiknek „megújulásra” van szükségük, a kenyér és a bor vételével, Jézus Urunk Igéjével és az Ő kegyelméből megújulnak és erőt kapnak hibáik leküzdésére vagy jóvátételére, de nem „bűnbocsánatára”. Mert a „bűn” sohasem kaphat bocsánatot. A rosszat, amit elkövettünk, azt nekünk kell „jóvá” tenni és amit nem tettünk, vagy már nem tehetünk „jóvá”, azért majd megkapjuk a „vezeklés” ítéletét.... tanítja a „péterei egyház”.

„Feloldozást” ember nem adhat másik embernek. Hiába visel fényes, papi ruhát és „lelkipásztorként” vezet arra, hogy „áldozd fel” Jézus Urunkat a „bűneid bocsánatára.”

Ez nem Isten kedvére való.

265

Tanuljunk a minden zsidó hagyományt hitéből kizáró „*péteri és a pártus*” kereszténységtől, hiszen ezeket nevezték legelőször a rómaiak „*cristianos*”-nak.

Ők így tanították: „*Szeresd Jézus Urunkat - a Betlehemi Herceget - a megfeszítettet, a feltámadottat és ne áldozd fel megint, mint a zsidó sauliak, hiszen így üzen neked:*

Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” (Jn 14:14)

Kérd az Ő segedelmét és biztosan *megkapod általa Urunk Istenünknek a kegyelmét!*” - Ismernünk kell a „*péteri kereszténység*” tanítását, mert ennek, a saul-páli ideológiával való szembenállását nagy óvatossággal, az evangéliumi írások is említik és ezekből tudjuk meg, hogy:

A szíriai Antiochiában volt Péter apostol székhelye. (*Antiochia* Kr. e. 64. év óta Róma által elfoglalt terület fővárosa és itt volt a római főparancsnokság székhelye. *Lakói nem-zsidók és a Melkizedek vallás követői voltak.*) Jézus Urunk tanait tehát igen nagy örömmel fogadták és itt nagy megértésre talált a jézusi Igazság a görögül beszélő

nem-zsidók között és nagy örömmel fogadták Jézus követeként Péter apostolt. Mint mondám, ezeket nevezték legelőször „christianos”-nak. (Ap.Csel 11:26).

Saul-Pál itt is *téríteni akart, de ezek a nem-zsidó Christianos (keresztények) nem fogadták el az ő zsidó-gyökerű beszédét, hanem elűzték.* (ApCsel 14.). Iszonyú nagy vita is keletkezett Péter és Saul-Pál között (Gal 2:11-13).

Ennek következménye volt Saul elűzése és az *antiochiai, zsidógyökértől mentes, péteri keresztény egyház megerősödése, melynek első püspöke Péter volt.* Az „úrvacsora” szertartásos vételét igazolja az ún. „*antiochiai kehely*”. Képét itt bemutatom. 1910-ben találták meg Antiochiában. - Ezüsből készült, két részből - belsőből és külsőből - tevődik össze. A szakvélemény megállapítása szerint a *belső kehely az, amit Jézus Urunk használt az „utolsó vacsorán”* - és ez be van helyezve egy *külső borítót képező ezüst kehelybe, mely az első évszázad másodikfelében készült.*

Jézus van rajta ábrázolva és tizenegy apostola - és közöttük többször látható a szent sólyom. (G.A. Eisen: „The Great Chalice of Antioch, 1923.) A képet átvettem a (*) szótár „A 142.” oldaláról, ahol úgy minősítik, hogy: „*A kehely értékes darabja a közel-keleti keresztény művészetnek.*” (Nem nevezi „jew-christian” alkotásnak.) - A kelyhet valamelyik kolostorban őrzik New York államban.

Az eddig elmondottak kiértékeléséből megtudjuk azt, hogy Jézus feltámadása után azonnal két helyen alakult ki a minden zsidó vonatkozás nélküli kereszténység:

1.) *Antiochiában - Péter apostol irányítása és törhetetlen Jézus-hite által, aki nyíltan szakít a Saul-Pál-féle zsidó gyökerű ideológiákkal és „elűzi” Sault -és*

2.) *A Pártus Birodalomban, Ari-Ma-Ti-A földjén, ahol az ősi mágus vallás sokezer éves próféciai teljesedtek be Jézusban és Édesanyjában, Máriában. Miután pedig Mária az „Adiabani” (Adiabene) pártus királyi-hercegi családból származik, Jézust a pártusok saját vérükből emberré lett Isten-Fiának tartották, akiben valójában a „Világ Világossága”, az ősi hit „En-Lil”-je szállt le a Földre.*

Keressük tehát e két helyen a jézusi hagyományt és annak emlékeit, szimbólumait. Azt a keveset, amit még meg lehet találni a csaknem kétezer éves zsidókereszténység „eretnek” üldözése után.

Antiochiában van eltemetve Péter apostol. A mai „keleti kereszténység” nagyon jól tudja ezt, de a Vatikán mindenképpen Rómában szerette volna Péter csontjait megtalálni. Nem sikerült, de a Szent Péter Dómban ott találjuk Szent Péter szobrát. Mikor 50 évvel ezelőtt, még a jó Deimel jezsuita páter életében, először Rómában jártam, csodálkozva kérdeztem egy „bennfentes” egyházi kísérőmtől és barátomtól, így: „Miért fekete színű ez a Szent Péter szobor? Talán ez lenne a híres 'Fekete Péter’?” - Meglepett a „bennfentes” - tehát a vatikáni titkokat jól ismerő és Rómában nevelkedett - kísérőm válasza, amikor ezt felelte: „Ez valóban az egyház 'Fekete Pétere’, - ugyanis Pál apostolt jelenti titkosan, mert ugye Péter kezében van a mennyország kulcsa és Péter utóda a mindenkori római pápa, de az egyházi filozófia Szent Páltól ered. A Bazilika is Szent Péter nevét viseli, ebbe tehát nem lehet Pál apostol szobrát tenni. Hát mi tudjuk, hogy a „fekete Péter” valójában Saul-Pált, illetőleg Szent Pált jelenti.”

De menjünk vissza Antiochiába. Péter idejében ők ismerték Jézus halotti leplét és valószínűleg Máriától ide, Antiochiába kerülhetett. Az „Edessa”-ban való elrejtést e sorok írója abba az időbe teszi, mikor a Kr. e. 3. század közepén az antiochiai, volt péteri egyházba már beszivárogtak a zsidó származású és Saul-Pált követő „egyházatyák”, akik aztán ezt is átalakították a zsidógyökerű ortodoxiának megfelelően. - De a Turini Lepel történetében is némi változtatást kell végezni. Ugyanis az eddigi vélemény szerint „a Lepel, mint tisztátalan temetési lepel V. Abgár király idejében Edessába került, amit Thaddeus vitt oda.”

Ez egy hipotézis csupán az apokrif-evangéliumi írások alapján és a biblikusok között talán a legnagyobb vita tárgya volt eddig. Ugyanis a történet így írja le az apokrif írás:

Abgár, Edessa királya nagy beteg volt és egy levelet küldött Jézusnak, melyben kéri. hogy jöjjön el Edessába és gyógyítsa meg őt.”

Írását így fejezi be:

'Hallom, hogy a zsidók ellened vannak és károdra készülnek. De tudd meg, hogy az én városom, bár kicsiny, de nemes és elég kettőnknek.'

Jézus írásban válaszol így:

'Ha majd ott leszek amellet, Aki engem a Földre küldött, egy tanítványomat majd elküldöm hozzád, hogy gyógyítson meg téged és a tiedet.'

(Átvettem: „Los Evangelios Apocrifos”. Editorial Catolica, Madrid, 1975. 669. oldal.)

Érdekes itt megjegyezni azt, hogy erre a levélváltásra vonatkozó literatura hatalmas. Ugyanis a hivatkozott forrás 667. oldalán 45 könyv (író és cím) van felsorolva annak bizonyosságául, hogy *a biblikusok miképpen vitáznak e levelek autentikus, vagy legendaszerii voltának megállapításában, de a nagyobb részük elfogadja a levélváltás valóságát és ténynek veszik azt, hogy Taddeus valóban a Jézus által írt levelet vitte Abgárnak, Jézus feltámadása után!*

A másik rész viszont a „mandylionnak” nevezett, a rajta lévő Jézus-képet veszi Jézus válaszána és állítják, hogy *Jézus nem írt levelet.*

Mi elfogadjuk azt a döntést, hogy *Jézus írt*, úgy amint azt legjobban bizonyítja J. Nirschl, eképpen:

A levélváltást, mely Abgár és az isteni örökkévalóság között történt, történelmi valóságnak kell elismerni, éppenúgy Taddeus apostol-tanítványnak Abgár királynál tett edessai látogatását is, és az ezzel ellenkező állítást tarthatatlannak kell minősíteni, mert Eusebiusnak és Chorenei Mózesnek ide vonatkozó megállapításai megcáfolhatatlan értékűek.” (J. Nirschl: „Der Brief-wechsel des Königs Abgar von Edessa mit Jesus in Jerusalem, oder die Abgar-frage.” Mainz 1896. 336. oldal.)

Tehát *nem a „mandylion” ment Edessába, hanem Jézus írott válasza.* Most már nehéz megállapítani, hogy Máriától hová került Szent Fiának halotti leple. Az is lehet, hogy a Pártus Birodalom legnagyobb templomában - *Hatrá*-ban -volt, hiszen mind a két helyen ismerték és így nem volt szükség semmiféle emlékeztetőre, mint pl. a mai zsidó-kereszténység feszületére. *Azt biztosan tudjuk, hogy a „Világ Világosságára”, a soha ki nem alvó templomi „szent tűz”, a soha el nem múló „világosság” emlékeztetett, melynek ébrentartását külön papi rend végezte az antiochiai „péterei egyházban” és a Pártus Birodalom templomaiban is.*

A minden júdaiságtól mentes jézusi kereszténység történetének kutatásában már tudjuk, hogy az antiochiai egyház már hamarosan Péterék után, a lépésről-lépésre történő sauli befolyás hatáskörébe kerül és átalakul. Ennek oka az volt, hogy a péteri egyházak a hívők hitvilágával foglalkoztak, vagyis istenes és erkölcsös életre tanították a híveiket, Jézus útmutatása szerint, ahol a hit alaptételét Jézus e szavai képezték:

Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet." Az egyházaknak azonban semmiféle politikai kötődésük nem volt - így „védtelenek” maradtak.

Más volt a helyzet azonban a Pártus Birodalomban. Nézzük meg tehát most együtt, hogy mi volt

268

Jézus Urunk hagyatéka a Pártus Birodalomban

A Pártus Birodalom történetével kevés szakmunka foglalkozik. Leginkább rosszakaratú előítéllettel említik azt a keveset is, amit írnak. De azt mindegyik elismeri, hogy *a pártus királyok felépítették a régi sumír városokat és kegyelettel őrizték a régi káldeus hagyományokat, amit még a Biblia is bizonyít, hiszen a „három királyok” Napkeletről jöttek - mint írja. 'Napkelet' pedig Jézus idejében csak a Pártus Birodalmat jelentette, mert Palesztinától Indiáig és a déli óceántól a Kaukázuson túl, messze Északig létezett, mint Róma legyőzője, még Jézus után jó 300 esztendőn át.*

Ennek a hatalmas birodalomnak uralkodói - a régi káldeus hiedelem szerint, mely azt mondja: *„A földi uralkodás az Égből küldetett le”* -, magukat „karizmatikus” királyoknak tartották. *Vagyis olyanoknak, akik az Istentől nyert elhívással - Isten Gondviselését változtatták korláttá a népeik jólétét, békéjét és istenes életét szolgáló intézkedéseikkel. Itt tehát a Jézus-követés államvallássá lett.*

Miután pedig a minden zsidó vonatkozástól mentes egyházpolitikai érdekek azonosak voltak az állampolitikaival. Jézus feltámadása utáni 300 év alatt a teljesen egyéni pártus építkezési technika és formakincs gyönyörű templomokat épített és - mint Eusebius írja - *a perzsák 360 pártus-keresztény templomot romboltak le. Bemutatjuk itt az egyik legnagyobb templom romjait Hatrá-ból, ahol Jézus leple is lehetett.*

Ez az államvallás azonban nem olyan volt, mint a júdeai, mely minden más vallást üldözött. *A toleráns pártus királyok megtúrték a többi vallásokat is (júdaizmus, buddhizmus, perzsa zoroastrianizmus), de magukat Isten földi meghatalmazottjának hitték és tudták.*

Miután pedig a Pártus Birodalom Vatikán-ja - a Sippar-i tudományos, hitbeli és csillagismereti központ - által hirdetett „Istenvárás” teljesült Máriában és Jézusban, továbbá, hogy a földiek részére küldött „felső világi” jel Jézus Urunk küldetésének nyilvánosságra való hozatalára és megpecsételésére is megtörtént azzal, hogy: „A Jézusra leszálló és a vállán megnyugvó szentfehér sólyom jelezte a Szentléleknek benne való megtestesülését.” - Ezután nem volt kétséges többé az, hogy a „Fény Fiát” évezredek óta szimbolizáló sólyom madár valóban a Szentlélek hordozója.

Ettől kezdve, Jézus feltámadása után, *a pártus királyok fejükön viselték a koronájukra illesztett szent sólyom madarat annak jeléül, hogy: Istentől rendelt hivatásuk van és a Szentlélek-adta jósággal és igazsággal uralkodnak.*

A „szent sólyom"

A történelem azt bizonyítja, hogy ezt meg is tették, mert birodalmukban a jólét, a szabadság, béke és bőség honolt Jézus feltámadása után még csaknem 300 évig.

Jézusra küldött „isteni kiválasztás" emlékeként vallási és politikai jelképük az itt bemutatott Szent Sólyom volt, mint magának az „Isteni Gondviselésnek" megjelenése, mely a Fény által jut a Földre. A sólyom nyakán lévő díszítés „szent" voltának jelképe.

A „Szent Sólyom" előtt látjuk a „Fény Szentháromságának" a két „standardját", vagyis „törvényt adó" szimbólumait. A csúcson lévő sólyom jelzi a Szentlélek jelenlétét, az alatta ábrázolt „Fény Anya" és a mellette - a másikon - a „Fény Fia" felett.

Az alattuk lévő két egybefont, köralakú ábrázolás az „Égi és Földi Törvény" egységének a jelképe.

- Itt mutatom be Sanaturk pártus király fejét, a szent sólyommal koronáján. Mindkettő a Hatra-i templom romjai alól került elő a következő harmadik domborművel, mely mindent elmond a beavatottaknak a Pártus Birodalom államvallásáról. De ezeket a csodálatos bizonyítékokat a zsidó-kereszténység érdekű történelemlírás elrejtí. A „felső világ” vezetett nyomukra.

Sanaturk pártus király

* * *

Az alsó képen látható dombormű jelképezi az *uralkodópár hivatását*. *Főalak a király és mellette a háttérben, a két oroszlanos trónon ülő királyné. Mindkettő fején, a koronán van a „szent sólyom” a karizmatikus küldetést jelképezve.*

A király kezében az „Al-An” az „égi fokos”, a „szövetség”, a „munka” és a „védelem jelképe. Balkeze a kard markolatán és pórázon fogja a háromfejű kutyát (a római „cerberust”), mely fölött egy tekergő kígyó van és afölött egy skorpió.

Ékes ábrázolása ez a jobbán lévő, *vallási standarddal kifejezett „államvallás” védelmezésének*. - Ugyanis mindhárom dombormű a Kr. u. 2. század elejéről származik Hátrából. Ebben az időben még tombol a rómaiak kegyetlensége, a „keresztényüldözés” is, ahol a híres „császár-isteneknél” legolcsóbb az emberi élet...

A légiónok útjait a keresztre feszített legyőzöttek ezrei jelzik. - Így a „cerberus” tehát a római

földi istenekhez kapcsolt és vallásnak egyáltalán nem nevezhető „hivatalos kegyetlenséget” ábrázolja.

A tekergő kígyó: a Jézus-követőket üldöző saul-páli zsidó-kereszténységet jelképezi, mely békés álarccal befurakodott mindenüvé, hogy az „eretnekeket” pusztítani tudja.

A skorpió: kétségtelen és jól ismert szimbóluma a zsidóság jehovaizmusának.

A király jobbján: az uralkodói standard, mely a „Fény Fiát” ábrázolja annak jeiéül, hogy az uralkodó kötelessége általa van megszabva és az ő „szeretet törvényét” kell tovább érvényesítenie.

A királyné: kezében a királynői standard, mely a megdicsőült és a küldetését betöltő *Adiabani* (Adiabene) Mária emlékét vivő „Fény Szüzének” képével az édesanyákról való gondoskodás kötelezettségét bízva az uralkodó feleségére, aki szintén édesanya is és fején ott van a „szent sólyom”, melyet ebben az időben már „Tur-UL”-nak neveztek.

Ezek a bizonyosságok kiegészítik a „*Magyarság Jézusa*” című fejezetben írottakat. Értelmet és indokolást adnak annak is, hogy *Attila királyunknak a „turulos zászló” volt a hatalmi jelvénye.*

El kell fogadnunk és hirdetnünk kell azt, hogy ez a „szent sólyom” - a „Turul” - az ősi *hagyományok próféciai szerint a pártus királyi vérű testben megjelent „Fény Fiát” jelenti nekünk - az ő népének, és lehet a nevünk galileai, samáriai, arimathei, pártus, hun, avar vagy magyar, a „Világ Világosságának”, a minket vezető TUR-UL-nak utódai vagyunk.*

Így - a rendelés szerint - „fénylátók”, a „Fény Fiai” lennének... de hivatást veszelve bandukolunk MA, egy idegen hagyományú lelkiségnek a nyugtalanságával. És ez mindig így lesz és marad mindaddig, míg a „Fény Fiát” - félrevezetett lelkivilágunkkal - „bűneink bocsánatára” feláldozzuk.

Úgy vélem, hogy csodálatos újdonságot képez „félrecsúsztatott” kereszténységünkben a szent sólyomnak „*Szentlélek hordozójaként*” való felismerése és a Pártus Birodalom uralkodójánál - *általa és vele jelképezett - karizmatikus hivatástudatnak a felfedése.* Ugyanannak, mint amit Dümmerth Dezső, az „*Árpádok nyomán*” haladva, I. István előtti királyaink sajátjának bizonyít. (Dümmerth Dezső: „Az Árpádok nyomában”, Panoráma, 1977.)

A „szent sólyom” utáni nyomozásom azonban azt a következtetést eredményezi, hogy *a korai és minden zsidó gyökértől és vonatkozástól mentes kereszténység - Jézus Urunk titkos szimbólumának vallotta „őt” és a Pártus Birodalomban „TUR-UL” (kisebbik fény) volt a neve.*

Ugyanis 1983-ban, az anatóliai kiállításon, Isztambulban találtam egy hajdani „péteri keresztény” templomból származó képet (domborművet), amelyen *a szétterjesztett szárnyú szent sólyom* látható. (A 273. oldalon bemutatom) - Valószínűleg Edessa-i vagy Antiochia-i eredetű. Az alatta lévő „kopt” felirat bizonyítja a saul-páli ideológiától mentes, ún. „korai kereszténységhez” való tartozását, mert Jézus Urunk igaz és valódi alakját és *nem-zsidó voltát bizonyító gnosztikus evangéliumok nyelve is ugyanaz.*

272

- Miután pedig az oltárszerű ábrázolás felső háromszögében *egy húromfogú, nagy kulcs látható, így a szent sólyom - minden bizonnyal - a „mennyei birodalomba” vezető Jézust ábrázolja, hiszen az Ő igéjét az „üdvösség kulcsának” nevezik a gnosztikus evangéliumok.* Így fedi fel önmagát az az eddig eltitkolt valóság, hogy Jézus Urunk *legrégebb szimbóluma nem a kereszt, sem a feszület, hanem a szárnyát széttáró, repülésre lendülő „szent sólyom”, a Pártus Birodalom TURUL madara.*

Az Edessa-i sólyom

Ezt megerősíti a már kései Kr. u. 7-8. századbeli és az *írországi kereszténység ereklyéjét képező sólyom is, melynek fejét a Napkorong zárja körül, a beléje illesztett és a szentháromságot jelképező három kereszttel.* (Bemutatom ezen oldal alsó képén.) *Ez a sólyom - az írek hiedelme szerint - Keresztelő Szt. János szimbóluma, vagyis őt jelképezi.*

Mintha közelednénk a János evangéliumából idézett szöveghez. Ahhoz a valósághoz, hogy *Keresztelő Szent János valóban „sólyom képében” látta a Szentlelket Jézus Urunkra leszállni és vállán megnyugodni.* Ugyanis, ha „galamb” lett volna, amint az „átfésült” szöveg írja. *az írek is galambnak jelképeznék Keresztelő Szent Jánost.*

Az írek szent sólyma

Ugyanis semmi indokot, történést vagy vonatkozást nem találunk a mai zsidó-kereszténység irataiban, mely őt a

sólyommal kapcsolatban említene, vagy - miként a hiedelem teszi - *őt a sólyommal azonosítja és szimbólumának használja*. A logikus következtetés tehát azt mondja, hogy *az íreknek feltétlenül ismerniük kellett János evangéliumának - még meg nem változtatott - eredeti szövegét, ahol az van írva, hogy a „sólyom” hozza a Szentlelket Jézusra*.

Ugyanis, ha nem így lenne, a sólyom feje körüli napkorongba - mely az „örökkévalóság” jelképe - nem illesztették volna be a *3 egyenlő szárú keresztet, a „Szentháromság Szentlelkének” szimbólumaként*. (A képet átvettem: a „Treasures of Early Irish Art” kiállításnak a katalógusából, /Fol. 27.v./ - ahol „The Eagle, Symbol of St. John” címen van, Trinity College Library, Dublin)

Úgy vélem, hogy ezek után senki előtt sem lehet kétséges az, hogy a sokezeréves próféciákat beváltó és teljesítő *Adiabani Mária fiának - a földre szállt „Világ Világának” - feltámadása után az ő „rejteki” szimbóluma a Szentlelket hozó és égbe-emelkedésre kitért szárnyú sólyom volt*. - Ez a „szent sólyom” - a Pártus Birodalom hagyatékaként - *Attilánál és magyar népeiknél „Turul”-ként volt tisztelve - és mint a hiedelem szent jelképe népet és nemzetet az igazság útján vezető Istentől rendelt „irányítóul” elismerve*.

Tehát a *mi „Turul hagyományunk” nem egyszerű népi monda vagy mese, hanem minket a Földre szállt „Világ Világosságához”, Jézushoz kapcsoló és a magyar népek lelkivilágát Istenhez emelő, hitbeli valóság. A gondviselés tudata, a jövőbenzés biztossága és nem a reménytelen ellankadás*.

Ezt a tudatot tartották fenn bölcs mágusaink - még az I. István féle „áttérítés” után csaknem 300 éven át, amikor nemzetünk legnagyobb ünnepén - karácsonykor - a fiatalság az első „*kerecseny-sólymokat*” felrepíti. Fehér M. Jenő így írja le: mint az inkvizíció tanúvallomásait:

A mágushit legnagyobb ünnepe a karácsony volt. Így vallotta 1245-ben Dala fia, Undo perében Rufus segesvári polgár: „Krisztus születése ünnepén a régi magyarok a sólyom ünnepét tartják... Ekkor a sólymokat vadászatra eresztik és sok nép viszi oda madarát, amit a mágusok megáldanak”... Amikor karácsonykor a fiatalság az első, új sólymokat felrepteti, a mágus szokott énekelni és buzdítani az ifjúságot, hogy ezeket a dolgokat soha emlékezetéből kiveszni ne hagyja”... „A solymárok ünnepén, amelyet népi nyelven 'karasun'-nak neveznek.” ("Középkori Magyar Inkvizíció", Transsylvánia -Bs. As. 1956, 336. oldal)

De Fehér kimutatta azt is, hogy: *„Szent István... nem tartotta kíváncsnak azt, hogy az ősi Turul 'totemjelvény', vagy nemzetiségi szimbólum, mint pogánykori hagyomány szerepeljen és jóidőre tilalmazták e név használatát.”* (Op. cit. 244. oldal.)

Fehér magyarázatából kitűnik, hogy a „Turul” is eretnek, az inkvizíció üldözöttje volt és a 'karasun' (mai karácsony szavunk, mint a sumír „guruson” változata) *csak a nép nyelvén élt és maradt fenn*.

Említettem azt, hogy a zsidók Jézus Urunkat „*mágus papnak*” nevezték és az evangéliumi „Belzebub” kifejezés az eredeti szöveg „átfésült” változata, mert eredetileg „*mágus*” van írva a görög szövegben is.

Érdeemes tanításként idézni Fehér megállapításait a középkori mágus inkvizíció jegyzőkönyveiben lelt adatokkal:

A 'sámán' nevet a jegyzőkönyvek soha nem említik. Minden mágust, vagy ha tekintélyes öregről esik szó 'pontifex magorum', mágus főpap néven illetik..... A mágusok osztályon kívül álló, félig kuruzsló, félig misztikus csodabogár számba mentek a középkor hajnalán és még később a 13. században is... Az inkvizítorok ezt a félig megvető kifejezést használták egy olyan vallás papjaival szemben, melyet eredetétől pogánynak tekintettek... Semmi sem hangzott előttük megvetendőbben, mint a 'mágus' név." (Op. cit. 198. oldal.)

Az inkvizíció jegyzőkönyvei leírják, hogy ezek a mágusok mily kegyetlen kínvallatásokat szenvedtek a „keresztény” papságtól, akik azt akarták kiszedni belőlük, hogy milyen az Istenük, akihez imádkoznak?.... Ma már tudjuk, hogy Jézus Urunk Igéjét hirdették az Ő „szeretet-vallásának” hűséges papjai, a „mágus papok”, miképpen a Megfeszített volt az is, aki erőt adott az Ő hűséges követőinek, akiken beteljesült jövőndőlése, amit az Őt - minden korban és időben - követő tanítványainak adott, mondván:

A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik." (Jn 16:2)

Érthető és indokolt tehát az, hogy a „kirekesztett”, de hitéhez hűséges magyar őseink a „szent helyeken”, ligetekben, berkekben gyűltek össze és szeretet-vendégségben ünnepeltek. Szegények voltak, mert a faluk, földek, birtokok mind az idegen és zsidó-keresztény egyháznak a tulajdonában voltak és őket szolgaságba taszította az az „új hit”, amelyik a feltámadt Jézust minden nap „feláldozta.” - Anonymus úgy írja, hogy „áldumást tartottak”. Vagyis ették a közösen megsütött lóhúst. A mai ember csodálkozik ezen, mert most a marhahús a főeledel. A mi hun-avar-magyar őseinknek hatalmas lótenyésztésük volt és százszorta több lovuk volt, mint marhájuk. Így a nép-eledel a lóhús volt. Amikor azután I. István rákényszerítette a népre az „új hitet”, azzal bizony a szolgaság szegénysége is ránk jött. A szegények örülhettek, ha lóhús jutott nekik, de szívesen ették, mert ez is a „hagyomány” teljesítése volt. Talán ezért nevezi szörnyű bűnnek a lóhús evését a Thúróczy Krónika. (Chronica Hungarorum 39. fejezetben.)

De nem „áldoztak” még lovat sem őseink. Én biztos vagyok abban, hogy ez a szeretet-vendégség egybe volt kötve a megújítást, újjáéledést adó és Jézus emlékében megőrzött „úrvacsora!” szertartással. De ezt is „rejteki” módon, tehát titkosan végezték, úgy, hogy az inkvizítorok nem tudtak rájönni. Az „áldomás” mindig borral történik. A „bor vétele” és a mágus pap által való kiszolgáltatása tehát az áldomás kiegészítője volt. A tanúk úgy vallották, hogy *ettek is és ittak is utána.*

A probléma a „kenyér” vételében volt, mert az egymás utáni „kenyértörést” pogány vallási ceremóniának minősíthették volna az inkvizítor, zsidó-keresztény papok. Ekkor keletkezett a pogácsa. Az „élő kenyér”, amit a mágus papnők kosarából vett ki

mindenki, mialatt a mágus-főpap (pontifex magorum) énekelve imádkozott. Titkos és Jézust követő istentiszteletek voltak, tehát ezek

275

az „áldomás”-ok az Isten szabad ege alatt, ahol az égbolt képezte isten templomának a tetejét.

De ezek az „áldomás”-ok is valószínűleg valami szent időponthoz voltak kötve. Ahogyan *„gurusun-karácsonykor” a Szentlélek madarát, a Naphoz emelkedő kerecseny-sólymokat repítették Jézusra való emlékezőként, valószínűnek tartom, hogy az áldomás húsvétkor, az „utolsó vacsora” emlékére volt megrendezve.*

Másik lehetőség a „pütkösdi király” választása lehetett, amelybe már az idegeneket kiutasító László királyunk (Szent László) köré fonódó legendák is belekapcsolódtak, és így az „új vallás” által szentté avatott, de a nép lelkében igaz magyar királyként élő és a népet védő királyunk dicséretének köpönyege alatt végezhették, a mulatság és öröm melletti istentiszteletüket is.

Sajnos csak egyetlen vagyok a történelmünkkel foglalkozók között, aki Szent István előtti magyar vallásunkban, a Magyar Hitben, jézusi örökséget lát. És ez azért van így, mert ismerem a Pártus Birodalomnak 500 éves történetét, melyből csaknem 300 esztendő a Kr. u-i időbe esik. - Sok jóakarató és az igazságot kereső munkatárs azért nem jut a helyes eredményhez, mert a Pártus Birodalom helyett Perzsiát emlegetnek és a perzsák vallásából akarnak valamit átszűrni őseink „fénylátó” hitébe. Ismerjék meg a pártusokat, akkor Jézusunkat is látni fogják!

* * *

És most, amikor itt az A-DI-A-BA-NI nevet elemzem, hirtelen támad -megint önként - egy gondolat, melyet hallok is. Így mondja:

Téged kötelez az, aki idáig hozott, óvott, vezetett, azért mert te „BA-DI-NI” vagy.”

Elmélkedve ezen, most úgy érzem, hogy az „A-DI-A-BA-NI a „Törvényadó Pártos Herceg” mellett e könyvbe foglalt írásaimmel én csak egy majdnem 2000 évvel későbbi „BA-DI-NI” ,vagyis „törvényre mutató” vagyok. De köszönöm Jézus Urunknak, a „Pártus Herceg”-nek azt, hogy ezt a hivatást így reám bízta! Igyekszem tehát mindent bizonyítani, melyet az Ő hagyatékának vélek.

Az elmúlt 2000 év alatt azonban hagyatékát nemcsak a vallások, hanem a viláგuralmi törekvések is kisajátították céljaik elérésének érdekében - a maguk módszereivel.

Tekintsünk bele ezekbe a szakadékokba is.

276

XX.

Harc a Jézusi örökségért

TUDOM jól, hogy amikor ilyen címre talál az eddig saját magát jó „kereszténynek” vélő olvasó, meglepődik és az evangéliumok ismeretében azt kérdezi, hogy miféle „harcot” akar ismertetni e könyv írója?

Pedig az *Igazság* és a *hamisság* folytatja harcát titkosan és különböző eszközöket használva Jézus Urunk emlékéért, Jézus Urunk örökségéért. Mi az *Igazságot* keressük és ezzel már a „harc” mezejére dob minket a „feszítsd meg”-et kiáltók sokasága, akiknek majdnem 2000 éven át sikerült fenntartani azt a hiedelmet, hogy *Jézus Urunk zsidó volt.*

A régi világba kell visszanyúlnunk. Igen! - Vissza az *Igazság* gyökeréhez. Jézus Urunk földi tartózkodásának idejéből kell indulnunk és itt már megtaláltuk a bizonyítékait annak, hogy:

Jézusnak - mint Pártus Hercegnek - küldetéstudata a Pártus Birodalomban vállalt vallásos hiedelemmé. Legerősebben az ADIABENE Királyság területén, ahol az ADIABENE dinasztia uralkodott."

A „harc” azonban Jézus Urunk feltámadása után azonnal megindul, a Saul-rabbiból „Pál apostollá” változott ideológiával. Vagyis azzal a *zsidónak hirdetett Jézussal, aki bár „Melkizedek szerinti főpap” is, de mégis zsidó identitású.* - Tekintve, hogy az ortodoxiának sikerült ezt a Jézus-alakot - a zsidó Jézushoz illeszkedővé formált evangéliumok által - a „kereszténységnek” nevezett, de valójában zsidó-kereszténységben - véglegesen rögzíteni, *minden élő és anyagi bizonyíték, mely a Pártus Herceg valóságát hirdette, e zsidó-keresztény törvényesített inkvizíció pusztításának áldozata lett.*

Az egyetlen bizonyíték a csodálatosan megmaradt „Turini Lepel”, melyről megállapítható Jézus Urunknak a faji hovatartozása és a Feltámadás csodáját is megmutatja. Kétségteleníti Jézus Urunk testének Fénnyé válását. Fényből jött és Fénnyé LETT a Világ Világa.

De mégis, hiába mondjuk azt, hogy „az evangéliumokból nem bizonyítható” Jézus Urunk Édesanyjának - Máriának - zsidó származása. Hiába hivatkozunk a „*szeplőtelen fogantatásra*”. Máté és Lukács evangélisták azon geneológiája, mely szerint József, az ács - Jézus Urunknak *állítólagos nevelőapja* - zsidó volt, elegendő indokolása annak, hogy MA, 2000 év után - *II. János Pál pápa „visszaköveteli” Jézus Urunkat a zsidóságnak!* - Miért e „visszakövetelés”...? Éppen 2000 év után..? Ez az 1997. novemberében elhangzott pápai kinyilatkoztatás azonban nagyon érdekes kérdést vet fel. Ugyanis:

Ha a zsidó-keresztény kánon 1997-ig Jézus Urunkat zsidónak tanította, hitte és híveiben így tudatosította, miért kell 1997-ben ezt - 60 biblia-tudósnak, vatikáni szimpóziuma által - megerősíteni és Jézus zsidó identitását „visszakövetelni”... ?

Valami készül Hunniában" - mondták a rómaiak Atillánk idejében.

Most e sorok írója mondja ugyanezt és megtudhatunk valamit az említett „harc” titkaiból, mely Jézus Urunk örökségéit folyik, ha belenézünk abba a könyvbe, mely korunk egyik „bestsellerként” jelent meg a közelmúlban a nagyvilág könyvpiacain. A könyvet hárman írták.

LINCOLN - angol filmrendező, BAIGENT - újzélandi pszichológus és LEIGH - amerikai novellaíró. A könnv címe: „*Holy Blood, Holy Grail*”. (Jonathan Cape Kiadó, 1982.) A szerzők igen érdekesen és alaposan vezetik végig az olvasót a „Szentföld” birtokolásáért folytatott „keresztes háborúkat” szervező erők és érdekek történetén. Foglalkoznak a „Szent Grál” jelentésével, hagyományaival, legendáival és románcaival is, részletezve mindegyiket. Igen érdekes ezek mindegyike és nagyszerűen megtaláljuk a minket érdeklő témakör - eddig ismeretlen - részleteit is.

A „Szent Grál”

Amikor ehhez a fejezethez érek, eszembe jutnak Jézus Urunknak a tanítványokhoz intézett szavai. Így mondta:

És én kérem az Atyát és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

Az Igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhatott, mert nem látja őt és nem ismeri őt...” (Jn 14. 16-17.)

Valószínűnek tartom azt, hogy Jézus Urunk úgy érthette és mondhatta is a „világ”-ot... *a rajtunk kívüli világ*” és ez a „feszítsd meg”-et kiáltó, akkori zsidó világra vonatkozhatott, mert a „Jézusi világ” a 2000 éves „advent” hűségesei csak a samáriaiak, galileaiak, és a pártusok voltak. Ugyanis ezeknél hitvilági tartalom volt a vérszövetség szentsége, melynek „két” szent eszköze volt: a „vér” és a „grál” (a pohár, a kehely).

Az evangélisták említik is. Nézzük meg miként:

Lukács így mondja: *„E pohár ama Új szövetség az én véremben, mely tiértetek kiontatik.” (22./20.)*

Márk szerint: *„És vévén a poharat... és mondá nekik: ez az én vérem az Új szövetség vére, mely sokakért kiontatik.” (14/23-24.)*

Máté szintén említi a poharat és pontosan azt mondatja Jézussal, amit Márknál találunk, csak a „sokakért kiontatik” szöveget megtoldja *„bűnöknek bocsánatára”* kifejezéssel, ami már teljesen a saul-páli ideológia szerint való.

Viszont nagyon érdekes, hogy a negyedik evangélium - *Jánosé* -, akit nagyon sokan Jézus Urunk János nevű, sőt „kedvenc” tanítványának neveznek - meg sem említi ezt a vérszövetséget. Csak a „*lábmosásról*” beszél. Miután ennek az evangéliumnak íróját általában „Alexandriában” tanult bölcsnek nevezik, talán azért nem tudósít a „*vérszövetségről*”, mert ott ismeretlen volt ez a

278

szövetségi” forma, ami a szkíta-hun-pártus és magyar népnél valóban szentsége volt az emberi életnek.

Mondhatjuk azt, hogy ezekből az evangéliumi írásokból nem ismerhetjük meg a „Szent Grál” valóságos lényegét.

Tehát arra kell gondolnunk, hogy a „Szent Grál” kifejezés jelentősége már a „Jézus-követő” hiedelmek terméke. A „Jézus-követőkre” vonatkozóan nem használom itt a „kereszténység” meghatározást és kifejezést, mert a „Jézusban való Hit” egyházzá válásának „két” útja és „két” iránya volt.

Az egyiknek Ura: a sokezeréves jövődölések szerinti és a Földön embertestben megjelent *Pártus Herceg, a feltámadott és a gonoszságnak halálát legyőző Jézus Urunk, akinek tanítása és Igéje az Igazságnak Lelke szerint való. A „vérszövetség” pohara itt a „Szent Grál”, melynek bora Jézus Urunk „vérévé”, jóságos erejévé válik bennünk, akkor, ha Vele így szövetséget kötünk.*

A másik irányé: az „Igazság Lelkét” be nem fogadó világ által - Isten bárányaként - feláldozott zsidó Jézus, aki - a zsidó-keresztényi felfogás szerint - azért jött a világra, hogy elvigye a világ bűneit. Azokét is, akik keresztre feszítették és „feszítsd meg”-et kiáltottak.

Ezek „egyházának” nem Jézus Urunk az alapítója, hanem a Saul rabbinak (ma már Szent Pálnak) „szentírása”, melyekben nem találjuk meg Jézus Urunk egyetlen egy kijelentését, rendelkezését, tanítását sem. Az egész ún. „Christológia” a ma „apostolnak” nevezett Saul rabbi - miként már kifejtettem - zsidóalapú hittana.

Meg kell említenem megint, mert napjainkban éljük az örökségi harc utolsó fejezetét.

Elemeire bontva Saul rabbi ideológiáját azt az eredményt kapjuk, hogy: „EGY” (Éva) miatt mindnyájan bűnösök lettünk és így - Saul szerint - *már bűnben születtünk.*

De most, hogy a zsidók húsvéti bárányként feláldozták Jézust, ennek a szintén „EGYNEK” áldozata elvitte a világ bűneit. (Természetesen a zsidóké is.)

Ebben az elgondolásban tökéletesen megmutatkozik Saul-Pál igazi farizeus volta, aki mindig a környezethez alakította egyéniségét és a lehetőségekhez beszédjének módját. Krisztus dicséretében is megmaradt zsidónak, mert Jézus Urunk Édesanyját soha, egyetlen szóval meg nem említi sok „evangéliumi” levelében, ami júdai-kereszténységünkben „szentírásnak” van minősítve. A 4 evangélista is alig-alig

emlékezik meg a Szűzanyáról. És itt a római egyház saját magával kerül összeütközésbe, mert a VIA CRUCIS 13. stációján a Szűzanyának - Máriának - adják át a keresztről levett „Szent Fiát”. De miért nem írják le így ezt az evangélisták?

De annak ellenére, hogy Saul-Pál írásaiban „Krisztus feláldozása”, vagy „áldozata” mindig a fő téma és „evangélizációjának” ez a középpontja, egy helyen hivatkozik Jézus Urunk „úrvacsorai” hagyatékára is. (Kor. 11. 23-27.) szinte liturgiaként rendelve.

279

Viszont az „Apostolok Cselekedetei”-nek írója - Lukács - már csak a „közösségekben való kenyérnek a megtörését” említi. (ApCsel. 2. 42. 46.)

A „pohárról” nem beszél! Ennek indoka a péteri és saul-páli tanítások különbözőségében van. *Saul-Pál internacionalizálta Jahwet. Azonosította Jézus Szerető Mennyei Atyjával.*

Péter sohasem volt „jahweista” és azt kérte a néptől:

Szakasszátok le magatokat e gonosz nemzetségtől!” (ApCsel. 2. 40.) Nyilvánvalóan a zsidókat értve „gonosz nemzetség” kifejezés alatt. Talán ez az oka annak, hogy az „Új szövetségnek” nevezett „szentírás” Saul-Pál írásaiban bővelkedik és Pétertől igen keveset találunk, annak ellenére, hogy „kezében van a mennyország kulcsa” és földi helytartóként a római pápa szerepel. Arra a két „közönséges” levélre vonatkozóan, amelyet e „szentírásban” találunk, a teológia azt tanítja, hogy egyiket sem Péter apostol írta, hanem:

...annak írója csak felhasználta a legtekintélyesebb apostolnak - Péternek - autoritását, őt tüntetve fel szerzőként és ez a szokás a korai hellenisztikus egyházban nem volt ismeretlen.” () P. 762-768.)*

Az egyháztörténelem adatai bizonyítják, hogy *a korai egyház péteri és páli részekre volt szakadva*. A meg-nem-értésnek és a vallási felfogás különbözőségének éppen a „Szent Grál” a bizonyítéka és indoka is.

Miképpen az előbbieken ismertettem, a Saul-Páli ortodoxia ceremóniájának kulmináns pillanata az „áldozás”, *Jézus testének, a kenyérnek (ma ostyának) a megtörése*. Az így „megtört” kenyeret ették a jelenlévő egyháztagok, tudva azt, hogy a „megtörés” Jézus újra-való feláldozását jelentette, az ő „bűneik bocsánatára”.

A „pohárból” csak a szertartást végző pap ivott azért, hogy ez az „új szövetség” *felhatalmazza, „felkenje” őt, hogy a kenyeret evőket bűneik alól feloldozza!*

A péteri Jézus-követők nem áldoztak! Ették az élet kenyerét az életre és „megújultak”, a Szent Grál borával, a Jézus Urunkkal kötött „vérszerződésben”. A Szent Grál tana tehát a „megújulás”, mely által a hívő lelkében maga Jézus Urunk - a Megtartó - van jelen.

Így lesz a Szent Grál a hivatás adója, megtartója és védelmezője. Ajándéka pedig a Kegyelem, mert „senki sem marad a sötétségben”.

Az antiochiai „Szent Grál” - sokáig a földben pihent, - miképpen mondtam - csak 1910-ben találták meg.

Tudjuk jól, hogy a saul-páli ortodoxia lett győztese az őskeresztény egyház *Péter-Pál-i párbajának* és itt, ebben a júdai gyökerű vallásban, *a kehely a papi méltóság, a „bűn alóli feláldozás” hatalmának szemléltetésére szolgált.* Miután a pap „vevé a poharat és ivék belőle”, mint „felkent”, *feloldozta azok bűneit*, akik Jézus Urunk szimbolikusan megtört testének - *a kenyérnek (ostyának)* - vételével részt vettek az *„áldozati szertartásban”.*

De sokan voltak hívők, akik nem követték ezt az „újra meg újra” megismétlendő „áldozás” útját, és ezek a „Szent Grál” fogalmába belerejtettek minden megmaradt, megőrzött és *igazi* Jézus-hagyományt.

280

A *„Feltámadás”* nagy misztériumát is, mert nekik Jézus Urunk *„nem szállá alá poklokra”, hanem a Fényből született emberi teste újra Fénnyé LETT* és ennek bizonyítéka a korunkban oly ismertté vált *Turini Lepelen* lévő Jézus-kép. Aki jól megismeri ennek a Lepelnek a történetét, meggyőződik arról, hogy erre is vonatkoznak Jézus Urunk szavai. Ugyanis a „Lepel” is az üldözöttek közé tartozott.

Azok akarták elpusztítani, akik a „Szent Grál”-t megvetették.

Hogy ezeknél mivé lett a „Szent Grál”, arról igen jól felvilágosítást ad e fejezetünkbe hivatkozott „bestseller” három írója. Az ő felderítésük is megállapítja azt, hogy *a „Szent Grál” valamiképpen Jézushoz kapcsolódik.* A legrégebbi hagyománynak nevezik azt, amit itt említünk, hogy a „Szent Grál” az a *pohár (kehely)* volt, *melyből Jézus tanítványai itták az ő „vérét”, az Utolsó vacsorán.*

Írásuk szerinti másik hagyomány az, hogy Arimatheai József ebbe a kehelybe fogta fel a keresztre feszített Jézus vérét.

Létezik olyan változat is, hogy az utolsó vacsorán használt kehely és Arimatheai József kelyhe egy és ugyanaz volt.

E felsorolás után a három író a következő kérdést teszi fel:

Ha a Grál ilyen közvetlenül kapcsolódik Jézushoz, akkor miért nem említették több, mint ezer éven át...? Hogyan lehetséges az, hogy évszázadokon át eltemetve és feledve marad egy olyan - szinte „szent” jellegű - dolog, mely rendkívüli jelentőségű a kereszténység számára és szorosan hozzá tartozik?

Még ennél is elgondolkodtatóbb az a kérdés, hogy a „Grál” pontosan abban az időszakban kerül felszínre, amikor a keresztes háborúk javában dúlnak?

Merő véletlen lenne, hogy ez a rejtélyes tárgy, mely látszólag egy évezreden át nem létezett a köztudatban, pontosan akkor jelenik meg a színen, amikor a jeruzsálemi frank királyság fénykorát élte, amikor a templomosok hatalmuk csúcspontjára jutottak... ?"

Majd így folytatják: (kivonatossan közlöm történelmi írásukat):

Aztán megjelennek a „Grál legendák”, a „Grál románcok”, amelyek nem zsidó-keresztény alapokon nyugszanak, hanem a közel-keleti termékenységi rítushoz kapcsolódnak. Tehát a „pogány”-nak nevezett hitvilág a forrásuk. Ezekben a „Grál románcokban” azonban mindig megtalálható a főhős misztikus származása és egy bizonyos geneológiai vonal hangsúlyozása észlelhető.

A korai kéziratokban a Grál „Sangraal” és „Sangreal” kifejezésekkel szerepel, melyek értelmesen és érthetően fejezik ki a mondanivalójukat. Így a „Sangraal” - Szent Grált, vagyis a Jézusi kelyhet jelenti, míg a „Sang-raal” vagy „Sang-real” azaz „Sang-Royal” = a Királyi Vér, a vérségi kötelékre, a vérségi kapcsolatra vonatkozik."

A megnevezett és hiteles dokumentumokat kiértékelő munka szerzői a következőképpen magyarázzák ezt a két lehetőséget:

281

Ha elméletünk helyes, akkor a Szent Grál egyszerre két dolgot is jelentett. Egyrészt Jézus vérségi vonalát és leszármazottait, vagyis a „Sang Raalt”, az „Igazi” vagy „Királyi Vért”, amelynek őrzőjéül a Prieuré de Sión a saját maga által életre hívott Templomos Lovagrendet jelölte ki. Ugyanakkor a Szent Grál a valóságban az az edény volt, amelyben Jézus vérért fogták fel és őrizték, vagyis Mária-Magdolna méhe, illetve tulajdonképpen ő saját maga. Valószínűleg a korai Magdolna kultusból fejlődött ki a középkor folyamán a Szűz kultusza, és a két kultusz később keveredett egymással. Kimutatható például, hogy a híres „Fekete Szűz”, vagy „Fekete Madonna” ábrázolások a kereszténység korai időszakában nem Szűz Mária, hanem a Mária-Magdolna iránti tisztelet megnyilvánulásai, amelyek általában együttesen ábrázolják anyát és gyermekét. Érvek hangzottak el mellett is, hogy a gótikus székesegyházak, amelyek az anyaméh nagyszerű és fenséges kőbe vésett másának is felfoghatók, és amelyeket a „Notre Dame”, azaz „Miasszonyunk” oltalmába ajánlottak, ugyancsak Mária-Magdolna és nem Szűz Mária tiszteletére épített szentélyek voltak.

A Szent Grál tehát egyrészt Jézus származási vonalát szimbolizálta, másrészt pedig Mária-Magdolnát, akinek méhéből ezen származási vonal fakadt. Lehetett azonban a Grál ezenkívül még valami más is. 1. sz. 70-ben a nagy júdeai felkelés idején Titus római légiói kifosztották és lerombolták a jeruzsálemi Templomot. A Templom elrabolt kincse ezután állítólag végül a Pireneusokba került, és Plantard a beszélgetésünk során kijelentette, hogy a kincs a Prieuré de Sión birtokában van. A jeruzsálemi Templom kincse valószínűleg nemcsak a Titus katonái által elrabolt kincset jelentette. Az ősi júdaizmusban a vallás és a politika elválaszthatatlanok voltak egymástól. A messiás egy istenkirály volt. aki világi és vallási tekintetben uralkodott birodalmában. Éppen ezért lehetséges, sőt valószínű, hogy a jeruzsálemi Templomban őrizték az

Izrael királyi házaira vonatkozó dokumentumokat, amelyek megfeleltek egy mai modern királyi család vagy arisztokrata család születési bizonyítványainak, házassági engedélyeinek és más lényeges adatokat tartalmazó iratoknak. Ha Jézus valóban a „Zsidók Királya” volt, akkor csaknem bizonyos, hogy a Templom bőséges információt őrzött személyére vonatkozó-lag.”

A rendelkezésre álló anyagot teljes egészében nem lehet ezeken az oldalakon kellő alapossággal és részletességgel áttekinteni. Lényegüket röviden a következő pontokban foglaltuk össze:

1. A Templomos Lovagrend háttérében meghúzódó titkos rend hozta létre a Templomos Lovagrendet, mely a titkos szervezet katonai és adminisztratív szervezeteként működött. Ez a titkos rend, amely többféle név alatt folytatta tevékenységét, leggyakrabban a Prieuré de Sión (Sión szerzetesrend) nevet használta.

2. A Prieuré de Sion olyan nagymesterek egész sora irányította, akik a nyugati történelem és kultúra legkiemelkedőbb alakjai közé tartoznak.

3. Bár a Templomos Lovagrendet 1307 és 1314 között megsemmisítették és feloszlatták, a Prieuré de Sión érintetlenül fennmaradt. Annak ellenére, hogy

282

időszakonként testvérharc és széthúzások gyengítették a rendet, folyamatosan továbbműködött évszázadok hosszú során át. A háttérbe húzódva, a színpalak mögül ők szervezték és irányították a nyugat-európai történelem bizonyos döntő fontosságú eseményeit.

4. A Prieuré de Sión ma is létezik és aktívan működik. Nagy befolyással rendelkező szervezet, szerepet játszik magas szintű nemzetközi eseményekben éppúgy, mint bizonyos európai országok belső ügyeiben. A rend nagymértékben felelős az 1956 óta kibocsátott információk megjelentetéséért.

5. A Prieuré de Sión nyíltan bevallott és deklarált célja a Meroving-dinasztia, és vérségi vonal restaurációja nemcsak Franciaországban, hanem más európai országokban is.

6. A Meroving-dinasztia restaurációja jogilag és morálisan egyaránt szentesített és igazolható. Bár az i.sz. 8. században megfosztották őket trónjuktól, a Meroving vérségi vonal nem hall ki, sőt egyeneságon II. Dagoberten és fián IV. Sigisberten keresztül fennmaradt. Dinasztikus szövetségeken és házasságkötéseken keresztül ebbe a származási vonalba tartozott Godfroi de Bouillon (Bonillon Gottfrid), aki 1099-ben elfoglalta Jeruzsálemet, valamint számos más nemesi és királyi család a múltban és jelenben, közöttük a Blanchefort, Gisors, Saint-Clair (Angliában a Sinclair), Montesquieu. Montpézal, Poher, Luisignan, Planlard és a Habsburg-Lorraine (Lotharingiai) - ház. Korunkban a Meroving vérségi vonalnak legitim joga van jogos örökségéhez.

Elképzeltető, hogy a Saunière által talált pergameneken a Sionra történő utalás mögött a Prieuré de Sióon rejlik. Ez ugyancsak megmagyarázná azt a különös „P.S.” aláírást, amely a pergamenek egyiként, valamint Marié de Blanchefort sírkövén szintén szerepel.

Mi is szkeptikusan viszonyultunk az ilyen jellegű összeesküvés-elméletekhez, ezenkívül a fenti állítások többsége lényegtelennek, valószínűtlennek vagy egyenesen képtelenségnek tűnt. Ennek ellenére tudomásul kellett vennünk, hogy bizonyos emberek ezeket az elképzeléseket terjesztik, mégpedig teljes komolysággal, sőt okkal hittük azt is, hogy ezt tekintélyes hatalmi pozícióból teszik. Függetlenül attól, hogy az állításokban mennyi az igazság, mindez láthatóan valamilyen módon összefüggésben állt a Saunière-t és Rennes-le Chateau-t körülvevő rejtéllyel.

A következő lépésben hozzáfogtunk a dokumentumok - melyeket ironikusan „Prieuré dokumentumok”-nak kezdtünk nevezni - valamint az abban szereplő állítások szisztematikus vizsgálatához. Arra törekedtünk, hogy a kijelentéseket körültekintő kritikai elemzésnek vessük alá, és eldöntsük, bizonyítható-e hitelességük.”

(A fenti idézeteket átvettem a megnevezett munka magyar kiadásából, melynek címe: „Az abbé titka - Szent Grál, Szent Vér” (General Press Kiadó. 1994.) 88.89. és 354. oldalairól)

Az idézetben említett „a kereszténység korai időszaka” kifejezés alatt, amikor nem Adiabene Mária pártus királyi hercegnőt tisztelik és nevezik „Szűz Máriának”, hanem a zsidónak nyilvánított Mária-Magdalénát, feltétlenül az

283

ortodoxia értendő. Vagyis a zsidó-kereszténységnek kialakulásában az az erőszakos irányzat, mely a zsidó Jézust tette a vallás középpontjába.

A titkos társaságok által érvényesített vérségi vonal geneológiáját a mellékelt táblázatban foglaltam össze, a megnevezett könyvnek a hipotézise szerint és kiegészítettem a magyarországi ANJOU-háznak uralkodóival, akik Jézus Édesanyjának, Boldogasszonyunknak voltak a nagy tisztelői - ellenkező az európai Anjouk „vérségi vonalával”.

A két Mária

A zsidó-gyökerű korai „kereszténység”, vagyis az ortodoxia Jézus Urunk *Édesanyját*, a Boldogságos Szület, azért akarta mindenképpen a tanaiból kizárni, kiszorítani, elfeledtetni, mert ebben a korai időben meglévő zsidó hagyomány nagyon jól ismerte az ő *Adiabene, pártus királyi házból való származását*. Viszont azt is tudták ezek az „egyházatyák”, hogy Mária Magdala, Jézus Urunk hűséges követője és legbölcsebb tanítványa - szintén nem az ő fajtájukból való. Tehát ebben az időben *mind a két Mária*

eretnekként szerepelt a zsidó-keresztény felfogásban. Hogy az említett „vérségi vonal” által történt szembeállításukat megtudjuk, bele kell tekinteni a kereszténység kialakulásának történetébe.

Constantinussal kell kezdenünk, aki - amikor Kr. u. 321-ben elrendelte, hogy a *bíróságok zárva legyenek a „Nap Szent Ünnepe” és munkaszünetet is rendelt e napra* - tulajdonképpen a júdaizmus gyökerétől távolodott el. Ugyanis Jézus születésnapját azelőtt *január 6-án* ünnepelte a júdai gyökerű egyházszervezet, a *„Sol Invictus” napja pedig december 21.*, mely nap egyben a *„Natalis Invictus”,* vagyis a *Nap újjászületése* is. Ezzel tulajdonképpen Jézust, a *„Fény Fiának”* nyilvánította, anélkül, hogy ezt írásban is rögzítette volna.

De a 325-ben összehívott „Níceai zsinat” úgy dönt, hogy:

Jézust Istennel egylényegűnek kell tekinteni!, így Jézus már azonos a Napistennel - a *„Fény Atyával”*. A zsinat jegyzőkönyvében még nincs szó a „Szentháromságról.”

A Kr. u. 431-ben megtartott „Ephezusi zsinat”-ot nevezhetjük az első „reformációnak” ebben az erősen zsidógyökerű ortodoxiában, mely Irenaeusi alapokon nyugodott. Ugyanis - miként már említettem - ez az „ephezusi zsinat” szavazza meg *Máriának az „ISIS”-i titulust, így: „ISTENANYA”*. - A zsinat tagjai, akik így szavaztak, nagyon jól tudták azt, hogy: *„ISIS” az egyiptomi „fény-vallás” szentháromságába* tartozott, mely:

OSIRIS = Fény-Atya. „ISIS” = Fény Szüze, és „HORUS” = Fény fia összetételben volt az „ISTENI EGYSÉGE”, vagy „EGYISTENE”.

A „níceai zsinat” Jézusra vonatkozó döntése, az ephezusi megállapítással, az „Isis”-i lényegnek *Máriára való átruházásával, Mária is egylényegű lett az Atyával*, amiként Isis is egylényegű volt Osirissal.

Tehát Ephezusban, az Égei-tenger partján Jupiter lányának, Diánának városában a zsinati döntéssel megszületett, létrejött a „kereszténységünknek *„ATYA-ANYA-FIÚ”-ból álló „SZENTHÁROMSÁGA”!*

Ez a határozat pedig a zsidógyökértől való elválásra utal, mert ez az *Atya-Anya-Fiú „Szentháromság” Egyistensége a „Szentlélek”-nek a tulajdonosa is. Mindegyikből árad a Szentlélek és attól jön hozzád - akitől kéred.*

Ma már lehetetlen megállapítani azt, hogy a zsidógyökerű irányzat mikor *zárta ki a „Szűzanyát” a Fény Szentháromságából* és helyettesítette be az önállósított „szentlélekkel”.

Csakis az erős júdaizálás következménye lehet ez a „kizárás”, hiszen - mint már mondtam - a héber nyelvnek NINCS szava az „Istenanya” kifejezésére.

Boldogasszonyunknak a Szentháromságból való kizárásával erősödhetett meg az a „frank” irányzat, mely a *másik Máriát* dicsőítette és - éppenúgy, mint Jézus Urunkat, őt - Mária-Magdalénát - *is zsidó vérűnek* hirdette és vallotta. Olyannyira, hogy a keresztes háborúknak az idején Jeruzsálemben gyönyörű templomot építettek Mária-Magdaléna dicséretére. Ez a templom MA is ott van Jeruzsálemben és egyik jó „zarándok” ismerősünk részt vett az ott, 1997-ben tartott egyik misén.

Az a jó „keresztény” olvasó, akit úgy tanítottak a hittanórákon, hogy Mária-Magdaléna egy „bűnös rossz” (itt Argentínában a papok úgy mondják: „prostituált”) nő volt, most csodálkozhat, hogy a „Szentföldön” róla nevezett templomban tisztelik.

E sorok írója úgy véli, hogy a „nemzsidó” Mária-Magdolna megérdemli ezt a tiszteletet, mint a szintén „nemzsidó” MAG-DA-LA, vagyis a „mágusok városának” az ékessége. Jézus Urunknak legjobb, leghűségesebb tanítványa. Ha úgy tetszik - „hitvese”, **de nem zsidó**, miként a titkos társaságok - érdekeik erősítésére besorolták őt is a zsidó Jézus mellé - feleségnek és a Jézusfi anyjának.

Jézus és Mária-Magdaléna vérségi vonalának érvényesítése ellen sok pápa tiltakozott. Ma már azt is nehéz megállapítani az egyháztörténelem sok viszályában, hogy hány pápa fizetett életével e tiltakozásért. Végülis nem a titkos társaságok világuralmi törekvései ellen fordult a vatikáni erő, hanem - bölcsen - Jézus Urunk Édesanyjának a felmagasztalására törekedett olyan liturgiával, mely a hívők tetszését is megnyerte. Ez pedig *a rózsafüzérrel való imádkozás volt, ahol az „Üdvözlégy Mária... Istennek Szentanyja” - a „Miatyánk” és a Jézusi feszület együttesében, az efezusi „Szentháromság”-ot dicsérte és dicséri ma is...* a zsidó-kereszténység dogmatikája szerint gondolkodók ajkán is. Így lesz a győzedelmes „Szűz Mária” a „*másik Mária*” felett akkor is, ha a mai zsidó-keresztény egyházaink mind a kettőt a „feszítsd meg”-et kiáltók leányainak tanítják.

Ezek az írások azonban az Igazságot hirdetik, hisz ez tesz szabaddá minket. Így mind a két Máriát magunkénak valljuk, hisszük, mint *a vérünkből valókat*. Tudjuk, hogy azért akarják tőlünk elszakítani őket, mert azokba a szent hagyományainkba tartoznak, amiket *nekünk vallásos kegyelettel kell megtartani és ápolni*. Mind a ketten beletartoznak a magyarság Jézusi örökségébe. Ha a titkos társaságok ereje a tőlünk elvett és zsidónak nyilvánított „Pártus Herceg” és Hitvese birtokolásában rejlik, akkor Jézus népe megmaradásának feltétele - egyetlen feltétele - *a Hozzá való visszatérés, vagyis tudatosítása annak, hogy a pártus-hunmagyarság viszi a NÉPBEN a jézusi „vérség” örökségét.*

A titkos társaságok a világ „igazolt és jogos” urai akarnak lenni. De Jézus Urunk már előre megmondta így:

E világnak fejedelme megítéltetett.” (Jn. 16. II.)

Tudjuk azt is, hogy ezek a titkos társaságok a vérségi örökségük és joguk bizonyítására, a Szent Pállá lett Saul rabbi írására hivatkoznak, amint ő írja a rómabeliekhez így: (1.3.)

Az ő fiáról szól ez az evangélium, aki test szerint Dávid utódaitól származott."

E „szentpáli” kifejezés kétségtelenül Jézus „fiára” vonatkozik, aki az „ember-fia” lenne...?

Vizsgáljuk meg tehát az evangéliumok alapján ezt a kifejezést:

Az „Ember - fia”

Ezt a kifejezést az evangélisták kilencven esetben adják Jézusunk szájába annak ellenére, hogy Jézus mindig a saját nevében beszélt és azért olvashatjuk az evangéliumokban állandóan így: „...és *mondá nekik*”.

Viszont ha a szövegekben szereplő „ember-fia” megnevezés helyett „*Isten-Fiát*” olvasunk, akkor minden alkalommal Jézus Urunk küldetésének bizonylata nyilatkozik meg előttünk és minden alkalommal megerősödik az „*Én és az Atya EGY vagyunk*” valósága.

Az „ember-fia” kifejezésnek - az evangélisták által való gyakori használata - mintha a „szentilatoknak” a sémita ideológiához való simítását szolgálná. *Ugyanis náluk „istenfia” érték NINCS.* A bibliai ószövetségben egyedül Dániel könyvében találkozunk az „ember-fia” kifejezéssel. Dániel így beszél az „ember-fiáról”:

"Minden népnek, nemzetnek neki kell szolgálni. Hatalma örök hatalom... mely nem enyészik el soha." (Dániel 7.13-14.)

Itt azonban nem Jahwe megtestesüléséről van szó, mert illet az ószövetség nem ismer. Inkább arra kell gondolni, hogy Dániel a „káld birodalomban”, a király utasítása szerint megtanulta a káldeus-mágus tudományt és az ősi káld-sumer „advent” földre szállt Istenfiának a nevét, a „*Fény-Atya*” megtestesülését változtatta - talán a „purimot” megengedő és népét eláruló káldeus király - remélhetőleg sémita utádjának a dicséretére - a „*Fény Fiát*” ember-fává.

A Pártus Birodalomban azonban megőrződött és nemzeti vallássá lett az „Isten-várás”, az *Advent*. Tudták és hirdették, hogy az „Istenfia” embertestet ölt és ezt látható módon tudatosították is. Ennek a tudatosításnak egyik emlékét találták meg a régészek a HATRA-i templom romjai alatt. A következő oldalon látható szobor ez. A pártusok királya tartja kezében az „*Isten Fiaként*” Földre szállt „*Pártus Herceget*”, aki embertestben is az *Isten-Fia*, aki Szűztől született.

Mint említettem, a káld-sumer hagyományt megismerte a zsidóság a babiloni fogságban, és így adhatták Ézsaiás írásaként, az ősi sumer hagyomány szövegét így:

Mert egy gyermek születik nekünk és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének." (Ézs. 9.6-7.)

A zsidók nem hisznek az örök életben és az örökkévalóság is idegen fogalom náluk. Ézsaiáshoz „beékelt” szöveg a Hatra-i templomból való. Itt az írás

287

is és ez a szobor is bizonyítéka, hogy valóban: *„egy gyermek születik NEKÜNK és nem a zsidóknak.”*

És ez a „gyermek” valóban *a békesség fejedelme, erős Isten is volt* (Én és az Atya EGY vagyunk), - akit a zsidók nem fogadtak be, hanem keresztre feszítették.

Hogy Jézus a sémi népeknél „csak” ember volt, azt a Pártus Birodalom után évszázadokkal keletkezett Iszlám is bizonyítja, de elismeri *„királyi vérből származó prófétának”*. A Korán mintegy 35 alkalommal említi *„Isten hívívő-je”* névvel is, de *sohasem mondja, hogy „Dávid fia”, és azt sem, hogy zsidó lett volna.*

Jézus - a Pártus Herceg” volt és így él örökké népének szent hagyományaiban.

Kérd Őt és megadatik!”

Az eddig elmondottakból láthatjuk, hogy a „harc”, a jézusi örökségért már a Feltámadás után megindult a „Jézus-követők” (gnosztikusok) és Saulrabbi ideológiáját követők (ortodoxia) között. Mind a két fél valójában a jézusi „vérségi” különbözősége alapozta saját hiedelmét. A kezdetben ez megmaradt a hitbeli felfogás (vallásfilozófia) kereteiben és csak a keresztes háborúk megindulásával keletkeztek azok a „titkos társaságok”, melyek ezt a „vérségi” vonalat *leszármazássá változtatták* egy világuralmi hatalom elérésének érdekében.

A bemutatott Hatra-i szobor azonban elibénk áll ma is és azt kiáltja: *„Egy gyermek születik - (vagy született) nekünk”....* és ezt kétféleképpen értelmezhetjük:

1.) Ha elfogadjuk a titkos társaságok „Szent Pálra” való hivatkozását, amit az előbbieken említettem, (Róm. 1., 3.), mely szerint Jézusnak *közvetlen vérutóda* (fia) lett volna, akkor a pártus uralkodó kezében *Jézus Urunknak pártus nemzetségbeli fia van.*

2.) A pártus „vallás” szerinti *„egy gyermek született nekünk”* azt jelenti, hogy a pártus király *Adiabene Mária pártus hercegnő Fiát, a „Pártus Jézust” tartja kezében.*

Mind a két lehetőség azonban a vérségi vonalat, a pártus-hunmagyar néphez tartozónak bizonyítja, az Adiabene királyi dinasztia tagjainak folytatólagos és igen messzire érő uralkodásával.

Ugyanis - miként bizonyítom minden szempontból - a pártus népnek vallásos kegyelettel őrzött hagyománya szerint:

Jézus urunk a pártus nép vérével testet öltött ISTENFIA.”

A pártus-hunmagyar utódokban tehát tudatosítva volt a Jézushoz való *lelki és vérségi tartozás valósága*. Ezek - a hitben és nemzeti öntudatban megmaradt - utódok valóban egy ideológiai harcot folytattak a Jézushoz való tartozás örökségéért, de ugyanakkor a lassan erős hatalommá lett ortodoxia (zsidókereszténység) *eretnek-üldözéseinek áldozatai is lettek*. Ma - csaknem 2000 év után - elmondhatjuk, hogy a „zsidónak” hirdetett és tanított Jézus-alak mögé sorakozóknak Saul-páli ideológiája *elfeledtette a világgal Jézus Urunknak azt az Igéjét, amit tanítványai, az apostolok tanítottak.*

Ugyanis ezeknek írásai nem képezik a zsidó-kereszténység „szentírását”, és azért lettek ezek elpusztítva, mert Jézus Urunk apostolai a *Pártus Birodalomban hirdették azt, amit nekik Jézusunk rendelt*. A Pártus Birodalom történelme is „kimaradt” - az apostolokkal együtt a „kereszténység” hittanából. Egyedül az ún. „keleti” kereszténységben találjuk meg *„András apostol” emlékét, mint ennek a „kereszténységnek” az alapítóját.*

Ismételniünk és hangsúlyoznunk kell tehát, hogy Jézus Urunk tanítása - a *Szeretet Vallása* - megmaradt a Pártus Birodalom „nemzeti” vallásaként, hiszen az ősi „Melkizedek” vagy „Zoroaster” nevéhez kapcsolt „Fény-Szentháromság” hiedelme volt az alap, még akkor is, ha sokan „Mitraizmus”-nak nevezik. A Pártus Birodalom bukása utáni perzsa pusztítás, üldözésben *„manicheus-vallás”* néven ismeretes ez a minden zsidó vonatkozástól mentes „Jézus-Hit”, de a „kaukázusi” területek ún. „mágus vallása” is ugyanez, amit aztán dr. Bobula Ida oly remekül bizonyít a *magyarok ősvallásának*, a zsidókereszténység által elnevezett *„pogány” magyar vallásnak* („A Sumer-Magyar Rokonság” 98. oldal.)

Kutatásunkban nekünk nagyon fontos az a valóság, hogy bármelyik vallást vizsgáljuk meg a fenti nevek alatt említettek közül, mindegyikben az *„anyajogú”, vagyis az Istenanyára alapozott „Szentháromságot” találjuk meg és benne „Mi-Anyánkat” a Szentlélek egyik tulajdonosaként.*

Nagyon jól tudom, hogy nehéz MA erre a „fény-felé” forduló gondolkodásmódra átállni a judeai-kereszténységből, de a „fénybeállítás”, a „ kozmikus gondolkodás” eredménye,

ahol az ember közvetlenül szemben áll a „Szentháromság” Egyistenével, a Pártus Herceg tanítása szerint.

Ismerjük hát meg azt, amit eltitkoltak előttünk!

* * *

289

Megint Hatrába kell mennünk. Ebbe a pártusok által épített városba, melynek hatalmas templomában - a hagyomány szerint - *Tamás apostol* is tanított -és boldogan látta ott, a templomban a „*Szentháromságnak*” ezt a hatalmas szobrát, amit itt bemutatok. A pártus öltözetű hatalmas alak a ---„Fény-Atya” maga, aki a két oroszlán között áll. (A „Napisten” az Oroszlán és a Szűz csillagképek között, miként a „két oroszlán” ezen mitologikus helyzetét ismertetem „Az Ister-Gami Oroszlánok Titka” című könyvemben.) A „Fény-Atya” fejét, (amit valószínűleg a napsugarak öveztek) letörték, éppenúgy, mint a két tenyerét felénk tartó két karját is.

A szív felett ott van *szentséges szíveként* a „*Fény-Fia*” sugárban tündökölvé és lent a „*Szent-Anyá*”, *aki még itt van a Földön, emberi testben, mint Adiabene Mária*.

Miután a régészek nem tudták megállapítani e szobor keletkezésének idejét, ebből az ábrázolásból azt kell következtetnünk, hogy közvetlenül Jézus Urunk *feltámadása* után készítették a pártus mágusok, a szobrászművészet nyelvén, értelmesen tudósítva a nézőjét arról, hogy az „*Istenanya*”, a „*Fény-Szüze*” közöttük tündököl és Szentlelke

erejével gyógyítja a Hozzá érkezőket. Mert így volt ez Mária életében. Így kellett lenni, mert „a Szentléleknek” a létmódja az, hogy isteni ereje az „Atya-Anya-Fiú”-tói származik és áldását, segítségét, nagy kegyelmét az „EGYISTENSEG”-nek attól a tagjától kapod, akihez fordulsz áhítatos imádsággal.

De ehhez a „hit”-hez hozzátartozik a „kozmosz” gondolkodás, vagyis nem a „vallási-naptár” szerinti ünneplés, mert életünk ritmusát, módját *az életet megtartó és azt tápláló „NAP”-unk határozza meg.* Mert ugye Földünk - Napkörüli keringésében - „egy” kör ad „egy” esztendőt.

Rajzoljunk tehát egy kört. Húzzunk bele két átmérőt, egymásra merőlegesen. Megkapjuk benne az „egyenlőszárú keresztet”, mellyel az ember már ősidőktől kezdve a világmindenséget jelképezi. A keresztnek a csúcspontjai a mi kozmosz ünnepeink idejét mutatják - „négyet” egy esztendőben. A merőleges felső pontja a „MITRA-NAP”. a nyári napforduló, *amikor legerősebb a Fény.* Vele szemben van a „Világ Világa”, az „Újra-éledő” Fény ünnepe - a téli napforduló, december 21. - A vízszintes két végpontja jelzi a „tavaszi és őszi nap-ég-egyenlőség” napjait, amikor a „Fény-Szüze” ünnepeit tartjuk. Lát-

290

hatjuk tehát, hogy a „Fény-Szüze” - a mi Nagyboldogasszonyunk - *tartja egyensúlyban a Világunkat*, hiszen vízszintes „horizonton” zajlik le a földi élet és jól van ez így, hogy Szűzanyánk - ezekben a nehéz „átmeneti” időkben fejt ki gondoskodó munkásságát azért, hogy tartós, folyamatos, örök legyen az „Istenáldás”, amit a „Fény-Szentháromságának Szentlelke” ad nekünk.

De visszamegyek az ősi mah-gar (sumír) hagyomány „MITRA” fogalmához, mert az a „Fény”, vagyis a „tudás” bőséges fonása. Ide írom ékírással „MURA” nevét. Láthatjuk, hogy „három” ékjellel alkotott, összetett szó ez és így kell kiejteni (ha szótagolom): PA-SU-ULLU.

Itt a PA = *felső, fő. hatalmas, vigyázó* értelmezést ad és a sumír királyok „PA-TE-SI” elnevezésének is egyik összetevője.

A SU = *„a jobb-kéz”, vagy a „jobb kéz tenyere”* jelentésű, és az ULLU.. miként „Igaz történetünk vezérfonala Árpádig” című könyvem 234. oldalán részletezem) a „teljes égi Fény” jelölője.

Ennek a hatalmas hatrai szobornak szimbolikája mutatja kozmosz ünnepeink „szentjeit”. A „Fény-Atyának” ez az ábrázolása, hogy *mindkét tenyerét felénk tartja, a „Szentháromság” olyan gondviselésének kinyilatkoztatása, mely semmiféle feltételt*

nem szab a hívő részére. - Ugyanis metafizikai épségével és tökéletességével eléri mindazokat, *akik a Fényben állnak.*

Ezt a kinyilatkoztatást azonban csak azok értik meg, akik ahhoz a hiedelemhez tartoznak, melyet a dogmákat szerkesztő *másik oldal* csak „*könyv nélküli vallásnak*” nevezett. A Pártus Birodalom termékeként igen sok, ún. „vallási” emlék maradt fenn és került elő minden ásatás alkalmával. Hála legyen érte a pártus „mágus-papjainknak”, akik éppen úgy, mint a görögök által „szkítáknak” nevezett elődeik, őseik, testvéreik, a szimbolizmus nyelvén tanítottak és „Istenes-hitűknek” részleteit aranyba, bronzba öntve, vagy kőbe (alabástromba) faragva hagyták utódaikra. A pártusok aranyát a szaszanida-perzsa pusztítók eltulajdonították. De szobraik és alabástromba vésett csodás alkotásaik megmaradtak.

Ezek egyikéből úgy látom, hogy *Adiabene Máriának, Jézus Urunk Édesanyjának a felmagasztalása még életében megtörtént*, hiszen csodatetteinek híre eljutott a Birodalom minden helyére és *Mária - az embertestet öltött égi küldött, a „Fény-Szűzének” gondviselését láthatóan és érezhetően megvalósította.* Ezért az emléke oltár-ábrázolásokban is fennmaradt. Bemutatok itt egyet, mely alabástromból készült és szintén Hatrában találták. Négyoszlopos oltárka ez, ahol az oszlopok között állva, a négy világtáj felé *ugyanaz a nőalak látható.* - Jobb kezében a földgolyó, és baljában - kebelére szorítva - virág, kalász, gyümölcs jelképezi a gondoskodását. A régészek azt írják, hogy az ősi termékenység istennőt jelképezi, akit Pártiában „*ÁLAT*” (*ÉLET*) néven ismertek. (De ez csak a mássalhangzós-írásból való következtetés, „*LT*” lehet *ALaT* és *éLeT* is).

Én úgy hiszem, hogy *a földreszállt Isten-Anyja ő, - Adiabene Mária - Jézus Urunk Édesanyja.*

Ugyanis a pártusok a „Fény-Szűzét” is ábrázolták, bevonva az ősi misztériumot is az uralkodás és az uralkodó család hatalmának - szimbólumok segítségével - való hirdetésére. Így találjuk az egyik királyi palota fogadó termének egyik falán az itt bemutatott falfestményt, ahol a „Fény-Szüze” lovas szekeren vágat a királyi család segítségére.

A „Fény-Szüze"

Ezt az elnevezést - a római és keleti kereszténységben egyaránt tisztelt - „Szűz Máriára" vonatkozólag az egész világon csak egyetlenegy helyen találjuk meg és ez az Erdőelv-i (Erdélyi) CSIKSOMLYÓ. (Ma Romániához tartozik.)

Igen sok „csoda" történt a néppel ezen a helyen, ahol a „Szűzanya" különös neve:

A NAPBAÖLTÖZÖTT BOLDOGASSZONY"

A néppel történt csodálatos események azt eredményezték, hogy a „Ferences rend" tagjai építettek ide egy templomot és benne található a „Napbaöltözött Boldogasszony" szobra, amelynek rajzát itt bemutatom. Látjuk, hogy a „*kelő Holdon*" áll a Szűzanya. Amikor megjelenik az égen az „*újhold*" égi „C" betűjével, vagy majdnem fekvő „kifli-alakú"-an látható, a nép áhítatos lélekkel nézi és így mondják: „*megjött BABBA-Mária*".

Már esteledik ilyenkor és áhítatos lélekkel sokáig nézik. „Máriát" látják benne, az *Istennek Szent anyját* és imádkoznak Hozzá.

Ki-ki a maga módján. A hívő lelkeknek nagy misztériuma ez a folyamatos imádkozás így „*Babba-Máriához*" és a „*Napbaöltözött Boldogasszonyhoz*", a „*csodák*" helyén. Igen régi hagyományt őriz ez a két - „*Égi-Fény*"-t jelentő elnevezés, mert nevük és fogalmi tartalmuk is a sumír hitvilágból ered.

Azt már tudjuk, hogy a Boldogasszony sumír nyelven = „*BAU-DUG-ASAN*". Keressük meg a „napbaöltözött" jelentést. Ezt úgy is kifejezhetjük: a „*Fény Palástja*".

Ezt sumír nyelven így mondjuk: „*PIR-PALA-S(u)-TU*". Tehát a Csíksomlyói Szűzanya ősi neve: „*Pír-palástú Boldogasszony*." (Hivatkozás: Pír (L.38L), Pala (L.536 és DSL. 536/130, 131, 132.) SU (L.354.) TU (L.58 vagy 381.)

Most keressük meg a „*BABBAMÁRIA*” elnevezést és fogalmi tartalmát. Kezdjük Mária nevével.

Igen üdvösnek tartom azt, hogy Jézus Urunk Édesanyjának neve „*Mária*” for-

293

mában terjedt el a kereszténynek nevezett világban és nem a héber „*Mirjam*”-al, ahogyan őt a zsidók nevezik dicstelen írásaikban.

MA-RI-A ...sumer-arámi összetett szó. ahol:

MA (aMA) jelentése.....„*égi Anya*”

RI = *eredet, eredő, valahonnét származó.*

A = meghatározó rag (mai határozott névelő azonos)

MA-RI-A neve: „égi Anyától származó”.

Érdekesek nyelvünkben fennmaradt gyök-azonosságok. Pl. : *RI-an, Ri-ad, RI-kolt, RI-gó.* Mindegyik sumír szóképzés. Pl.: *RI-Gu* = torokból származó. - De népnevünk *MA-GAR* formáját is innen származtathatjuk és ez...„*Istenanya-Népe*” értelemmel hivatást ad népünknek és Adiabene Mária földre-szállásával - *Mária Népe vagyunk.*

Most nézzük meg a „*BABBA*” szót, mint elnevezést. A sumír „*KA*” = *kapu vagy „nyílás”- ! jelentő* ékjei egyik olvasata „*BABA*”. Jelentése: *az „Ég nyílása” az „ég kapuja” (L. 133.).*

Így „*BABBA-MÁRIA*” elnevezéssel a néphit az Ég félhold alakú „nyílásában” Máriát köszönti, aki *kinyitja az Ég kapuját.* A hívők serege az Ég kapujára, a félholdra nézve küldi imáját, könyörgését Máriához abban a tudatban, hogy *az ima a nyitott kapun Mária kezében, Mária által biztosan eljut Urunk Istenünkhöz.*

Ez a „misztériumban” az *indulás,* amikor a hívő lelkekben életre kel az a bizonyos tudat, hogy imája, kérése *Mária segítségével bejutott a „Fény Birodalmába”.*

Nyugodt szívvel mennek a misére, teljes szívvel vesznek részt annak minden részletében, buzgón énekelnek, a templomban megsimogatják a „Napbaöltözött Boldogasszonyt” jelképező szobrot is (Melynek képét a címdalra tettem), de a nagy „Istenvárás” a hajnal hasadása hozza. A „*BABBAMÁRIÁHOZ*” intézett könyörgésük és imájuk emlékével ők a Napkelte bíborában, ott a PÍR-ban, a *Napbaöltözött Boldogasszony érkezését látják, hiszik és imádják, aki ott - előttük - szüli meg bíborból fakadt Szent Fiát - a „Fény Fiát”, a „Világ Világát”, aki lelkükben Jézus Urunk.*

És nézik, csodálják a „*Fényt*”, mert tudják, lelkük sugallja, hogy „*BABBA-MÁRIA*” által kinyitott égi kapun át küldött könyörgésük itt. a „*Fényben*” életet kap - teljesül.

Náluk tehát a Napbaöltözött Boldogasszony *nem választható el az ő „Szent Fiától”, mert együtt vannak ők az égen a PIRKÁN csodájában.*

És itt a néphit erősen szembehelyezkedik a zsidó-kereszténység álláspontjával, mely azt tanítja nekik:

Máriát nem imádjuk - hanem csak tiszteljük és kérjük közbenjárását a Szentháromság második személyénél, Jézus Krisztusnál!"

Iszonyú nagy antagonizmusa ez a zsidó-kereszténységnek, melynek alapja az a zsidó vallási felfogás, mely *az Istenanyát nem ismeri*, hiszen *a héber nyelvnek szava sincs rá*.

294

Ennek a következménye az lett, hogy a zsidó-kereszténységünkben egy „*hímnemű*” - úgy magyarázzák - „*patriarchális*” Szentháromságot találunk: az *Atya-Fiú-Szentlélek* összeállításban.

Itt joggal kérdezhetjük: a „Szentlélek” talán egy olyan misztikus valami, mely *külön van az Atyától és a Fiútól és Tőlük függetlenül működik?* Mert ha az „Atya-Fiú” tulajdona, akkor *Bennük van és általuk érvényesíti az áldásait*. - Ha külön áll, *akkor honnan jön...*?

A zsidó-kereszténység „Szentháromság”-ának létrejöttében tehát nem a Lélek metafizikus épsége, nem a tudás logikája volt az indíték, hanem a júdai-alapú valláspolitikai, mely a „Fényes-Világ”, a „Felső-Világ” kozmikus törvényét erőszakosan érvényesített *dogmákkal* helyettesíti be. Csakis így tudta „kizárni” az „Istenanyát” a kozmikusán gondolkodók örökségeként fennmaradt „Szentháromságból”.

Az egyháztörténelem nagy ideológiai csatákat mutat ebben a fontos témakörben. Az ún. „Lutheri-reformáció” kísérelte meg a változtatás létrehozását, de a római ellenkezés és az erősen zsidóalapú „Kálvin” szinte nyom nélküli módon elsöpörték a változtatás szándékát.

Egy németországi régi templomban „véletlenül” megmaradt egy szép freskó e szándék bizonyítékeként, a „Fény-Szentháromságával”. Az itt bemutatott kép a Felső-bajorországi *CHIEM*-tó az ősi *avar településeken* megmaradt és minden júdaiságtól mentes „kereszténység” néphitét tükröző festményekkel díszített *Urschalling-i* templomban látható és képeslapján az van írva: „*A Szentháromság*”.

Ez bizonyítja, hogy valamikor erős volt a kozmológikus hitszemlélet és így az is megérhető, hogy a magyar néphitben - minden térítés ellenére - él, sokszor tudat alatt, az a Hit, hogy a „Szentlélek” a „Fényes Világ” Szentháromságának isteni tartalma.

295

Az természetes, hogy a zsidó-kereszténységnek a papjai (felekezeti különbség nélkül) szemben állnak minden olyan népi megnyilatkozással, mely a *„Fény felé fordulásban látja a hitvilági megújulásunk lehetőségét.*

Ugyanis e papok „ószövetségének” *Jahweja tiltja ezt, mint írva van az a „szentírásukban”.*

Íme: Mózes V. könyvében, a 4., 19. és a 17., 3. fejezet és versekben így ír a zsidó-keresztény „szentírás”: (Károli Gáspár szerint):

Szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál és le ne borulj azok előtt és ne tiszteljed azokat...."

.....és szolgál idegen isteneket, imádja azokat, akár a napot, akár a holdat, vagy akármelyet az ég seregei közül, melyeket nem parancsoltam..."

Miután a mi „BABBA-MARIÁNK” is az „ég seregeinek a tartozéka” és „Napbaöltözött Boldogasszonyunknak”, mint a „Fény-Szüzének” *imádata* (és *nem csak* tisztelete) él és kerül gyakorlatba a néphitben, természetes, hogy a júdai-kereszténység papjaiként működő „szerzetesek” is csak *Mária-tiszteletet hirdetnek*, hiszen a „szentatyá” - a római pápa - csak „földi asszonyként” emlékezik meg Máriáról, bár az „Üdvözlégy”-ben ő is így mondja: „*Istennek Szent-anyja*”. Mi úgy véljük, hogy „*Istent csak Istenanya szülhet*”. De ismerjük meg II. János Pál pápa hogyan rendelkezik az „Istennek Szentanyjára” vonatkozóan:

**A 3. évezredhez közeledve.
II. János Pál Pápa apostoli levele
A 2000. évi jubileum előkészítése":**

48.) *Mária*, a Szentlélek által fogantatva a megtestesült Igével és létezésében alávetve magát a Szentlélek irányításának, mindenek felett úgy tekintendő és követendő, mint a Szentlélek engedelmes leánya, a csendesség, a hallgatás és a reménység asszonya, aki magába fogadta - miként Ábrahám - Isten akaratát, „reménykedve minden reménytelenség ellenére”. (Róm. 4.18.)

Mindig kinyilatkoztatta *Jahwe szegényeinek óhaját* és példaként tündökölt mindazoknak, kik teljes szívükkel bíznak Isten ígéreteiben. (1996.)

De a pápa nyilatkozatát nemcsak a mai csíksomlyói búcsúsoknak a „fénybe-állása” cáfolja, hanem a „múlt” is tiltakozik ellene.

Ugyanis az említett felsőbajorországi templom mennyezet-freskójának másik szögletében ott találjuk a „*Napbaöltözött Boldogasszonyunk*” ábrázolását, karján a „*Fény-Fiával*”, akit csak a júdai-keresztény egyházpolitika választott el Édesanyjától, a „mai” Szentháromságban. Így kapcsolódik egybe az ősi „avar” hiedelem a mai csíksomlyóival, melynek pünkösdi búcsúján - *felekezeti különbség nélkül* - állnak a fényben a tisztulni vágyók.

Az itt bemutatott freskón a Szűzanya - fején a koronával - *egyformán ábrázolja az „Égkirálynőt” és „Adiabene Mária pártus királyi hercegnőt” is, mert mindkettő fejére illetékes a korona.*

A pártus-hunmagyar-avar népünk hite szerinti „*Szentháromságból*”, a „*Szentlélek*” a „*Fény*” által érkezik minden hívőhöz.

Az „ősvallásunknak” alaptétele volt ez, amit a régi és még nem júdaizált latin szöveg is bizonyít. Mert így van leírva: „**FIAT LUX**” ami azt jelenti, hogy: „**LEGYEN FÉNY!**” - a Szentírást írók és fordítók ezt „*Legyen Világosság*”-ra változtatták, ami helytelen. Mert a „*Világosság*” a **Fény** által születik, mint a **Fény** teremtménye!

Ezért kell az életünket az „Égi Fény” törvényéhez igazítani és életrendünket (kalendáriumunkat) az „Égi Fény” megnyilvánulásaival egybehangolni. Jó lesz, ha itt is felfrissítjük az elfelejtetteket!-arany

Már ismerjük a „*Világ Világa Újjászületésének*” napját, a *téli Napfordulót, december 21-én. A „legnagyobb fényesség” - MITRA - napja a nyári Napforduló, június 21-én van.*

A „*Fény Szentháromságában*” az *Atya-Fiú* ünnepeit így mutatja nekünk a kozmikus rend törvénye, de ugyanekkor a „*Fény-Szűzének*” ünnepnapjait is elrendeli a tavaszi és őszi nap-éj egyenlőség napjaiban.

Azon pedig ne csodálkozzunk, hogy a „*Fény-Szentháromság*” isten-Anyjának *két ünnepe van.* - Gondoljunk a földi édesanyákra, az ő hatalmas és magasztos hivatásukra. Mert ugye: a szüléssel életet adnak. Szeretettel nevelik szülöttjeiket. Gondoskodnak a Családról, a testi-lelki szükséglet szerint. A békesség őrzői... a gonoszság elűzői. Ugyanez van az Égen is.

Március 21.: az életet adó Szűzanya ünnepe, hiszen ezzel a nappal fakad a tavasz és kezdődik az élet kibontakozása a természetben.

Szeptember 21-ével pedig megindul a hervadás, de Istenanyánk gondoskodik az élet megtartásáról és a *védelemről is,* mert a „sötétség” is elindul gonosz útján és megerősödik a Skorpió-csillagkép sugárzásával is. (Itt csak azt kívá-

297

nom megjegyezni, hogy a sémita népekről azt tanítja a hagyomány, hogy a Skorpió-csillagkép hatása befolyásolja cselekedeteiket.) Égi Boldogasszonyunkhoz - ebben az időszakban - tehát nagyon sok ima, könyörgés érkezik addig, míg Szentfia, a *Világ Világa újjászületik* a gurusúnyi fényben. Ezek a „*Fény-Szentháromságának*” ünnepei, melyeket a Világ Rendjének „naptára” ír elő az embernek. Nekünk - magyaroknak - igen szent és *magasztos a „Fény-Szentháromsága”.*

Az a „*Szentháromság*”, mely a Szentlelket a „*Fény-Atya-Fény-Szűze*” és a „*Fény-Fia*” *Egyistenségéből küldi hozzánk.* Nagyobb értékű ez minden „kereszténységnek” nevezett zsidóalapú ideológiánál, mely az **Isten-Anyát nem ismeri el a Szentháromság tagjaként!**

A *magyarság csak akkor éledhet újra,* ha visszatér az elhagyott és elfeledett Istenanyához, a *Napbaöltözött Boldogasszonyunkhoz* azzal a lelkünkben tudatosított igazsággal, hogy:

Urunk-Istenünk szuverén és megkérdőjelezhetetlen akarata, üdvtervének megvalósítására Adiabene Mária pártus királyi hercegnői választotta ki arra az isteni feladatra, hogy földi Édesanyja legyen Földre szállt Szent-Fiának, Jézusnak.”

De ezen tudatosításunknak alapja az a HIT, mely szerint *Adiabene Mária - a Fény-Szentháromságába tartozó Fény-Szűze-Istenanyáknak a földi megjelenése - inkarmációja, aki a Fény-Fiától - Szentfiától - el nem választható.* - Ezt a kozmikus történetet látják a csíksomlyói „fénybe-állók” - az ősi hagyomány igazságaként - amikor a PIRKAN bíborába öltözött Boldogasszonyunk ott - előttük - szüli meg a „Fény-Fiát” a nagy misztérium hiedelmének valóra válásakor.

Az előbbieken láttuk, hogy a Pártus Birodalom „Szentháromságának” fénye elért a bajorországi, hajdani avar települések hitvilágáig és ma is él Csíksomlyón, annak ellenére, hogy az ott miséző papok másként mondják. A néphit nem bírja lelkéből és „Szentháromságából” kizárni a „Szűzanyát”. Kutatásaink eredményeként megállapíthatjuk azt, hogy minél alaposabban végezzük a történelmi nyomozást, annál több tárgyi bizonyítékot találunk ennek a „fényben” tündöklő vallásnak, - *Jézus hitnek* - az erős létezésére vonatkozóan. De csak azért maradhatott meg a néphitben - az erős és kegyetlen inkvizíciók ellenére is - mert erős volt az „*ősi gyökér*”.

Ebben a küzdelemben, melynek „*Harc a jézusi örökségért*” címet adtam, az évezredek valósága az, hogy a nemzsidó Jézusért - a világ összes népei és nemzetei között - csak a *pártus-hunmagyar-avar nép vívott és utódaik MA is vívnak egy fizikai és ideológiai harcot* a „zsidó-Jézust” feláldozó és egyre nagyobb hatalommal bíró *látható* (egyházi) és *láthatatlan* (titkos) erőkkel. De mindig a „*Pártus Herceghez*” kell visszatérnünk *igazságunk bizonyításában, mert ő együtt van a Benne hívőkkel és visszatért a hajdan eltévedt, de megtisztult fényben állókhoz.* A „*Fény-Fia*”-ként, aki „született nekünk” úgy, amiként itt látjuk őt egy - szintén Hatrá-ban talált - kis szobron. Tenyerét feléd tartja

298

(letörték a gonoszok a jobb karját), de a pártus királyok is őt utánozzák, amikor jobb kezük tenyerét mutatják a Népnek. Ezzel nyilvánították ki karizmatikus küldetésüket, istenes szándékukat, az Istentől nyert hatalmuknak a gyakorlásában és így lett a „feléd mutatott tenyér” a tisztaság, a becsületesség és *Istenhez emelkedő lelkiség őszinte közlésének jelképe.*

Mert a tenyér vonalaiba van beírva sorsod, képességed, kötelességed és hivatásod. Érdemes megemlíteni, hogy a pártusoknál a „leánykérés” is úgy történt, hogy a „kérő” választottja elé állt és mindkét tenyerét feléje tartotta. „Tiéd a sorsom, életem” kifejezése volt ez. Az „igent” az jelentette, amikor a leány két tenyerével takarta be a fiúét. Régen volt, de hozzátartozott az „istenfiak” és „istenlánykák” vallási felfogásához. Befejezésül még azt szeretném bemutatni, hogy Jézus urunkat „Jó Pásztorként” ábrázolva is megtaláljuk

299

a Pártus Birodalomban. A „DURA-EUROPOS”-i naptemplomhoz tartozó ház faláról való a fenti festmény, melyet átveszek ide a Yale University Gallery Art közleményéből.

Nagyon érdekes itt az a rész (Jézus lába alatt), ahol az *első emberpár és a „kígyó-nélküli” Tudás Fája* van ábrázolva. Felnagyítva is közlöm, mert jól látni, amint *„mind a ketten” szakítják az „almát” a fáról*. Tehát éppen úgy, mint a sumír teremtetéstörténetben ez le van írva. De bemutatom itt az említett „Urschaling”-i templom freskóját is, amit Nagy Kálmán munkatársam szívességéből közölhetek, mert itt is a *„kígyó-nélküli” Tudás Fája* mellett állnak.

Adám és Éva, eltakarva szemérmüket valami érdekességgel, ami külön tanulmányozást igényel. Azért közlöm ezt a képet is, mert ezzel is bizonyítjuk az ősi hitnek - minden júdai befolyástól mentes - létezését. Ugyanis a kígyós Tudás-fa és a hozzá tartozó legenda a héberizmus terméke. Nem a mienk. Adjuk vissza nekik. Hiszen megtaláltuk írásban és ábrázolásban is a magunkét, a sajátunkat!

A korai kereszténység igaz történetét nem lehet megírni a Pártus Birodalom politikai és vallási körülményeinek alapos ismerete nélkül. Ugyanis:

1.) A Pártus Birodalom - helyesebben - a Pártus Monarchia Kr. e. 256-tól Kr. u. 326-ig, a mai Irak és Irán területét töltötte be és időlegesen a mai Palesztina és Szíria is hozzátartozott.

2.) Jézus tanítványai - az Apostolok - mind „Keleten”, Ázsiában - tehát itt, a Pártus Monarchia területén - hirdették Jézus Urunk igéjét. Feltétlenül hatalmas egyházpolitikai érdek fűződik ahhoz, hogy a zsidó-kereszténység tudatosan elkerüli az Apostoloknak itteni működését és munkásságukról részletes tudósítást nem ad és írásaikat nem ismerteti. Ezt az „érdeket” keressük.

Azért használjuk a „monarchia” elnevezést, mert miképpen a pártusok elődeinél - Sumériában - a „város-államok” összességének jóváhagyásával keletkezett a központi hatalom (amit ők a „négy világrész ura” titulussal fejeztek ki), ehhez hasonlóan, a Pártus Birodalom *egész területén* uralkodó *ARSÁK-dinasztia* egyesítette és uralma alá vonta e hatalmas területen létező feudális hercegségeket és kiskirályságokat. Ezeknek egyike volt a perzsa hercegség (a későbbi „szaszanidák”) és az *Adiabene királyság*. Mindezek azonban alárendeltjei voltak az „*arsacida-dinasztia négy királyának*”, akik szintén monarchikus módon uralkodtak *Örményországban, Pártiában, Indo-Pártiában és a Habdál-Hunok* (fehér-hunok) országában, a Káspi-Aral-Oxus térségben. Hogy a Pártus Monarchia zömét képező egyfajú és egynyelvű *hun-magyar-pártus nemzetség* milyen hatalmas, erős, nagyszámú és az akkori világban jól ismert volt, azt megtudhatjuk Senecca Lucius Annaeus (Kr. u. 3-65.) írásából, aki így nyilatkozott:

Az emberi genusnak fajtái vannak: a görög, a római és a pártus”.

Senecca mondását bizonyítja a rómaiak története, mert a félvilágot uraló „Római Birodalom” háromszor támadta meg hódító szándékkal a Pártus Monarchiát és „háromszor” maradtak holtan, legyőzöttek a római légiók a csatatéren. Ezek a pártus győzelmek, illetőleg római vereségek is hozzájárultak ahhoz, hogy a rómaivá lett zsidó-kereszténység történetírói igyekeznek a Pártus Birodalomról minél kevesebbet tudósítani és azt a keveset, amit közölnek, azt is a pártusok kárára teszik. Nem lehet véletlen tehát az sem, hogy a korai kereszténység történetének ismertetésében az „eltitkolás”, „elhallgatás” és a „másítás” főképpen és elsősorban az ellen indult meg, ami az *Adiabene* névhez kapcsolódik. Hiszen láthatjuk, hogy 2000 év után, csak MOST értesülünk (a régi „kiátkozás” veszélyét magunkra véve) arról, hogy Jézus Urunk édesanyja

301

Adiabene pártus királyi hercegnő volt és így az „emberfia” az eddig ún. „názáreti Jézus” - PÁRTUS HERCEG az Adiabene királyi ágból.

Az általános tudatlanságon pedig ne csodálkozzunk, mert - miként már említettem - a nyugati történészek és egyháziak, egyházpolitikai okokból, egyszerűen nem írtak a pártusokról.

Az első - nyugati - felvilágosítást Rawlinson George közli, aki 1873-ban írt nagyszerű könyvében bizonyítja azt, hogy:

A Pártus Birodalom ötszáz éven át Róma minden támadását leverte, mellyel a rómaiak az Eufratesztől keletre eső területeket akarták elfoglalni."

Pártia, a római hatalom ellenpólusa és Róma riválisa, amelyik Rómával megosztotta az akkori emberiség fölötti felségjogot."

A Pártus Birodalomban nagyobb jólét és gazdagság volt, mint amit az ember elképzelhet." (Rawlinson G.: „The Sixth Great Oriental Monarchy” /Longmann's Green and Co. London, 1873.)

Utána a német *Gutschmidt A.* (Geschichte Irans, 1888.) emlékezik a pártusokról, bemutatva a pártus uralkodók által veretett pénzeket és csak annyit ír róluk: „*hirtelen megszűnt ez a birodalom akkor, amikor a leghatalmasabb volt.*” Semmi többet. Azt akarom itt hangsúlyozni, hogy ezek a „nyugatiak” egyáltalában nem ismertetik azokat a bőséges adatokat, melyeket a régi görög, római és főleg az örmény írók szolgáltattak a Pártus Birodalom történetéről.

A mai magyar kutató szerencsésnek mondhatja magát, mert mindezeket az adatokat és írásokat összegyűjtötte *Lukácsy Kristóf* szamosújvári plébános és csodálatos alaposággal megírt könyvében közli. („A magyarok őselei, hajdan-kori nevei és lakhelyei az eredeti örmény kútfők után”, Kolozsvár, 1870.) Hallgassuk meg őt, hogy mit ír a Pártusokról:

A Parthusok, kik Nagy Sándor halála után lerázván a Syro-Macedonok igáját, urai lettek fél Ázsiának és a rómaival nagyság- és hatalomban versenyző birodalmat alkottak, 150-dik évben a keresztény számlálás előtt, az Örményeknek az Arsacidákban egy dinastiát adtak, mely az V-ik század (428) elejéig uralkodott Örményországban. Ezen időszak a történetírás korába esvén, a Parthusokról sokkal több és világosabb adatokkal szolgálhatunk a magyar régiségek kutatóinak, mint a daha, saca, massageta és más, a históriai idők előtt Örményországban lakott hun-magyar Scythákról. A nevezett népek csak némely helység és nemzetség nevekben örökítették meg emléküket Örményországban; a Parthusok emlékeivel ellenben tele Örményország, telvék nemzetünk évkönyvei, történetíróink egész sorát adják az örmény-parthus Arsacida királyoknak; ugyanazt teszik némi szakadozottsággal a görög és római történetírók. Az Arsacidák hozták rendbe és szervezték újból a már évezreddel azelőtt a hatalmas Babyloniak, Assyrok és Medusok korában fennállott, de Macedón Sándor hódításai és főképp utódainak folytonos viszázkodásai miatt zavarba jött és több királyok közt feloszlott örmény birodalmat.

Ők adtak a nemzetnek, az akkori idők és uralkodók fogalmai szerint alkotmányt; az Arsacidák korában tértek az Örmények a keresztény hitre, alattuk

nyert lendületet az örmény irodalom, ők tették le alapját azon polgárosodásnak, miveltségnek és hatalomnak, melynek Örményország azon kora századokban örvendett; szóval ők voltak alkotói azon polgári és egyházi intézményeknek, melyek, dacára azon sokféle viszontagságoknak, melyeken az örmény nemzet honában és azon kívül keresztül ment; részben máig is fennmaradtak, melyekhez a nemzet híven és vallásos kegyelettel ragaszkodik. Arsacida volt a nagy Tigranes, Arsacida Örményország nagy apostola, Sz. Gergely; Arsacida Szent Iszák pátriárcha, ki a szentírás fordítása által az örmény nyelv szabályait örök időkre megállapította, kinek idejében aranykorát érte és élte az örmény irodalom."

A bibliaolvasó plébános írása ez, melyben a következők igen fontosak:

a.) Kr. e. 150-ben a pártus Arsacida-családból származik az örmény királyoknak a dinasztiája.

b.) A történelmi idők előtt Örményország területén is *hun-magyar-szkíta népek laktak*.

Azután elmondja Arsák származását így: (220. oldal) „*Intiochus országlásának tizennegyedik évében a Párthusok a Macedonok igáját lerázták és az Euthaliták királyának fia lett királyuk, kinek nemsokára Kelet és Észak-Azsia minden népei meghódoltak.*"

A nisibi emlékirat az első és egyetlen, mely Arsakot hun-magyar királyi vérből származónak mutatja be." (227. oldal)

„*A történetírás nem emlékezik arról, hogy a Párthusok, jóllehet 500 évig urai voltak Perzsiának, ezen időszak alatt valaha a Saca, Daha, Massagéta, Hun-magyar-szkíta népekkel háborúba elegyedtek volna, sőt inkább arról tanúskodik a história, hogy legmélyebb békében éltek egymás közt a hun-magyar-szkíták és a párthusok. Hogy a Párthus-Arsacida királyi hercegek hun-skytha faj rokonaik királyi udvaraiban neveltettek..... hogy a rómaiak által kiszorított, trónvesztett Párthus-Arsacida királyok és trónkövetelők hun-magyar-skytha véreiknél találtak menedéket és segélyökkel nyerték vissza trónjaikat.*" (A 228. oldalon, hivatkozva Tacitus, Justin, Plinius, Procepius és Theophylactos írásaira.)

Fontosnak véltem e hivatkozásokkal bebizonyítani a *pártus-hunmagyar-scytha és örmény népi azonosságot*, mely a Földközi-tengertől - Anatóliát is beleértve - a Káspi-Aral-Oxus térségig, a Kaukázustól délre a Perzsa-öböl és az Indus folyóig terjedt, mert ebbe a hatalmas Pártus Moharchiába tartozott az *Adiabene királyság* is.

Sajnos erről az *Adiabene királyságról* - miképpen panaszkodtam - a nyugati írók semmit sem írnak. De a már zsidó-kereszténnyé vált örmény történészek is tartózkodó álláspontra helyezkednek és óvatosan elkerülik ezt a nevet.

Egyedül *Strabo*, a régi világ egyik legnevezetesebb földrajzi és történetírója - aki Örményországot jól ismerte - dicséretesen írva az örményekről, egyedül ő említi *ADIABENE*-t a következőképpen:

Ad Occidentem est Adiabene et mesopotamia....quamquam proprium principium habeat, nunquam Armenia adhaerescit." (De situ orbis L. XVI.) vagyis magyarul:

Nyugatra van Adiabene és Mezopotámia, mindegyik saját hercegséggel és nem tartoznak Örményországhoz."

Sokat keresgéltem olyan térkép után, melyen **Adiabene** fel van tüntetve, de csak Colledge könyvében találtam meg. (Malcolm A. Colledge: „Parthian Art.” - Cornell Univ. Pres. Ithaca NY. 1977.) Közlök egy kinagyított részletet belőle, de **ADIABENE** határait feltételesem rajzoltam be, mert csak a különféle hivatkozásokra lehet támaszkodni.

Ilyen az is, mely mondja, hogy *Edessa volt Adiabene királyság egyik fővárosa, ahol V. Abgar uralkodott* (Kr. u. 13-50) Gutschmidt kronológiája szerint és Eusebius arról tudósít, hogy „*Abgar, Edessa királya ír szemrehányó levelet*

304

Tibérius császárnak Pilátus igazságtalanságát közölve és megbotránkozva Jézus keresztre feszítése miatt". (Hist. Eccl. I. 13-15.)

Chorenei Mózes egészíti ki Eusebius közleményét a következő adatokkal:

Edessában Abgar király hatalmas könyvtárat alapított és ide hozta át a Nisib-i Naptemplom könyvtárát is... Tibérius császárhoz intézett levelének párját (másolatát), amit Jézus cselekedetei és Istensége érdekében írt, valamint egyéb leveleit is levéltárába tette." (Chorenei Mózes: „Örmények története”, 2 k. 10. és 37. f.)

A közölt adatokkal a következő feltételezéseink mondhatók valóságnak:

1.) Megtudjuk, hogy *Abgar mint Adiabene királyság uralkodója* volt Tibérius császár informátora a Jézus ellen elkövetett merénylet és a benne résztvevő személyek felderítésében. Ennek következtében vitette megbilincselve Pilátust és cinkosait, a zsinagóga hercegeit Tibérius császár Rómába - miként a közölt apokrif-evangélium azt írja.

2.) Ez az evangélium közli, hogy *Mária-Magdala Tibérius császárnál személyesen tiltakozik a Jézus ellen elkövetett merénylet miatt, mint Jézus hozzátartozója.* (Ugyanis csak hozzátartozó (testvér, szülő, vagy feleség) „hivatkozhatott” a császárra az igazság érdekében, a római törvény szerint). Mária-Magdalát tehát Abgar által megszervezett és a protokolt betartó diplomáciai küldöttség vihette el Tibérius császárhoz. Ennek következtében

3.) Abgar, mint az Adiabene királyság uralkodója *hivatalosította Mária-Magdalát Jézus Urunk hitveseként*, mert csak „*hitvesként*” tiltakozhatott ő Pontius Pilátus római helytartó igazságtalan ítélete miatt, annak legfőbb uránál.

Így lassan felderítjük az eltitkolt ügyeket és arra is kell gondolnunk, hogy a térképen feltüntetett határokon belüli városokban is ott lehettek az Adiabene királyság hercegei, mint kormányzók, uralkodók, így *KALAKH (Nimrud)* és *MOSSUL* is ilyen kormányzóság alatt állott. Teljesen hasonlóan ahhoz, miként a Pártus Monarchiához időlegesen hozzácsatolt *SAMARIA (Galilea)* is megkapta a kormányzóját annak idején, Mária édesapja - *Adiabene Nakeb herceg* - személyében. De hogy *Edessa* lehetett az elismert főváros, azt abból gyanítom, hogy az említett német Gutschmidt közöl könyvében egy uralkodási sorrendet Edessának a királyairól és itt a *VI. Abgar* (Kr. u. 71-91) után uralkodó *SANATURK-ol* (Kr. u. 91-109) kifejezetten „*King of Adiabene*”-nek (*Adiabene királyának*) nevezi.

EDESSA tehát főváros lehetett, már csak azért is, mert távol esett az esetleges örmény befolyástól, Kr. u. 242-ig, amikor is római fennhatóság alá került.

De addig - az Adiabene királyság idején - a királyi hatalom legfőbb és hivatásszerű működése arra összpontosult, hogy Jézussal - a Pártus Herceggel - a Földön véglegesített „Fény-vallás” (valószínűleg az, amit az ortodoxia akkor „Melkizedek”-i vallásnak és később „Jézusi -scythizmusnak” nevezett) legyen az alkotmányos uralkodás és boldog élet indítéka és biztosítója.

Talán azért találunk a mi évszázadunkban uralkodó zsidó-keresztényi felfogás szerint gondolkodó és nyomozó történészek között olyan irányzatot,

305

mely mindenképpen el akarja feledtetni a nemzsidó Jézushoz tartozó vallási szervezetek létezését és azt bizonyítani, hogy ez a zsidóságból indult ortodoxia már a Kr. u. I. században papokkal és püspökségekkel rendelkezett. Ezt ők azért teszik mert valószínűleg ismerik azokat az „elrejtett” okmányokat, amelyek Jézus Urunk feltámadása után igen erősen megindult „Jézus-Hitre” vonatkoznak. Ugyanis a Moussuli Szeminárium szíriológusa - *prof. A. MINGANA* - igen felkeltette a szakmabeliek érdeklődését egy általa talált régi írással már 1904-ben, mely „*ARBELA Krónikája*” néven lett ismeretes. Ez a „krónika” igen ellenséges módon ír a pártusokról, de felsorolja az egyes perzsa és Adiabene királyok uralkodási sorrendjét. A szakmabeliek többsége megállapította azt, hogy ez a „*Krónika*” *prof. Mingana hamisítása*. Ennek ellenére, igen sok „pártus-ellenes” történész hivatkozik rá, mint „forrásadatra”. (Főként DEBEVOIS. N. C. „Political History of Parthia”, 1938. c. munkájában, valamint Colledge és Frye is.) Van olyan is, aki az „*Adiabene királyi háznak a „kereszténységre” való áttérését*” írja le. (Neusner. J. 1996.: „The Conversion of the Royal House of ADIABENE to Christianity” - NUMEN Vol. XIII. Fasc. 2.). - Ezekre csak azért hivatkozom, hogy bemutassam az „*Adiabene királyság*” *tagjainak fontosságát*, mert azért folytatódik napjainkban is a hamis adatok közlése, hogy *Adiabene Mária hercegnőnek pártus származására fény ne derüljön* és maradjon csak az evangéliumi értékszellem szerinti zsidónő, akinek „Szentfia” csak annyit tud mondani:

Mi közöm hozzád asszony!” (Jn. 2., 4.)

De II. János Pál pápa is jól ismeri az „igazság” történetét és a húsvéti „ex Urbi et Orbi” kinyilatkoztatása után 1997. pünkösdkor is ezt az igazságot szolgálta. Így beszélt: „...*az evangélisták elhallgatják az igazságot Jézus (ő Krisztust mond) feltámadásának a körülményeiről.*”

E kijelentés igen vádolja az evangélistákat, mert a pápa szerint Máté-Márk-Lukács és János vagy tévedtek, vagy tudatosan változtattak a történéseken akkor, amikor a feltámadás körülményeiről és annak tanúiról hírt adnak. A pápai fogalmazás szerint - az evangéliumi írásoktól eltérően - „*minden bizonyosság szerint Jézus édesanyja - a Madonna - volt az első személy, aki előtt Krisztus megjelent.*”

De még azt is hozzáteszi II. János Pál pápa e kijelentéshez, hogy:

Az evangélisták hallgatásából még nem következik, hogy Krisztus ne jelent volna meg Máriának és inkább azokat az indokokat kell megkeresni, amik az evangélisták hallgatását motiválták. - Ha az Újtestamentum szerzői nem beszélnek Mária és a feltámadt Fia találkozásáról, annak oka az lehet, hogy egy ilyen tanúságtétel - az anyai elfogultság miatt - hihetetlen lett volna a feltámadást tagadók szemében."

1998-at írunk. A katolikus egyházfő jól ismeri Mária karizmatikus küldetését és az „anyai elfogultság” kifejezés alatt talán az ősi „Isten-Anyá - Anya-Isten” fogalmakat érti, de NEM fogalmazhat a tévedésmentes érthetőség szerint, mert a Feltámadáskor élt „feltámadás-tagadók”, a zsidó főpapok és papi

306

hercegek utódai ma is élnek és közvetlen közelében is léteznek és működnek. Erről tanúskodik az általuk irányított világsajtó, mely a pápai nyilatkozatot egyszerűen „*egyéni értelmezésnek*” minősíti és még azt is hozzáteszik, ezek a „más” nézetet valló újságírók, hogy:

....a pápai kijelentés nem újdonság, mert hasonló nézetek már az I. században is napvilágot láttak."

Pontosan ezeket a „hasonló nézeteket” kutatjuk e könyvben is, mert ezek azok az „igazságok”, melyeket keletkezésük óta eltitkol, vagy másít a zsidókeresztény egyházpolitika hatalma. És az az érdekes, hogy ez a „másítás” párhuzamosan halad a hívőknek a „*kozmosz értékrendbe*” való ébredésével, természetesen ennek az „ébredésnek” megakadályozása érdekében. Ezért változtat a római zsidó-keresztény katolicizmus - éppen most - a saját dogmatikáján is.

Egy olyan példát emelek itt ki, mely kimondatlanul és rejtett módon foglalja magába Jézus Urunk zsidó származásának további tanítását és ennek a tévhitnek „magától értetődő” elfogadását.

Vegyük elő az Új Dogmatika „szentségtanát”. Eddig a következő meghatározás bírt érvénnyel:

A Szentségek Krisztus által rendelt látható jelek, amelyek Kegyelmet közvetítenek."

Az új definíció pedig így mondja:

A Szentségek újszövetségi értelemben vett misztériumok. - A szisztematikus reflexiónál már nem hiányozhat az antropológiai megalapozás." (Átvettem: Theodor Schneider: „Handbuch der Dogmatik” magyar fordításából, Vigilia Kiadó)

Tekintve, hogy az Új Dogmatika azt írja, hogy: „*az Egyház maga is egy misztérium*”, igen nehéz megmondani azt, hogy mik is az „*újszövetségi értelemben vett misztériumok*”...? Kétségtelen tehát, hogy maga az „*egyház*” lazította fél teljesen a „szentség” fogalmát, aminek „*szisztematikus reflexiójánál az antropológiai megalapozás*”-t is hozzá kell adni. Miután erre az „*antropológiai megalapozásra*” nincs

részletes magyarázat, kétségtelen, hogy az eddigi tanítás - a Saul-Páli zsidó Jézus-Messiás lehet csak a „misztérium antropológiai megalapozása”.

A zsidó-kereszténység új dogmatikájának „új” szentségtana és a mi „Jézusi-szkítizmusunk értéktana” között az óriási különbség az, hogy *minekünk Jézus urunk valóban SZENTSÉG és nem misztérium*.

Az „*antropológiai megalapozás*” nálunk sem hiányzik, mert bizonyítjuk, hogy a Földre szállt és embertestet öltött Világ Világosságának emberi édesanyja Adiabene-Kharax Mária, pártus királyi hercegnő volt.

* * *

https://magyar-megmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/bjf_jkph09.html

A pápai újdonságok ismertetése után azonban vissza kell térnünk Abgarhoz és az Adiabene királysághoz, mely a nyugati történészek által szerkesztett térkép szerint a VAN-tó

307

....látta a káldokat, mint az örmények szomszédait... szabad és bátor népek.... a nagy perzsa királynak nem alattvalói.” (The Greek Historians. Xenophon, IV. és V. könyve.)

Csodálatosan összecseng itt a *Káld és Adiabene nevű történelem*. Mindkettő a VAN-tó partján, mindkettő Örményország szomszédságában. Ha pedig az Adiabene-királyság a „Káld-királyság” utóda lenne, vagy más név alatti *azonosa*, akkor teljesen érthető a „feltámadásban nem hívők” egyértelmű hallgatása és pontosan ennek a történelemnek a meghamisítása. Ugyanis a káldok őshona a ma *Sumeriának* nevezett „Káldea” UR és URUK városaival és véletlen lenne az, hogy a közölt térképen UR város (melyet a pártusok újra felépítettek), közelében van KHARAX, mely Mária édesanyjának *Kharax hercegnőjének családi neve, aki Adiabene Nakeb pártus királyi herceg hitvese volt. Így lett leányuk - Mária - Adiabene-Kharax királyi hercegnő.* (Majd Kharaxról is szólok részletesen.)

Most foglalkoznunk kell még *Abgar-ral*. - Az előbbi fejezetekben elmondtam, hogy Jézus Urunkhoz írt levelére a jézusi választ Taddeus tanítvány vitte, a Feltámadás után és Taddeus ott maradt és gyógyított. Azt is írtuk, hogy Taddeus testvérével, a kánáni Simonnal Perzsiában találkozott. Ezt az állítást egy papi breviárium szövege alapján írtuk, de az „Apostolok Cselekedetei” című „szentírási” szöveg (2., 9-10.) megcáfolja a „Perzsia” kifejezést, hiszen abban az időben csak Pártus Birodalom volt. Ezért mondja a hivatkozott szöveg így: „*Párthusok. médek, elamiták és kik lakoznak Mezopotámiában...*”

Eddigi írásunkban azt tételeztük fel, hogy Mária - Jézus Urunk Édesanyja - Szentfiának halotti leplét valószínűleg Hatra-ba vitte. Azért gondoltunk erre, mert HATRA pártus alapítású város, ahol hatalmas temploma volt a pártus államvallássá lett Jézus-Hitnek.

Azért gondoltunk HATRA-ra, mert 1967-68-ban a nyugati történészek is foglalkoznak ezzel a témával, „*The Kingdom of Adiabene and Hatra*” cím alatt. De Taddeusnak edessai tartózkodása és testvérének a kánáni Simonnak Edessába való átköltözése azt a lehetőséget erősíti, hogy éppen ez a kánáni Simon kísérte a szentleplet vivő Édesanyát és Mária-Magdalát Edessába, ahonnan megindult a diplomáciai összeköttetés Tibérius császárral és Mária-Magdala római császár-fogadásával végződik egyenlőre. Meg kell jól ismertetnem az olvasóval tehát ezt a tanítványt - a *kánáni Simont*.

Máté evangéliuma (10/2-4) felsorolja Jézus Urunk tanítványait és tudjuk, hogy ezekből János testvérét - Jakabot - Heródes megölette. (ApCsel. 12:2) . Az utolsónak említett Júdás kivételével a többi tanítvány kapta meg Pünkösdkor a Szentleplet, mely által váltak „*apostolokká*”.

De már Máté felsorolásában megakadt a szemem egyiken, aki *Simon a kánánita*. Jézus Urunkat környező világban, vagyis az ő ismeretkörében így már *két Simont találunk*. De a feltámasztott Lázár apja is Simon volt, és az áruló Júdás apjának neve is Simon. Tehát eddig *négy Simont* találunk Jézus

308

Ez volt a kiindulási alapom, amikor a „kánáni Simon” keresésére indultam. Az Apostolok Cselekedeteiben (8. részben) találtam „*egy Simon nevű embert*”, akiről igen konfúzus leírást ad a „szentirat”. De fontos nekünk az, hogy ez a „Simon” akkor végezte Samáriában „ördögi tudományát”, amikor „Saulus pusztítja az anyaszentegyházat, házról-házra járva, férfiakat és asszonyokat elővonszolván” (8:3) és ez a *Simon, aki „ördögi mesterkedéssel elámította a Samáriaiakat” végül is Fülöp apostollal megy együtt, és „Samária bevette az Isten ígését” általuk*. Lukács (6:15) is megemlékezik Simonról, akit „zelotesnek” neveznek. Ezt a szót úgy magyarázzák, hogy „lelkes”, de az Ap.Csel-ben közölt „ördögi tudományt” is héberül ugyanilyen jelekkel írják és jelentése „*mágus*”. - Itt pedig elértünk a kereszténység történetében egy oly fejezethez, melyet egy „könyvtárra való” tanulmány tárgyal és ennek címe: „*SIMON MÁGUS*”. De nemcsak történelmi adatokkal rendelkezünk reá vonatkozóan, hanem a legendák sokasága kíséri titokzatos alakját.

Olvassuk csak el az említett Apostolok Cselekedetei részt és az ott leírt zavaros történettel szemben a következő kérdéseket tehetjük fel:

Mit tett ez a Simon, hogy ámulatba ejtette egész Samáriát...? - Milyen természetfeletti erőt tulajdonítottak neki az ő csodálói...? - Mit követett el a saját érdekében....? - Tisztességes Jézus-követő volt-e, vagy hipokrita, vagy csaló..?

Mi volt a következménye annak, hogy a beérkező Péter és János apostolok olyan monopóliummal rendelkeztek, hogy „kézrátevással” osztották a „Szentleplet”.... és

miért volt János apostol csak csendes és hallgató szemelelője a Simon-mágussal való találkozásnak....?

Ezen igen bonyolult körülmények miatt nem lehet világosan megállapítani az itt leírt történetből a valóságot.

Tovább mentem tehát a „Simoni nyomozásban” és az „egyházatyáknak” írásait böngésztem. Meglepetéssel olvastam Eusebius-nál (Hist. II. 13. 1-8.) azt, hogy: „Simon a legnagyobb eretnekséget indította el és követői - éppen úgy, mint Marcion is - elvetették az ótestamentumot és az ördögi világ írásának tekintették.”

Justinus (Apol. 1.26.) szerint: „Egész Samária Simon - Jézusról szóló tanítását követte.”

A „Dictionary of Christian Biography (IV. 1887. 681-688. o.) George Salamon-ra való hivatkozással, „Simon mágus” fejezetben azt közli, hogy „Péter és Simon mágus közötti meg-nemértés, amit az Apostolok Cselekedete tárgyal,

309

George Salamon Simon-mágust „PAL”-nak nevezi!

* * *

Most éltettem meg Jézus Urunk bölcsességét, hogy a két Simon-ját - két hűséges tanítványát - küldetésébe iktató és kötelességet előíró „új” névvel látta el. Simon - Jona fia - lett Péter (kэфás) kőszikla és a kánáni Simon lett „PAL”.

PAL” sumer-arámi szó. Megtalálható a Deimel és Labat szótárakban a 9. sz. jelekben. Bemutatom legrégibb képjelét, mely már a Kr. e. 3. évezredben létezett és vannak írásos-agyagtáblák, melyekről leolvasható ennek szövegi jelentése. Ez mitológiai szempontból is nagyon fontos, mert az ősi „Szentháromságot” jelző képjel az alapja, amelyen az áttörő és mutató „nyíl” adja a hivatást, jelentést így: „a Szentháromságnak tanítója hirdetője”. Deimel: „hersch” = uralkodó értelemben olvassa e jelet és prof. Labat szótárában kiegészíti „dinasztia”, „királyi jelvény”, „trón”, „akadályt leküzdő” fogalmakkal. Jézus Urunk tehát hivatást adott a kánáni Simonnak „PAL” névvel az ő saját, arámi-kánáni-samar nyelvükön szólva.

Miután Saul-rabbi kisajátította, eltulajdonította a maga számára (éppolyan zsidó akaratossággal, mint ahogy saját magát „apostolnak” is nevezte), a zsidó-gyökerű és a sauli ideológiát érvényesíteni akaró „egyházatyák” mindent elkövettek, hogy a kánáni

Simon emléke úgy maradjon fenn, mint az *"ördögös Simon-mágus"* és a *Jézus Urunk által „NEKI” - Simonnak adott „PÁL”-i elhívást a zsidó-kereszténységünk alapítója - a Saul-rabbiból lett „Pál apostol” vehesse magára.*

Az ortodoxia, melyből a mai zsidó-kereszténységünk kiteljesült, igyekezett minden bizonyítékot, főleg „írást” elpusztítani, melyből ennek a kánáni Simonnak „PAL” nevét és hivatását az utókor megtudhatta volna. Ez sikerült is Saul rabbi írásainak „szentírassá” való változtatásával és ideológiájának a teljes átvételével. De most, hogy megismertük a „PAL” elnevezés lélektani jelentését és a „PAL”-i hivatást, vagyis a *„Szent-háromság védelmezését”* és ezt összehasonlítjuk mindazzal a munkássággal, amit az ortodoxia „Simon mágusról” - akiről az előbbieken kimutattuk, hogy *kánáni Simonnal azonos* - írt, megértjük Jézus Urunk jövőbelátó tervét, mellyel erre a Simonra bízta a „PAL”-i hivatást. *Simon-PAL pedig jól tudja, úrnőjében, akit Abgarhoz kísér, Jézus Édesanyjában ennek a „Szent háromságnak” második lényé, a „Fény Szüze” lakozik, hiszen ő is, Abgár is és mindenki látja, hogy szent kezének érintésével csodák keletkeznek. A vakok megint látnak és a bénák járnak. Hűséggel szolgálja őt azért is, mert jól tudja azt is, hogy a „Szent háromság” öröktől fogva létezik.*

Lukácsy által felsorolt egynyelvű és egyfajú népeknél és köztük a ma „sumernek” nevezett *mahgar, vagy káld népeknél*, - beleértve a Samáriában élőket is - a „Szent háromság” évezredes hagyomány és az általuk elképzelt

310

Teremtés történet"-ben a *TE-RAM-TU* (Teremtő Isten) fogalmát a *„kétszeri háromság” létezésével azonosítják.*

Ennek a *„kétszeri háromságnak”* a jelképe látható az emberiség első törvénykódexének, *UR-NAMMU* törvénytáblájának a homlokzatán, amit bemutatok a 49. oldalon, a teremtő erőket megszemélyesítő sumer „isten-nevekkel” együtt. Nagyon fontos ezt is tudni, mert a mai zsidó-keresztény vallástörténeti szemlélet a csaknem 500 évvel későbbi és sémi Hammurabi törvényoszlopát tanítja *„elsőnek”*. - A „szemet szeméit, fogat fogért” sémita bosszúálló vallásfelfogásban valóban az „első”, mert törvényesíti a kínzásokkal egybekötött halálbüntetést is, amit az *UR-NAMMU kódex nem ismer*. Tehát *UR-NAMMU „kétszeres háromsága”* jelképezi mindazt, amit a sumer Teremtéstörténet tanít a „kezdetről”.

Jó, ha ezt is megismerjük, mert így még jobban megértjük és hisszük Adiabene Mária karizmáját. Így kezdődik a „Tereintéstörténet” a káld írások szerint:

"Kezdetben létezett a Szellem, a Lélek és az Erő. - A nagy „EGY”-ben élt a Minden felett. - Leírhatatlan, kifejezhetetlen és elérhetetlen hatalmasságnak hittük.

Neve: „IZ”

IZ „volt” a Kezdetben és „van” örökké a Minden felett.

IZ alatt nyugodott a Csend. Mozdulatlanságában hordta az őanyagot. Az őanyagban az - ősvizet. Az ősvízben - az Élet ígérését. E három egységét is hittük.

Neve: „TEN”

Így lett nekünk a „kezdet”: IZ-TEN.”

Az „IZ-TEN” kétszeres hármasságából indul meg a *TEREMTÉS*, amit az ékiratos szöveg úgy mond el, ahogyan áldottemlékű Mór József festőművész a Képes Bibliánkban illusztrált szöveggel lemásolta. Külön oldalon bemutatom. A szöveg CHIERA, Edward: „Sumerian Epics and Myths” (The Univ. of Chicago Oriental Ist. Publ. Vol. XV. és Vol. III. 1934.) ékiratain található. A szövegben AMA PALIL-nak olvasott név. „AMA-TU-AN-KI” rövidített neve, de jelentése az „Ég és Föld szülőanyja”, aki a szentháromságban a „Fény Szüze”. A Szűz, aki első a Fény általi megtermékenyülésben.

Nagy misztériuma ez, a zsidók által „mágus”-nak nevezett papjaink igehirdetésének, mellyel az ősi hitet tanították és ez Samária-Galilea „arám” népének vallása volt. A zsidók ismerték e vallás arámi nevét is. Ezért nevezte Saul rabbi Jézus Urunkat „Melkizedek rendje szerinti főpapnak”. (Zsid. 6.20.)

MEL KIZED EK” arámi neve fonetikusán kiejtve: MILKIILU.

Írásban azonban így van:

MU-IL-KI-ILU..... „Ég és Föld Hatalmas Istene” jelentéssel.

Miután Jézus Urunk mindig így mondta: „*Én és az Atya EGY vagyunk.*” A „Fény-Atya” és a „Fény-Fia” egybetartozóan egészítik ki „Szentháromsággá” a „Fény Szűzét”.

Miután pedig a „Fény Szüze” az első megtermékenyítettség - logikus értelemben véve - tulajdonképpen ő a „Szentháromság” létrejöttének legfontosabb lény, mondhatni indítéka.

Erről az előbbi fejezetben szoltunk. Most folytassuk az ADIABENE királyság további megismerését.

Ennek a fejezetnek az elején említettem, hogy az Adiabene Királyság létezési tagadásának és meghamisításának igen nagy irodalma van. Sokan olvassák. Mivel a júdeológia és a teológia kiváló egyetemi tanárai a szerzők, e hamis adatok mennek át a köztudatba. Szükségesnek tartom tehát megismertetni az olvasóval ezeket a hamis alapokat. Kezdjük talán egy nagy kérdéssel így: létezhetett

Két zsidó király Adiabenében?

Említettem az „*Arabela Krónikái*”, a leghíresebb és legmerészebb júdai érdekű hamisítást, amelyre mindegyik - Mária Adiabene voltát elhallgató - történész hivatkozik. De van még egy ilyen szándékú régebbi munka is és ez Flavius Josephus: „*Jewish Antiquities*” című írása (Kr. u. 37-90. élt az író).

Említést találunk itt a már ismert *Adiabene Helena királynőről*, aki a „*Toledot Jesu*” szerint Jézus Urunk rokona és kortársa volt. Josephus úgy írja (XX. 37-91.) kivonatolva közlöm, hogy: „*az ADIABENE származású Helenának, aki Jeruzsálemben lakott, Monobazos nevű „valaki” volt a férje. (Ezt egyik író zsidónak ismeri, mások pedig nem írnak származásáról.) Helénának ettől a férjétől két fia született. Monobazos halála után II. Artaban arsacida pártus uralkodó megengedte, hogy Helena fia IZATES legyen király az Adiabene tartományban.*”

Itt találjuk az első hibát, mert *II. Artaban*. Kr. e. 128-124 között uralkodott a Pártus Birodalomban. Talán *III. Artabanról* (Kr. u. 12-38) lehetne szó, de itt is baj van. mert Josephus azt írja:

...mielőtt IZATES király lett, CHARACEN-ba ment, ahol felvette a zsidó vallást.”

Úgy látszik, már Josephus kezdte a „ködösítést”, mert *Characene az Eufrates deltavidékén lévő pártus tartománynak a neve. UR várostól délre és kimondottan „kaldok” lakta terület, ahol Izates nem tudta „felvenni” a zsidó vallást, mert itt zsidók nem laktak.* Hansman John szerint (*Kharax and the Karkhen* című írása (*Iranica* Atius VII. 1967. 28-56. oldal) „KHARAX” volt a központja a Pártus Birodalom ázsiai kereskedelmi hajóforgalmának és a sasanida-perzsák alatt is. Itt a Deltában voltak az ún. *Káldeus-tavak*, melyeket csatornákkal kötöttek össze a hajózás végett. Mária édesanyjának Kharax neve jelenti, hogy ő a „*Characene*” nevű, önálló pártus provincia uralkodójának a leánya volt.

De baj van az „*Izates*” névvel is. Ugyanis ezt a nevet Josephus az „*Elephantine Papirus*”-on lévő „*ZT*” kifejezésre alapítja, melynek jelentése „szabad”. Ezt a „*ZT*”-t J.T. Milik professzor „*ZL*”-nek héberesíti (*Revue Biblique* LXI. 1954. 250-251. oldal) és kimondja, hogy ez a talmudi periódus *MIDRAS-ában* „*Zeitos*”. Tacitusnál „*Ezates*”, amit a kiadó - J. Freinsheim -

Javier TEXIDOR: „The Kingdom of Adiabene and Hatra” című munkája (Berytus XVII. 1967. 68.) ügyesen hivatkozik *Khorenei Mózesre*, aki azt írja valóban, hogy:

Az Adiabene királyi család Örményországba menekült”,

de nem mondja meg Texidor, hogy mi volt az oka ennek a menekülésnek, hanem Khoreneinek, a királyi család menekülésével kapcsolatban tett írását vonatkoztatja és összekapcsolja - ugyancsak Khorenei által említett - AMADUNI-MANUYANS nevű zsidó famíliával, akiről Khorenei azt írja, hogy: „*nem tudja, miért menekültek Arméniába.*” De Texidor tovább megy és J. Neusner. „The Jews in Pagan Armenia” (JAOS. 84. 1964.) írására hivatkozik, aki a menekülőket *Monobazos* családjának ismeri fel, akik itt - Örményországban - veszik fel a kereszténységet. Indoklásban visszatérnek a nagy hamisítóhoz, *A. Mingana-hoz*, ezek azért lettek „keresztények”, mert Mingana az „Arbela Krónikában” írja: „*A Kr. u-i 2. században a mágusok kerültek hatalomra Adiabeneben.*” (A. Mingana: „Sources Syriaques I. Leipzig 1908. 12. oldal).

Azután azt írja le ebben a „krónikában” - természetesen ellenőrizhetetlen adatokkal -, hogy „Izates és testvérének az uralkodása után „három” királya volt Adiabenenek. Nares - a Zab folyó mentén, Barsemius - Hatrában és *Abgar Edessában*. „Nares és „Barsemius” neveket azonban sehol nem találunk. Így azt kell megállapítanunk, hogy a történelemhamisítók - nagy kerülő után -*mégiscsak elismerik Edessát az Adiabene királyság központjaként és annak Abgar nevű uralkodót.* (Sumer-arami nyelven AB = atya, és GAR nép. Tehát AB-GAR = a NÉP-ATYJA.)

Az itt közölt „felderített történelem” igen sok kutatást és nyomozást követelt a szerzőtől. Könyvek, tanulmányok sokaságát kellett átböngészni, mert a „félrevezetők” írásai tele vannak hivatkozásokkal és a hivatkozott munkák is mind a júdaizmust magasztaló „szakemberek” származékai. Aki nem tudja, hogy a „közös alap” - szinte „forgatókönyvként” - a hamisított „Arabela Krónika”, az beleszédül a sok útvesztőbe. Az előbbiekben közölt nyomozásunk eredményeit az alábbi megállapításokban foglalhatjuk össze és megállapíthatjuk azt, hogy a „félrevezető irodalom”:

1.) Elismeri az ADIABENE királyság létezését, de *Nakeb Adiabene palesztíniai kormányzóságát és családját egyszerűen megsemmisítik.*

2.) Az Adiabene királyság uralkodóiként olyan személyeket nevez meg, akiknek létezése történelmileg nem bizonyítható, nevük kitalált.

3.) Minden félrevezetés ellenére, végülis *kénytelenek az Edessa központit ADIABENE királyságot elismerni*, azért, mert a rómaiaknál le van írva, hogy:

Adiabene királya az Edessa-ban uralkodó VIII. Abgar, diplomáciai képviselőt küld Septimus Severus római császár udvarába Kr. u. 195-ben, miután a császár „Parthius Adiabenicus” címmel köszöntötte a független Adiabene királyságot” (Texidor)

Ezek után bizonyítottnak vehetjük azt, hogy az Adiabene királyság a Pártus Moharchiába tartozott, de a monarchia törvénye szerint az ügyeit függetlenül végezte és királyi központja *EDESSA* volt. A közölt térképen látható többi városaiban kormányzók (patesi-k) végezték az államvezetési teendőket. (A nyugati részen a Khabur folyóhoz akarták „beszorítani” a félrevezetők ennek az Izates-nek az uralmát.)

Valószínűleg számos tagja volt az Adiabene királyi dinasztiának és Khorenei szavát igaznak kell fogadnunk, hogy „Örményországba menekültek” akkor, amidőn - a Pártus Birodalom hanyatlása idején - Kr. u. 250 körül nemcsak a római megszállás veszélye következett be, hanem a sasanida-perzsák pusztítás korszaka jött, amikor a perzsák lerombolják a pártus mágus-vallás templomait. Az Adiabene-k a *Jézust-adó királyi ház tagjai tehát menekülnek*, hiszen ők az egyre erősödő júdaizmus első számú ellenségei is, a római és perzsa veszély mellett.

Az Adiabene királyi ház tagjainak szétszóródásáról külön fejezetben kell beszámolnunk, mert észak felé is mentek, nemcsak az örmények - mint vértestvérek - voltak a befogadók. A Kaukázusi szabírság már erős ebben az időben és ők is vértestvérek. De még maradjunk Edessában, ahová Szűzanyánk vitte Szentfiának halotti leplét.

Mint érdekességet megemlítem, hogy a ravennai S. Apollinare Bazilika őrzi az itt bemutatott és a Kr. u. VI. századból származó mozaikképet, az evangéliumi *három királyok* vagy ahogy a hívők mondják: a *három mágus* ábrázolásával, a pártusok nemzeti viseletében. Miután 1997-ben Reginiben megrendezett „*őskeresztény kiállítás*”-nak az 5. századból származó kőszarkofágja domborművein pontosan ilyen *öltözetűek és fővegűek a szent családdal kapcsolatos személyek*, azt mondhatjuk, hogy az *őskereszténység jól ismerte Jézus Urunknak pártus hercegi voltát*.

Ugyanezen a kiállításon volt látható a Santa Scala templomnak kápolnájából való (itt látható) *Péter és Pál*, IV. századbéli faragott mészkőből készült portréja, melyet szintén bemutatok Tábori László és Kiss Irén szívességéből.

Ez a portré ékes bizonyítéka Jézus Urunk azon elhatározásának, hogy *a két SIMON-jának a PETER és „PAL” nevekkal határozza meg a hivatását*.

De a fejek és az arcok embertanilag is meghatározzák faji származásukat, így a római egyház egyik „megszentelt” kegytárgya bizonyítja, hogy ez a „*PAL*” *bizony nem sémita*. Tehát nem lehet azonos azzal a Saul rabbival, akinek - ugyanezen a kiállításon közszemlére tett és az egyház által őrzött - „legelső portréját” a „Saul-Rabbi” című fejezetben már bemutattam.

De vegyük fel az elejtett fonalat és foglalkozzunk csak tovább az Adiabene királysággal.

Miután sikerült a Pártus Monarchiához tartozó, de önálló *ADIABENE* királyság területét és *EDESSA fővárosát* is megtalálnunk, azt hiszem, hogy az olvasó természetes következménynek fogja tekinteni azt a következtetést, mely szerint: az Adiabene királyi hercegnek - *a Pártus Jézusnak* - tanítása nemcsak a Vele együttélő Samaria-Galilea népénél talált hűséges követőkre, hanem az

.....a méd-örmény - a régi URARTU népe - a Van-tó környéki káld-uralom népe, a subar-szabírok Jézus követők lesznek anélkül, hogy valaki őket „megtérítené”. Vallásuk egyszerűen megtisztul a jézusi igazságokkal.” (Káldeától Ister-Gamig I. köt. 160. oldal).

Ide kell sorolnunk még a kaukázus felett települteket is, mert ott hun-szabír véreink laktak. Sok író „massagétáknak” nevezi őket, de csak hun-magyarok ezek, hiszen:

...a korai orosz krónikák - több évszázaddal a bizánci írók után - még a Kaukázust MAGYAR HEGYSÉGNEK hívják.” (Hodinka Antal: Orosz Évkönyvek Magyar Vonatkozásai, Budapest, 1916. 33., 68., 349. oldalak)

Ugyanezt tették Örményország hajdani lakosainak, a hun-magyar-szkitáknak Jézus korában az örményekkel együtt élő leszármazottai is, hiszen az örmény királyok is hun-arsacida királyi vérűek voltak. De Örményországban is megtaláljuk a „magyar” vonatkozásokat.

Ugyanis Örményország délnyugati részén - tehát a Van-tótól északra - állt ebben az időben „MATZAR” (Magyar) vára, amit a perzsák ellen harcoló bizánci hadsereg Kr. u. 587-ben újra felépített.” (Bobula Ida: „Sumer-Magyar Rokonság” 98. oldal).

Ennek a MATZAR (Magyar) nevű erődítménynek a létezése az örmény történészek azon adatait bizonyítja, amelyekben ők a magyarokat az örményekkel együttlakó és együttélő testvér-népnek nevezik. Sőt, a Kaukázusi „vaskapuk” építőinek is a magyar ajkú népeket (űz, szabír, guda-magyar, madzsar stb.) mondják. Azt is írják, hogy:

A kaukázus bércei felett, az Örményországgal határos Hunok-Országá fekszik és a két országot a „hun-Kapuk” választják el egymástól (mely név már a Kr. e. II. században ismeretes volt).” (Lukácsy megnevezett könyvének 104., 105., 107. oldalai)

De a Jézus-Hit követésében igen nagy szerepet játszanak ezeknek a kaukázusi területeknek szabír-magyar népei, mert - mint majd látni fogjuk - ők lesznek a minden júdaiságtól mentes „Anyajogú Szentháromságnak” egyetlen védelmezői és megtartói.

Az elmondottak után azt kell valóságnak elfogadni, hogy: az egész Pártus Birodalomban, Örményországban és az Adiabene királyság területén még Jézus Urunk életében megszilárdul és a Feltámadás után - a Pártiában működő Apostolok munkájával - tökéletesen megszerveződik az a régi hiedelem, amit a történészek „mágus-vallásnak” neveznek. Itt hangsúlyozni kell azt, hogy Jézus összes, életben maradt Apostola a Pártus Birodalom területén hirdeti Jézus Igéjét.

András - Örményországban, Taddeus és testvére „PAL” (kánáni Simon) Edessában, Tamás és Fülöp Szkítiában (a Káspi térségben és a Kaukázus felett). A többiek is itt vannak, de az ortodoxia inkvizíciója minden nyomukat megsemmisítette. A Jézus-Hitnek ez a megszilárdulása pedig évszázadokkal megelőzi azt a „kereszténységet”, amit Konstantin császár tesz „római állam-

Már tudjuk, hogy itt találták meg azt az ékiratos táblát, amelyen Jézus Urunk születésének ideje volt jövendölve és a sippári bölcsek, akik tudtak az „ég könyvében” olvasni, irányításuk szerint indultak el a kereszténységben ünnepelt *Három-Királyok* Pártiából Betlehembe köszönteni a „*gyermeket, aki született nekünk*” a *Pártus Hercegeben*.

Az Adiabene királyság uralkodói

Már tudjuk, hogy EDESSA volt az Adiabene királyság fővárosa. Nagyon nehéz a rendelkezésre álló irodalomban a Pártus Birodalmi uralkodási sorrendeket és az uralkodók neveit megtalálni, mert a monarchia hercegségeinek urait is sokszor az Arsacidák közé sorolják, vagy olyan neveket írnak, melyek értelmetlenek. Így találtam meg pl. Edessa királyai között Gutschmidt (1876) munkájában a „MA'NÚ” király nevet. Ilyen ékezettel és így nem lehet tudni, hogy a jelzet „U” hogy hangzik? - Ezt a nevet tehát „MA-RI-NA” = „Istenanya embere” jelentésűnek olvasom. Ez a név tökéletesen beleillik a hiedelembe.

Az uralkodási sorrendet kezdem azzal az Abgar-ral, aki Jézus Urunkkal volt kapcsolatban és a „Nagy” melléknevet is viselte. Tehát:

Kr. u. 13-50: V. (Nagy) ABGAR. Után a fia következik.
Kr. u. 50-57.: V. MARINA. Követi fia.
Kr. u. 57-71.: VI. MARINA, majd
Kr. u. 71-91.: VI. ABGAR. A következő király fontos a hiedelemben.
Kr. u. 91-109.: **SANATURK**, első a „**Szent Sólým**” **koronával**.
Kr. u. 109-116.: VII. ABGAR. Utána nincs pontos adatunk.
Következnek: VII. és VIII. MARINA, VIII. Abgar 212-ben, IX. Abgar és
Kr. u. 240-252.: X. ABGAR, azzal a megjegyzéssel, hogy
Kr. u. 242-től kezdve Edessa római megszállás alatt van, de a régi királyi ház tagjai nem ellenségei Rómának.

SANATURK vezeti be az Adiabene királyoknál *Jézusnak* - a Pártus Hercegnek - „*isteni kiválasztottsági emlékeként*” azt, hogy *az Adiabene ház uralkodói olyan koronát viseljenek, mely homlokukra a „Szent Sólýmot” teszi.*

Jézus Édesanyjának - Máriának - halála után vezetődött be ez a koronaviselés, de ugyanakkor a királyné fejdísz is *Mária kiválasztottságát jelképezi*. A királyné fejdíszének éke: a „*Fény-Fia*”, *aki az Adiabene királyi „szűztől” született. Így mutatják meg az Adiabene dinasztia királyai azt, hogy ők „Jézusházi” uralkodók.*

Bemutatom *SANATURK*-ot és *Feleségét* (átvettem Girschman könyvéből).

Bemutatom felnagyítva a királynénak a fejdíszét. Én úgy látom, hogy a napsugarakkal ékesített „*Fény-Fia*”, a *trónuson ülve, van ott*. Ezt a szimbolumot kétféleképpen értelmezhetjük:

1.) Ha elfogadjuk a „titkos társaságoknak” a *vérségi öröklésre* vonatkozó, „Szent-Páli” nyilatkozatát, (amit említék az előbbi fejezetben), akkor ez a *jelkép Jézus fiára emlékeztet*, akit Mária Magdalától születettnek mondanak a „titkos társaságok”. Ebben az esetben *SANATURK a Pártus Hercegnek - Jézus Urunknak - a leszármazottja lenne*.

2.) Ha viszont - szintén az előbbi fejezetben bemutatott -Hatrai szoborra gondolunk, mely azt hirdeti, hogy egy *gyermek (Jézus) születik nekünk*, akkor a királyné fejdíszén a „*Fény-Fia*” annak a „királyasszonyi kötelességnek” a parancsolója, mely a „*Jézus-házi*” *királyfiak születésére serkent*, hogy az Adiabene-dinasztia királyai - a Feléd tartott tenyerükkel - a népet boldogító uralkodásukban maradjanak meg *Jézus Király igaz és az ősi hitet megtartó utódainak sokáig, nagyon sokáig*.

De - mialatt a római uralom kegyetlensége üldözi és oroszlánok elé veti a „Chrestos-hitűeket” - a Pártos Birodalomban „*államvallássá*” lesz a Jézusi Tanítás és a „fénybeállást” megerősíti olyan nemzeti öntudat, mely hivatást érez azáltal, hogy *a Földre szállt istenfia - Pártus Hercegeként - a mi vérünkkel öltött emberi testet.*

Perdöntő bizonyítékként pedig Edessaban őrzik Jézus Urunk szemfödőjét, halotti leplét, amit az Édesanya és a Hitves vittek oda. Ott marad a lepel, szépen összehajtva úgy, hogy a fej látszik a „Mandylion”-nak nevezett ereklyének a tetején. Miután Mária és Mária-Magdala elköltöztek az égi világba, az Adiabene királyság felsorolt uralkodói őrzik. Amikor a 3. század közepén bekövetkezik a Pártus Birodalomnak a hanyatlása, megjelennek a „megszálló” rómaiak és az uralomra kerülő szászánida-perzsák is veszélyeztetik Edessát. Örményországba menekül az Adiabene (Adiabani) dinasztia,

mert itt is „Chrestos” világossága tündökölt mindaddig, míg „Világosító (Szent Gergely) - az aršacida-bahli-surena ágból - be nem vezeti a saul-páli ideológián alapuló „kereszténységet”. Ez IV. Tiridatesz (286-341) - szintén aršacida származású, örmény király - uralkodása alatt történt, aki nagy küldöttséggel látogatja meg a kereszténységet államvallássá tévő Nagy Konstantin római császárt. Kettőjük

321

kereszténysége” között az a különbség, hogy Konstantin kereszténysége - miként elmondtam - Jézus Urunkat a *„legyőzhetetlen Napistennel” azonosítja* és ez a hiedelem mentes a zsidószármazású „egyházatyák” befolyásától, mialatt az örmény-„kereszténység” már saul-páli alapú.

Így történik meg az, amit leír Agathangelos (Szent Gergely élete), hogy: *„Gergely Örményországban annak egyik végletétől a másikig hirdette az evangéliumot.”*

A mi kutatásunkban igen fontos adat az a valóság, hogy ebben az időben már létezik egy „evangéliumnak” nevezett olyan „szentírat”, mely Jézus származását nem tárgyalja, de őt már *nem „Chrestos”-nak nevezi*, mint Konstantin, hanem Saul-rabbi szerint *„Christos”-nak, aki áldozatával elviszi a világ bűneit.*

Hogy az „örmény-kereszténység” ebben az időben különbözött a rokon és testvérnépeik hiedelmétől, azt megtudjuk a közöttük létrejött „szövetségszövegből”. Ugyanis IV. Tiridatesz a „hunok szövetségeseiként” visel háborút a szaszanida-perzsákkal. E szövetség megkötéséről így tudósít *Pharbi Lázár* („Az örményeknek a perzsák ellen viselt vallási és szabadság háborúja” című könyve 113. oldalán):

A hunok a perzsák ellen szövetségre léptek az örményekkel, a szövetséget a vallások rendi esküjével erősítvén, a keresztények esküjét viszont elfogadván.”

A „szövetség” szövege tehát bizonyítja azt, hogy a Kaukázus feletti hunmagyarok nem voltak olyan „keresztények”, mint az örmények. Tehát a „keresztény” kifejezés ebben az időben náluk - az örményekre vonatkoztatva - a Saul rabbi féle zsidó-gyökerű „új vallásra” értődött. Ugyanis az ő „vallásukat” - az örményeket is erre a júdai vallásra átállító „egyházatyák” - „Jézusi-szkitizmusnak” nevezik éppen azért, mert ők „Schytiában lakoznak” és itt *András, Tamás és Fülöp* Apostolok - Jézus Urunk tanítványai - *hirdették Jézus Igéjét.*”

Amikor a „hun-magyar” elnevezést használom, Lukácsy Kristóf megnevezett könyvének 122-128. oldalain írt bizonyítékokra hivatkozom és közlöm is legfontosabb megállapításait az alábbiakban:

Az Oxus melléki massagéta és rokon schyta népekről a maga helyén elmondtam, miszerint ha azok nem Hun-Magyarok, úgy létezésük merő történelmi titok és megfejtethetetlen rejtély, és az V. század közepe táján minden nyom nélkül el kellett tűnniük a népek sorából.

A massagétáknak Kaukáziában a IV. században Kr. u. és azelőtt ismeretes a nevük - a Hunoknak neve azonban ismeretlen a görögök és rómaiak előtt. Hova lettek a IV. század után a massagéták...? - Hol lappangtak ezen idő - Kr. u. 375. - előtt a Hunok...?

Felelet: A IV. században a világtörténelem színeére lépő Hunok voltak a hajdankor massagétái, akik nem mások, mint a IV. században megjelent HUNOK.

Midőn a Hunok Kr. u. 375. után Kaukáziából felkerekedtek.... és saját nevük alatt Nyugat-Ázsia és Európa népeinek magukat bemutatták, (a történet-

322

Atila Hunjai... Kaukáziából, melynek mint láttuk, ős régi lakói és nem a chinai falak mellől jöttek Európába. Emlékük a Kr. előtti II. század óta szakadatlan előfordul Arménia évkönyveiben, hol HUN, hol MASSAGETA néven.... fegyvereiktől görögök, örmények, perzsák rettegtek,... barátságukat mindenki kereste és nagyrabecsülte.... erejük a félvilágot bámulatba és rettegésbe ejtette..... nem szükséges bizonytalan hipotézisekhez folyamodnunk eredetük és hatalmuk megfejtése végett..... a Hunoknak megjelenésekor éppen Keleten élt Szent Hieronym őket egyenesen Kaukázia bérceiből, a vaskapuk mögül, a MASSAGÉTÁK földjéről vezeti."

A Hun-Magyarok ily ismertetése után most nézzük meg, hogy miképpen kapcsolódik az Adiabene dinasztia sorsa a leírt eseményekhez.

A szászánida-perzsák uralma Kr. u. 250 körül kezdődik, a békés és jóhiszemű ARSACIDÁK legyilkolásával. Ugyanekkor indul Róma is e terület elfoglalására, miután a Pártus Birodalom ellen hiábavaló volt a sok erőlködése. Most a perzsákat támadja.

Az Adiabene dinasztia tagjai Örményországban vannak, az Edessa-ban uralkodó Abgar-ok kivételével, akik Jézus Urunk halotti leplét is ott őrzik. Így Edessa független az Adiabene dinasztia további útjától. Ugyanis „Gergely evangélizációja” valójában „ellenük” való.

Valószínűnek tartom, hogy az Adiabene uralkodók akkor szüntették meg a „Szent Sólomos Koronájuk” viselését, amikor az örményekhez költöztek. Mikor az erős Berozamad legyőzi a perzsákat és újra feltámasztja a Pártus Birodalmat, utána következő gyenge fia - Kamszár - Kr. u. 326-ban elhagyja népét, átmegy Örményországba. Felveszi az ott már megszervezett sauli-kereszténységet és „Szent Gergely kereszteli meg.” A „Chrestos”-i Adiabene dinasztia tehát tovább menekül Északra, a Hun-Magyarokhoz.

Az Adiabene király koronáján tündöklő „Szent Sólom” ettől a pillanattól kezdve a „Jézusi-schyták”-nak. a Hun-Magyaroknak a zászlait ékesíti és megjelenik a „TUR-UL”, a Rómát és Bizáncot legyőző HUN zászlókon, hirdetve az Adiabene Jézus i-dinasztia továbbélését és a Pártus Hercegnek, Jézusnak, a Földre szállt Szeretet hitvallásához való ragaszkodását.

A szintén szentté avatott *GERGELY*, *örmény püspök* nem adott semmi tiszteletet a Hun-Magyarok Jézushitének. Elindult hozzájuk a Kaukázus fölé Kr. u. 340 körül, arra a Saul-rabbi szerinti ideológiára támaszkodva, hogy *mindenki pogány*, aki nem ezt vallja. Nem vette ez a Gergely örmény püspök azt sem figyelembe, hogy a perzsák által oly csúfosan meggyilkolt arsaida-vérű *Mani* már jó idővel Gergely előtt megszervezte a „manicheus-püspökségeket” a Kaspi-Aral térségben, és Mani vallása, Jézus Urunk Apostolainak a Pártus Birodalomban végzett tanításai alapján kialakult *pártus-mágusvallás* folytatása volt, és éppen a júdai-kereszténység felett diadalmaskodott, mert hívői azt hirdették, hogy „*Mani - Jézus Urunk újabb megjelenési alakja volt.*”

323

Ez a kaukáziai Hun-Magyarokhoz is eljutott és kiegészítette a náluk régóta élő szokást, a *lelkiismeret-tükrével végzett önvizsgálatot*, amelyet most Manival, maga Jézus Urunk tanítása erősített meg.

Így bizony az örmény *Gergely térítése felbőszítette* a Hun-Magyarokat és őt, - *mint az Adiabene-Pártus Jézus ellenségét - megölték.*

Ebben a környezetben valóban otthonra talált a Saul rabbi tanaival „elrontott” örmény-kereszténység területéről ide áttelepült Adiabani (Adiabene) dinasztia és nem véletlen, hogy az a Hun-Magyar történelem leggyengébben felderített időszaka. Csupán annyit tudunk, hogy a kései írók a Kaukázus feletti területet nevezik *DAN-TU-MAGYARIA* néven, de az Adiabani dinasztiára vonatkozólag csak feltételezésekkel rendelkezünk.

Egyetlen biztos adatunk az, hogy ezeknek a *Hun-Magyaroknak nemzeti jelvényük a TUR-UL-nak nevezett „Szent Sólyom” és „Turulos” zászlóikat* látja a már júdai-kereszténnyé lett Európa Galliától Rómáig és Bizáncig. Ha pedig az akkori világ urára - *ATILLARA* - visszanézünk, az ő egyéniségének méltóságos egyszerűségében, igénytelenségében és igazságos ítéleteiben a *Jézusi tanok követését fedezhetjük fel.*

De azt is hozzá kell tennünk, hogy az ő címere is a TURUL volt!

A „*TURUL*” pedig így mutatkozik meg a Kárpát-medencében államot alkotó magyarok egyik krónikájában. Idézek Anonymus (Pósa mester) krónikájából:

Az Úr megtestesülésének 819. esztendejében ÜGEK, aki MAGOG király nemzetségéből származott, feleségül vette DANTUMAGYARIA EUNEDUBELIANUS nevű királyának EMESE nevű leányát, akitől fia született. Csodás eset miatt nevezték e fiút ÁLMOS-nak, mert anyjának - EMESÉNEK - Isteni látomásakor a „Turul-madár” jelent meg álmában, mintegy rászállva - teherbe ejtette őt.”

Ma már tudjuk, hogy ennek a krónikának az írója júdai-keresztény pap volt, akinél Dantumagaria királyának neve latinizált formában, „*Eunedube-lianus-endobilia*” írással jelenik meg, amit aztán a „fordítók” „*önedbeli, EUDIA-beli, ENOD-beli*” formában igyekeznek visszaadni. E sorok írója azonosítja ezeket a latinizált és átformált neveket az „*ADIA-BANI*” dinasztia nevével.

Ugyanis a magyar nyelvben a „-bani”, vagy „-beni” határozóesetet mutató ragok értelme azonos.

Az „Eudia”, vagy „Öned” pedig nem más, mint az „ADIA” névnek a tudatos torzítása. Határozottan állíthatjuk tehát azt, hogy:

A Jézusi ADIA-BANI dinasztia leszármazottja volt Dantumagaria királya, EMESE édesapja és így tőle származik az Álmos-Árpádi magyar királyi ház, Jézus Urunk - az Adiabani pártus királyi herceg dinasztiájának - minden megszakítás nélküli - folytatása és vérutódja!

Ezt sejteti az említett Anonymus-i Krónika is, amikor így ír:

EMESE úgy látta, hogy méhéből forrás fakad és ágyékából dicső királyok származnak."

324

Ezt a csodálatos látomást a krónikaíró zsidó-keresztény pap saját hitbeli felfogása szerint tudósítja azzal a kifejezéssel, hogy:

...a Hun-Magyarok „egyetlen szentje” - a TURUL - akiben ők igazából Jézus Urunkat látták és tisztelték - „teherbe ejtette” EMESE-T."

Ha egy parányi „magyar-szeretet” lett volna a krónikás szívében, talán úgy kellett volna írnia, hogy „áldott állapotúvá” tette, hiszen ez a „látomás” nagyon hasonlít Mária Szűzanyánk „szepelőtelen fogantatásának” a csodájához és Emesét (mely név sumer nyelven „főpapnőt” jelent) a Magyarok Nagyasszonyának földi megszemélyesítőjévé teszi!

Idé illeszttem boldogemlékü Mór József festőművész csodálatos ihletésű ábrázolását, melyben bemutatja nekünk Emesének a TURUL általi fogantatását, melyet maga a történelem igazol, hiszen „ágyékából valóban dicső Jézusházi királyok származtak!"

Azért írom, hogy „*Jézus-házi*” királyok voltak, mert ebből a dinasztiából „*huszonhárom*” magyar uralkodó származott, de „*huszonkettő*” - gyilkosság áldozata lett abban a küzdelemben, amit leírtam a „*Harc a Jézusi örökségért*” című fejezetben.

Ennek a „huszonkettő” Jézus-házi (Árpád-házi) királynak erőszakos halálát nagyszerűen leírja Grandpierre K. Endre: „Királygyilkosságok” című könyvében. (Titokfejtő Könyvkiadó, Budapest. 1991.)

Hogy az olvasót meggyőzzem az itt közölt történelmi igazságról, bemutatom az Adiabani-Pártus és a magyar Árpád-házi királyoknak az *embertani azonosságát* is.

A Kárpát-medencei államalapításnak „ezeregyszázadik” évét 1996-ban megünneplő Magyar Népnak királyi koronáját mutatjuk itt be, mely a hagyomány szerint „ezer” éves múltra tekint vissza. Hatalmas vasládában őrizte a „koronaország”-nek nevezett szervezet, melynek igen méltóságos fője a „koronaőr”

Ezt a királyi koronát a Magyar Nép *szakrálisnak hitte és szentnek tekintette*. Csak a királyok koronázása alkalmával került elő a vasládából azok szeme elé, akik a „koronázás” magasztos és kozmikus ihletettségű ünnepségének szemlélői voltak.

A „Magyar Királyság” államrendjét 1945-ben szüntette meg a Magyarországot megszálló szovjet-hatalom által felállított kommunista kormányzat. A „koronaőrség” Ausztria földjére menekítette a „Szentkoronát”. Innen az

328

A „köztársasági” uralkodók azonban 1983-ban megengedték, hogy egy fizikusokból, mérnökökből, ötvösökből, aranyművesekből és művészettörténészekből összeállított bizottság *szakmai vizsgálat alá vegye a „Szentkoronát”*.

A szakemberekből összeállított bizottság szakvéleménye szerint: *„a magyar Szentkorona mérnöki és ötvösművészeti szempontból egységesen tervezett és kivitelezett, mesteri ötvösmű, mely az egységét megbontó és brutálisan végzett ötvösi beavatkozást szenvedett.”*

Ennek a változást okozó beavatkozásnak idejét azonban megállapítani nem tudták. Éppen e változtatás miatt keletkezett mostani „Szentkorona” - melyen az *Atya-Isten* (Pantokrator) és *Jézus Urunk zománcképe főhelyre illesztetten található* - eredetére vonatkozóan egy könyvtárat betöltő hipotézis áll rendelkezésre. A legtöbbje ezeknek a zsidó-kereszténységet a Magyar Népre kényszerítő I. István (1000-1038) ún. „apostoli” királlyal hozzák kapcsolatba, akit a római judeo-keresztények „Szent Istvánként” tisztelnek, annak ellenére, hogy szentté-avatási bullája Rómában nem található.

Az „eredet-kérdés” tehát régebbi időben vizsgálendő és ennek érdekében e sorok írója *„A magyar Szentkorona arányrendszerének és mitológiájának közel-keleti kozmológikus vonatkozásai”* (1986.) című tanulmányában kimutatja, hogy a „Szentkorona” díszítő szerkezetében a *NAP, HOLD, MERKÚR és VÉNUSZ kalendáriumok alapszámái* találhatóak meg.

Éppen ezek a „közel-keleti” vonatkozások ösztönöznek minket arra, hogy e „Szentkoronának” a *Jézusi-Adiabene dinasztiához való kapcsolódását feltételezzük, az „Atya-Anya-Fiú” Szentháromságnak zománcképeken történt ábrázolása következtében.*

Indulási ütemként idézzük itt az egyik korona-szakértő, aranyműves-ötvös könyvében talált adatokat. (Csomor Lajos: *„Őfelsége a Magyar Szentkorona”* / Székesfehérvár, 1996.) íme az idézet:

....a Szent-Korona tengelyében lévő harmadik központi képnek szintén Isteni rangú személyt kell ábrázolni.”

.....a magyar kereszténység a pártus birodalomban, illetve annak vonzáskörében, még az apostolok korában kezdődött és így a magyar Szűz-Mária tisztelet az apostolok korába nyúlik vissza.”

.....Szűz-Máriának, a Magyarok Nagyasszonya és a Magyarok Királynéjaként való tisztelete igen régi gyökerű, és a párthus-hun korba, vagyis a kereszténység kezdeti időszakába nyúlik vissza."

Jézus párthus királyként jelenik meg a Szentkoronán." „Ez a művészeti hagyomány a párthusok keresztény művészetéből a kaukázusi keresztény művészetbe került és ott találkozott az ugyancsak párthus hagyományokkal rendelkező, hun megrendelő igénnyel. Ebből a találkozásból született meg a Magyar Szentkorona zománcképeinek sorozata."

329

A Szentkorona hunkori, kaukázusi szabír-magyar ötvösniühely munkája."

Egy keresztény szabír-magyar-hun nagykirály - akit mondai nevén Hunornak nevezünk - megrendelésére készítették."

Csomor Lajos fenti megállapításai *kizárólag szakmai ismereteken* alapulnak és így nagyon beleillenek a mi kutatási irányunkba.

Ezeket a megállapításokat ő a *pártus-kereszténység ismerete nélkül* teszi, anélkül, hogy eltávolodna a zsidó-keresztény vallási felfogástól. Éppen ezért értékesek részünkre a fent idézett adatai. Ugyanis - könyvéből látjuk, hogy - teljesen ismeretlen előtte mindaz, amit az előbbi fejezetben tárgyalunk, vagyis az *Adiabene dinasztia létezése és átköltözése a szabírok országába - Dantumagariába*.

A dinasztiaival együtt áttelepült mágus-papok és az előttük működő „manicheus” térítőik tanítása szerint a Kaukázus feletti Hun-Magyar-Szabír népeink hitvilágának alapja a „Fény-Szentháromsága” volt, ahol a „Fény-Atya” mellett - a Konstantin által elrendelt római államvallásban is „legyőzhetetlen Istennek” tartott - „Fény-Fiú”, Jézus Chrestos mellé a szeplőtelenül fogant Adiabene Mária - Jézus Urunk Édesanyja - lett „Fény-Szüzeként”, a Szentlelket adó „Szentháromságban” létezőnek tudatosítva. Pontosan úgy, amint Csomor - „a Szent Korona tengelyében lévő harmadik központi képén is Isteni-rangú személynek ábrázolását” feltételezte. De a jeles szakember túlmént a feltételezésen, mert megtalálta azt a zománcképet, mely a Szent Koronán a „párthus királyként” megjelenő Jézus zománcképábrázolásának a párja.

A „khakhul-i Triptichonon fedezte fel megcsonkított állapotban. Ide illeszttem könyvének 564. oldaláról.

Csomor kutatási eredményei a zománcképekkel bizonyítják Szűz-Máriának és Jézus Urunknak pártus származását, mert nemcsak a ruharedőik azonosak az ábrázolásban, hanem jobb tenyerüket is úgy tartják feléd, amiként a pártus királyok és miként a „Fény-Atya” ősi, sumír neve - a már említett PA-SU-ULLU - jelenti azt, hogy a nyári napforduló utolsó napereje nem más, mint a „Fény-Atya” két kezének Feléd tartott két áldó tenyere. A földi hatalom fénye csak „egy” tenyérből árad!

Így mi is azt valljuk, hogy a Magyar Szentkorona eredete valóban a Pártus-Hun-Magyar népnél keresendő. De bizonyítani tudjuk, hogy ennek a Szentkoronának alkotói, a mi Pártus-Hun-Magyar-Szabír őseink nem voltak zsidókeresztény „katolikusok”, hanem azok az „eretnekek”, akiknek a hitét a zsidószármazású „egyházatyák” (mint Ephiphanius is) csak „*Jézusi szkítizmusnak*” nevezik.

Ugyanis ők a mi népeinket csak „scytha” néven ismerték. Ezért tanítja a római egyháztörténelem, hogy „*András és Fülöp apostolok voltak a scythák megtérítői.*” Mivel a szabírokat is a „scyták” közé sorolják, egy nagyon érdekes történeti adattal tudjuk bizonyítani a szabírok „*Atya-Anyá-Fiú*” *Szentháromságát*. Így mondja az egyháztörténelem:

*LEONTIUS *szabír* szerzetes harmadmagával felkeresi HORMISDAS pápát és azt kéri tőle, hogy a nesztoriánusokkal és a neofizitákkal szemben fogadja el a szkíták*

hittételét - a híres „UNUS EX TRINITATE PASSUS CARNE”-t, vagyis azt, hogy az „ATYA-ANYA-FIÚ” Szentháromságból EGY testileg szenvedett.”

Ez a történelmi valóság bizonyítja, hogy a szabírok Szentháromsága pontosan az, ami a Szentkoronán eredetileg ábrázolva volt, az „Atya-Anya-Fiú” és NEM az „Atya-Fiú-Szentíélek”.

A szabírok azért fordultak a pápához, mert a „katholikus” római, zsidókereszténység hittételei 400 éven át semmiféle „Szűzanya-tiszteletet” nem tartalmaztak. A két náicei zsinat (325. és 327. évi) jegyzőkönyveinek eredeti példányai nem tartalmazzák a következőket:

- 1.) a „Szűztől” való születést
- 2.) Poncius Pilátus alatti keresztre feszítést, és
- 3.) a zsidóság Tórájának (a mai ószövetségnek) az elfogadását, vagyis kanonizációját.

Ezek a hittételek mind később és utólag lettek rájegyezve az eredeti jegyzőkönyvre.

A Szentkoronán, eredeti állapotában és átalakítása előtt az ATYA-ANYA-FIÚ Szentháromság ábrázolásán kívül a következő zománcképeket találjuk: „nyolc” apostolét, akik a Pártus Birodalomban tanítottak,

négy” mártír és

négy” arkangyal.

Miután az apostolok között „Paulus” is ott van, feltesszük a perdöntő nagy kérdést:

Kit ábrázol Szentkoronánk „PAULUS” zománcképe...?

Csomor Lajos nagyszerű könyve szerint a zsidó-kereszténységünknek „Szent-Pálját” - a hajdani Saul rabbit. Miként az előbbi fejezetben ismertettem, Szentkoronánkon rögzített „Fényatya-Fényszüze-Fényfia” vagyis „Pantokrator Adiabene Szűzmária pártus hercegnő és Jézusunk Szentháromsága” mellett Saul rabbi nem ábrázolható!

Azért is tiltakozunk a Saul rabbiból önkényesen lett „Pál apostol”-nak a Szentkoronán való felismerése ellen, mert a „Saul rabbi” című fejezetünkben bemutattuk a római egyház által őrzött, falra festett, V. századbéli portréját. Ez pedig igen MÁS, mint a zománckép „Pál”-ja.

Bemutatom itt Csomor Lajos nagyszerű könyvének 370. oldalán közölt 31. rajzot, mely PAULUS zománcképét mutatja, összehasonlítva Péter, András, Tamás, Fülöp, Jakab, János apostolok képrajzaival. „Pál” képe alatt az alábbi szöveget olvashatjuk:

Ha Szent Pál képét összehasonlítjuk a többi apostol képével azt látjuk, hogy Szt. Pálnak és Szt. Jánosnak zsidó szakálla van, a többieket viszont pártus szakállal és hajviselettel ábrázolták.”

Megvizsgálva Szent Pálnak szakállát, feltűnt nekem az a különlegessége, hogy „háromágú”.

Ilyen „zsidó szakállt” még nem láttam sem képen, sem a zsidókat ábrázoló szobrokon. De - ha ennek a *PAULUS* ábrázolásnak „zsidó-szakáll” megkülönbözteti a Saul rabbit, mint „Szent Pált”, és így különíti el a többi apostoltól, akkor - gondoltam - itt Saul rabbi ábrázolása valószínűleg - Szentkoronánk készítésének idejében jól ismert - zsidó vallási előírások szerint való.

Előkerestem az „ó-szövetség” (Tóra) erre vonatkozó rendelkezéseit és meglepetéssel olvasom a „törvénykönyvben” így:

A ti hajaitokat kerekdedre ne vágjátok, szakállad végét se csúfítsd el” (Móz 111.19/27.) ...és

...szakálluk szélét le ne messék” (MÓZ.III. 21./5.)

Ezek szerint a mozaikkép Paulusának *nincs zsidó szakáll, hiszen a széle „háromszorosan” he van metszve*. De miért „háromrészes” ez a szakáll?

Itt valamit jelent ez a „három”-ág. Különösen azért gondolok „rejteki” közlésre, mert *Paulus feje* mellett, mindkét oldalon *olyan sólyom-madarakat látunk, mint az alatta lévő Szent András feje mellett van*.

János mozaikképén is ott vannak ezek a sólymok, mindegyik előtt egy kereszt-jelképpel. (Mintha Keresztelő Szent Jánosra emlékeztetne.)

Úgy gondoltam, hogy Saul rabbi idejében a „*Fénymadárként*” tisztelt „sólyom”, mely az egyiptomi „OSIRIS-ISIS-HORUS” fény-szenstháromságban magát a „Fény-Fiát” - Horust - jelképezte, semmiképpen nem díszítheti annak a Paulusnak a zománcképét, aki Saul rabbiból lett Pál apostollá. Megerősítette ezt a feltételezésemet „Petrus” mozaikképe, ahol hasonló díszítési szimbólumként „oroszlánokat” találunk.

A pártus-hun-szabír máguspapjaink, akik mentesek voltak minden zsidó és „ó-szövetséges” befolyástól, nagyon jól tudták, hogy *kánáni Simon kapta Jézus Urunktól a „PAL” nevet. Így a Szentkoronánk „Paulus” mozaik-képe NEM a Saul rabbiból lett, zsidó-keresztény Pált ábrázolja, hanem Pál Apostolt, a kánáni Simont, aki Pünkösdkor megkapta a Szentlelket*. - De a szakállával is valószínűleg a „három betűs” nevét kívánták kifejezni mágus-papötvöseink, akiknek feladatuk a szent hagyományoknak az ötvösművészeti termékeken való megörökítése és szimbolikus közlése - a „rejteki” nyelvet tartalmazó ábrázolások útján.

Így a „háromrészes szakállról” is „P-A-L” név olvasható le és ezt a beavatottak valóban így olvassák le a zománcképről, míg a profánoknak ez érthetetlen. A katolikus kiértékelés pedig úgy simít mindent a zsidó-kereszténységhez - ahogy lehet. Maradjunk csak meg a *pártus-kereszténységünk zsidómentes szemléletében és akkor valóban megmutat minden Igazságot Őfelsége a Szentkoronánk*.

Végtelenül sajnálom, hogy a Szentkoronával foglalkozó tudósaink (beleértve Pap Gábor és dr. Bakay Kornél kollegáimat is), Szentkoronánknak a magyarsághoz való érkezési időpontját I. István, vagyis Szent István királyhoz csatolják. Ahhoz a királyhoz, aki a római zsidó-kereszténységgel „gyalázatos szolgaságba” süllyesztette a nemes és szabadnak született magyar

334

Nem akarják tudomásul venni azt a rideg valóságot, hogy: *„...a zsidó-kereszténység kiteszította az Istenanyát a Szentháromságból és helyette a „Szentlelket” tette be.”*

A „Fényvilág” öskereszténységétől teljesen idegen ez a felfogás. Az „Istenanyát” is magába foglaló „Szentháromságot” ábrázoló királyi korona „eretnek” *kegy(telen)tárgynak* minősül a zsidó-kereszténység inkvizíciós rendszerében.

Ha ez a Szentkorona a nyugat-római zsidó-keresztény birodalomhoz, vagy annak valamelyik „hatalmasához” került volna, ugyanúgy szétszaggaták, szétszerelték volna a „nyugatiak”, amiként a manicheus és Jézus-hitű, a volt Pártus Birodalomból a Kárpát-medencébe áttelepült *avaroktól (kangaroktól)* elrabolt kegytárgy-kincsekkel tették.

De még egy másik „rejteki” üzenetet is felfedezhetünk *Pál Apostol* zománcképén.

Nézzük meg a *Paulus* feliratot a kép felett. Láthatjuk, hogy itt *kétféle „U” betűt találunk*.

Én a Szentkorona alkotóinak üzenetét érzem itt. Mintha azt mondanánk: *Vigyázz!... Ez az igazi „PAL” és nem Saul rabbi*. Ugyanis az „alkotók” idejében már igen hathatósan működött a saul-páli ortodoxia „eretnek-irtó” mozgalma. A zománcképeken *PAL ugyanúgy, pártus módra tartja feléd tenyerét, mint Jézus Urunk és Édesanyja, a Fény-Szüze*.

Tehát az említett, kiváló koronakutatónk Csomor is önmagának mond ellent, amidőn elfogadja a zsidó-kereszténység patriarkális szentháromságát tanulmányának alapjaként, de ugyanakkor - Szentkoronánk eredeti alakjának és formájának ábrázolásánál - (mint az előbbi rajzán bemutatja) - a „*Szentlelket*” egy égből lecsapó madárral jelképezi.

Ezt a „madarat” ő, - a Saul-páli ideológiát tükröző és ki tudja hányszor átírt és átjavított evangéliumok szelleme szerint - „*galambnak*” nevezi, de csak a *sólyom-madár csap így le*, miként rajzán látható, galamb sohasem.

Helyesnek véljük Csomor Lajos megállapításait és hisszük, hogy Szentkoronánk eredeti állapotát a valóságnak megfelelően állítja elénk. *A sólymot - mint a Szentlélek jelképes hordozóját - azért javasoljuk úgy, mint a Szerző azt feltüntette, mert Csomor Lajos a „pártus kereszténység” szellemi hatását nevezi meg a Szentkoronánk ötvösművészeti forrásaként.*

A szabír-hun-pártus-magyar ötvösök nemcsak „szakmájuk mesterei” voltak, hanem a *mágusok papi rendjének az egyik és talán legfontosabb tudósai, akik aranyba, ezüstbe, ékszerekbe rejtették el az ősi hagyományt*, amit a „feszítsd meg”-et kiáltó gonoszok ma is el akarnak pusztítani.

Csodálatos üzenetük legfontosabbját éppen „Szentkoronánk” tolmácsolja nekünk, de az „*üzenet*” megismeréséhez, megértéséhez csak akkor jutunk, *ha az ő hitvilágukat ismerjük és e hitvilág lelkiségével olvassuk le Szentkoronánkról - a rejteki módszerrel - az utódoknak hagyott Isteni Kinyilatkoztatásokat.* Arra gondoljunk, hogy ők nagyon jól tudták, hogy a Saul-páli ortodoxia „eretnek-sorsot” szánt az ő életüknek, írásaiknak és igazuk volt, mert a mi zsidó-kereszténységünk - a mai napig - tüzzel-vassal pusztít mindent, ami „*pártus hagyaték*”.

Nézzük csak azt a mai felháborodást, amin a zsidó-keresztény egyházak papjai (sokszor igen csúf szavak kíséretében) tiltakoznak azon „felfedezés” ellen, hogy *Szűzmáriánk-Nagyboldogasszonyunk nem volt zsidó, hanem Adiabene-Kharax pártus királyi hercegnő és így - miként Csomor Lajos is írta - „Jézus Urunk pártus királyként” jelenik meg a világtörténelem színpadán..... és a Szentkoronánkon is - a Pártus Szentháromságban. Ez a Szentlelket tartalmazó „Pártus Szentháromság” - „Fény-Átya - Fény- Szüze - Fény-Fia” pedig Szentkoronánkon díszlik a csodás zománcképein és ezért lett „Őfelsége” a Szentkoronánk.*

336

A Szentkorona története

Erre vonatkozólag már említettem a hipotézisek sokaságát. Ugyanis e témakörben mindenki csak „találgat”.

Amit itt most leírok, azt az olvasó veheti egy extraszenzorális érzékelésnek, a felső világból kapott, múltunkra vonatkozó, tér és idő által nem korlátozott történelmi információnak, egy újabb hipotézisnek, vagy - ha úgy véli - forgatókönyvnek is. Én úgy látom, hogy:

A magyarok Szentkoronáját a Jézusi Adiabene (Adiabani) dinasztia rendeletére készítették!”

Az „alkotók” valóban a Kaukázus feletti területen települt ötvös máguspapjaink. A készítés „indoka” nem a szakrális királyság ábrázolása, hanem a *„Fény-Atya - Fény-Szüze - Fény-Fia Szentháromságának a megörökítése.”*

A „megörökítés” parancsa pedig elrendelte, hogy *ennek a Szentháromságnak ábrázolása Jézus Urunk azon tanítványainak társaságában történjen, akik ezt tanították, a lelkekbe ültették és azok is ott legyenek, akik életükkel fizettek e Szentháromság vélelmezésében.*

Más kutatók is megérezték, rájöttek, hogy az így elkészített korona *Atilla nagykirályunk* birtokában is volt, *de fejét sohasem ékesítette.* Ugyanis Atilla bölcsen tudta, hogy Róma és Bizánc intrikájának a Szentkorona elpusztítása a legfontosabb feladatává lenne, ha létezéséről tudomást szereznének. Ezért őrizte titkosan a vasládában. De volt egy másik indoka is a titoktartásra, hiszen a kényszer-szövetségének gótjai valóban istentelen vandálok voltak.

Miután Atillát és hitvesét Önögész meggyilkolta, fiainak első és legfontosabb feladata a Szentkoronának biztos helyre való menekítése volt. Atilla legkisebb fiáról - *Irnik-Csabáról* - azért nem tudunk semmi biztosat, mert *az ő feladata volt a Szentkorona menekítése.*

Róma és Bizánc között *EDESSA* volt a legbiztosabb hely erre a célra, mert ott volt elrejtve Jézus Urunk halotti leple. Edessa ugyan a Kelet-Római Birodalom fennhatóságához tartozott, de - mint kis városállam - saját uralkodója adót fizetett Bizáncnak az önállóságáért. *Ide vitte CSABA a Szentkoronát és Jézus Urunk halotti leplét is betették a Szentkorona vasládájába, azzal mintegy „betakarva” a Szentkoronát és a vasláda - a két karizmatikus szentséggel - befalazásra került.* Ennél a „befalazási” elrejtésnél az Arsacida dinasztiából származó örmény király is jelen volt. Az örmény uralkodók tehát, mint „beavatottak”, tudomással bírtak arról, hogy Jézus Urunk halotti leple hol van elrejtve, de *azt a titkot nem fedték fel előttük, hogy a vasládában a „Fény-Szüzét” is magában foglaló Szent háromságú Szentkorona is benne van.* Az örmény uralkodók úgy tudták, hogy a befalazott vasládában *csak Jézus Urunk halotti leple van és ez nekik is „szent” volt,* annak ellenére, hogy az örménykereszténység is már az „ortodoxia” által bevezetett „Christosi” ideológiát vallotta.

Múltak az évek és a bizánci trónra is olyan uralkodók kerültek, kik az örmény-ágon nyert *arsacida* származásukra büszkék voltak. Ezek „beavatottak”

337

Miután az iszlám Észak felé való terjeszkedése és területfoglalása miatt Edessa már nem volt biztos hely a „halotti lepel” részére, *Leo, bizánci császár 944 augusztus 15-én hadsereget küld Edessába és Bizáncba hozatja a „vasládát”,* abban a hitben, hogy a vasládában *csak Jézus Urunk halotti leple van.*

A „szent ereklyét” tehát most Bizánc őrzi, bezárva a régi vasládába. Megint századok telnek el így, de a „Felső Világ” úgy akarta, hogy egy magyar királyfi, akit majd **III.**

Bélaként köszönhetünk a magyar trónon (1172-1196), ifjúkorában Bizáncban nevelkedjen. Itt ő megtudta, hogy Jézus Urunk halotti leple a császár őrizetében van.

Mint minden fiatal, ő is tudni és ismerni akart mindent és megtalálta a módját annak, hogy *a féltve őrzött vas ládába belenézzen és a halotti lepel alatt megtalálta a „Jézus-házi” Szentkoronát, az „Atya-Anya-Fiú Szentháromság” zománcképeivel.*

Nagyon sokáig titokban tartotta ezt a felfedezését. Bár a bizánciak szerették volna őt a saját császárukként tisztelni, ő mégis a magyar trónt foglalja el. Meghásasodik. Feleségül veszi VII. Lajos francia király leányát, akitől három gyermeke születik: **Mária-Margit, Imre és Endre.** Az „első”, akinek a nagy titkot elárulja, az a gyönyörű leánya, aki már 16 éves. Mária-Margit látni akarja a halotti leplet is és a Szentkoronát is. Együtt mennek meglátogatni a jó ismerős, de már megöregedett II. Izsák-Angelus nevű bizánci császárt és itt - talán egy új fejezetet is nyithatunk a történesek elbeszélésében, e címmel:

Egy királyi szüzet a Szentkoronáért”.

Mária-Margit apja lánya volt és hitt a Jézus-házi örökségben. Abban, hogy *Jézus nem Christos, hanem Chrestos, a Földre szállt SZERETET és Jézus Urunk Édesanyja valóban a „Fény-Szüze” Istenanyának a földi megtestesülése.* Tehát nem lett zsidó-keresztény a magyarországi, idegen papság befolyása és tanítása ellenére sem.

Amikor Jézus Urunk halotti leplét kezébe vette, azt kiterítették és meglátta rajta Jézus Urunkat valóságosan, az elhivatottság szilárdságával kijelentette apja és a bizánci császár előtt, hogy *ezt a jézusi ereklét ő fogja őrizni. Hajlandó volt Bizáncban maradni császárnénak azzal a feltétellel, hogy a császár - a „lepel” alatt talált Szentkoronát, a vasládával együtt - átadja édesapjának, a magyarok királyának. Így maradt Mária-Margit Bizáncban, nem a „császár”, hanem Jézus Urunk szolgálatában és III. Béla király vitte a „Fény-Szentháromságának Szentkoronáját” Magyarországra.*

III. Béla királyunk első dolga az volt. hogy *megszervezte és szolgálati szabályzattal ellátta a „koronaőrseget”,* mely szervezetnek a parancsnokául legmegbízhatóbb és az idegen vallást szívből megvető bizalmi emberét nevezte ki „koronaőr” méltóságnak.

338

A „koronaőrség” pompás egyenruhában éjjel-nappal őrizte a vasládában tartott Szentkoronát, melynek külön „szentélyt építettek. Ennek a szentélynek épülete volt egyszersmind a koronaőrség szálláshelye (laktanyája) is.

Törvénnyé lett iktatva, hogy:

A Szentkoronát csak a királyi koronázások alkalmával lehet ládjából kivenni és azt csak a „koronaőr” foghatja kézbe, ő teszi a király fejére és a szertartás után ugyancsak ő helyezi vissza a ládába.”

III. Béla azt is törvénybe iktatta, hogy a „koronaőr”-i méltóságba csak olyan személy nevezhető ki, aki ebben a szervezetben munkálkodott. Tehát III. Béla a „koronaőrséget” egy titkokat őrző, valójában „titkos társasággá” alakította és ez így is maradt nagyon sokáig. Valószínűleg III. Béla csak **IMRE** fiát avatta be ebbe a titokba, Andrást nem. A zsidó-keresztény római egyház papjai valószínűleg azért irányították a meráni Gertrudot III. Béla kisebbik fia, András felé és segítették ezt a közismerten könnyűvérű nősze-mélyt a tapasztalatlan és nagyon fiatal ANDRÁS befogására, hogy Mária-Margit Imrére való befolyását ellensúlyozzák és megrontsák a királyi család békéjét, ami a meráni Gertruddal meg is történt. Az „eretnek-irtásba” talán besorolhatjuk III. Béla király, aztán fia Imre király és ötéves unokája, László király hirtelen halálának gyanús körülményeit. A nemzeti felkelés megöli Gertrudot, de II. András király halála sem természetes, hanem erőszakos és hirtelen.

Szaladnak az évek, egymást váltják a királyok. **III. Andrással kihal a Jézus-házi gyökerű „Árpád-ház”.** Jönnek a „*magyar Anjouk*” akiknek Mária tisztelete kimagasló, és Zsigmond megépíti Mariazell-t is. Tiszteletben tartják a koronaőrséget és - talán hivatkozhatunk előbbi fejezetünkben leírottakra - mert a „*harc a Jézusi örökségért*” *küzdelemben minden magyar-Anjou király és királyné gyilkosság áldozata lesz. Nagy Lajos és Zsigmond is.*

De minden történelmi vihar ellenére a III. Béla király által megszervezett és megalapított „koronaőség” *erősen áll és őrzí a Szentkoronát a vasládában.*

Itt aztán hivatkoznunk kell *Pap Gábor* kutatására, aki arról tudósít („Angyali korona, Szent csillag”, 1997.), hogy:

1613-ban egy koronaőr, aki hivatalból kellett, hogy lássa őt, minden koronázás előtt szögről-szögre megvizsgálja a Koronát, tehát tulajdonképpen az egyetlen olyan polgári személyiség, aki hitelesen tanúsíthatta, mi van a Koronán, vagy mi nincs, ez a koronaőr, akit Révay Péternek hívtak, félreérthetetlenül megmondja, hogy a Koronán elől a pantokrator Jézus képe, a hátsó oromzati elemben pedig Szűz Mária képe van.

Révay Péter koronaőr..... az egyik legpróbáltabb becsületű férfiú volt a magyar történelemben, akinek szolgálata alatt kétszer is gazdát cserélt a Korona.

A Bethlen Gábor-féle szabadságharc ideje alatt ez a nagyságos fejedelem is birtokba vette a koronát, őneki is ki kellett venni a ládjából, meg kellett mutatni, majd visszatenni. Utána, amikor Bethlen Gábor a békekötés értelmében visszaszolgáltatta az akkori Habsburg uralkodónak, megint ki kellett

Azután részletesen leírja, hogy „1790-ig semmit nem tudunk a Koronáról”. Ugyanis II. József - aki mint tudjuk nem koronáztatta meg magát - kiviteti az országból törvénytelenül a Koronát.

Pap Gábor szerint ezalatt az öt év alatt történt Mária zománcképének levétele és Dukász Mihállyal való behelyettesítése, valamint a többi képek cseréje is. De megint idézünk tőle:

Ez alatt - és csakis ez alatt az idő alatt! - lehetett rajta képeket cserélni anélkül, hogy a nemzetnek tudomása lett volna róla. És, hogy ez mennyire köztudott volt: amikor hazahozták a Koronát, egy átvételi elismervénynek számító kellős metszet készült róla. Az egyiknek a felirata az, hogy: „Ilyennek írták te eddig tudósaink a Szent Koronát”, a másiknak pedig, amelyik már lényegében a mai állapotot mutatja: „Mi ilyennek találtuk 1790-ben, február 16-ik napján”. Ilyet akkor állít ki az ember, ha nem az eredeti állapotában veszi vissza azt, amit kiadott a kezéből.... Azt a részt, ahol a csere történt, először 1792-ben láthatjuk, annak a Decsy Sámuelnek a munkájában, aki egy helyen elszólja magát. Leírja ugyanis a mai állapotot, pontosan ezekkel az alakokkal s ugyanakkor, mikor a drágakövekről szól és a hátsó drágakövhöz ér, azt mondja: „az, amelyik a Szűz Mária képe alatt van.” Tehát tudja, hogy ott Szűz Mária képe volt, de ugyanakkor az aktuális helyzetet is leírja.”

Pap Gábornak igazat adunk. A brutális cserét csak a Habsburg szellem sugallhatta és a „kalapos király” valószínűleg meg. De mindjárt két kérdést is teszünk fel a korona-kutatóknak:

1.) *Honnan szerezték be a Habsburgok Dukász Mihály, Konstantin és Géza zománcképeit és*

2.) *hová lett Szűz Mária mozaik-képe...?*

Ugyanis ebben az esetben Csomor Lajos által, a khakhuli triptichonon talált csonka zománckép *sohasem lehetett a Szentkoronán, mert 1784-ig azon rajta volt egy sértetlen Szűz Mária zománckép, amit a Habsburgok szereltek le róla.*

Akárhogyan találhatjuk a lehetőségeket, a magyar Szentkorona története azt bizonyítja, hogy ez az egyetlen ereklje, amely megőrizte a „Fény-Szentháromságát”. Egyetlen, ahol a „Fény-Fia”, Jézus Urunk „Pártus Királyként” van a zománcképen ábrázolva, azonos módon Édesanyjával, a „Fény-Szűzével”.

Tisztelet illesse az Árpád-házinak nevezett királyainkat, akik a Szentkoronájukkal őrizték a Szentkoronát készítő *Adiabene* nevű, Jézusi királyi dinasztiához való tartozásukat.

A „jézusi örökségért” folyó titkos küzdelem kiirtotta őket, mint a Jézusi dinasztia örököseit is. Az „Atya-Anyá-Fiú” Szentháromság létezését hirdető Szentkoronát is megcsonkították. Mindezt azért, hogy Jézus Urunkat, a Pártus Herceget zsidóként és „Messiásként” fogadtassák el a zsidókereszténységben, melyet ma a „titkos társaságok” irányítanak. Nincs szándé-

1998. március 16-án a Vatikáni Bizottság korszakos fontosságú dokumentumot tett közzé. Ebből akarok befejezésként egy részt kiragadni és idézni azért, mert II. János Pál pápa is sokszor kinyilatkoztatta az alábbiakat:

A keresztények és zsidók közötti kapcsolat jövőjére tekintve, elsősorban katolikus testvéreinket kérjük, hogy ébredjenek tudatára héber gyökereiknek. Kérjük őket, hogy ne feledjék: Jézus Dávidtól származott, Szűz Mária és az apostolok a zsidó népből jöttek....."

Nem értjük ennek a pápai nyilatkozatnak célját. Ugyanis az evangéliumok szerint *nem Jézus, hanem József, a zsidó ácsmester származott Dávidtól. Ha pedig ez a zsidó József Jézus Urunk apja, akkor mi lesz a „szeplőtelen fogantatás” valóságával... ?*

Az evangéliumok nem mondják és nem bizonyítják Szűz Máriának zsidó származását, az apostolok Jézus Urunk tanítványai pedig galileaiak voltak, a „galil hag gójiim” területéről.

Ez a vatikáni dokumentum „magasabb” célokat szolgál. Kicsiny vagyok a vitatkozásra, de ismerve és leírva *Jézus Urunknak - a Pártus Hercegnek - és Édesanyjának, Adiabani Mária Pártus hercegnőnek élettörténetét* - egy szerény megállapítással zárom e könyv lapjait:

Zsidó-kereszténységünkben Jézust, a Pártus Herceget ugyanúgy tették zsidóvá, amiként a lengyel Wojtila - mint pápa - római lett. De mégis megkérdezem Tőle: az „embertől” is és a „pápától” is:

QUO VADIS DOMINE...?

341

ZÁRSZÓ

A Fénybenállók Húsvétja

A húsvét napjaiban elmélkedő olvasót arra kérjük, hogy értse meg jól azon szándékunkat, amellyel Jézus Urunk értelmes, logikus és az Isten Igazságát hirdető tanításának júdaizálása, szellemiségének elmaterializálása ellen tiltakozunk. Amidőn a jézusi békességre való törekvést, a Szeretettel való megbocsátást, a hibák és tévedések jóvátételét, a lélekvizsgálatot, felfogásunk megtisztítását, az újrakezdést, új életre kelést a szándékainkban a Saul-Pál rabbinizmus teológiai magyarázata szerint tanítja híveinek a „keresztény” egyház, amint Új Szövetségében így írja: *„És csaknem minden vérrel tisztítható meg a törvény szerint és vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.”* (Pál lev. zsidókhöz 9,22.)

Higgyük el azt, hogy mindez nem más, mint a názáreti Jézusnak a *régi zsidó vallásba - áldozati bárányként - való beillesztése*, ami Saul-Pál - saját beismerése szerinti - szándéka, mert így mondja: *„És felülmúltam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongva atyai hagyományaimért.”* (Gal. 1,14.)

Kell-e ennél értelmesebb - és beismerésen alapuló - bizonyíték ahhoz, hogy Saul-Pál Jézus alakját a saját, zsidó hitvilágába illesztette...? Ezt a „beillesztési” szándékát bővebben ki is fejti akkor, amikor így magyarázza: „Az ó-szövetség törvénye szerinti áldozatok elégtelenek voltak a bűn eltörlésére, de a Messiás (Christos) áldozata elégséges, azért őt áthatatos hittel kell tisztelni.” (Zsid. 10.)

Van azonban még egy óriási különbség, mely észlelhető a Jézusi szellemiség és a Saul-Pál féle rabbinizmus felfogás között. Ez pedig a *Törvény magyarázata*. Ugyanis Saul-Pál a „törvény” szó alatt mindig a „mózesi törvényt” érti, ahogyan hirdeti is: „aki megveti Mózes Törvényét.... irgalom nélkül meghal.” (Zsid. 10,28.)

Ezzel szemben Jézus mindig az „örök Isteni Törvényről” beszél és világosan megmondja: „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek”. (Jn 13. 34.)

Fedezzük fel hát együtt a nagy különbséget a két törvény között, mert a „mózesi”: a szemet szemért, fogat fogért - és a *Jézusi: a szeretet*.

Sajnos így állítja szembe a júdai-kereszténység hivatalosított, de paulinista teológiája az ószövetségi materializmust a Jézus által tanított Isteni Szellemiség Jóságával.

Jézus „Isten-Szellemi” létezése és a földi életéhez szükséges emberi alak felvételének, vagy bármikor való elhagyásának a hite azonban megmaradt a

342

Az Isten-Szellem az Isteni Fényből lesz emberré és ez a testet öltött Szellem emberi formában is megtartja Mindenhatóságát. Emberi életében számtalan „bizonyosságot tesz” erről - a benne lévő - Mindenhatóságról. A „Fény-Fia”-ként Igazságot tanít, Jóságot és Szeretetet hirdet. Eltiporja a hamisságot. Megszünteti a hitetlenséget. Békét ad a békétleneknek, enyhülést a szenvedőknek. Bátran és hatalmas erővel lép fel az emberi gonoszság ellen, mely őt elpusztítani akarja. A Benne élő Isteni Mindenhatósággal hagyja, hogy az ellene zúdult gonoszság kitombolja magát azzal, hogy rövidlátó emberi felfogás szerint őt halálra ítélje és megölje embertestét, amit felvett és ki tudja hányszor le is vetett.

Amikor pedig az emberi gonoszság diadalát üli felette és halottnak hiszi, az örökkön örökké élő Fény-Fia, aki VAN, mielőtt Ábrahám lett, ismét megjelenik - a Földön viselt emberi alakja szerint és megmutatja a hitetleneknek, hogy erősebb minden halálnál és eltiporja a gonoszságot is.

Az természetes és magától értetődik, hogy az ő Mindenhatósága jól tudta előre, hogy mi fog történni vele. Éppen ezért szükségesnek tartotta *megerősíteni azokat*, akiket tanított, s akikre rábízta tanításának folytatását. Ugyanis ily megerősítés nélkül talán képtelenek lettek volna ezek az „emberek” elvégezni a rájuk bízott hatalmas feladatot.

Az akkori időben és a galileai népnél is - éppenúgy, mint a pártusoknál és minden ún. „szkíta-féle” népnél - szokásban volt „vérszövetség”-i formát választja erre a

megegyezésre. Bort tölt a pohárba és mondja: „Igyatok ebből, ez az én vérem, az Új Szövetség vére, mely megújít Benneteket és az én erőmet adja Nektek!”

Ezzel a „megegyezéssel világosodott meg a tanítványokban minden jézusi tanítás, amit aztán ők így írtak le és így tanítottak: „*Légy saját magad vezetője és tanítója. Vezetőd: az ÉSZ, tanítód: az ÉRTELEM. Élj ésszerűen. Az elme ereje: a TUDÁS. Világosítsd hát elmédet. A FÉNY örök lámpásként él benned.*” (Nag-Hammadi Könyvtár, 347. oldal)

Tudatlanságoddal elpusztítod önmagadat”. (Az Igazság Evangéliuma 24, 32. Nag-Hammadi Könyvtár, 41. oldal)

Jézus apostolainak (akik nem azonosak a kereszténység jelenlegi „Új Szövetség” című könyvének négy evangélistájával), a tanítása így érkezik meg hozzánk, csaknem 2000 év után. Élünk hát vele, hiszen az örök lámpás - a Fény - hozzánk is elér, mert azt senki nem tudja *csak önmagának* kisajátítani. Sem ember, sem nép, sem egyház.

Ünnepeljük a *húsvétot* a benne lévő misztérium szerint, mert ezt az ünnepet (amikor még nem a zsidóság „paskájának” ismerték), káldeus elődeink a *Fény-Szüze napjának hitték*, amikor az örökkévalóság természete a Földünkre a tavaszi nap-éj egyenlőség csodáját hozza. Amikor a téli napfordulóval újra éledő Fény-Fiát az édesanya életet adó hatalma erősíti minden nap, hogy így a Fényben együtt teremtsék az új életet, az új rügyeket és aztán a rájuk mosolygó növényi - és lélek-virágokat.

343

A mi Húsvétunkban tehát meg kell emlékeznünk a Fény-Szüzéről is éppen úgy imádkozva Hozzá, miképpen azt Jézus is tette, hiszen az „utolsó vacsorának” nevezett „vérszerződés” áldomása után az Olajfák hegyére ment (mint az evangélista írja: „szokása szerint”) és ott imádkozott.

Itt pedig a Szűzanya, a Fény-Szüének temploma volt, amit a zsidók ebben az időben Astartenak neveztek és az Olajfák hegyét a zsidó teológia - még ma is - a „korrupció helyének” tanítja.

A „*hogyan ünnepeljünk.....?*” kérdésre azt felelem: úgy, mint a régi, keleti keresztények, de a mai ember igazságra törekvő öntudata szerint.

Terítsetek nagycsüörtök estéjére szép asztalt. Virágot is tegyetek rá, mert ez a Szűzanya, a Fény-Szüének szimbóluma. Két gyertya is égjen rajta, ami a Fény-Atyát és a Fény-Fiát jelképezi.

Mielőtt vacsoráznátok - emlékezzetek a názáreti Jézusra, aki megtörte a kenyeret és oda adta a tanítványainak e szavakkal: „*Én vagyok az Élő Kenyér, mely a mennyekből szállt alá. Ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.*”

Azután töltsetek bort egy kehelybe és kössetek Ti is „vérszerződést” Jézus Urunkkal, a Fény-Fiával.... és mondjátok: „*Legyen ez a bor a Te véred bennünk Jézusunk, és*

add nekünk vele a Te erődet, hogy életünket a Te Igazságod szolgálatában a Jó és a Szeretet gyakorlatára fordítsuk. Hogy szeressük és segítsük egymást. Hogy úgy kerüljön el minket minden rossz, amiként mi is elkerüljük azt, e szent nap szövetségétől kezdve."

Aztán imádkozzon ki-ki az ő akarata és tudása szerint. Éljetek e szent hagyomány szerint, mert bizony a káldeusok ékirataiban a mi Jézus Urunk előtt jó 2000 évvel megelítetek e szokás gyakorlatát. A lagasi papkirály - Gudea - írja magáról, hogy: *„megtörte a kenyeret, mert abban Isten lakozik és adta a hívőknek. Utána pedig az élet vizét itták, mert új erőt ad az."* (Gudea „A" cylinder sorok)

Ez a szokás a káldeus Bibliában leírt „szövetség"-re való emlékezés hagyománya. Jézus Urunk nekünk az Ő „Új Szövetségével" - mint észlelhetjük - megerősítette a régit, de vérével, amit a borban iszunk, újraéleszti azokat, akik hiszik, hogy a Fény bennük - bennünk is lakozik.

Aztán a következő napon - nagypénteken - ne illesse szátokat sem étel, sem ital este „hat" óráig, mert eddig volt a gonoszság és a gyűlölet kezében a Mi Urunk. Emlékezzetek a csodára, amint legyőzte a halált és megmutatta a gonoszoknak is és az igazaknak az öröme, hogy Benne lakozik az Örök Élet.

344

Ne szomorkodjatok, hanem örüljetek! Az Élő Jézussal kötöttetek Új Szövetséget és Ő megerősítette Bennetek a régit is.

A szövegben lévő hivatkozások és adatok megerősítésére használt

FORRÁSMUNKÁK

Albright, W.F.: *Archeology and the religion of Israel* (Baltimore, 1946.) *The Biblical Period*, Oxford. 1952); *De la Edad de Piedra al Cristianismo* (Santander, 1959.)
 Blincher, J.: *El Proceso de Jesús* (Barcelona, 1958.)
 Danielou, S.J.J.: *Théologie du Judéo-Christianisme* (Tournay, 1958.)
 Fernández, S.J.A.: *Vida del Ntro, Señor Jesucristo* (Madrid, 1954.)
 Guardini, R.: *Jesucristo* (Madrid, 1960.)
 Lagrange, O.P.J.M.: *El Evangelio de Ntrn, Señor Jesucristo* (Barcelona, 1933.)
 Renan, E.: *Vie de Jésus* (Paris, 1863.); *Saint Paul et sa Mission*, (Paris, 1869.)
 Rosadi, J.: *Le proces de Jésus* (Paris, 1908.)
 Toynbee, A. J.: *Estudio de la História* (Buenos Aires. 1951.)
 Spencer, H. Lewis: *The Secret Doctrines of Jesus és Mystical Life of Jesus* (Supreme Grand Lodge of America San Jósé, Cal. 1963.)
 Fobdevila, R.S.J.: *Realidad historica de Jesús de Názáret* (Ayma, 1968.)
 Bordeaux-Székely. E.: *The Essene Origins of Christianity*, 1980.
 Graves, R.: *Jézus Király* (Gondolat, Budapest. 1971.)
 Cayce's, E.: *Story of Jesus* (Berkeley Medallion Books. 1976.)
 Mauriac, F.: *Vida de Jesús* (Barcelona, 1962.)
 Papini, G.: *História de Cristo* (Difusión, Bs.As. 1958.)
 Ballou. R.O.: *The Other Jesus* (Doubleday N.Y. 1974.)
 Lehmann, .): *Jesus Report* (Droemer, Würzburg, 1974.); *Die Jesus GmbH.* (Econ Verlag Düsseldorf. 1972.); *Rabbi J.* (Stein and Day N.Y. 1974.)
 Pessin D.: *The Jewish People* (United Sinagoga, N.Y. 1952.)
 Mikes. G.: *Losjudios son Judios?* (Dedalo. Bs.As. 1964.)
 Vieujean. J.: *La Religión Vivida* (San Sebastian, 1955.)
 Huber Lipót; *Zsidóság és kereszténység Krisztustól a középkor végéig* (Kalocsa, 1939.)
 Dilling, E.: *The Plot Against Christianity* (Lincoln. Nebraska, 1964.)
 Eisler. R.: *The Messiah Jesus and John the Baptist* (The Dial N.Y. 1930.)
 Finkelstein, L.: *The Pharises* (The Jewish Publ. Soc. Philadelphia, 1946.)
 Girschmann Roman: *Iran, Partosy Sascinidas* (Aguilar, Madrid. 1962.)
 Godart André: *El arte de Iran* (Ed. Juventud. Barcelona, 1962.)
 Frye N. Richárd: *La herencia de Persia* (Guadarrama, Madrid, 1965.)
 Rostovtsett: *Dura and the problem of Parthian Art* (Yale. 1935.)

A jelzések magyarázata:

(*) „*The Interpreter's Dictionary of the Bible*”. (Abingdon Press, New York, 1962.) (L.)
 Labat, René: „*Manuel d'Épigraphie Akkadienne*”. (Librairie Orientaliste Paul Gauthier, S.A. Paris. 1963.)

A VILÁG VILÁGA

Ezen elektromos aktában kijavított

Nyomtatási hibák:

76.	o.	legnagyobb
105.	o.	tündöklését
110.	o.	András
122.	o.	nekik
129.	o.	meggyógyította
129.	o.	előtte
163.	o.	napfogyatkozás
176.	o.	hitünkben
178.	o.	Nyugaton
214.	o.	árthat
216.	o.	XVI.
223.	o.	útvonalat
236.	o.	sírbarlangra
242.	o.	ezt
243.	o.	manicheus
244.	o.	hullott
194.	o.	Analyzer
302.	o.	alattuk
311.	o.	Myths
318.	o.	oldalak
318.	o.	nevű
319.	o.	tudtak
324.	o. igyekeznek	

https://magyar-megmaradas.eoldal.hu/cikkek/badiny-jos-ferenc/bjf_jkph10.html